

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
LOVELESS
BROTHERS
NOVEL

LOVELESS
BROTHERS
NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROXIE NOIR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MENFAATLERİ OLAN DÜŞMANLAR

BİR AŞKSIZ KARDEŞLER ROMANI

ROXIE NOIR

OceanofPDF.com

Copyright © 2019 by Roxie Noir
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımcısı: Kapaklöv
Fotoğrafçı: Wander Aguiar Editör:
Edits in Blue
Düzeltilen: Gem's Precise Proofs

OceanofPDF.com

MENFAATLERİ OLAN DÜŞMANLAR

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)
- [Bölüm 30](#)
- [Bölüm 31](#)
- [Bölüm 32](#)
- [Bölüm 33](#)
- [Bölüm 34](#)
- [Bölüm 35](#)
- [Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[En İyi Sahte](#)

[Nişanlı Bölüm Bir](#)

[Roxie Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

Bu iş çıkıyor.

Öyle olmasını istemiyorum. Keşke olmasaydı, çünkü bu randevuya da her randevuya başladığım gibi başladım: dizginlenemez bir iyimserlikle. Bir randevuya çıkmadan önce, her zaman heyecanla dolup taşarım ve güneybatı Virginia'nın dağlık vahşi doğasında bir yerlerde Beyaz Atlı Prensimin yaşadığını, ortaya çıkıp beni alıp götürmeye hazır olduğunu ruhumun derinliklerinde hissederim.

Tamam, bu biraz abartılı oldu. Gerçek bir prence hiç ilgi ve çırpılmak kulağa bir tür yanlış giden pişirme olayı gibi geliyor, ama bir hayat arkadaşım olsun isterdim. Düzgün yapıldığında, bir hayat arkadaşına sahip olmak güzel bir şey gibi görünüyor.

Günün sonunda eve gitmeyi dört gözle beklememi sağlayacak birini istiyorum. Uzun araba yolculuklarında beni güldürecek biri. Uzun dağ gecelerinde sarılabileceğim biri, tercihen benden daha sıcak biri.

Sadece *yanlış* hayat arkadaşını istemiyorum.

"Buraya daha önce hiç gelmedin, ha?" Todd bana değil menüsüne bakarak soruyor.

"Hayır, ama iyi şeyler duydum," diyorum, neşemi koruyarak.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve sonunda menünün üzerinden bana bakıyor. Sırıttırıyor ve beğenmiş. Kendini beğenmiş mi? "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin.

Seni nereye götürdüğümü söylediğimde yüzün sanki Noel sabahı olduğunu söylemiş gibiydi."

Ona şüpheyle yaklaşmak istiyorum. Bir kitabı kapağına göre yargılamamam gerektiğini kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. İnsanlar her zaman ilk başta göründüklerinden daha derin ve karmaşıktır.

Ne de olsa beni Burnley ilçesindeki en lüks ve tek Fransız restoranı olan *Le Faisan Rouge*'a götürmüştü. Beni aldığı anda kamyonetinin kapısını benim için açtı. Restorana oturduğumda sandalyemi benim için çekti. Mükemmel bir centilmen gibi peçetemi kucağıma yerleştirdi.

Ama kendini beğenmiş sırtışı. *Le Faisan Rouge* telaffuzumu tamamen yanlış bir telaffuzla düzeltmesi. Fransa'ya hiç gitmedim ama üniversitede bir dönem Fransızca dersi aldım ve *Rouge* nasıl söylenir biliyorum, teşekkürler.

"Çok fazla beş yıldızlı restorana gitmiyorsunuz sanırım?" diye soruyor, kendini beğenmiş bir şekilde suyunu yudumlarken.

İyimserlik: Kayıyor.

"Bifteğin iyi olduğunu duymuştum," diyorum, yapmamayı tercih ettiğim konuşmayı yapmaya devam edeceğime karar vererek. "Belki onu alırım."

Todd sadece homurdanıyor, sonra bana söylemek istediği bir sırrı varmış gibi masaya doğru eğiliyor.

"Biftek menüdeki en iyi şey ama bu çok iyi olduğu anlamına gelmiyor," diyor etrafına bakarak. "Bir söylentiye göre şef, restoranın eleştirmeniyle şehirdeyken *arkadaş olmuş*, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Kadın şef olmanın avantajlarından biri sanırım. Garçon!"

Bu ifadede o kadar çok şey var ki, bir an için ona bakakalıyorum.

Gerçekten garsona bağırdı mı?

Ve şefin bir eleştirmenle yattığını mı ima ediyorsunuz?

"Bunu duymamıştım," diyorum, sesim kırılmanlaşıyor. Menüü taramaya devam ediyorum, kendime şunu hatırlatıyorum: kitap. Kapak.

Ama tabii ki menüdeki hiçbir şeyin fiyatı yok. Kalbim küçük bir topa dönüştü, çünkü ilk buluşmalarla ilgili çok sağlam inançlarım var: Kendi paramı kendim öderim.

Bana para ödenmesinden hoşlanmıyorum. Birine bir şey borçluymuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Canım isterse altın kaplama ıstakoz ve yanında havyar sipariş etmemem gerektiğini hissetmekten hoşlanmıyorum.

Hiç yapmadığımdan değil. Bir bütçem var.

Todd, "Yerel restoran ortamıyla gerçekten içli dışlı değilseniz bunu bilemezsiniz," diyor. "Şehirdeki diğer birkaç şefle kişisel arkadaşlığım var ve etrafta dolaşan söylenti bu. *Garçon!*"

İyimserlik: dumanla çalışıyor.

"Hepsinin restoranları daha düşük puan alan erkekler olma ihtimali var mı?" diye sordum. Bu noktada *garçon* diye bağırmasını engellemek için neredeyse her şeyi yaparım. Aksaniyla kulağa *gar-sawwn* gibi geliyor ve bunu her yaptığında kulaklarımı tırmalıyor.

Todd sorumu tamamen görmezden geliyor.

"GAR-SAWN!" diyor, öncekinden daha da yüksek sesle. Göz ucuyla yan masadakilerin bize baktığını görebiliyorum. Arkama bakmıyorum. Grotonsville'de - aslında yaşadığım Sprucevale'den bir kasaba ötede - olmamıza rağmen onları tanımaktan ve Todd'la burada olduğumu kabul etmek zorunda kalmaktan çok korkuyorum.

İşte o zaman olur.

Todd sunucumuza parmaklarını sıklatıyor. Sesin ruhumda yankılandığına yemin edebilirim.

Ve şimdi bu randevunun kurtarma modunda olduğunu kabul etmek zorundayım. Todd artık *bazı sorunları olan bir adam* değil *ama belki akşam yemeğinde birbirimizi tanırız*; artık *bu geceden sonra bir daha asla görmemeyi umduğum biri*.

Herkesin kusurları olduğunu biliyorum - ben burada kusurların merkeziyim - ama üniversitede bir yıl garsonluk yaptıktan sonra, Tanrı şahidim olsun ki, garsonlara köpeklermiş gibi bağırın birine asla aşık olmayacağım. Zaten ona aşık olma tehlikem de yoktu.

Sahip olmayı ancak hayal edebileceğim bir karakter gücü ve bütünlüğü gösteren garson kız, yüzünde bir gülümsemeyle yanıma geliyor.

"Merhaba, ben Stephanie, bu akşam bir şeyler hazırlamanızı isteyebilir miyim?" diye soruyor, bir canavarın karşısında oturduğumu asla belli etmeden.

Ona elimden gelen en yoğun bakışımı *atıyorum*. *Sana bağırdığı için özür dilerim*. Todd kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Üç peynirli *gougères* ve ördek *rilletes* ile birlikte bir şişe iki bin on iki *Deux Canard* Bordeaux istiyoruz. Şimdilik hepsi bu kadar" diyor.

"Teşekkür ederim!" O uzaklaşırken sesleniyorum. Todd bana hafif eğlenceli bir şaka yapmışım gibi bakıyor.

"Hâlâ sormak zorunda olduğuma inanamıyorum," diyor sandalyesine geri yerleşirken. "Ben müdavimiyim, ne isteyeceğimi biliyorlar. Her zaman 2012 Canard Bordeaux. Evdeki en iyi şaraptır, şarap seçkileri hakkında yazılacak bir şey olduğundan değil."

Suyumdan uzun bir yudum alıyorum. Ayağa kalkıp gitmeyi düşünüyorum ama kabalık etmek istemiyorum. Dışarı çıkarken *Le Faisan Rouge*'daki herkesin bana bakmasını istemiyorum.

Ben de iyi bir randevu geçirmiyorum.

Gülümsedim, omuz silktim ve "Beş yıldız almalarının tek nedeni şefin bir yorumcuyla yatmış olması, ama siz buraya sürekli geliyorsunuz, öyle mi?" dedim.

Todd gülümsüyor. Dişleri güvenilmez bir beyazlıkta.

"Buralarda başka nereye gidebilirim ki?" diye soruyor. "Louisa Mae'ye köfte yemeye gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın anlamıyorum. En azından iyi bir şey," diye .

"Menüde sadece merlot ve chardonnay şarapları var" diyor, sanki bu ağza alınmayacak bir suçmuş gibi. "En azından burada iyi bir bifteği *çok* iyi bir şarapla yiyebiliyorum."

Bunu duyunca kalbim *küt küt* atıyor. Todd az önce bize 100 dolarlık bir şişe şarap mı ısmarladı?

Belki sadece bu seferlik, feminist sabun kutunuzdan inin ve randevunun parasını ödemesine izin verin?

Ne de olsa bu onun fikriydi.

Garson kız çoktan açılmış şarapla geri döndüğünde avuçlarım hâlâ terliyor, çünkü hâlâ ne kadar ödeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Elli dolar mı? Yetmiş beş dolar mı?

Bir şey söylemediğin için artık kendi hatan, diye hatırlatıyorum kendime.

Ya da en başta istediği aptal şarabın parasını ödemesine izin verebilirsiniz.

Şarap içenlerin yapmayı sevdiği koklama, döndürme, tatma, iç geçirme, baş sallama gibi şeyler yapıyorlar ve garson ikimize de birer kadeh dolduruyor. Ben benimkinden tadıyorum.

Tadı şarap gibi.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor, hâlâ gülümseyerek.

Todd, "İkimiz de orta pişmiş alalım," diyor ve benim menüme uzanıyor.

Geri çektim ve garsona kendim baktım.

"Aslında ben coq au vin istiyorum, lütfen," diyorum. Bu adam zaten bana kesinlikle çok pahalı bir şarap getirmişti. İstemediğim aptal bifteğe de para ödüyorum.

"Fileto daha iyi," diyor Todd, sanki az önce çöplükten yemek yiyeceğimi söylemişim gibi bana bakarak.

"Biftek havamda değilim," diyorum,

"Olmalısın."

Menümü garsona geri veriyorum ve ona gülümsüyorum. Todd sadece omuz silkti.

"Senin kaybın," diyor, ki bundan şüpheliyim ve süslü şarabından biraz daha içiyor.

Sonra golf hakkında tek taraflı bir sohbete başlıyor. Golf hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden pahalı şarabımı içiyorum, bazen başımı sallıyorum ve Adeline'a bu randevu hakkında ne söyleyeceğimi düşünüyorum, çünkü en başta beni o ayarladı. Todd onun kuzeninin kuzeninin arkadaşı ya da öyle bir şey.

Yemeğimiz geldi. Todd filet mignonunu sanki ona yanlış yapmış gibi dilimliyor, ben de tavuğumu elimden geldiğince kibarca yiyorum. İşimiz bittiğinde garson tabaklarımızı topluyor. Ben ona teşekkür ediyorum ama o etmiyor. Kadın gittikten sonra, daha ilk kadehimi bile bitirmemiş olmama rağmen şarap kadehimi dolduruyor.

Sonra eğiliyor, kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak bardağının sapını parmaklarının arasında tutuyor.

"Ee," diyor. "Senin evin mi benimki mi?" Neredeyse boğuluyordum.

"Ne?"

Sırıttıyor ama bu daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor. İyi bir görüntü değil.

"ama. Senin evin mi benimki mi?"

Şarap kadehimi yavaşça masaya koydum.

Onunla seks yapmayacağım. Porsuklarla dolu bir küvete girmeyi tercih ederim ve uzun bir an boyunca, herhangi bir insanın bu randevunun bu şekilde ilerlediğini düşünebileceğine inanamayarak ona bakıyorum.

Dilimin ucunda: *Seninle seks yapmak istemiyorum; bunun yerine hesabı alıp bölüşmeyi ve dostane bir şekilde yollarımızı ayırmayı tercih ederim.*

Ama son anda bu kabalık gibi geliyor, o yüzden aslında şöyle diyorum: "Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin?" diye sorar. "Bence oldukça güzel bir yemektir."

Şarap kadehini parmaklarının arasında döndürüyor, kırmızı sıvı içinde sallanıyor. Ona porsukları tercih ettiğimi söylemek istiyorum ama

kendimi kontrol etmek.

"Eve yalnız gitmeyi tercih ederim, teşekkürler," diyorum. "Sabah erken kalkmam gerekiyor."

Hâlâ çok kibar, çok *nazik*, çünkü Tanrı aşkına diyebilecek yaşa geldiğimden beri içime *işlemiş*.

"Uzun sürmesi gerekmiyor," diyor, sanki bu bir şekilde teklifini daha iyi hale getiriyormuş gibi.

Onun hakkında nasıl iyimser hissettiğimi merak ediyorum. İyimserlik ölçerimin bozulup bozulmadığını ya da en azından ciddi şekilde hasar görüp görmediğini merak ediyorum.

Todd'un yüzü bana Walmart'taki oyuncak reyonunda öfke nöbeti geçirmek üzere olan beş yaşındaki bir çocuğu hatırlatacak şekilde değişiyor. Parmaklarını tekrar havada şıklatıyor ve bu sefer yemin ederim irkiliyorum.

Garson kız geldiğinde "Hesap," diyor ve kız başını sallayıp gidiyor.

Bana bakıyor. Sanki sevişmemek için ne kadar para harcadığını hesaplıyormuş gibi hesapçı bir bakış.

Yüzündeki neredeyse öfke dolu ifade daha da yoğunlaşıyor.

"Hemen döneceğim," diyor ve erkekler doğru yöneliyor. O gittiği anda rahat bir nefes alıyorum.

Garsonu terslediği ilk anda randevuyu bitirmeliydim. Ona yarın erken kalkmam gerektiğini söylemek yerine ilgilenmediğimi söylemeliydim. Kibar ama kararlı olmalıydım ve oradan çıkıp eve dönüş yolunu kendim bulmalıydım.

başta beni bu randevu için almasına izin vermemeliydim.

Todd banyoda tatlı zamanını geçiriyor. Telefonumu çıkardım ve Adeline'a mesaj attım.

Ben: Kadınlığın iyiliği için kuzeninin kuzenine bir daha güvenme.

Mesajıma cevap vermediğine göre çoktan işe gitmiş olmalı. Telefonumdaki Pinterest'te geziniyorum. Saman balyalarının süslendiği sevimli resimler var.

bir düğün için. Bir tanesini iş hesabıma sabitledim.

Todd'un dönmesini bekliyorum. Hesabı bekliyorum. Bekliyorum ve keşke Todd beni Louisa'nın yerine köfte yemeye götürseydi . Ayrıca Todd'un tamamen başka biri olmasını, gerçekten ikinci bir randevu isteyeceğim biri olmasını dilerdim.

Belki de bir süreliğine biriyle çıkmayı bırakmalıyım. Sürekli hayal kırıklığına uğruyorum. Belki de bir ara vermeliyim.

Garson kız gülümseyerek yanıma geliyor ve menülerle uyumlu deri ciltli bir klasörün içindeki hesabı masaya bırakıyor. Kalbim düğümleniyor ama ona bakıyorum, gülümsüyorum ve teşekkür ediyorum. O da gülümsüyor.

Tanrı'ya şükür.

Açmadan önce kendimi zihinsel olarak destekliyorum.

\$254.09.

Tekrar kapatıyorum, sanki içinde zehirli bir yılan varmış gibi, kalbim çok hızlı atıyor. Pahalı olacağını düşünmüştüm ama bu kadar değil. *Tanrım*, onun bifteği altın kaplama mıydı? Benim tavuğum incilerle kaplıydı da ben mi fark etmedim? O şarabın tam olarak nesi 125 dolar değerindeydi ve o fiyata yeniden mantarını açıp kalanını eve götürebilir miydim?

Şarabımın kalanını içiyorum, kendime birkaç ons daha dolduruyorum ve onu da içiyorum.

Bırakın ödesin, diyorum kendime. *Hepsi onun fikriydi.*

Keşke yapabilsen. Çok isterdim ki sadece çeki uzatan ve her şey doğalmış gibi davranan kızlardan biri olabileyim, ama yapamıyorum. Kendi yolumu kendim açmamışım gibi hissetmekten nefret ediyorum, ne elde edersem edeyim hak etmiyormuşum gibi.

Çantamı aldım ve cüzdanımı aramaya başladım. Avuçlarım terliyor ve şarap yerine dört espresso içmişim gibi hissediyorum.

İki yüz elli dolar. İki. Elli.

Hâlâ Todd yok. İkinci bir panik, düşük ve sabit, midemin dibini kemiriyor ama onu görmezden geliyorum çünkü gerçekten bir tane almam gerekiyor

Bir seferde felaket.

Garson kız yanımdan geçti. Şu anda dirseğime kadar çantamın içindeyim çünkü cüzdanım görünüşe göre en dibe göç etmiş. Onu kucağıma çekiyorum.

İçine bir şeyler tıktırıyorum. Hâlâ cüzdan yok, ama kendime tabii ki göremeyeceğimi söylüyorum - burası karanlık ve ayrıca çantamın içi terk edilmiş bir kömür madeni de olabilir.

Hala bulamadım.

Eşyaları çıkarmaya başladım.

Tam olarak iki kez kullandığım bir far paleti. Bir tüp maskara. Yanında *eski - kullanmayın!* yazan bir rimel tüpü. Üç tüp chapstick, size sağlıklı, canlı bir parlaklık vermesi gereken ama aslında hiçbir işe yaramayan bir tüp renkli chapstick, bir şişe Advil ve bir su şişesi kapağı.

Cüzdan yok.

Bir küpe. Temel. Plastik bir bileklik. Göz kalemi. Bir paket açılmamış indeks kartı, iki kuru silme kalemi ve lastik bantla kapatılmış küçük bir defter. *East of Eden*'in kullanılmış ciltsiz bir kopyası ve *Shopaholic Takes Manhattan*'ın kullanılmış ciltsiz bir kopyası, çünkü ben karmaşık zevkleri olan bir kadınam.

Hala cüzdan yok. Hala Todd yok.

Panikliyorum. İçim düğümleniyor ve *bunun* tekrar tekrar olamayacağını düşünürken damarlarımda dolaşan adrenalinden dolayı ellerim titriyor.

Cüzdan yok demek, Todd'dan tüm hesabı ödemesini istemek demek. Cüzdanımın olmaması, düşündüğüm gibi kendi kendime yeten biri olmadığım anlamına geliyor. Cüzdanımın olmaması başkasının iyiliğine bel bağlamak anlamına geliyor ve Todd'un iyiliğinin bedelinin ödemek istediğim bir bedel olmadığını zaten biliyorum.

Masanın üzerindeki her şeyi karıştırıyorum. Cüzdanım kurtlanmış olabilir *diye* çantamın astarını yokluyorum ve ellerimi askılarında gezdiriyorum.

bir inç genişliğinde bir deri şeridi haline getirin.

Orada değil. Tüm vücudum utançtan yanıyor. Her şeyi çantama geri tikiştirirken yan masadaki çiftin yan bakışlarını görmezden geliyorum ve kalbimi yavaşlatmaya çalışarak bekliyorum.

Adeline'a *komik* randevu talihsizliğim hakkında tekrar mesaj atmak için telefonuma bakıyorum ve Todd'un tuvalete gitmesinin üzerinden on dakika geçtiğini fark ediyorum.

Ya öldü ya da gitti.

Ya da tuvalette Candy Crush oynuyor çünkü o kaba bir pislik.

Garsona işaret ediyorum. Kibarca.

"Çok özür dilerim," diye başlıyorum, yani sormak üzere olduğum şey için ve ayrıca Todd için genel olarak özür dilerim. "Sevgilim yaklaşık on dakika önce tuvalete gitti ve geri dönmedi, acil bir durumu olduğundan endişelenmeye başladım. Birinden kontrol etmesini isteyebilir misiniz?"

Çok ama çok hızlı konuşuyorum, kelimelerim çılgınca bir telaşla dökülüyor. Garsonun endişeli bakışlarıyla kaşları birbirine çarpıyor ve tuvalete dönüp bakıyor, sanki ikimizin de şansı yaver gidecek ve adam tam da bu anda, yıpranmışlıktan biraz daha kötü görünerek dışarı çıkacakmış gibi.

Todd vals yapmaz.

"Birini bulacağım," diyor. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Teşekkür !" sesleniyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Lütfen Candy Crush'ı bir pislik gibi oyna.

Lütfen.

Bir dakika sonra mutfak kapısı açılır ve neredeyse bir komiye çarpar.

Uzun boylu, siyah saçlı, sinirli görünümlü bir adam dışarı çıkar ve tuvaletlere doğru ilerler.

Bakıyorum.

Todd'u unuttum.

Randevuda olduğumu unutuyorum.

Aslında, toplum içinde nasıl davranmam gerektiğine dair öğrendiğim her şeyi unutuyorum çünkü odadan geçerken bu adamı utanmadan süzüyorum.

Uzun boylu demiş miydim? Siyah saçlı ve açık renk gözlü? Şeytanın kendisi kadar yakışıklı, keskin elmacık kemikleri ve sert bir çene çizgisi olan, geniş omuzları üzerinde beyaz bir şef ceketi giyen?

Erkekler tuvaletinde kaybolması yaklaşık üç saniye sürüyor ama bu *çok* iyi bir üç saniye. Kalbim *çarpınıyor*. Todd'la randevudayken bu adama baktığım için kendimi suçlu hissetmeme neden olacak kadar çarpıyor. Hatta beni içinde bulunduğum durumdan uzaklaştıracak kadar sert çarpıyor.

Sonra gitti. Arkamı döndüm ve gibi davranmaya çalıştım.

Ama başka bir şey daha var. Zihnimin arkasını tırmalayan bir şey, şu anda randevumun kaka yapıp yapmadığını öğrenen ve telefonunda oyun oynayan yakışıklı adamı *tanıdığımı* dair sinsi bir şüphe.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Onu gerçekten tanıyıp tanımadığımdan ya da işlem merkezlerimin bu felaket yüzünden karışıp karışmadığından bile emin değilim.

Birini bağlamı dışında tanımanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Çocukken bakkalda ya da başka bir yerde bir öğretmen gördüğünüzde, okulda olmadığı için kim olduğunu anlamanız bir dakikanızı alırdı ya?

Aynen öyle. Belli belirsiz tanıdık geliyor, ama bu küçük kasabada *herkes* belli belirsiz tanıdık geliyor.

Otuz saniye sonra banyodan çıkıyor ve odayı geçerken garson kıza başını sallıyor.

Harika bir üç saniye daha geçirdim ve sonra Hotface McChefsalot gitti. Garsonum kaşlarını çatıyor.

Kahretsin. *Lanet* olsun.

"kimse yok," diyor ve midem yeniden sıkışıyor.

"Candy Crush oynamıyor mu?" Emin olmak için soruyorum. Sesim tiz ve boğuk çıkıyor.

"Um..." diyor, az önce süzdüğüm adamın kaybolduğu mutfak kapısına doğru bakarak. "Ben gerçekten..."

"Kontrol edeceğim!" Parlak bir sesle "Tanrım, bir şeyler yapmalıyım" diyerek yerimden fırladım ve tuvalete doğru koşmaya başladım.

Yemek odasından aceleyle geçip tuvaletlerin bulunduğu koridora çıkarken birkaç kişi beni izliyor ve ben de erkekler tuvaletinin kapısını çalıyorum.

Cevap yok. Kapıyı iterek açıyorum, biri bana bağırarak diye kendimi hazırlıyorum ama kimse bağırıyor.

Çünkü içeride kimse yok. Banyoda sadece bir pisuar ve iki kabin var ve kapıyı açtığım anda hepsinin boş olduğunu görüyorum.

Geri çekiliyorum. Zihnim yarışıyor. Ensemde aşağı bir damla panik teri akıyor.

Bir köpek tasma ve birkaç kitapçığı akşam yemeği ve biraz pahalı şarapla takas edebilir miyim? Belki telefonumu? Bir ya da iki yıllık ama ona iyi davrandım.

Ne olur ne olmaz diye kadınlar tuvaletini kontrol ettim. Aynada ruj süren orta yaşlı bir kadın var. Todd yok.

Kısa koridorda ilerlemeye devam ediyorum, bir köşeyi dönüyorum ve işte orada: dev bir yeşil ÇIKIŞ işareti. Aynen böyle, *biliyorum*.

Kapıyı itip açıyorum. Serin gece havası aşırı ısınmış, terli tenime iyi geliyor. Todd'un kamyonetini tararken yukarıdaki yıldızlar neşeyle parıldıyor: gereksiz derecede büyük, sahibinin aletiyle ilgili güvensizliklerini gizleyen türden bir kamyonet.

Orada değil. İki kez kontrol ettim. Hala bir şey yok.

Gülmeye başlıyorum, saf sinirlerin sesi ağzım yoluyla vücudumdan dışarı çıkıyor. Elimi ağzıma götürüp sesi bastırmaya çalışıyorum ama kıkırdamayı durduramıyorum.

Aman Tanrım, aklımı kaçıyorum
sanırım. Bir kıkırdama daha kaçıyor.

Kötü vakit geçiren bendim. Ben mükemmel bir randevuydum. Çıkıp giden ben olmalıydım. Todd bir pislikti, neden bunu da yapıyor?

. Bu iyi bir ses değil.

Kapı arkamdan açılıyor ve ani ses sonunda beni ayıltıyor. Elim ağızımdan çekip dik duruyorum, kıkırdamalarım nihayet bitiyor.

Garson kız sessizce boğazını temizliyor.

"Yani çek..." diyor, sesi kesiliyor.

Nefes borumun etrafında bir el varmış gibi hissetmeme rağmen toplayabildiğim tüm cesareti topluyorum ve ona gülümsüyorum.

"Müdürle konuşup bir şeyler ayarlayabilir miyim?" diye sordum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

ELİ

"O ŞEYİ HAZIRLADIN MI?"

"Evet. Duman dedektörü
kapalı mı?" "Evet."

Bir an duraksıyorum, cam kapılı ticari fırının önünde çömeliyorum, fırın eldiveni takıyorum ve maşa tutuyorum.

"O şeyin boru tipi bir bomba değil de mutfakta kullanılan bir kaynak makinesi olduğundan eminsin, değil mi?" Travis soruyor. Hafifçe bir kenarda duruyor ve elinde hazırda bir yangın söndürücü tutuyor.

"Bu konuda yüzde doksan beş eminim," diyorum ona. "Boru bombasından çok bir mutfak meşalesine benziyor, orası kesin."

"Çok fazla boru tipi bomba gördünüz mü?"

"Hayır, ama çok fazla mutfak pürmüzü gördüm," diyorum elimdeki fırın eldivenini ayarlarken.

Bu mücevheri birkaç dakika önce keşfettim, çünkü bu gece mutfaktaki son kişi benim. Genelde mutfaktaki son kişi ben olurum, tüm yiyeceklerin protokole uygun olarak kaldırıldığından emin olan, her yüzeyin silindiğinden ve ertesi güne hazır olduğundan emin olan kişi, bunların hiçbiri yıllardır benim işim olmamasına rağmen.

Bu gece, fırından jüri tarafından ayarlanmış bir mutfak meşalesi çıkarmak da buna dahil gibi görünüyor. Travis, Le Faisan Rouge'un barmeni.

Bu mücevheri keşfettiğimde hala burada olacak kadar.

"Son çare olarak buradasın," diye hatırlatıyorum, on dakika önce gitmiş olmayı diler gibi görünen Travis'e. "Fırın bir saattir kapalı. Bir şey olmayacağından eminim."

"," diyor. "Hadi yapalım şunu."

"Üç deyince," diyorum boştaki elimi fırının kapı koluna koyarak. "Bir. İki. Üç."

Kapıyı sarsarak açtım. Travis yangın söndürücüyü sanki bir vampiri uzaklaştırmak için kullanıyormuş gibi tutuyor.

Hiçbir şey olmuyor.

"Kesinlikle bir mutfak meşalesi," diyorum ve maşayla uzanıp onu alıyorum. "Ya da en azından eski bir mutfak meşalesi."

Sadece ısıklık çalar ve söndürücüyü indirir. "Ne oluyor?" diye soruyor.

Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyorum ve dikkatlice içine yerleştiriyorum.

"Sanırım," diyorum yavaşça şeyi incelerken, "birisi krem brüle için kullandığımız pürmüze kamp ocağı için bir propan tüpü bantlamış."

İkimiz de kollarımızı kavuşturmuş, lavabonun içindeki şeye bakıyoruz. Hiç hoş değil: propan kutusu mutfak fenerinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde, başlığı dibine saplanmış. Paketin tamamı koli bandıyla mumyalanmış.

"Peki neden fırının içindeydi?" diye soruyor.

"Tahmin etmem gerekirse, bu fikri kim bulduysa, fırınların çok sıcak olduğunu ve bu nedenle meşalede bir sorun çıkarsa, fırının bunun için en iyi yer olacağını düşündüğünü söyleyebilirim" diyorum. "Ama bu sadece bir tahmin."

İkimiz de bu özel muammayı anlamaya çalışırken kısa bir sessizlik oluyor.

"Fenerler propan bile kullanmıyor, değil mi?"

"Hayır."

"Yani..." Travis diyor ve sonra susuyor. "Neden...?"

"Yoğun bir mutfakta çalışan biri neden birilerine bütün yedeklerinin nerede olduğunu sormak yerine kamp malzemeleri ve koli bandından işe yaramadığı belli olan bir çözüm üretmeye zaman ayırdı?" Travis için tedarik ediyorum. "Aklım almıyor. Koli bandımız olduğunu bile bilmiyordum."

Şimdi Travis gülüyor.

"Elbette koli bandımız var" diyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yok, ben böyle iyiyim," diyorum ona. "Bu şeyi söküp eve gideceğim."

"İyi günler," diyor, çoktan sallanan mutfak kapılarına doğru yürüyor. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diye sesleniyorum ve sonra o gidiyor ve ben yine mutfakta yalnız kalıyorum.

Bir an daha etrafıma bakıyorum, sessiz ve boş mutfağı içime çekiyorum. Pırıl pırıl yüzeyler, temiz zemin, raflardaki etiketli kutular ve kavanozlar. Normalde iş çıkış saatinde Tokyo metrosundan daha yoğun olan bir yerde mümkün olan dinginlik hissi.

Bu mutfak meşalesi olayı dışında, Le Faisan Rouge'daki son gecem çok güzel geçti. Tüm çalışanlarım gelmeleri gereken saatte geldiler. Sadece iki şarap kadehi kırıldı ki bu oldukça iyi. Tek bir müşteri bile yemeğini geri göndermedi ki bu bir rekor olabilir.

Erkekler tuvaletinde bir ceset olup olmadığını kontrol etmem gerekti ama o bile yanlış alarmdı.

İç çekip lavabonun üzerine eğiliyorum, paslanmaz çelik kenar avuçlarıma serin geliyor ve içerideki cahil mühendislik şaheserini düşünüyorum.

Bu işi sevdim, sanırım kendimi şaşırttım.

İşi kabul ettiğimde, kabul edeceğimden emin değildim. Baş şef doğum iznindeyken üç aylık geçici bir işti - iyi bir maaş, iyi bir restoran, ama başvurmamın asıl nedeni bir süreliğine eve gitme şansıydı.

bir süre. Bunu seveceğimden emin değildim ama sanırım sevdim çünkü önümüzdeki hafta şehirdeki bir düğün mekanında kalıcı bir işe başlıyorum.

Aleti lavabodan çıkarıp üzerindeki koli bandını kat kat açmaya başlıyorum ve tüm bu süre boyunca bunu kimin yaptığını ve sonra da fırında bıraktığını merak ediyorum. Asıl şaşırtıcı olan da bu - hayatım boyunca pek çok cahille birlikte oldum, bu yüzden birinin yardım yerine yanlış bir çözümü koli bandıyla yapıştırmasına neden olan zihniyete aşınayım, ama asıl can alıcı nokta fırın.

Hiçbir şey erimediği için şanslıyım. O zaman telefonda işletme sahibine olanları anlatmaya çalışırken bir yandan da kimin kovulması gerektiğini tahmin etmeye çalışırdım. Gerçek şu ki, birkaç aday var ve bunun başkasının sorunu olacağı için hiç üzgün değilim.

Ama tüm bunlara rağmen burayı sevdim. Evde olmayı düşündüğümünden daha çok sevdim.

Sonunda son koli bandını da çıkarıyorum ve propan kutusu mutfak fenerinden düşüyor, her iki şey de oldukça iyi çizilmiş. Mutfak fenerine artık gerçekten güvenmiyorum, bu yüzden onu ve koli bandını alıp arka çıkışın olduğu bulaşık odasının kapısını iterek açıyorum.

İzlerimde durdum.

Bulaşık yıkayan bir yabancı var.

Tuhaf olan bu değil. Bir restorandaki bulaşıkçılık pozisyonu neredeyse haftalık bir devir oranına sahip olma eğilimindedir, bu nedenle çoğu zaman oradaki insanlar bana yabancıdır.

Nadiren kadın olurlar.

Ama daha önce hiç bir bulaşıkçı turkuaz bir elbise ve topuklu ayakkabı giymemişti. En azından benim gördüğüm kadarıyla.

Ayrıca daha önce bulaşık yıkarken *böyle* görünen bir kadın görmemiştim. Elbise onu mükemmel bir şekilde sarıyor - küçük bel, dolgun kalçalar, *harika* bir popo - ama ayrıntıya girmiyor, bu yüzden neler olup bittiğine dair bir fikrim var ama resmin tamamını göremiyorum.

Harika bir elbise. Arkası daha da güzel ve sola dönüp başka bir büyük tencereyi endüstriyel lavaboya taşıırken başımı meraklı bir cocker spaniel gibi eğmiş onu izliyorum.

Saçlarını bileğiyle yüzünden geriye doğru itiyor, boynundaki gerginliği atmaya çalışır gibi başını iki yana eğiyor. Önce bir ayağının sonra diğerinin üzerinde dengede dururken hafifçe öne doğru eğiliyor ve su tencereye akarken bekliyor.

Bakıyorum. Ezberliyorum. Neredeyse not alıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama duruşunda, hareketlerinde bana şarkı söyleyen bir şey var. Suyu kapatıp tencereyi fırçalamaya başlarken sarı bulaşık eldivenlerinden akan suda şiirsellik var.

Kapının pervazına yaslanıyorum, kırılmış meşale ve koli bandı hâlâ ellerimde. Elbisesinin eteklerinin dizlerini , vücudunun lavabonun üzerine eğilişini, omuzlarındaki kasların çalışmasını daha fazla dayanamayana kadar içime çekiyorum.

"Bunu sabah ekibine bırak," diyorum sonunda.

Sıçradı. Tencere takırdayarak lavaboya geri dönüyor, zaten ıslak olan elbisesine su sıçrıyor ve kadın irkilerek etrafında dönüyor.

Önü arkasına benziyor, sadece daha iyi: büyük mavi-gri gözler ve yüksek, geniş elmacık kemikleri, bal-kahverengi saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmış, telleri yüzünün etrafında uçuşuyor.

Çok güzel bir kadın. Restoranın arka odasının parlak floresan ışığında dururken bile uhrevi bir güzelliği var, öyle ki bir an sessizliğe gömülüyorum, yüzünü takdir etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Sonra onun da başka bir şey olduğunu fark ettim. Tanıdık biri.

Gözlerini eşit oranda ihtiyat ve şüpheyile kısıyor ve bu onu daha tanıdık hale getiriyor. Tam olarak adlandıramadığım nedenlerden dolayı midem sıkışıyor, içimde kötü bir his hızla yükseliyor.

Böyle görünen birini nasıl unutabilirim ki?

Dudakları hafifçe aralandı. Bir adım geri atıyor, lavaboya doğru, elleri önünde bir araya geliyor, hala sarı-kauçuk kaplı ve uzun, çok uzun bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Sonunda ilk o konuşuyor. "Eli?" diyor.

Aynen böyle, onun kim olduğunu biliyorum. Midemin çukurunda biriken soğuk, sert top doğrudan bağırsaklarıma düşüyor ve orada yuvarlanıyor.

"Violet," diyorum ve duruyorum. Bir kez olsun kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Violet her zaman zayıflığın kokusunu köpekbalığının sudaki kanın kokusunu aldığı gibi alabilir. Ona bir fırsat verirseniz bacağınızı ısıtıp koparır. Zaten gerginim, tetikteyim, koli bandı yumruğumda sıkılı.

"Mutfağımda bulaşık yıkayarak ne halt ediyorsun?" Sonunda sordum.

Sıradan görünmeye çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim.

Violet bana tüm vücuduyla, baştan aşağı bir kez bakıyor ve bu konuda tatlı bir zaman ayırıyor. Gözleri köpekbalığı rengine. Sanki etrafımda dönüyorlarmış gibi hissediyorum.

"Uzun hikâye," diyor sonunda. "Eve döndüğünde ne halt ediyorsun?"

Nasıl beğendiğini görmek için ve ben de oldukça beğendiğim için ona da bir göz atıyorum.

"Yemek yiyip kaçmayı denedin mi?" Sonunda sordum. Homurdanıyor.

"Tabii ki hayır-"

"Yemek yiyip kaçmaya çalıştın ve yakalandın, değil mi?" diye sordum.

"Suçun bedeli asla ödenmez, Violet."

Gözlerini deviriyor ve lavaboya geri dönüyor.

Sonra, birdenbire, iki ile ikiyi bir araya getirdim.

"Elbette," diyor. "Bu benim, bir çeşit -"

"Randevun seni ekti," diyorum.

Violet hiçbir şey söylemiyor.

"Seni terk etti, ödeyemiyorsun ve *bu* yüzden buradasın," diyorum.

Yıkamakta olduğu büyük tenceredeki suyu karıştırıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Burada olduğunuzu varsayıyorum çünkü tıp fakültesini bitirdiniz ve güneybatı Virginia'nın en iyi beyin cerrahı olarak vardiyalarınız arasında zaman öldürüyorsunuz" diyor.

Fırçala. Slosh.

"Yoksa planlandığı gibi gitmedi mi?" diye bitiriyor.

Sesi keskin. Kesiyor. Acıtmasını istemiyorum ama acıtıyor, yara dokusu üzerindeki bir neşter gibi.

Belli ki boktan bir gün geçirdiğini kendime hatırlatıyorum.

Kendime neredeyse otuz yaşında olduğumu ve ona ikimiz de ortaokuldaymışız gibi tepki vermemem gerektiğini hatırlatıyorum, çünkü bunu aştım. Annemin her zaman sinekler, bal ve sirke hakkında söylediklerini kendime hatırlatıyorum, ancak dünyadaki tüm hatırlatmalar Violet'e karşı içgüdüsel tepkimi geçersiz kılamaz.

"Hukuk fakültesi ve New York'a taşınmak senin için ne kadar iyi görünüyorsa o kadar iyi gidiyor," diyorum.

Belli ki kızgın bir şekilde tencereyi süzgecin üzerine yığıyor ve sonuncusuna uzanıyor. Koli bandı yumağı yumruğumda sıkılı, parçaları parmaklarımın arasına yapışıyor ama açamıyorum.

"Kazandığı her kuruşa mal olsa Sprucevale'i sonsuza dek terk edeceğine dair babasının mezarı üzerine yemin eden ben değilim," diyor, sırtı hâlâ bana dönük, sesi zoraki bir sakinlikle sakinleşiyor.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Koli bandını daha sıkı sıkıyorum, parmak eklemlerim ağrımaya başlıyor. On beş yıl önce olmasına rağmen o yemin için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

Violet'in bunu hatırlaması beni daha da kötü hissettiriyor.

"Bir erkeğe randevunun ortasında gitmesi için ne söylersin?" Kapı çerçevesine yaslanmış, koli bandını ölümüne tutmama rağmen rahatmışım gibi davranarak soruyorum.

Bana cevap vermiyor. Bir şey hatırlamış gibi parmaklarımı şıklatıyorum.

"Yanlış şarap sipariş ettiği için mi ona iki kere ikiyi zar zor toplayabilen taşralı bir domuz dedin?" diye sordum.

Violet bunu görmezden geliyor ama sırtındaki kasların gerildiğini görebiliyorum. Koli bandını o kadar sert sıkıyorum ki ellerim titriyor.

"Ya da münazara takımındaki herkese onu 7-11 otoparkında kardeşiyle bira içerken gördüğünü söyledin, böylece onun yerine senin kaptan olman için oy vereceklerdi," diye devam ediyorum.

"Hayır, ayrıca ona üniversiteye girmesinin nedeninin sevimli bir yüz ve acıklı bir hikaye olduğunu da hiç söylemedim," diye karşılık veriyor.

Onu görmezden geliyorum.

"*Yoksa* ona, babasının ölümünden bir gün sonra coğrafya yarışmasını kazandığınızda Togo ile Trinidad'ı ayırt edemeyen bir moron olarak kalacağını mı söylediniz?"

Bunda vahşi bir zevk var. Olmaması gerektiğini biliyorum ama .

Beş yaşımdan on sekiz yaşıma kadar varlığımın baş belası olan, efsanevi çok bilmiş Violet Tulane'ın bir iki basamak aşağı indiğini görmek hoşuma gidiyor.

Violet tencereyi hışımla dışarı atıyor ve suyu öyle bir sıçratıyor ki, bir kısmı onun bir metre arkasındaki benim üzerime geliyor.

"Bunu söylediğimde öldüğünü bilmiyordum," diye dişlerinin arasından çıkarıyor.

"Ve aksini söylemek çok hoş bir şey." "Siktir git, Eli."

"Hayır, teşekkürler."

"Harika," diyor, sesinden alaycılık damlıyor. "Beni bir kadınla öpüşürken gördüğü dedikodusunu yayan adamı eğlendirebildiğime sevindim.

Golden Retriever. Sekizinci sınıfta sınıf başkanı olmak buna değer miydi?" "Kesinlikle evet," diyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse? Değdi.

Devasa tencereyi diğer tencerelerin yanına tehlikeli bir şekilde yığılmış olan büfenin üzerine baş aşağı çarpıyor ve sarı lastik eldivenlerini çıkarıyor.

"Seni tekrar görmek *harika* Eli," diyor, çoktan arka kapıya doğru yürüyor. "Sohbet ederken çok güzel vakit geçirdim. Hoşça kal!"

Violet kaybolur. Saniyeler geçer. Kapı çarptı. Serbest bırakılmamış gerginlik ve bu konuda rahat davranmanın gücüyle titriyorum.

Koli bandıyla dolu yumruğumu yavaşça açıyorum. Avucumun içinde kırmızı çizgiler var.

Onu kızdırdığım için kendimi kötü hissetmem yaklaşık yirmi saniye sürüyor. Neredeyse otuz yaşındayım. Yetişkinim. Daha iyi biliyorum.

Ama Violet Tulane'ı kızdırmaktan kendimi alamadım. Ondan daha iyi bir konumdayken bunu onun başına kakmaktan kendimi alamadım.

Büyürken birbirimize işkence ettik. Sprucevale bir ilkokulu, bir ortaokulu ve bir lisesi olan küçük bir kasaba, bu yüzden on üç yıl boyunca her yerdedi.

Her zaman her konuda en iyisi olmak zorundaydı ve yoluna çıkan herkesin - genellikle benim - vay haline. Kaba biriydi. Dar kafalıydı. Herkese geri zekalıymış gibi davranan, otoriter, her şeyi bilen biriydi ve her zaman istediğini elde ediyor gibiydi.

Hâlâ Sprucevale'de olduğunu bilmiyordum. *Neden* hala burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Muhteşem, seksi bir bombaya dönüştüğünden haberim yoktu. Gittiğini düşünmüştüm, muhtemelen büyük bir acı içinde D.C., New York, Philadelphia. Ben orada olmadığım sürece nerede olduğu umurunda değildi.

Bir dakika sonra onu kapıdan dışarı kadar takip ediyorum ve koli bandını ve sönmüş meşaleyi çöp kutusuna atıyorum. Onu görmedim. Güzel.

Mutfağa geri dönüyorum, propan kutusunu alıyorum ve bir notla birlikte tezgahın üzerine bırakıyorum. İşte, şimdi başkasının sorunu.

Sonra yan kapıdan çıkıp geceye ve sessiz otoparka .

Menekşesiz.

Mükemmel.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MENEKŞE

Ayakkabılarımı çıkarmadan önce beş adım bile gidemiyorum.

Beş saat boyunca topuklu ayakkabılarla ayakta durup, ağır ağır otları kaldırdıktan sonra, serin asfalt ayak parmaklarımda saf bir cennet hissi uyandırıyor. Bu park yeri sakız, cam kırıkları ve sigara bataklığına dönse *yine* de cennet olurdu.

Binanın yan tarafına yürüyorum, telefonumu çıkarıyorum ve düğmeye basıyorum.

Hiçbir şey.

Düğmeye tekrar bastım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Tabii ki telefonumun şarjı bitti. *Tabii* ya. Belli ki böyle bir gün geçiriyorum: kötü randevu, Eli, pişman bulaşık yıkama, Eli, araç yok, *aptal Eli*, ölü telefon.

İyi. Sorun değil. Hazırlıklıyım ve çantama uzanıp tam da bu senaryo için sakladığım yedek pilimi buluyorum.

Ben balık tutarken, Eli'nin yüzü göz kapaklarımda içine kazınmış gibi görünüyor. Midemin çukurunda küçük, karanlık bir kasırga patlıyor.

Seni etkilemesine izin

verme. Yapma bunu.

Tanrım, döndüğünü bile bilmiyordum. Sprucevale dedikodu makinesi Eli Loveless'ın dönüşü hakkında tek kelime etmedi ve dedikodu makinesinin normalde Loveless çocukları hakkında söyleyecek *çok şeyi* vardır.

Liseden mezun olduğumuzdan beri onu görmedim. Üniversiteye gittiğini biliyordum. Okulu bıraktığına dair bir söylenti vardı ama bunun doğru olup olmadığını hiç öğrenemedim ve o sırada annem hastaydı ve ben de bunu öğrenemeyecek kadar meşguldüm.

Ayrıca, onun izini kaybettiğim için yeterince mutluydum çünkü Eli Loveless hayatım boyunca beni geçmek için hiçbir şeyden kaçınmayan, sinir bozucu, ukala, rekabetçi bir pislikti ve *aman Tanrım, telefonumun şarjı hangi cehennemde?*

Boş elim o gece ikinci kez çantamın dibine vuruyor.

Böyle bir şey olamaz.

Çaresizlik içinde çantamdaki her şeyi son bir kez karıştırıyorum. Eskiden şirin olan sundress elbisem sırtıma yapışıyor. Kıçımın çatlağından ter damlıyor ve bu beni iğrendiriyor. Yorgunum, Todd'a kızgınım, kendime kızgınım ve her nasılsa, mümkün olan en kötü zamanda var olduğu için en çok Eli Loveless'a kızgınım.

"Lanet olası Eli," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Aptal çantamı aptal yere bırakıyorum ve başımı tuğla duvara yaslıyorum. Saat gece yarısını geçti ve ne param, ne telefonum, ne de aracım var.

Sanırım *yürüyeceğim*.

Yeterince sıcak. Kasaba yeterince güvenli ve küçük. Ev yeterince yakın - Dört, belki dört buçuk mil.

Ayrıca otostop çekmektense yürümeyi tercih ederim. Telefonum çalışıyor olsa bile, Adeline işte ve telefonu kapalı. Buradaki taksi şirketinin bir şoförü var ve muhtemelen şu anda sarhoş. Burası bir araç paylaşım uygulaması için fazla serseri.

Ayakkabılarımı çantama atıyorum. Çocukluğumun her yazını çakıl taşlarında yalınayak koşarak geçirdim. Bana bir şey olmaz. Bu bir macera olacak.

Ana caddeden güneye doğru yola çıktım.

Grotonsville şehir merkezi sessiz, sadece sokak lambalarının turuncu ışıltısı ve bir blok ötedeki McMahan's'un ışıklarıyla aydınlanıyor, ama orası bile şu anda oldukça sessiz.

Bir blok yürüyorum, sonra iki. Grotonsville, aslında yaşadığım kasaba olan Sprucevale'den bile daha küçük, bu yüzden zaten kenarına yakınım.

Biraz rahatlamaya başladım. Güzel bir gece. Yıldızlar dışarıda. Ana caddedeki iki trafik ışığı yeşilden sarıya, kırmızıya ve tekrar geriye doğru sakinleştirici, öngörülebilir bir ritimle değişiyor.

Ve Eli'ı düşünmüyorum. Azıcık bile.

Aptal sırtışının aslında çok seksi olduğu gerçeğini, ağzını daha iyi kullanarak onu susturmak istediğimi ya da kalın, dik kollarının ona bir ağaç gibi tırmanma isteği uyandırdığı gerçeğini düşünmüyorum.

Geceyarısı kaldırımda tepinen *onca insan arasından Başka biri olmasını tercih ederdim.*

Eli'ye sinirlenmeye o kadar odaklanmışım ki, tam arkama gelene kadar motoru duymuyorum ve sonra ensemdaki tüm tüyler diken diken oluyor, hislerim anında keskin bir rahatlamaya dönüşüyor.

Gürültülü ve gırtlaktan gelen bir ses ve birileri gaza basıyor.

Gece yarısı gürültülü, devirli motorlardan hiç iyi bir şey çıktı mı?

Adrenalin patlamasıyla savaşıyor kendimi çelikleştiriyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Bir blok ötede kocaman bir kamyonet var ve kabinine en az dört kişi sıkışmış, kasasında da birkaç kişi daha var.

Midemde bir girdap oluşurken kendime *korkmuş görünme* diyorum. *Muhtemelen sana bağıracaklar ve korkmuş görünmek durumu daha da kötüleştirecek.*

Sarhoşlar, ölüleri diriltmek için bağırp çağırıyorlar. Muhtemelen gecenin bu saatinde Le Faisan Rouge dışında açık olan tek yer olan McMahon'dan dönüyorlar.

Adımlarımı binalara yaklaşıtıyorum. Daha dik duruyorum ve korkmuyormuş gibi davranıyorum.

Öyleyim.

Kamyon yaklaşıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Yalnız kurban yerine soğukkanlı.

Kamyon yanıma gelip yavaşladığında solumdaki kapalı kafeye neredeyse sarılıyorum.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" diyor bir ses. ", gel içeri."

"Ben iyiyim," diyorum, hâlâ yürüyorum. Çıkışları tanıyorum, bir yerlerde kamyonun takip edemeyeceği bir yere gidebileceğini düşündüm, kalbim küt küt atıyordu.

"Kahretsin, ayağında ayakkabısı bile yok," diyor biri diğerine. Ben hâlâ bakmıyorum. "Ayakkabısız kovuldu!"

Alkolün kokusunu buradan alabiliyorum ve binaları daha hızlı tarayarak kısa bir kaçış yolu arıyorum. Görüyorum: ileride, iki bina arasında dar bir geçit var, kamyon için çok dar.

"İsterseniz sizi bırakabiliriz," diyor ilk ses. Sarhoş adamlar gülüyor.

"Gerçekten iyi bir yolculuk," diye ediyor. Daha fazla kahkaha.

Ben bakmıyorum. Sonra: "Hadi, tatlım."

"Çıplak ayakla nereye gidiyorsun?" "Burada yalnız olmak için çok geç bir saat."

Yürüyorum. Etrafa bakmıyorum. Yalnızmışım gibi davranıyorum, titriyor olsam da, bunun ne kadar kötü bitebileceğini bilsem de.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

". Hadi, . , bunu sevdiğini biliyorum." Göz ucuyla bakıyorum. İsteyerek yapmadım, sadece yaptım.

İçlerinden biri sikini çıkarmış. Diğer üçü histerik bir şekilde gülüyor, ilk adam aletini ileri geri sallarken kamyonun kasasının etrafında kambur duruyorlar.

Kalp atışlarım hızlanıyor ama gözlerimi tekrar ileri dikeyorum. Kaçmak istiyorum ama kaçmıyorum. Hiçbir korku belirtisi gösteremem.

"Siktir git," diye sesleniyorum.

Daha fazla kakhaha. Ne olduğunu bile anlayamadığım bir şeyler bağıyorlar ve sonra motor gaza basıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses olabilir, çünkü bir an sonra kamyon kırmızı ışıkta geçerek ana caddeden uzaklaşıyor.

"Orospu!" Son bir tiz çığlık duyuyorum.

Sonra, tatlı bir sessizlik.

Duruyorum. Derin bir nefes alıyorum, gözlerim kapalı ve kendime geliyorum. Titremem durana ve ağlamamak için kendime güvenene kadar bir tuğla duvara yaslanıyorum.

Ne düşünüyordum ki, gece vakti yalnız yürüyen bir kadın mı?

Yeni plan: geri dönmek. McMahon's, spor barı, şehrin diğer ucunda ama hala açık ve oraya yürüyeceğim, telefonlarını kullanmak isteyeceğim ve biri gelip beni eve bırakana kadar tanıdığım herkesi arayacağım. Nezaketin canı cehenneme. Kimi uyandırdığım umurumda değil.

Adımlarımı değiştiremeden arkamdan gelen motor sesini tekrar duyuyorum.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Binaların arasındaki boşluk hala yukarıda, bir araç için çok küçük ve muhtemelen onları kaybedebileceğim binaların arkasındaki sokağı bağlanıyor.

Motor homurdanıyor, daha yakın, cahiller bu sefer sessiz.

Koşuyorum.

"Violet!" Eli'nın sesi bağıyor.

Durdum, etrafımda döndüm ve oradaydı. Eski bir Ford Bronco sürüyordu, camları açılmıştı.

Belki de hayatımda ilk kez Eli Loveless'ı gördüğüme sevindim.

Yanımda durana kadar yuvarlandı, yolcu tarafına eğildi.

"Atla" dedi.

"Seninle mi?" Ben

soruyorum.

Kalbim hala çarpıyor. Ellerim hala titriyor, bir tanesini çantamın askısına sıkıştırmış olmama rağmen ve bir bara gidip önümüzdeki bir saat boyunca tanıdığım herkesi aramaya tamamen hazır olmama rağmen, Eli'ye herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek istemiyorum.

Göz göze geldik. Bana sadece bir *bakış attı*.

"Geceniz iyi geçiyor diye cahil bir fahişe gibi gece yarısı ana caddede ayakkabısız, yalınayak mı yürüyorsunuz?"

Cahil fahişeyi görmezden geliyorum ve Bronco'ya doğru bir adım atıyorum. Yüzüm ancak camın dibine kadar geliyor.

"Sadece bin," diyor.

"Gecenin her saatinde yabancı erkeklerin arabalarına binilmemesi gerektiğini iyi biliyorum."

"İyi ki sadece ben varım o

zaman." "Çok tuhafısın."

"Ve sen de çok inatçısın. Arabaya bin Violet, bu saatte eve yalnız yürümene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ayakkabı bile giymiyorsun."

Çenemi sıkıp uzaklara, ana caddeye bakıyorum. O haklı ve ben bunu biliyorum, ama Tanrım, bunu kabul etmekten nefret ediyorum.

"Eğer içeri giremezsen, yine de seni saatte iki mil hızla takip edeceğimi biliyorsun, çünkü senin cinayetini vicdanıma yükleyemem, değil mi?" diyor.

Eli'a ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor. *Yakışıklı* bir şekilde, onun için en sinir bozucu bakış şekli.

Sonra yolcu kapısını açıp taksiye tırmanıyorum.

"*Teşekkür ederim*," diyor, ben emniyet kemerimi bağlarken sesinde biraz mizah var.

Kamyoneti yağ, deri ve eski araba gibi kokuyor. Vites kolunu tekrar vites takıyor ve yüzünde bir gülümseme titreşimiyle bana bakıyor.

Midemde bir kıpırtı hissediyorum, onu görmezden geliyorum ve emniyet kemerimi iki kez kontrol ediyorum.

"Bu şey sokakta yasal mı?" Arabanın içine bakarak soruyorum, çünkü gerçekten onun dışında bir şeye bakmam gerekiyor.

"Yeterince yakın," diyor, bir *takırtı* ve hafif bir sürtünme sesiyle vites değiştiriyor. "Neden, birkaç tümsek için mi endişeleniyorsun?"

"Bu paspası kaldırırsam, doğrudan sokağı görebilecek miyim?"

Bronco ileri doğru titriyor. Göz ucuyla Eli'nin gülümsediğini görüyorum. Yine midem bulanıyor. Görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Üzgünüm, debriyaj bazen tutukluk yapıyor" diyor. "Aslında debriyaj her zaman tutukluk yapar. O paspasa dokunma."

Paspasa dokunmuyorum. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde sürüyoruz ve ben ön camdan ileriye bakıyorum. Gösterge panelinin yaklaşık bir inç yukarısında, yarısı boyunca uzanan uzun bir çatlak var ve buna neyin sebep olduğunu merak ederek kendimi eğlendiriyorum.

İkiniz de yetişkinsiniz, diyorum kendime. Birbirinizi görmeyeli yıllar oldu. Eli'nin eskiden olduğu gibi hâlâ sizi sinirlendirmesi için dünyevi bir neden yok. Eminim değişmiştir. İkiniz de değiştiniz.

Pencere açık ve rüzgara doğru eğiliyorum, çünkü yüzüm çok sıcak. Tüm vücudum çok sıcak, bu eski Bronco'nun içindeki hava uğulduyor, titreşiyor. Tekrar vites değiştiriyor ve ben onun sert ellerini, sırtındaki yara izlerini, ön kolundaki kasların bileklerimi çaprazlamama neden olacak şekilde esnediğini fark etmemeye çalışıyorum.

"Seni nereye götürüyorum?" diye soruyor, derin sesi motorun gırtlaktan gelen hırıltısına karışıyor.

Oh, Tanrım.

Boğazımı temizliyorum.

"Aynı yer aslında," diyorum sinirlerimi zorlayarak. Onun tepkisine bakmıyorum.

Bir süre sessizlik oldu.

"Oh," diyor sonunda.

"Yaklaşık bir mil sonra White Oak'sağa dönün ve tabeladan sola dönün," diyorum.

Kendime rağmen gerildim.

Söyle hadi. Söyle, sana meydan okuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Şehirden çıkıyoruz, farları ormandaki bir barkod gibi ağaç gövdeleri üzerinde .

"Annen nasıl?" diye soruyor sonunda.

Göz ucuyla baktım ama samimi görünüyordu. Ciddi.

Yutkunuyorum. "Gitti," diyorum.

Bir an için gözlerini yoldan ayırıp bana bakıyor. "Kahretsin, özür dilerim," dedi. "Bilmiyordum."

Sesinde tanımadığım çiğ bir nota var ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Teşekkürler," dedim sonunda. "Birkaç yıl oldu." "Ne oldu?"

"Akciğer kanseri."

Bu kadarla bırakıyorum. *Öldüğünden* daha fazlası var, *akciğer kanseri*, ama bunu nasıl söyleyeceğimi hala bilmiyorum. Hiç söyleyebilecek miyim bilmiyorum ama şu anda, *o kadar çok kızdığım annemle bir gün daha geçirmek istediğimi* ya da *bazen onun daha hızlı ölmesini dilediğimi* ve *hala kendimi affedemediğimi* ya da *onu suçlamayı bırakıp bırakamayacağımı bilmediğimi* nasıl söyleyeceğimi bulamadım.

"Gitmek için zor bir yol," diyor.

"Öyleydi," diyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Ondan sonra ne diyorsun?

"Kardeşlerin nasıl?" Sonunda konuyu değiştirmek için soruyorum.
"Çoğunlukla beladan uzak duruyorlar," diyor ve sağa dönüyor.
Beyaz Meşe, ağaçlar onun farlarında parlıyor. Sesi rahatlamış gibi. "Çoğunlukla mı?"

"Çoğunlukla isteyebileceğin tek şey bu," diyor sesinde bir gülümsemeyle.
"Ayrıca, benden daha iyi bildiğinizi tahmin ediyorum."

Muhtemelen haklı. Beş Loveless oğlanı, Sprucevale dedikodu değirmeni tarafından çok seviliyor ve onları aynı anda hem yakışıklı, hem uygun, hem de uygunsuz buluyorlar.

En büyükleri olan Levi kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, etkileyici bir sakalı var ve bir dağın tepesinde kendi inşa ettiği bir kulübede yaşıyor. Cumberland Ulusal Ormanı'nın bizim bölümünün baş ağaç dikicisi, vejetaryen, yavaş konuşan ama hızlı düşünen biri ve likenler hakkında benden daha çok şey biliyor.

Eli iki yaş küçük. Aynı anaokulu sınıfında olduğumuzdan beri beni kızdıran tartışmacı bir pislik. Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Daniel, Eli'dan sadece bir yaş küçük. Açık kahverengi saçları, kristal mavisi gözleri ve kızının hayatına girmeye zahmet ettiğinde en iyi ihtimalle çılgın atan bir cehennem zebanisi, en kötü ihtimalle de topluma zarar veren bir kadından olan Rusty adında altı yaşında bir kızı var. Seth'le birlikte sahibi olduğu Loveless Brewing'de usta biracıdır.

Dördüncü Seth'in siyah saçları ve gri-yeşil gözleri vardır ve asla bir yuva kurmayacağı için uygun değildir. En azından Sprucevale dedikodu makinesinin onu onaylaması için fazla çekici ve fazla çapkın. Size harika vakit geçirtip sonra bir daha aramayabilir, bu da onun centilmenlik dışı -ve daha kötüsü- olarak etiketlenmesine neden olur ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor. Daniel ile birlikte sahibi olduğu bira fabrikasının işlerini yürütüyor.

En küçüğü Caleb'in siyah saçları ve mavi gözleri var ve son duyduğumda Charlottesville'de yüksek lisans yapıyordu.

Teorik matematik. Yanlış hatırlamıyorsam, yaz tatilini batıda uzun mesafeli bir patikada yürüyüş yaparak geçiriyor.

"Levi aylarla güreşiyor, ağaçlara tırmanıyor ya da yukarıda ne yapıyorsa onu yapıyor. Daniel bira yapıyor ve Rusty'yi bale kursuna götürüyor. Seth evrak işleriyle uğraşıyor ve beladan uzak durmaya çalışıyor. Caleb Kaliforniya'da, bu sonbaharda tezini yazmaya başlamadan önce Pasifik Crest Trail'in bir kısmında yürüyüş yapıyor."

"Peki annen hala üniversitede öğretmenlik yapıyor mu?"

"Hâlâ öğretiyorum," diye onaylıyor. "Hâlâ evrenin büyüyüp küçüldüğünü anlamaya çalışıyorum."

Uzun bir duraklama daha oldu. Derin bir nefes alıyorum. Biraz rahatlıyorum, buradaki hava hâlâ uğulduyor olsa da.

Belki geçmiş geride kalabilir. Belki Eli ve ben yetişkinler olarak barış içinde birlikte var olabiliriz.

Ama sonra bana tekrar bakıyor, her zamanki yarım gülümsemesiyle gülümsüyor, ama şimdi yakışıklı ve göğüs kafesimin hemen altındaki o yumuşak noktaya çarpıyor.

Bir şey geliyor ve hiç hoşuma gitmeyecek.

"Peki, o adama ne dedin?" diye soruyor.

Yolcu koltuğuna yaslanıyorum, yüzüm yine rüzgâra dönük, ayak bileklerim hâlâ çapraz. Dev Bronco'nun güzel yanı Eli'nin benden yaklaşık on adım uzakta olması, bu yüzden ona bakmaktan kaçınmak çok zor değil.

İç çekiyorum.

"Hıyarın tekiydi," diyorum boyun .

Eli gülüyor.

"Eğer söylediğın buysa, kaçmasına şaşırmadım."

"Onunla yatmadığım için kaçtı."

"Yemeklerim seni havaya sokmadı mı?" Eli soruyor.

Midemde hızlı bir gerginlik oluşuyor. Ona bakıyorum ve yarı gülümseyerek yolu izliyor.

"O kadar da iyi değildi," diyorum.

"İki yıl üst üste Mississippi'nin batısında en çok külot bırakan şef seçildim" diyor.

İşte yine o düğüm, buna inanmak için daha zor zamanlar geçirmiş olmayı dilemekle birlikte.

"Mississippi'nin doğusunda olmamız çok kötü."

"Sonoma'da daha az rakibim vardı herhalde," diyor sırtarak, *öyle olmadığını çok iyi bildiğimi* söyleyerek.

"*Külot* kelimesini basmanın Journal-Bulletin'in editoryal standartlarına aykırı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden buradayken bu onura sahip olacağınızdan şüpheliyim."

"Çok kötü, çünkü bu arada sağda solda randevuları mahvediyorum." "Kendine çok fazla kredi veriyorsun."

"İyi bir yemeğin gücüne inanmıyor musunuz?"

Başımı çevirip Eli'a bakıyorum, yüzü gösterge panelinin ışıklarının yansımada parlıyor, mavi ve yeşil koyu renkli vahşi saçlarında parlıyor. Karnım zonkluyor. Bileklerimi biraz daha sıkı kavıyorum.

Randevumun nasıl kötü gittiğiyle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum. Mutfakta çok yaklaşmış olmamıza rağmen birbirimizi boğmayı nasıl başaramadığımızı merak ediyorum.

"Garsonu tersledi," diyorum sonunda. "Bunu telafi edecek kadar güçlü bir yemek yok."

Eli alçak sesle ısıık
çalıyor. "Kötü, değil
mi?"

"Seni etkilemeye çalışan adam olmaktan nefret ediyorum," diyor başını sallayarak.

"Garsonları terslemeyi onaylıyor musunuz?"

Eli fren yapıyor, dönüyor, farları *Pine Estates Mobil Ev Parkı* yazan tabelayı yıkıyor. Boğazımda yükselen gerilimi yutuyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor. "Ama yine de adam kötü bir durumdaydı."

"Bir köpeği eğitmeye çalışır gibi garsonu tersledi, sonra randevusunu terk etti ve kötü durumda olan o muydu?"

Eli yavaşlar, bir sıra sağa döner ve tekrar kıkırdar.
Isı boynuma doğru yayılıyor, vücudum kaskatı kesiliyor.

Seni etkilemesine izin verme. İzin verme.

"Onu mazur görmüyorum," diyor. "Sadece onu kıskanmadığımı söylüyorum." Bir parmak eklemimi kırdım. *Seni etkilemesine izin verme.*

"Beni bir randevuya çıkarma pozisyonu mu?"

"Onunla seks yapmak için sizi yeterince etkileyecek bir şey yapabileceğini düşünme pozisyonu."

Döngünün dışında, park yerinde bir araba, küçük ön verandasında iki saksı çiçeği, tepesinde düzgünce dizilmiş Noel ışıkları olan ve pas lekesi bulunmayan bir karavana işaret ediyor.

"Ben bile bunun umutsuz bir dava olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Bu sen misin?" "O benim ve sen benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun," dedim yavaşlarken.

Bir durak.

"Hâlâ Pine Estates'teki en güzel karavanda yaşadığını biliyorum," diyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor, ağzımı açıp onu yakmaya hazırlanırken savunma öfkesi bir alev gibi içime doluyor.

Ben bir şey söyleyemeden devam etti: "Ve senin gözüne girmeye çalışan herkesin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum."

"Oh," dedim, hazırlıksız yakalanmıştım, öfkem sönmüştü.

O söylemedi.

Eli bir dirseğini pencereye dayıyor, çenesini pencereye dayıyor ve sırtıyor. Sırtıttıktan nefret etmiyorum, ama bana doğrulttuğunda midemin vücudumun içinde kayıyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyorum.

"İyi geceler Violet," diyor. "Eminim seni buralarda göreceğim."

Kapının kilidini çekiyorum. Hiçbir şey yoktu.

"Yapmalısın -"

Çekiştiriyorum ve kapı sarsılarak açılıyor.

"Doğru," diyor.

"Bıraktığın için teşekkürler,"
dedim. "O kadar da kötü
olmayacağını söylemiştim."

Dışarı atlıyorum ve cevap vermeden kapıyı kapatıyorum, çünkü söyleyeceğim herhangi bir şey bizi bir kamyonda, bir karavan parkında, neredeyse sabahın birinde tartışmaya götürecek ve *Cops*'un bir bölümü böyle başlıyor.

Mobil evimin alüminyum basamaklarını kapının kilidini açarken kalbim hâlâ biraz fazla hızlı atıyor. Arkama bakmasam da Eli'nin gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyene kadar motorunun gırtlaktan gelen sesini, çıkarken lastiklerinin çakıl taşları üzerindeki yavaş çıtırtısını duyuyorum.

O söylemedi.

Tabii ki yapmadı. Siz yetişkinsiniz.

Yine de hala öyle düşündüğünü biliyorsun. Derinlerde bir yerde, bunu biliyorsun.

Ayakkabılarımı ön kapının yanındaki rafa koyuyorum, terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve mutfağa gidip kendime bir bardak su dolduruyorum.

İçiyorum ve yıllar onu neredeyse duyana kadar akıp gidiyor.

*Nerede yaşadığını
biliyorum. Karavan
çöplüğü.*

O söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Ortaokulda bunu o kadar çok duydum ki - bazen tam lakabı, bazen de öğretmenler etraftaysa kısaca *T. T.* - neredeyse ruhuma kazındı.

O zamandan beri Sprucevale Lisesi'nin birincisi oldum. Üniversiteye tam bursla gittim. Anneme baktım ve yine de çok fazla olmayan bir kasabada iyi bir iş bulmadan önce Summa Cum Laude'den mezun oldum.

Tüm bunlar ve ben hala Pine Estates'te yaşıyorum.

Tüm bunlar ve eminim Eli Loveless hala benim karavan çöpu olduğumu düşünüyor. Göğsümde bir düğüm var. Çok aptalca bir gün geçirdim ve sadece ağlamak istiyorum.

Gözlerimin arkasındaki basınç serbest bırakılmayı talep ediyor, ama yapmıyorum.
Bardağı yıkadım, kurutma rafına koydum, tezgahı sildim ve yatağa gittim.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELI

Tam dönüşü yapıyordum ki Bronco boşa geçti.

"Bana ne vereceksin?" diye soruyor arka koltuktan gelen küçük ses.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, mırıldandığım bir dizi küfrü susturuyorum, vitesi kavriyorum ve frene basıyorum. Bronco sarsılarak durdu, yarısı yolda yarısı Loveless Brewing'in çakıllı araba yolunda. En fazla beş derecelik küçük bir yokuş var, ama arabam bunu her seferinde yapmazsa lanetleneceğim.

Gerçekten ama gerçekten ikinci vitesi kontrol ettirmem gerekiyor. Bunu iki aydır erteliyorum ama er ya da geç Bronco'yu götürmek zorunda kalacağım.

"Ne istiyorsun?" Vitesi birinci vitese atarken soruyorum, sonra debriyayı bırakıp gaza basarken orada tutuyorum. Şanslıyım ki kardeşlerimin bira fabrikası 39. Otoyol'un hemen çıkışında, yani görünürde başka araba yok.

"Düğün pastası," diyor, sanki bunu düşünüyormuş gibi.

Bronco homurdanıyor, motor beni heyecanlandırmayan gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor. Biraz daha gaz veriyorum.

"Düğün yok," diyorum.

Biraz *daha* gaz veriyorum ve Bronco adeta ileri doğru sıçırıyor, küçük tepeyi tırmanıp giriyor, altındaki çakıllar çatırdıyor.

Lastikler.

"Yani düğünden sonra," diyor Rusty, sadece çocukların yapabileceği şekilde öfkeli bir sesle.

Ona hemen cevap vermiyorum, sadece Daniel'in eski mavi Subaru vagonunun yanına park ediyorum. Pazartesi öğleden sonra saat üç olduğundan, burada çok fazla araba yok - Daniel'in, Seth'in Mustang'i, Levi'nin Orman Hizmetleri kamyonu, tanıdık gelen eski püskü bir Ford F250 ve tanıdık gelmeyen pırıl pırıl, yepyeni, beyaz, uzun kabinli bir Ram.

Arabayı durdurdum, emniyet kemerimi çıkardım ve Rusty'nin yüzüne bakmak için arkamı döndüm. Çocuk yükseltici koltuğunda yargıç kürsüsünde oturur gibi oturuyor, iki eli de önündeki yastıklı çubuğun üzerinde.

"Açık olmak gerekirse," diyorum. "Yeni işimdeki ilk düğünden sonra düğün pastasından bir parça istiyorsun."

Bu müzakereler başladığından beri Rusty ilk kez kararsız görünüyor, sanki onu alt etmeye çalıştığımı düşünüyor. Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece şartlarımızın tamamen açık olduğundan emin olmak istiyorum, çünkü çocuk sıkı bir pazarlık yapıyor.

"Babam yeni işinde çok fazla düğüne gideceğini söyledi," diyor parmaklarını önünde birbirine geçirerek. "Düğün pastası alabiliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki düğün pastası alabilirim," diyorum ona, yeni işimin yarına kadar başlamayacağı düşünüldüğünde tam olarak emin olmasam da.

"Tamam. Ben de bunu istiyorum." Bir kez başımı salladım, tamamen iş.

"Anlaştık. Gelip kemerini çözeceğim ve el sıkışacağız."

Şoför mahallinden inip arka kapıya yöneldiğimde Rusty'nin bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum, yüz ifadesi onu neredeyse babasına benzetiyor.

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü ona güldüğümü düşünmesini sağlayarak pazarlığımızı tehlikeye atmak istemiyorum. Altı yaşındaki egolar hassas olabiliyor.

"Pekâlâ," diyorum sağ elimi uzatarak. Bronco o kadar büyük ki, yükseltici koltuğunda Rusty neredeyse benimle göz hizasında. "Cumartesi günü sana bir parça düğün pastası alacağım ve sen de benden duyduğun sözleri babana söylemeyeceksin."

Elimden yüzüme bakıyor, iri gözleri kocaman, altın sarısı bukleleri yüzünü çevreliyor. Bukleler annesinden, ama geri kalanı saf Loveless.

Pazarlıklar da dahil. Babasına benziyor olabilir ama bir şekilde benim kişiliğimi almış.

"Kenarlı bir parça," diyor, hâlâ elimi tutmuyor. "Bolca krema ile."

Sanki düşünüyormuşum gibi gözlerimi ona dikiyorum.

"Ve buzlu bir gül. Buzlu gül istiyorum ve babama söylemeyeceğim."

Elimi çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Rusty gergin görünüyor, sallanan bir ayağı havayı tekmeliyor.

"Her düğün pastasında çiçek kreması olmaz," diyorum ona. "Bu konuda şansını denemen gerekecek evlat."

Kaşları hafifçe çatılıyor ama sonra başını sallıyor.

"Tamam," diyor.

El sıkıştık ve anlaşma resmileşti: Ben ona iş yerinden bir şeker bombası alacağım, o da kardeşim Daniel'a eski Whitman'ın evinin yanındaki tepeye çıkarken lanet arabam beş kez üst üste stop ettiğinde ne dediğimi söylemeyecek.

Onu aşağı indirir indirmez, çılgın saçlarını sallaya sallaya Loveless Brewing'in ön kapısına doğru koşmaya başlıyor. Ön kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar izliyorum, sonra arabanın kapısını kapatıyorum.

"Eli," diye sesleniyor başka bir ses. "Gel bana yardım et."

Döndüğümde kardeşim Levi'nin kamyonetinin arkasında durmuş beni izlediğini görüyorum. "O iyi, Seth ve Daniel ," diyor. "Şunlardan birini al içeri girer misin?"

Levi'nin koyu yeşil Orman Hizmetleri kamyonuna doğru yürüyorum. Arkaya eğilmiş, bagaj kapağını açmış bir kutu çıkarıyordu. İşten yeni gelmiş gibi görünüyor, hala gri-yeşil Orman Hizmetleri tulumunu giyiyor, bir göğüs cebinin üzerinde *Levi Loveless* yazıyor ve iş botlarını giyiyor. Yataktan bir karton kutu çıkardı ve bana uzattı.

Şaşırtıcı derecede ağır. Levi beni kuşkuyla izlerken, onu daha iyi kavramak için bir o yana bir bu yana eğiyorum.

"mı?"

"Bunun içinde ne var?" Altından bir kolla tutarak soruyorum. Sanki dibi düşecekmiş gibi geliyor ve cin gibi kokuyor. Kulübesinin yakınlarında bir yerde, ormanın içinde gizlenmiş bir içki imbiği olduğunu biliyorum ve bira fabrikasına kaçak içki getirip getirmediğini merak ediyorum.

"Ardıç meyveleri," diyor ve kamyonetinden aynı kutuyu alıyor. Bagaj kapağını yukarı iterken yan tarafta dengeliyor, sonra omzuna kaldırıyor.

"Nereden?" Ben soruyorum.

"*Juniperus virginiana*'dan," diyor bir şeyin Latince adını verirken her zaman kullandığı aynı süslemeyle.

Latince adını şaşırtıcı derecede sık veriyor.

Cevap vermiyorum, sadece bekliyorum. Levi size bilmenizi istediği şeyleri kendi tatlı zamanında söylemeye alışkındır.

"Genellikle Doğu Kırmızı Sediri olarak bilinir," diye devam ediyor. "Daniel ve Seth biraz ardıç meyvesi bulup bulamayacağımı sordular. Bir IPA yapıyorlar."

Diğer eliyle Rusty'nin kaybolduğu kapıya doğru bir işaret yapıyor, bu hareket şaşırtıcı derecede zarif ve nazik, özellikle de dikkatli olmazsa sakalına kuşlar yuva yapacakmış gibi görünen biri için.

Levi ve ben muhtemelen birbirimize benziyoruz. Ne de olsa kardeşiz. O benden büyük, ben ondan iki yaş küçüğüm ama o sakalını kesip saçlarını kısaltmadıkça ya da ben kişisel bakımına birkaç ay ara verip tepeden düğüm atmadıkça birbirimize ne kadar benzediğimizi öğrenemeyeceğiz.

Çoğu zaman şu anda giydiği şeyin aynısını giyiyor: koyu yeşil Orman Hizmetleri tulumu, kolları dirseklere kadar kıvrılmış ve kalın iş botları. Cumberland Ulusal Ormanı'nın yukarısında, kendi inşa ettiği bir kulübede yaşıyor ve ormanın Baş Ağaçlandırmacısı olarak çalışıyor.

Ardıç meyvesi kutusunu omzuma alıyorum ve bira fabrikasının ön kapısından içeri giriyoruz. İçerisi tatlı ve ekmek kokuyor, yarı bitmiş biranın kokusu duyularıma doluyor. Levi bizi sözsüz bir şekilde soğuk hava deposuna, benim kutumu alıyor ve dikkatlice onunkinin üzerine yığıyor.

"Umarım bu kadarı yeterlidir," diyor onlara bakarak. "Daha fazlasına ihtiyaçları varsa, kendileri seçebilirler."

"Kamyonda başka bir şey var mı?" Ellerimi fırçalayarak soruyorum, gerçi ne olursa olsun önümüzdeki birkaç gün boyunca sedir gibi kokacaklarından eminim.

"Hepsi bu kadar-"

"-Bu teklifi şimdi kabul etmenizi şiddetle tavsiye ederim çünkü başka bir teklif olmayacak," diyor bir ses aniden, bulunduğumuz soğuk hava deposunun dışında bir yerden yankılanarak.

Ses kibar olamayacak kadar yüksek ve sanki kendisine *hayır* denmesine alışık olmayan bir adama aitmiş gibi geliyor.

Ayrıca çok ama çok tanıdık.

Levi bana bir bakış atıp yanımdan geçiyor, kapıya yöneliyor ve tüm bu kargaşanın nedenini anlamaya çalışıyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Şansımızı deneyeceğiz," diyor Daniel'ın sesi, her zamanki gibi sakin ve özlü. "Uğradığınız için teşekkürler."

"Buna pişman olacaksın," diye devam ediyor diğer ses. "Biliyor musun -"

"Çık dışarı."

Bu Seth, sesi düz ve sert, bir kenarı anında Beni geriyor. Levi ve ben soğuk hava deposundan hızla çıkıp iki büyük çelik tankın arasından geçerek beton zemindeki bir su birikintisinin yanından geçerken bakışlarımızı değiştiriyoruz.

"-Seni ezebilirim-" "Dışarı!"

Seth bağırır.

Levi ve ben koşmaya başladık, tanklar, nozullar ve hortumlar tepemizdeki devasa bira fabrikasında tıslıyordu. O bir köşeyi dönüyor ve ben bir saniye arkasındayım.

Sonra neredeyse sırtına çarpıyordum, kayarak durdum.

Seth, Burnley Kasabası'nın en büyük toprak sahibi Walter Eighton ile burun buruna. Daha ziyade, Seth'in kendisiyle akraba olmayan neredeyse herkesten daha yüksekte olduğu göz önüne alındığında, burun buruna.

"Dediğini yapmanı öneririm," diyor Levi ona, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yavaşça ilerlerken.

Walter sadece homurdanıyor, hâlâ Seth'e bakıyor. Pahalı görünen ama kötü dikilmiş bir takım elbise giyiyor, güzel kumaşı üzerine tam oturmuyor, sanki bir şey diktirecek sabrı bile yokmuş gibi.

"Beni korkutamazsınız," diyor. "Siz doğuştan cahillerin hiçbiri -"

"Seni kendini beğenmiş bok çuvalı-"

Daniel, Seth daha fazla ilerleyemeden düzgünce aralarına girer. ellerini uzatarak hakaret ediyor. Arkasında Seth'in çenesi esniyor, gözleri parlıyor. Levi kollarını açıyor ve küçük kardeşinin yanına doğru ilerliyor, gerçek bir zarar vermeden önce onu yakalamaya hazır.

"Kendi başınıza gidebilirsiniz ya da size eşlik edebilirler," diyor Daniel kesin bir ifadeyle. "Seçim senin Walter, ama bence eskorttan hoşlanmayabilirsin."

Walter sonunda bir adım geri çekildi. Takım elbise ceketini düzeltiyor, altında çirkin bir kravat var ve dördümüze de düz gözlerle bakıyor.

"İstediğimi alacağım," diyor, sesi toplayabildiği kadar tehditle dolup taşıyor. "Bu hepinizin canına okumak anlamına gelse bile."

Çıkışa doğru yürüyor. Levi ve ben bakışıyoruz ve Levi birkaç adım geriden onu takip ediyor, sadece adamın çıkarken kaybolmadığından emin olmak için. Seth, Daniel ve ben gözden kaybolmalarını izliyoruz.

"Şerefsiz," diye
mırıldandı Seth. "Neydi
o?" Ben soruyorum.

Seth, "Babasının bir marketler zinciri var diye dünyanın ayaklarının altına serilmesi gerektiğini düşünen zengin, kendini beğenmiş bir pislikti," diyor. Daniel hiçbir şey söylemiyor. Walter ve Levi'nin ardından kaşlarını çatıyor, sanki düşünüyormuş gibi.

Her zamanki gibi. Daniel normalde rüzgarsız bir günde bir göl kadar sakin ve güneşte bir kurbağa kadar sakinken, Seth ateşli ve değişken. Her zaman kavgaya ilk atlayan o olur ama aynı zamanda iyi bir espriye uzun uzun gülen de odur. Birlikte çalışabilmeleri bir mucize, ama Loveless Brewing geçen yıl parlak bir yıl geçirdi, bu yüzden sanırım bir şeyler doğru gidiyor.

"Bizim arazimiz bile değil," diyor Daniel, yarı kendi kendine.

"Annemin." Levi köşeden dönüp yanımıza geliyor.

"Çıktı mı?" Seth soruyor.

"Evet, ama annemin yüz elli dönümlük arazisini ona satmam için bana sert bir satış yapmadan önce değil," diyor kaşlarını çatarak.

"Kendimi dışlanmış hissetmeye başladım," diyorum.

Seth, "Evet, o pislik yüzüne vurmadığı için gerçekten üzgün olmalısın," diyor.

"Rusty buraya geldi, değil mi?"

Daniel, "Ofisteki kanepede *Little House on the Prairie*'yi okuyor," diyor.

Sonra omuz silkiyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve Levi'den bana bakıp tekrar geri dönüyor.

"Ardıç meyvelerini getirdin mi?" diye soruyor.

Annem bir dolabı çarparak açıp, "O SİLİK PİÇ," diye öfkelenildi. "O arkadan bıçaklayan, el altından iş çeviren, sinsî suratlı, işe yaramaz herif..."

"Anne!" Daniel bağıyor.

"Dinlemiyorum," diyor Rusty.

Mutfak masasında oturmuş, elektrik mavisi yelesi ve parlak yeşil toynakları olan bir midilliye dikkatle boyuyor, masum görünüyor. Bende işe yaramıyor. Rusty *her zaman* dinliyor. Bu yüzden ona pasta borçluyum.

"Üzgünüm bebeğim," diyor annem, büyük bir tencere çıkarıp içine su doldurarak. "Ama buna inanamıyorum-"

Derin bir nefes alıyor, sonra iç çekiyor, açıkça kullanmayı tercih edeceği tüm kelimeleri düşünüyor.

"- O *pislik*, sırf hayır dedim diye arkamdan iş çevirip sizinle bir tür anlaşma yapabileceğini düşündü," diyor ve musluğu kapatıp tencereyi lavabodan öyle hızlı çekiyor ki yere dökülüyor.

Annemin birkaç adım gerisinden bir el havlusu alıp kuruluyorum.

"O sinsî, hiçbir işe yaramayan, iki yüzlü küçük adam her zaman tam bir pislik olmuştur -"

"Anne."

"- Hıyar kötü bir kelime değil Daniel, o her zaman gökkuşağı osurduğunu sanan bir hıyardı. Cebir dersinden kaldığı ve babasının ona kendini iyi hissetmesi için uzaktan kumandalı uçak aldığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyor Seth, bu konuşmayı daha önce yapmış birinin havasıyla.

O sadece yemek için burada ve kasabada kendi yeri var. Daniel ve Rusty burada yaşıyor, çünkü annem Rusty'yi büyötmeye yardım ediyor. Kendime kalacak bir yer bulana kadar çatı katındaki odayı geçici olarak tuttum.

"Sen daha bebektin," diyor annem otoriter bir tavırla, su dolu tencerenin altındaki ocağı açarak. Sanki daha hızlı kaynamasını sağlayacakmış gibi orada dik dik bakıyor. Masadan, kıkırdamamaya çalışan Rusty'nin belirgin sesini duyuyorum.

"Ve sonra onu nehre mi düşürdü?" Seth bundan sonra ne olacağını bildiği için soruyor. Annem bazen Eighton'lar hakkında gözyaşı döküyor, o yüzden bunlar tanıdık geliyor.

"Babası ona uzaktan kumandalı bir helikopter almış," diye devam ediyor annem, dolapları tekrar çarparak açarak. "Bunun yerine onu kırbaçlamalıydı. Ya da bir cebir öğretmeni, Tanrı aşkına, adam neredeyse kırk yaşında ve hayatı buna bağlı olsa bir denklemin grafiğini çizebileceğinden şüpheliyim."

"Bir denklemin grafiğini çıkarabileceğimi sanmıyorum," diye teklif ediyorum, hâlâ mutfakta dururken. Annem ne zaman yemek yapmaya başlasa gerilirim.

Dönüp bana bakıyor, yüzünde inançsızlık okunuyor.

"Eminim senin sadece bir tazelemeye ihtiyacın vardır," diyor bir kavanoz dolusu şeker alarak. "Oysa Walter Eighton'ın kafasını kalın bağırsağından çıkaracak birine ihtiyacı var."

"Anne, bu-"

Şekeri suyun içine atıyor, sonra kapağı tekrar vidalıyor ve dolabın içine geri sokuyor.

İç çekiyorum.

"Sırf parası var diye istediği her şeyi, istediği zaman alabileceğini sanıyor. Diğer insanları önemsizmiş gibi ezip geçiyor," diye öfkелendi ve başka bir dolabı çarparak açıp bir paket spagetti aldı.

"Anne, o şekerdi," diyorum ocağa doğru gelirken. "O spagetti Eli," diyor makarnayı kaldırarak.

Yanına gittim ve yavaşça elinden aldım.

"Az önce suya şeker attın," diyorum ona. "Gel . Ben yemek yapacağım."

Oflayıp pufluyor, çelik gibi yeşil gözleriyle bana bakıyor. Ben de tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Peki," diyor sonunda, sonlandırarak. "Sarımsaklı ekmek de var."

"Sorun değil," diyorum ve onu mutfak masasına doğru yönlendiriyorum. Benden uzaklaşır uzaklaşmaz Seth'e *bir içki getirmesini* işaret ediyorum, o da kalkıp iyi viski şişesini kapıyor.

" ok güzel bir at tatlım," diyor Rusty'ye. "Adını sen mi koydun?"

Bu mu?"

"Bu Gertrude," diye cevaplıyor Rusty.

Suyu boşaltıyorum, tencereyi yıkıyorum, yeniden dolduruyorum ve kaynamaya bırakıyorum

Annem yarı Walter Eighton hakkında atıp tutmaya yarı da Rusty ile boyama kitabı hakkında konuşmaya devam ediyor. Bunlar olurken ben de biraz yumurta, soğan, pastırma ve parmesan alıp doğramaya başlıyorum.

Walter Eighton aile arazimizi satın almayı teklif etti. Bu kendi başına bir sorun değil. Ulusal ormana sınırı olan yüz elli dönümlük arazi için aldığımız ilk teklif değil ve son teklif olacağından da şüpheliyim.

Daniel ve Seth hayır deyince işler  irkinleşti. Walter sinirlendi ve onları tehdit etti, gerekirse araziyi öyle ya da böyle alacağını söyledi. Richmond'dan *bir adam tanıdığına* yemin etti ve bizi dava edeceğine de yemin etti, yani henüz bizi nasıl öldüreceğine karar vermiş gibi görünmüyor.

Hiçbirimizin bilmediği üzere, bu onun arazi yaptığı ilk teklif değildi.

Birkaç hafta önce anneme daha düşük bir fiyat teklif etmişti ve annem reddettiğinde, onu reddettiğine pişman olacak yaşlı bir bunak olarak

nitelendirmişti. Clarabelle Sevgisiz o birçok şeyler - kötü

Aşçı, Başarılı bir astronom, sevgi dolu bir büyükanne - ama

bunak değil ve *kesinlikle* aptal da değil. Kendisine isim takılmasına *kızıyor*

ama adamın

arkasından iş çevirip Seth ve Daniel ile anlaşma yapmaya çalıştı.

Walter araziye bir tür alışveriş merkezi inşa etmek istiyor ve bunu 'Güneybatı Virginia'ya ekonomik fırsat getirecek' bir projenin 'birinci aşaması' olarak adlandırıyor ki bu bana saçmalık gibi geliyor. Birkaç outlet alışveriş merkezi, ardından bir kayak merkezi ve bir su parkı için mükemmel g zelliikteki ormanı yerle bir etmek istiyor.

Bu plandan kimin karlı çıkacağını hepimiz çok iyi biliyoruz. Genel olarak, Sprucevale halkı değil.

Eighton'lar hariç tabii. Onlar kâr ederken, kapitalist megapleks kanımızı emmezse, tüm mağazalarımızı kapatmazsa ve bunu yaparken güzelim kırsalımızı mahvetmezse geri kalanımız şanslı olacaktı.

Annem bardağındaki buzu şingirdatarak, "Annesi de tam bir baş belası," diyor. "Walter'ın on yıl önceki düğününde çimleri Kentucky'de bir yerden getirtmek için ısrar ettiğini hatırlıyor musun?"

Seth homurdanıyor.

"Çimleri nasıl ithal etti?"

"Çim parçaları halinde," diyor annem. "Açık kasa bir kamyonda. Bluegrass. Kentucky'den buraya kadar. Dünyanın onun olduğunu düşünmesine şaşmamalı."

"İyi görünüyor muydu?" Daniel soruyor. Sesi şaşkın geliyor.

"Çimen gibi görünüyordu," diyor annem omuz silkerek. "En azından bir hafta sonra gördüğümde."

"Ayrıca, tam bir pislik gibi park ediyor," diye ekliyorum. Rusty'nin varlığını bir saniye geç hatırlıyorum.

"Hadi ama," der Daniel. "Özür dilerim. Göt deliği gibi park ediyor." Daniel sadece iç geçirir.

"Mercedes'ini ne zaman markette görsem, çaprazlama iki noktaya park ediyor," diyorum, su kaynamaya yakın spagetti paketini yırtarak açarken. Sarımsaklı ekmeği fırına çoktan koymuştum, bir yığın pastırma ve soğanı da yan ocağın üzerinde kısık ateşte bekletiyordum.

Annemin çıkardığı makarna sosu kavanozunu da sessizce çöpe atmıştım, çünkü tadına bakmıştım ve nane ile yaptığından oldukça emindim. Spagetti carbonara çok daha iyi bir seçenektir.

"Biliyorum," diyor annem. "Geçen hafta oraya gittiğimde tam yanına park ettim, şoför kapısından bir adım bile uzağa değil. Eminim diğer tarafa geçip sürünmek zorunda kalmıştır."

Seth kıs kıs güler. Konuşmaya devam ediyorlar, Walter'dan ailesine geçiyorlar ve sonunda konu tamamen kapanıyor. Makarna haşlıyorum, yumurta kırıyorum ve aklımın Violet'e ve onun Sprucevale'deki varlığının beni ne kadar rahatsız ettiğine gitmesini engellemeye çalışıyorum.

Neden hala burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Aslında burada olmamalıydı - biz büyürken o burayı hiç sevmemişti ve ben onu sevmesem bile onun daha büyük ve daha iyi şeyler için yaratıldığını anlayabiliyorum.

Yakınlarda bir üniversiteye gittiğini biliyordum ama kendi felaket üniversite deneyimimden sonra izini kaybetmiş olsam da, hayatına devam ettiğini varsaymıştım. Onun gibi insanlar ıssız bir yerdeki küçük bir kasabada takılıp kalmazlar; onun gibi insanlar büyük şehirlere, Richmond'a, D.C.'ye, hatta belki New York'a taşınırlar, yüksek mevkilerde iş bulurlar, takım elbise giyerler ve konferans görüşmeleri yaparlar.

Yapmamış olması beni rahatsız ediyor. Bunu istediğini biliyorum. Appalachian Nowheresville'den taşınmayı hak eden biri varsa, o da odur.

Makarnayı bitiriyorum, hızlıca bir salata yapıyorum ve ailemin geri kalanı mutfak masasının etrafında sohbet ederken fırından sarımsaklı ekmeği çıkarıyorum. Violet'in derdinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü o benim sorunum değil ve şansım yaver giderse onu çok fazla görmeyeceğim.

"Eli," diyor Seth birkaç dakika sonra hepimiz oturduğumuzda, ağzımız sarımsaklı ekmekle doluyken. "Bize yeni işinden bahset."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

Resimlere bir kez daha göz gezdirdim. İşte havadar, aydınlık çatı katı alanı. Çiftlik evi lavabosuyla tamamlanmış küçük ama modern bir mutfak var. Açık plan oturma ve yemek odası var; yine küçük ama aydınlık, güneşli, davetkâr ve benim karavanımda olmayan her şey var.

Son olarak: kulübenin güvertesinden çekilen Deepwood Gölü manzarası var, dışarıdaki gün mükemmel bir şekilde bulutsuz ve güzel.

Eminim bu kulübede hava hep güneşlidir, diye düşünüyorum küçük ofisimde otururken. Çenemi elime yaslamış, bilgisayarına bakıyorum, telefonum bir kulağımda.

Bahse girerim oradaki komşular, on iki saat boyunca aralıksız içtikten sonra sabahın üçünde havalı tüfekle çit direğinin tepesindeki bira kutularına ateş etmiyorlardır.

Ayrıca yağmur yağdığında hiçbir şey akmaz.

Asla. Fiyata bir kez daha baktım. \$97,000.

Çok ama çok yaklaştım. Ama yine de...

"Beklediğiniz için teşekkürler Bayan Tulane," diyor telefon hattının diğer ucundaki ses ve beni göl kenarındaki kulübemdeki hayallerimden koparıyor. "Wet And Wild Pool Party Floating Mechanical Bull With Real Bull Sound Effects And Bonus Accessory Drink Floats ürününü satın almadığınızı teyit ettiğiniz için de teşekkür ederiz."

"Sorun değil," diye yalan söyledim. Aslında en az üç gündür sorun yaşıyordum ama alınan kredi kartımla ilgili sıkıntılarım sona eriyor gibi göründüğü için boşıverdim. Czdanımdaki diğer her şeyin değiştirilmesini zaten talep etmiştım ve bu da nihayet son parça.

Cuma sabahı kahve alırken Mountain Grind'de tezgahın üzerinde bıraktığıma eminim. Birisi almış olmalı. Kim olduğunu bilmek isterdim, böylece onlara aklımdın bir parçasını verebilirdim, ancak kredi kartımdan hileli harcamaların kaldırılmasına razı olacağım.

"Şimdi, kontrol etmek için soruyorum, kartınızdaki diğer alışverişler doğru, değil mi?" diye soruyor.

Kaşlarımı atıyorum. Pazar sabahı uyandığımda ilk iş olarak tüm kredi kartlarımı dondurdum ve o sırada şüpheli tek alışveriş yüzen bir mekanik boğaydı.

Yüzen bir mekanik boğanın nasıl çalıştığını bile anlamıyorum. Hareket etmeye başladığı anda alabora olup binicisini doğrudan suya atmaz mı? Boğanın sudan daha sağlam bir şeye dayanması gerekmez mi?

Belki de amaç budur. Belki de bahar tatilinde ıslak tişört yarışmaları için kullanılan bir tür özel kardeşlik baskısıdır ya da kardeşlikler yapıyorsa odur. Bilemiyorum. Bir keresinde bir kardeşlik partisine gitmiştım, adamın biri beş dakika kadar içimde Alpha Pi olup olmadığını sorduktan sonra biraz isteyip istemediğimi sordu. Hiç mantıklı gelmedi.

"Bayan Tulane?" diyor telefonun diğer ucundaki kadın, beni mekanik boğa düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Başka ne satın aldınız?" Yüzen bir mekanik boğanın yanına ne alınır diye merak ederek soruyorum.

"Sadece birkaç tane var," diyor ve arka planda tıkırtılar duyuyorum. "Iron River, Wisconsin'de kırk iki elli dört dolarlık bir yakıt alımı, Mickey's Candy Castle'da yüz on dokuz dolar  sentlik bir deme

New Haven, Connecticut'tan ve We Love Wrapping Paper Dot Com'dan üç yetmiş beş ve yetmiş dört sentlik başka bir ücret."

Bir an için nutkum tutuldu. Kartımı çalan her kimse etrafta dolaşıyor ve garip şeyler satın alıyor.

"Hepsi ambalaj kağıdı mıydı?" Ben sordum. "Pardon?"

Saate bakıyorum. Yedi dakika içinde tüm personel toplantısında olmam gerekiyor, ama aynı zamanda üç yetmiş beş yetmiş dördün ne kadar ambalaj kağıdı aldığını gerçekten bilmek istiyorum. Çok fazla, değil mi?

"Birisi benim kartımı kullanarak yaklaşık 400 dolar değerinde *ambalaj kağıdı*? We Love Wrapping Paper Dot Com'dan mı?"

Bir duraklama oldu.

"Korkarım bu işlem raporundan bunu söyleyemem," diyor sonunda.

Yaklaşan hafta sonu için düğün efemeralarıyla tıka basa dolu olan ofisime bakıyorum ve tam olarak ne kadar ambalaj kağıdı olduğunu merak ediyorum. Belki de kredi kartımı çalan kişi hediye vermeyi gerçekten çok seviyordur. Belki de şaka olsun diye birkaç arabayı ambalaj kâğıdına saracaklardır. Belki de bir fetişleri vardır ve orgazma ulaşmadan önce paketlenmeye ihtiyaç duyuyorlardır.

Eğer bu sonuncusuysa, aslında onlar için üzülüyorum.

"Bu suçlamaların hiçbirini yapmadığınızı varsayabilir miyim?" diye .

"Evet," diyorum, aklımın yarısı hala ambalaj kağıdı fetişi olasılığında. "Yani, hayır, hiçbirini ben yapmadım. Pazar sabahı kartlarımı dondurduğumu sanıyordum, bu yüzden o harcamaların ilk başta oraya nasıl geldiğinden emin değilim.

yer."

"Teşekkür ederim. Bir dakika daha bekleyebilir misiniz?" diye soruyor.

Lütfen beni daha fazla bekletmeyin diyemeden bekletme müziği başlıyor. İçimi çekiyorum ve hayalimdeki kulübenin resimlerini karıştırmaya geri dönüyorum: gerçek küvetli bir banyo. Parke zeminler. Ön tarafta büyük bir meşe ağacı. Elbette, sadece bin metrekare ama o mutfak ve o *manzara* için bununla başa çıkabilirim.

Ayrıca, karavanda daha uzun süre yaşamak istemiyorum ama para biriktirirken ucuza geliyor. Birkaç ay içinde peşinatı ödeyeceğim ve sonra da Pine Estates'e veda edeceğim.

Biri kapımı çaldı ve bir dakika sonra stajyerim Kevin kafasını içeri soktu.

"Kağıt fenerler burada mı?" diye soruyor.

Ofisimin bir köşesini gösteriyorum, haftanın yaklaşan düğünü için hazırlık alanı olarak kullandığım köşeyi. Parlak renkli koltuk minderleriyle dolu - gelin sunduğumuz standart renkleri beğenmedi - ışıltılı altın masa örtüleri, çiçek aranjmanlarını tutmak için beş ayak yüksekliğinde cam tüpler, Kevin'in aradığı fenerler ve üzerlerinde gelin ve damadın baş harfleri olan M&M'lerle dolu çantalar.

Şansıma, ihtiyaç duyacaklarından çok daha fazla olmasına ve bir yıl gibi uzun bir süredir beklemede olmama rağmen hiçbirini yemedim.

Kevin fenerleri alıp gidiyor ve beni hâlâ bekletiyor. Tekrar saate bakıyorum: toplantıya beş dakika var. Artan endişemi bastırmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü telefonda takılı kalmasaydım çoktan orada olurdum.

Biraz daha fazla olmasa da en az beş dakika erken gelmeyi severim. İnsanların beni beklediğini hissetmekten hoşlanmıyorum ve özellikle de bu insanlardan bazıları patronlarımsa bu duygudan hoşlanmıyorum.

Saniyeler ilerliyor. Tüm iş arkadaşlarımdan toplantı odasına geldiğini, etrafta dolandığını, kahve içtiğini hayal ediyorum. Klasörlerini ve defterlerini sakince masanın üzerine koyuyorlar. Toplantı başlamadan önce hala birkaç dakikaları olduğunu bilen herkes son derece rahat. Ben hariç herkes, çünkü bu hızla gidersem muhtemelen iki dakika geç kalacağım ve muhtemelen üzerime bir post-it yapıştırılmış olacak.

Beklerken kendimi başıboş post-it'ler için kontrol ediyorum. Yok.

Nihayet, dayanılmaz bir dakikanın ardından, hattın diğer ucu klik sesi çıkarır.

"Merhaba, beklediğiniz için teşekkürler," diyor yepyeni bir ses. "Pekala, Bayan Tulane, adresinizi güncellediğimizi ve Pool Accessories On Fleek LLC'ye gönderdiğimizi söylemekten mutluluk duyuyorum ve Wet And Wild Pool Party Floating Mechanical Bull With Real Bull Sound Effects And Bonus Accessory Drink Floats çok kısa bir süre içinde size doğru yola çıkacak gibi görünüyor."

"Ne? Hayır," diyorum sandalyemde daha dik oturarak. "Bir yanlışlık olmuş. Bunu ben sipariş etmedim, kartım çalındı ve iptal edilmesini istedim."

Sadece bir ses çıkarıyor. Şüpheli bir ses, boğa sesine de pek benzemiyor. Sanırım.

"Lütfen bana mekanik bir boğa göndermeyin," diyorum paniklemeye başlayarak. "Ya da binlerce kilo ambalaj kağıdı. Ya da bir ton şeker. Bunları koyacak hiçbir yerim yok ve gerçekten ama gerçekten istemiyorum."

"Hmmm," diyor telefondaki yeni kişi. "Bir dakika bekleyebilir misiniz?"

"Evet," diyorum ama bekleme müziği çoktan açılmış oluyor.

Saate tekrar baktım. Toplantıya üç dakika var. Telefonu şimdi kapatabilirim ama o zaman otuz dakikalık bekleme süresini çöpe atmış olurum ve bu olasılık da hoşuma gitmiyor.

Bir dakika geç kalabilirsin, diyorum kendime. Daha önce hiç geç kalmadın ve ayrıca bu bir personel toplantısı. Montgomery saat beşe kadar başlamayacak ve sen içeri girdiğinde kimse fark etmeyecek.

Sandalyemden kalkıyorum ve telefon kablosunun izin verdiği ölçüde ofisimde volta atmaya başlıyorum, ki bu çok uzak değil.

İki dakika. Kendime dünyanın her yerinde binlerce insanın her zaman toplantılara geç kaldığını ve genellikle kötü bir şey olmadığını hatırlatıyorum.

Sonunda hat tekrar açıldı.

"Pekâlâ hanımefendi, Pool Accessories On Fleek'ten bir temsilciyle konuştum ve mekanik boğayı istemediğinizi söyledim," diyor sonunda.

Rahatlayarak iç çektim, masama yaslandım ve yere yığıldım.

"Teşekkür ederim," diyorum saate bakarak. Eğer güç kullanarak yürürsem, yine de tam zamanında varmış olacağım.

"Ancak, mekanik bir boğa alırsanız, hiçbir ücret ödemedenden geri gönderebileceğinizi söylememi istediler. Sadece onları arayın ve hesabı onlar ödesin."

"Hayır!" Çok yüksek

sesle söylüyorum.

"Özür dilerim?" diye

soruyor.

Bana o lanet boğayı gönderecekler. Bunu biliyorum. İliklerime kadar biliyorum ki, bu finans kurumunun derinliklerinde bir tür derin iletişim kopukluğu var ve postayla yüzen mekanik bir boğa alacağım. Bonus aksesuarlı yüzen içecek.

Ayrıca, düğün sezonu açılış toplantısı için binanın diğer tarafına geçmek için bir dakikam var ve koşmak zorundayım.

"Dinle," dedim dik durarak. "Boğa şirketine mekanik bir boğa istemediğimi açıkça belirtirseniz çok memnun olurum. Havuzum yok. Boğa binmeyi sevmiyorum. Mekanik bir boğaya kesinlikle yok ve eğer bana bir tane gönderirseniz, onu geri göndermeyeceğim. Onu saklayacağım, üzerine ruj süreceğim, adını Martha koyacağım ve *asla parasını ödemeyeceğim, anlaşıldı mı?*"

Sonunda biraz raydan .

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor ve deli olduğum için bana takılıp takılmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Evet, hanımefendi," diyor sonunda.

Bir duraklama daha.

"Bugün size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Ona teşekkür ediyorum, telefonu olabildiğince çabuk kapatıyorum, not defterimi ve kalemimi alıyorum ve ofisimden çıkıyorum.

Tüm personel toplantısının yapıldığı en büyük konferans salonu, iki eski mandıra ahırının diğer tarafında yer alıyor. Bramblebush 1970'lerde çalışan bir çiftlik olmaktan çıkıp şu anki mekan ve hana dönüştüğünde, ikisi arasındaki alan kapatılmış ve her şey personel ofisleri, depolar ve mutfığa ev sahipliği yapan büyük bir binaya dönüştürülmüş.

Yarı yürüyüş, yarı koşuya geçiyorum, topuklarım karo zeminde tıkırdıyor. Önünden geçtiğim her ofis boş. Göğsümde yavaş yavaş filizlenen endişeye yardımcı olmuyor, bu yüzden bir köşeyi dönerken biraz hızlanıyorum.

Tam bir tuğla duvara.

Zıplıyorum, sonra geriye doğru savruluyorum, birkaç adım tökezledikten sonra kışımın üzerine düşüyorum, defterim ve kalemim ters yönlerle uçuyor.

"İyi misin?" diye sorar tuğla duvar.

Gerçek bir tuğla duvar değil.

"İyiyim, iyiyim," diyorum, çoktan kendimi toparlamış, uçtukları yerden defterimi ve kalemimi almıştım, yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu bile. "Özür dilerim, ben-"

Dur bakalım.

Yukarı bakıyorum. Bu sesi yakın zamanda duymuştum, mesela *geçen hafta sonu*. "Hayır," diyorum, bakışlarım onunkilere çarpıyor.

Eli'nin ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor, iki kaşı da .

Bininci kez bu kadar *yakışıklı* olmamasını diliyorum, çünkü içimde bir yerlerde, Eli'nin erişmemesi gereken bir yerde o sırtışı kesinlikle hissediyorum. Kişisel bir yerde.

"Evet," diyor bir süre sonra.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Şey, koridorda yavaşça yürüyordum, o sırada -" "*Burayı* kastediyorum. Bramblebush'ta."

"Ben burada çalışıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

Hâlâ yerdeyim, kığım hâlâ zonkluyor. Dört gün içinde ikinci kez hayatıma girdikten sonra burada çalıştığını iddia eden Eli Loveless'a bakarken bacak bacak üstüne atıp oturmayı başardım.

Ayrıca yüzünde hala o ifade var. Bana onaylamadığım bazı komik karıncalanmalar veren iğrenç olan.

"Hayır, " diyorum, sorusunu duymazdan gelerek. "Evet, var."

"Hayır, *yok*."

Eli bana bir elini uzatıyor. Ben de bakıyorum. Gözlerini deviriyor. "O benim elim, kobra değil," diyor.

İki elimi yere koyup kendimi yukarı itiyorum, Eli'nin uzattığı eli görmezden gelerek, siyah pantolonumdaki yer tozunu fırçalıyorum.

O sabah gardırop kararlarımı hangi tanrı denetlediyse ona sessizce şükran duası ediyorum. Pantolon giymiştim, etek değil. Eli külotumu görseydi muhtemelen onu öldürmek zorunda kalırdım ve sonra hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek zorunda kalırdım çünkü ben bir cinayetten paçayı kurtarabilecek türden bir insan değilim. Polis bana yan gözle bakar ve ben de gözyaşlarına boğulup itiraf ederim, eminim.

"*Burada çalışıyorum* da ne demek?" Artık ağrıyan popomu görmezden gelerek, göğsüme yayılan huzursuzluğu tercih ederek söylüyorum.

"Bunun apaçık ortada olduğunu düşünmüştüm," diyor kollarını kavuşturarak. "Ama eğer isterseniz, bunu sizin için gerçekten açıklayabilirim. Halk arasında iş olarak bilinen, bir iş yerine gelip hizmetlerimi para karşılığında değiş tokuş ettiğim bir işim var -"

"Bu konuda pislik yapmana gerek yok."

"Bu konuda hıyarlık mı yapıyorum? Az önce bana çarptın ve daha yerden kalkmadan burada çalışmamın yanlış olduğunu söyledin" diyor.

"Neden böyle tuhaf bir yerde duruyordun?" Ben de karşılık verdim. Tartışmayı kaybediyorum ve bunun farkındayım ve bu beni neredeyse her şeyden daha çok rahatsız ediyor.

Kaybetmekten nefret ediyorum. Yanılmaktan nefret ediyorum, geç kalmaktan nefret ediyorum ve güvende olduğumu düşündüğüm bir anda eski düşmanımınla karşılaşmaktan kesinlikle nefret ediyorum.

Ayrıca, nefret ettiğim şeyleri sıralayacak olursak: sırtışı, orman yeşili gözlerinin doğrudan içime bakıyormuş gibi hissettirmesi, düğmeli gömleğinin bir nebze fazla dar olması, Eli'nin açıkça spor yapıyor olması ve görünüşünün hiç de kötü olmaması.

Kişilik konusunda çok kötü.

"Yani, neden işyerimin koridorlarında gayet normal bir şekilde yürüyordum?" diyor, sesi hâlâ sakın. "Bir toplantıya gidiyorum. Gerçi şimdi geç kalacağım."

Ona başka bir binada olduğunu söyle, diye düşündüm, birden kendimi sinsi hissettim. O zaman hiç gelmeyecek ve belki de patronu orada olmadığını fark edecek ve o zaman kovulacak ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksınız.

Derin bir nefes alıyorum, nefes veriyorum ve kendime on dört değil yirmi dokuz yaşında olduğumu hatırlatıyorum.

"Tüm personel toplantısı diğer ," diyorum. "Siz personel misiniz?"

"*Burada çalıştığımı* söylerken bunu kastetmiştim, evet" diyor. "Ben yeni Yönetici Şefim. Ben de toplantının Cumberland konferans salonunda olduğunu sanıyordum, şu tarafta."

Bir yetişkin gibi davranmaya karar veriyorum ve varlığımın her zerresi kavgayı ilerletmek için kaşınıyor olsa da ilk kısma bir karşılık veriyorum.

"Diğer binada ama düzenleri tamamen aynı. Kafa karıştırıcı," diye öneriyorum. "Hadi, ben de oraya gidiyorum."

Onun önünden hızlıca yürüyorum, çünkü Eli'ye daha fazla bakmak istemiyorum. Koridorda, camlı avluda ve ahırdan dönüştürülmüş diğer ofislerde beni takip ediyor.

Neyse ki tek kelime etmedi, ben de etmedim.

Artık yetişkinsiniz, kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Size isim takmayacak ya da osuruklarınızdan kimseye bahsetmeyecek.

Kimse sizden arkadaş olmanızı istemiyor. Sadece kendi işini yap, Eli da kendi işini yapacak ve her şey yoluna girecek.

Değil mi?

Ben yetişkin bir kadınığ. Ne kadar zor olabilir ki?

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

ELI

"-Üçüncü kat şu anda yenileniyor, son teknoloji bir spa ve iki yeni jakuzi ekleniyor, bu nedenle herhangi bir misafir kapalı alana girerse lütfen onları yönlendirin," diyor odanın içinden bir ses. "Bramblebush'ın şu anda sıfır ölüm kaydı var ve bunu bu şekilde tutmak istiyoruz."

Violet kapı aralığında durakladığı sırada odada kibar kahkahalar dalgalanıyor. Arkasında durakladım. Şu ana kadar iki ahır boyunca arkasından yürümüşüm ve bu sürenin belirsiz bir yüzdesinde onun kışına bakıyordum.

Yüzde ellinin üzerindeydi.

Tamam, yüzde seksenin üzerindeydi. Belki doksan civarındaydı. Güzel bir kış ve Violet Tulane'a ait olduğu gerçeği bir tür ereksiyon katili olsa bile, bu pantolonda iyi görünüyor.

Her nasılsa, çekici biri olarak büyüdü, bu fikre alışmak için iki günüm olmasına rağmen hala aklımı başımdan alıyor. Annesinin düzelttirmeye parasının yetmediği dirsekleri, gözlükleri ve çarpık dişleri olan ve genellikle bana bir konuda neden yanıldığımı söyleyen anılarımla hiç uyuşmuyor.

En azından bu son kısım değişmedi. Değişseydi, lobotomi mi oldu diye merak ederdim.

İyi bir önlem için kışına tekrar bakıyorum. Omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış fırlatıyor, belli ki geç kaldığımız için sinirlenmiş.

O köpekbalığı grisi gözler içimde hızlı bir şok yaratıyor.

Peki, bunu *çok çekici* yap. En azından fiziksel olarak.

Koridorda bana kafa attığı ve ardından kendi işimdeki varlığım hakkında sorguladığı etkileşimimizden de anlaşılacağı üzere, kişilik olarak hala Violet Tulane.

Odaya adımını atıyor ve ben de arkasından içeri giriyorum, arka duvarın dibinde, birkaç sıra insanın arkasında ayakta duruyorum. Violet bana bir kez daha sinirli bir bakış fırlatıyor ve patronumuz Montgomery Tanner'ın Bramblebush Inn'de yapılmakta olan tadilatla ilgili konuşmasını görmek için boynunu büküyor. Topuklu ayakkabıyla bile önümüzdekileri göremeyecek kadar kısa.

Yapma, kendime söylüyorum. *İştesin. Lanet bir profesyonel ol, Eli.*

Violet boynunu daha da bükerek hâlâ önündeki insanları görmeye çalışıyor.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini çok iyi bilerek eğildim.

"Destek ister misin?" Sesimi alçak tutarak soruyorum, dudaklarım kulağına olması gerekenden daha yakın. Saçları yanağıma hafifçe fısıldıyor, sırtımda bir karıncalanma yankılanıyor. Güzel kokuyor.

Violet sıcıyor, sonra bana bakış cephaneliğinden bir bakış daha fırlatıyor.

"Seni omuzlarıma alabilirim," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşıyorum, saçları yanağımı daha da gıdıklıyor. "Biraz sorun yaşıyor gibisin."

Bacaklarını başımın etrafına dolmasına hiç aldırmazdım. Konuşmadığı sürece.

"Kapa *çeneni*," diye tıslarken başka bir kadın ona bakıyor. Ona hızlı ve profesyonel bir baş selamı veriyorum ve o da gözlerini kaçırıyor.

Violet'e "Bir göz atıp sana ne kaçırdığımı söyleyeceğim," diyorum. Beni görmezden geliyormuş gibi yapıyor ama çenesinde bir kas seğiriyor.

Sırıtiyorum. Elimde değil. Eğer o bana iğrenç davranacaksa, ben de ona iğrenç davranacağım.

"Ve son olarak, John golf arabalarının misafir kullanımı için *olmadığını* hatırlatmamı istedi," diyor Montgomery nde durarak. "Dışarı çıkarken anahtarları yanınıza aldığınızdan emin olun, geçen yıl neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

Daha kibar kahkahalar.

"Misafirlerin golf arabalarını izin verme," diye fısıldıyorum Violet'e.

Hanerler fırlatıyor. Zehirli hançerler, uçlarında dikenler var. İçime vahş bir heyecan gönderiyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyorum.

"*Kapa eneni. Kapa eneni*," diye fısıldıyor dışlerinin arasından.

Hâlâ parmak uçlarında, topuklu ayakkabılarının içinde duruyor, sanki Umut Elması'na bakmayı kaırıyormuş gibi boynunu büküyor.

O değil. Sadece Montgomery, benim patronum ve sanırım onun da patronu; aksanlı ve kişisel tarzı *Duck Dynasty*'den çok *Gone with the Wind*'e benzeyen altmış yaşlarında Güneyli bir adam.

Bramblebush iftliği'ni işlettiği ve görünüşe göre yaklaşık yirmi yıldır işlettiği düşünüldüğünde bu çok uygun. Her ne kadar Sprucevale'deki diğer her şeyle çelişiyor olsa da, burası *Duck Dynasty*'den çok *Rüzgar Gibi Geçti*'ye benziyor.

Sprucevale kurulduğunda bir kömür madeni kasabasıydı. Ya da en azından kömür tükenene kadar yleydi. O zamandan beri toparlanmaya alışıyor.

Bramblebush çok güzel. Zengin. Lüks. Seçkin bir yer, st sınıf için bir kaçış yeri, hakkında çok şey duydukları o *fakir insanlardan* herhangi birini görmek zorunda kalmadan gelip her türlü isteklerini karşılayabilecekleri bir yer.

Öte yandan Sprucevale zengin, lüks ya da seçkin bir yer değil. Madenler kapandıktan sonra nasıl hayatta kalacaklarını bulmuş işçi sınıfı insanlarla dolu bir işçi sınıfı kasabası. Küçük bir yer. Birbirine sıkı sıkıya bağlı. Herkes iyi ya da kötü bir aile gibi hissediyor.

Kuşkusuz, Bramblebush Çiftliği'nin varlığı muhtemelen buna yardımcı oluyor. Yüzde bir için güzel, gözlerden uzak bir inziva yeri olan bu mekan, çoğunlukla bir düğün mekanı olarak işlev görüyor. Sadece mekanı kullanmak için 150.000 dolarlık bir fiyat etiketi olmasına rağmen, başka hiçbir şey - O sabah öğrendim ki şu anda neredeyse her hafta sonu en az iki yıl öncesinden doluymuş.

Yaz düğünleri için dört yıl. İkisini de hayal edemiyorum: bir düğün için bu kadar para ödemek ya da karar verdikten sonra evlenmek için dört yıl beklemek.

Evlenmeye karar vermek gibi bir tehlike içinde olduğumdan değil. Otuz yaşıma yaklaştığım ve hiç evlenmediğim göz önüne alındığında, evleneceğimi de hiç sanmıyorum.

Evlilik güzel görünüyor, ama aynı zamanda başka insanlar içinmiş gibi de görünüyor.

"Pekala. John, başka bir şey var mı?" Montgomery bir tarafa bakarak sorar.

Az önce söylediklerini Violet'e söyleme isteğime direniyorum, çünkü söylersem beni gerçekten boğabileceğini düşünüyorum. Ayrıca, er ya da geç işte olduğumu hatırlamalıyım.

"Burada bir şey yok Montgomery," diyor John olduğunu tahmin ettiğim bir ses, eski usul, çekici, rahat güneyli aksanıyla.

Montgomery, "Sanırım asıl olaya geldik," diyor.

Toplanan elli kadar personelin hepsi tamamen sessiz ve hareketsiz kalır. Violet bile daha dik durur.

Asıl olayın ne olduğunu merak ederek ellerimi ceplerime sokuyorum.

Montgomery, aristokrat sesiyle dinleyicilerin üzerine doğru akarak, "Bu yıl elimizde oldukça kalabalık bir düğün listesi var," diyor. "Aslında, bunun şimdiye kadarki en büyük düğün sezonumuz olacağını söyleyebilirim."

Duraklıyor. Sessizlikte bir iğne düşse duyabilirsiniz.

Belli ki büyük bir şeyler oluyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

" diğ er konukların yanı sıra, düğününe teknolojisine ev sahipliği yapacağız.

milyarder Sergei Volkov'un oğlu ve Pillsbury un servetinin varisi."

Oda sabırsızlıkla yer değiştiriyor. Pillsbury varisinin ne tür mezeler sipariş ededeğini merak ediyorum. Bir un servetinin varisiyseniz, unlu mamulleri sever misiniz, yoksa onlardan bıktınız mı?

"Ve elbette, çoğunuzun zaten bildiği gibi," diye devam ediyor, "bu Ağustos ayında Bramblebush ilk kraliyet düğününe ev sahipliği yapacak."

Kalabalıktan nefesler yükselir. Violet hiç tepki vermiyor gibi görünüyor. Virginia'nın güneybatısındaki gözden uzak bir yerde ne tür bir kraliyet ailesinin evlendiğini merak ediyorum. Muhtemelen Avrupa'daki küçük ülkelerden biri - San Marino ya da Lüksemburg ya da tesadüfen kraliyet ailesi olan önemsiz bir yer.

"şimdi, biraz daha yaklaşana kadar kraliyet düğününün *kimin* için olduğunu size söyleyemem, ancak bu yıl MVP personeli için ikramiyenin geğmişte olduğundan biraz daha yüksek olduğunu söyleyebilirim," diyor, hala konuya girmek için kesinlikle acele etmiyor. "Bu yaz çok sıkı bir çalışma olacak, ama belki bu işleri biraz renklendirir."

Oda neredeyse beklentiyle uğulduyor.

"Bu yılınki," diyor, sözlerine bir duyurunun ağırlığını veriyor. "En Değerli Oyuncu Bramblebush Personel Yıldızı Ödülü. Olacak. Miktar olarak..."

Herkes nefesini tutar. Ben tutuyorum. "Yirmi bin dolar!"

Herkesin nefesi kesilir. Oda bir anda karıştı. Yanımdaki adam ıslık çalıyor. Violet iki elini de ağzına götürüyor. Yanımdaki kadın dönüp Violet'e Montgomery'nin gerçekten yirmi *bin deyip* demediğini soruyor ve Violet sadece başını sallıyor.

"Pekâlâ, millet!" Montgomery odanın önünden seslendi ve ellerini sallayarak yirmi büyük ödölün kapışılacağının ortaya çıkmasından sonra bizi sakinleştirmeye çalıştı. "Hepinizin teşekkür etmesi gereken bir kraliyet düğünü var, mahremiyetlerini korumakla *çok* ilgileniyorlar. Pekâlâ millet, arka duvarda turta ve kahve var. Düğün sezonuna!"

Hareket etmiyorum. Çok şaşırdım. Yirmi bin dolar çok büyük bir para: annemin evinden taşınmaya yetecek kadar. Yeni bir araba almaya yetecek kadar.

Olmayan bir yere en az altı aylık seyahati finanse etmeye yetecek kadar Sprucevale. Eğer istersem kendi işimi kurmaya yetecek kadar.

Kahretsin. Yirmi bin dolar.

Bu işteki ilk günün cehennemi.

Etrafımdaki insanlar heyecanla birbirleriyle konuşmaya başlıyor, pasta ve kahveye doğru sürükleniyorlar ama ben daha bir yere gidemedim Violet dönüyor. Gözüme takıldı.

Ve bana bir *bakış attı*. Her yerde, her zaman, her ülkede ve her kıtada tanıyabileceğim bir bakış. Bunu bilirdim çünkü geç saatlere kadar çalışarak, pratik yaparak ya da münazara becerilerimi geliştirerek, sonunda Violet'in yüzündeki o bakışı silmeyi hayal ederdim.

Yetişkin bir adam olarak bunun üstesinden geldiğimi söylemek isterdim. Ama değilim.

"Mülakatımda yirmi bin dolarlık ödülünden ," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde.

"Geçen yıl iki bindi," diyor. "Ve *bunun* acımasızca olduğunu düşünmüştüm."

"Kim kazandı?"

Tek kaşını kaldırıyor ve cevabı öğrenmem o kadar zaman alıyor.

"Tahmin et."

Hemen onun tuzağına düşmek istemediğim için etrafıma bakıyorum.

"Naomi," diyorum, şef yardımcısının Bakım bölümünden biriyle sohbet ettiğini ve neşeyle bir parça vişneli turta aldığını görüyorum.

Violet cevap verme zahmetine girmiyor, sadece şüpheyile bakıyor. Gözlerindeki köpekbalıkları daire çiziyor.

"Janice," dedim, düğün pastamızı yapan kişinin adını söyleyerek.

Violet, sanki dört yaşındaki bir çocuğa bir şey açıklıyormuş gibi, "O personel bile değil, dışarıdan bir satıcı," diyor.

"Hemen ," diyorum, başımla ona işaret ederek.

Violet, "Muhtemelen turta seviyordur," diye belirtiyor. "Ben turta severim. Gerçekten o kadar zor biri değilseniz, muhtemelen turta seviyorsunuzdur."

"Zor mu?" Bir elimi göğsüme koyarak soruyorum. "Violet, hiç de öyle değilim."

"Beni kandırabilirdin."

"Ben bir takım oyuncusuyum. Hatta *değerli* bir takım oyuncusu olduğumu bile söyleyebilirim," diye devam ediyorum.

Kaşları kalkıyor ve ağzının kenarının gülümseyecekmiş gibi seğirdiğine yemin edebilirim. Görüş alanımın bir köşesinde Montgomery'nin - benim yeni patronum ve muhtemelen onun da patronu - muhtemelen bizi tanıştırmak için bize doğru geldiğini görüyorum.

Violet Tulane'a cehennemi çok daha az zevkli görünen *profesyonel* şeyler.

"Hatta belki de *en* değerli oyuncu," diyorum.

"Hiç şansın yok," diyor Violet, soğukkanlı bir şekilde.

"Tetikte olsan iyi olur, Tulane."

Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri parlıyor ve aniden bu *çok* profesyonelce gelmiyor. Son derece kişisel hissettiriyor. Uzun süredir devam eden bir kinin yeniden canlanması ve yeni işimdeki ilk günümün basınçlı tenceresinde çiçek açması gibi.

Ayrıca çok güzel.

"Bunu cesedimi çiğneyerek kazanacaksın," diyor sessizce.

Montgomery . İçim kaynama noktasına yaklaşmış olsa da kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Ona on yıl içinde her şeyin değiştiğini söylemek istiyorum. Geri döndüğümü ve onu yere sereceğimi.

Ona o yirmi bin doları kazanacağımı, kendime kocaman bir kamyonet alacağımı ve radyomu elli kere açarak karavanının yanından geçeceğimi söylemek istiyorum.

sırf yüzüne vurmak için gecede birkaç kez.

Ama bunu söylemiyorum. Yumruklarımı ceplerimde sıkıyorum ve kendimi gülümsetiyorum.

"Umarım bunu gerçek anlamda söylememişsiniz," demekle yetindim.

Sonra Montgomery , iyi çocuk gülümsemesi parlamaktadır. Violet geri adım atar, yüzü yumuşar ve kendini gülümsetir.

"Görüyorum ki zaten tanışmışsınız," diyerek ikimizin de omuzlarına aynı anda vuruyor. "Ama her ihtimale karşı Eli, bu Violet, Baş Etkinlik Koordinatörümüz. Violet, bu Eli, yeni Yönetici Şefimiz. Eli, Martin'le tanıştın mı?"

" sanmıyorum."

"Martin!" Montgomery sesleniyor, elleri hâlâ omuzlarımızda.

Violet yüzünü buruşturuyor. Çok ince ve neredeyse anında kendini kontrol ediyor ama bu bir yüz ifadesi.

Başka bir adam yanımıza geliyor. Koyu sarı saçları, mavi gözleri ve sivri burnuyla bizim yaşlarımızda görünüyor. Düğmeli gömleğinin bir cebinde Polo logosu var.

Bana attığı bakış ve Violet'in yaptığı surat ifadesi arasında, ondan zaten hoşlanmıyorum.

"Martin Beauregard," diyor elimi tutup kuvvetlice sıkarak. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemesi var ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

Montgomery, "Martin burada konuk deneyiminden sorumlu," diyor. "Bu konuda herhangi bir sorunuz varsa, kendisine iletmeniz yeterli."

Misafir deneyiminden sorumlu olmanın tam olarak ne anlama *geldiğini* bilmek isterim. ama bunu kendi başıma çözmeye karar verdim.

"Sizinle tanışmak harika," diyor bana yine o samimi-yetsiz gülümsemesiyle. "İş ortaklığımızı dört gözle bekliyorum. Seni görmek güzeldi Violet."

"Seni görmek de güzeldi," diyor, sesi buz gibi.

Martin uzaklaşırken Montgomery, Violet ve bana "Harika," diyor. "Eli, seni biraz uzaklaştırayım da etrafı tanıtayım. Hiç turta yediniz mi? Bunlar Ruth-Ann'den ve onun çilekli ravent turtası bu dünyanın dışında..."

Violet dönüyor. Montgomery beni uzaklaştırıyor, hâlâ turtadan bahsediyor ama benim aklım hamur işlerinde değil.

Violet, yirmi bin dolar ve Violet hakkında. Violet kazanırsa, Sprucevale'den tekrar taşınsam iyi olur çünkü bunun sonunu asla duymayacağım.

şu anda iki şey biliyorum.

Birincisi, o para benim.

Ve ikincisi, Violet *düşüyor*.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

ELİ

Tüttürücünün kapağını **AÇIYORUM** ve bir duman bulutu püskürüp yukarı doğru süzülüyor, saf cennet kokuyor ve gözlerimi yakıyor. Elimi sallayarak uzaklaştırıyorum ve bir termometreyi bir kalçama sokuyorum.

Bir-altmış. Ördeği soğumaya bırakmam için en az bir saat daha geçmesi gerekiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve ızgara verandasında durduğum yerden büyük, hareketli endüstriyel mutfaka, beş farklı ızgara, bir tandır fırını ve neredeyse ilk arabam büyüklüğünde dev bir tütsüleyiciyi barındıran beton bir levhaya geri dönüyorum. Eminim bir misafir böyle bir şey talep ederse, bir çukur kazar ve bir luau için bütün bir domuzu kızartırız.

Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Daha önce hiç çukurda domuz kızartmamıştım.

Otomatik olarak, zihinsel kontrol listemi gözden geçirmeye başladım. Ördek yaklaşık bir saat içinde hazır olacak. Bir şef yardımcım elle çevrilen susamlı krakerleri pişiriyor, diğeri de neredeyse bin tane yabani mantarlı ravioli yapıyor. Ocağa altı farklı sos azalıyor ve başka bir odada pasta şefi Janice yüzlerce makaron pişiriyor.

Bugün Perşembe ve her şey yolunda görünüyor. Yönetici Şef olarak ilk Bramblebush düğünüm için her şey mükemmel gitmekle kalmıyor, Salı günkü toplantıdan bu yana Violet'i neredeyse hiç görmedim.

Ki bu ideal. Eğer aynı yerde çalışmak zorundaysak, en azından birbirimizi gerçekten görmek zorunda kalmayacağımız kadar büyük bir yer. Bu gidişle ikimiz de yazı atlatacağız.

İçeri dönmek için arkamı dönüyorum ama ben daha içeri giremeden kapı açılıyor ve Violet dışarı çıkıyor.

"Verandaya hoş geldiniz," diyorum, yüzde yüz neşeli ve profesyonel bir şekilde. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim," diyor dikkatle, ızgaralar, ttsleyiciler ve açık hava fırınlarından oluşan koleksiyona bakarak. "Ama Kevin menüde bir sorun olduğunu ve gelip seninle konuşmam gerektiğini söyledi?"

Her zaman omzumda asılı duran el havlusunu alıyorum ve alışkanlıktan dolayı ellerimi onunla siliyorum.

"Doğru. Makarna ve peynir topları," diyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor. "Siparişinizin içinde malzemeler yok muydu? Eski şef Louis'in teslimatlarda doğru malzemeler olmadığında bazı sorunlar yaşadığını biliyorum-"

"Onları ben yapmıyorum," diye sözünü kestim.

Duraklıyor. Gri-mavi gözlerinde bir şey parlıyor.

"Hayır mı?" diyor sonunda.

Pozisyonunu değiştirmiyor ama tüm vücudu geriliyor ve bir fırtınayı hissettiğiniz gibi kavganın yaklaştığını *hissediyorum*.

"Hayır," diyorum kollarımı önümde kavuşturarak. "Bunlar bir meze rezaleti ve bu mutfak artık bunları yapmayacak."

Violet beni bir şey için değerlendiriyormuş ve uygun bulmuyormuş gibi uzun, aşağı yukarı bir bakış atıyor.

"Menüde varlar," diyor sonunda, sesi zoraki bir sabırla dolu. "Gelin ve damat bunları aylar önce sipariş etti. Özellikle makarna ve peynir topu mezelerini istediler, çünkü sanırım damadın erkek kardeşi birkaç yıl önce burada bir düğüne gitmişti ve çok harıkaydılar-"

"Damadın erkek kardeşi yanılıyor çünkü muhteşem değillerdi, peynirli makarna topları *asla* muhteşem değildir ve ben muhteşem olmayan yemekler yapma işinde değilim."

Homurdanıyor.

"Sen bir düğün yemekçisisin," diyor. "Nerede olduğunu sanıyorsun, Paris'te Michelin yıldızlı bir restoranda mı? Makarna ve peynir topları yap."

İçimde öfke kabarıyor, hızlı ve sıcak çünkü Violet her zamanki gibi aynı: çileden çıkarıcı.

"Bangkok," dedim.

"Ne?"

"Michelin yıldızlı restoran Bangkok'taydı." Violet tek kaşını kaldırıyor ama şaşırdığını söyleyebilirim.

"Kham Na. Yardımcı şeftim. Şehirde yıldız alan üç restorandan biriydik," diyorum.

Violet bana bakıyor, yüzü okunmuyor.

Onun etkilenmesini istiyorum. Her şeye rağmen istiyorum. Violet'in *hiçbir* şey hakkında ne düşündüğünü umursamamak istediğim kadar, kızın fikrini bir daha asla düşünmemek istediğim kadar, etkilenmesini de istiyorum.

"Peki bu durum, menüde yer alan ve aylar önce kesinleşmiş olan ve birilerinin *dört yüz bin dolar* ödediği mezeyi yapmanızı tam olarak nasıl engelliyor?" diye soruyor.

"Biri peynirli makarna toplarına bu kadar para ödediyse gerçekten fazla ödemiştir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Buranın kara para aklamadığına emin misin? Bu fiyat etiketine sahip mezeler görsem, ilk düşüneceğim şey bu olurdu."

Violet bir şey söylemiyor.

"İyi makarna ve peynir topları yapmak imkansız," diyorum sonunda. "Peyniri makarnayı düzgün bir şekilde birbirine yapıştıracak kadar kalınlaştırabilerseniz, fritözde kurur. Makarnayı esnek hale getirmek için

İlk etapta bir top oluşturacak kadar pişirmek zorundasınız, sonra onları kızarttığınızda *daha* da fazla pişiyorlar ve sonuç yapışkan, cıvık, dokusuz bir karmaşa oluyor, tadı iyi ama herkes sadece top şeklinde makarna ve peynire sahip olmanın yeniliği için istiyor, çünkü bazı nedenlerden dolayı Amerikalılar tüm çocukluk favorilerine karşı öfkeli bir sertliğe sahipler. Bir dahaki sefere benden tavuk nugget ve patates kızartmasını süslü yapmamı isteyeceksiniz."

"Hiç kimse Louis'in peynirli makarna toplarından şikayet etmedi" diyor. "Onlar iyiydi. Daha da önemlisi, onları o yaptı ve düğünden iki gün önce menüyle oynamaya çalışmadı!"

"Kimsenin şikayet etmemesi iyi oldukları anlamına gelmez," diye belirtiyorum. "Kimse vanilyalı dondurmadan şikâyet etmez ama bu onun *iyi* olduğu anlamına gelmez."

"Vanilyalı dondurma
severim." "Eminim
seviyorsundur."

"Bu da ne-" Violet aniden durur, gözlerini kısar. "Hayır. Bunu yapmayacağız."

Gülümseme isteğime karşı
koyuyorum. "Ne
yapıyorsun?"

"Bunun için kavga etmeyeceğiz. *İşteyiz* ve *kavga* etmiyoruz ve sen de topları yapacaksın çünkü sipariş ettikleri şey bu ve menüde de *bu var, hepsi bu Eli.*"

Yanıt beklemeden kapıyı açıyor ve mutfığa geri dönüyor. Hemen arkasındayım, ama o insanların arasından geçerken, bir tava rafından kaçarken ve makarna makinesinden bir makarna tabakası çıkaran bir şef yardımcısının etrafından düzgünce dolanırken hemen içeride duruyorum.

"Topları ben yapmıyorum!" Gürültü üzerine arkasından bağıryorum.

Violet uzak kapıdan dönüp bana gülümsüyor. Tehlikeli bir gülümseme.

"Evet, öylesin!" diye bağıırır ve ardından kapı arkasından kapanarak gider.

Mutfaktaki herkes hep bir ağızdan kapıya baktı. Sonra dönüp bana bakıyorlar.

"Ne? değil," diyorum onlara. "Pişirmeye devam edin."

Hepsi işlerine geri dönüyor. Birkaç dakika daha orada durup kendime Violet'in beni alt etmesine izin vermemem gerektiğini söylüyorum.

Sonra işe geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

Gelin ve damadın bu kısmı neden kendilerinin yapmadığını merak ederek oturma planı talimatlarına **bakıyorum**. Çoğu yapıyor ama nedense Emma ve Ashton bana kimin kimin yanına oturması ve *kimin kesinlikle kimin yanına oturmaması* gerektiğine dair üç tam sayfa talimat bırakmanın ilgili herkes için daha kolay olacağına karar verdiler.

Belki de geçmişteki ve şimdiki tüm aile dramlarını tamamen yabancı biri için yazmaktan gerçekten keyif almışlardır. Bilmiyorum. Sadece Emma'nın üniversitedeki oda arkadaşı Julie'nin gelinin kız öğrenci birliğindeki arkadaşlarıyla oturmaması gerektiğini, damadın kardeşinin gelinin iş arkadaşı Della ile odanın aynı yarısında olamayacağını biliyorum, Emma'nın anne tarafından kuzenlerinin doksanlı yıllarda yaşanan bir olay nedeniyle ayrı masalara oturtulması gerektiğini ve görünüşe göre damadın patronu ile gelinin amcası Jim'in çok iyi anlaşacaklarını ve birlikte oturmaları gerektiğini, ancak *kesinlikle* bara yakın olmamaları gerektiğini söyledi.

Yarı açık kapım hızla çalındığında başım ağrımaya başlamıştı.

Ben bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve karşımda Eli duruyor.

Uzun boylu, esmer, sinir bozucu derecede yakışıklı, düşünce akışımı tamamen kesen, öğleden sonramı hayal kırıklığı içinde bir egzersiz olmaktan çıkarması pek mümkün olmayan ve elinde bir tabak bir şey tutan biri.

"İçeri gel, meşgul değilim," diyorum tabağa bakarak. Bana makarna ve peynir topları getirmiş gibi görünüyor ama Eli'ı bundan daha iyi tanıyorum.

Daha önceki anlaşmazlığımızdan sonra, muhtemelen peynirli makarna topları yapmaktansa çingiraklı yılan zehri içmeyi tercih ederdi. Tabii bana çingiraklı yılan zehri katılmış makarna ve peynir topları getirmiyorsa.

"Güzel," diyor, ofisimi birkaç adımda geçiyor ve tabağı masamın üzerine, üzerinde çalıştığım oturma planlarının tam üstüne koyuyor. "Al bakalım."

Her biri yaklaşık bir buçuk santim çapında dört adet , kızarmış top var.

Taze oldukları belli ve dürüst olmak gerekirse *gerçekten* güzel kokuyorlar.

Kısaca, Eli'nin bir saat içinde çingiraklı yılan zehrini nasıl bulacağını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Ağabeyi olabilir mi?

Levi 60 dakika içinde yılan zehri bulmayı bilseydi kasabada kimse şaşırır mıydı?

Pek olası değil ama. Eli'ın beni öldürmeye çalışmayacağından eminim. Yirmi bin için bile.

Bir tanesini parmağımla başparmağımın arasına aldım. Zehirli ya da değil, harika kokuyorlar ve ben kızarmış lezzetli bir yiyeceğe karşı koyamıyorum.

"Dikkatli ol, sıcaklar," diyor kollarını önünde kavuşturarak. Hâlâ şef ceketini giyiyor, bir omzunda hâlâ mutfak havlusu asılı. "Fritözden yeni çıktılar."

Yılan zehri olmayan başka bir olasılık daha aklıma geliyor.

"Sırf kendini kanıtlamak için mi berbat makarna ve peynir topları yaptın?" diye sordum.

"Bunlar korkunç mu *görünüyor*?"

"Söyleyemem, onlar kızarmış toplar."

"Soğumadan önce bir tane yiyin" diyor.

Ağızma koymadan kızarmış topu düşünmeye devam ediyorum. Aslında zehirli olmadıklarını biliyorum ama Eli'ye bunu söyleme zevkini tattırmaktan nefret ediyorum.

Ne yapacağımı.

"Nedir onlar?" Sadece bir an daha geciktirmek için soruyorum.

"Lezzetli. Yersen anlarsın," diyor, ağzında hafif bir eğlence belirtisiyle.

Beni izliyor. Ters ters bakmıyor, gözlerini devirmiyor, sadece yoğun, derin yeşil bakışlarıyla yüzümü izliyor.

Geriye bakıyorum, top hala parmaklarımın arasında.

Bir anlığına zaman dondu. Sıkışmış hissediyorum, hareket edemiyorum, onun yoğunluğunun ve dikkatinin ağırlığı altında sıkışıp kaldım. Beni bir boksörün rakibini izlediği gibi izliyor: temkinli ama hazır, bir sonraki vuruşumu yapmam için adeta yalvarıyor.

Göz kırpıyorum. Sonra kalbim tekmelemeye başladı. O an sona erdi.

Kızarmış topu ısııyorum, dişlerim dış tabakayı çıtırdatıyor ve ortasına batıyor, gözlerim büyürken ağzıma tuzlu tatlar doluyor.

Çok iyi. *Gerçekten* iyi. O kadar iyi ki bir an için nerede olduğumu ve kiminle olduğumu unutuyorum.

"*Mmgaw*," diyorum. "*Thishi mazin*."

Yüzünde rahatlamaya benzer bir şey titreşiyor ve sonra kayboluyor, yerini her zamanki yarım yamalak gülümsemesi alıyor.

"Sana ," diyor.

Tartışma zahmetine girmiyorum. Topun dışı çıtır çıtır, ortası çiğnenebilir, hafif ve kabarık ve limon, sarımsak, kekik ve adını bile söyleyemediğim bir düzine başka şeyle anda lezzet patlaması yaşıyor. Ayrıca, ortası mükemmel erimiş mozzarella ile dolu, ağzımdan topun diğer yarısına doğru çekiliyor, hala elimde.

İlk yarısını çiğnemeyi bitirmeden kalanını ağzıma attım. Kendimi durduramıyorum. Bir düzine daha istiyorum.

"Bunlar ne?" Yutkunarak ve tabaktan bir tane daha alarak soruyorum.

"Makarna ve peynir toollarından daha iyi" diyor.

Sadece iğniyorum, yutuyorum, tabaktan üçüncüyü alıyorum ve soruma cevap vermesini bekliyorum.

"Bunlara *arancini* deniyor," diyor ve errran-cheenée diye telaffuz ediyor. "İtalyan yemeği. Sicilya yemeği sanırım. Bir risotto topunun ortasında mozzarella, ekmek kırıntılarıyla kaplı ve derin yağda kızartılmış."

"Yani, temelde bir makarna ve peynir topu," diyorum, ısırıp çiğneyerek. İnememeyi başarıyorum.

Eli homurdanıyor.

"Peynirli makarna toollarına hiç benzemiyorlar," diyor. "Mac yok. Tamamen farklı."

"Lütfen, hepsinde aynı şeyler var," diye devam ediyorum, hâlâ elimde duran yarısını düşünerek. "Peynir, karbonhidrat, kızarmış..."

"Peynirli makarna toollarının kötü, bunların ise iyi olması dışında," diye belirtiyor. "Porsche ve Chevrolet'lerde de aynı parçalar var ve bunlara asla aynı diyemezsiniz."

"İkisi de araba. İkisi de beni işe götürüp getirir."

"Bir fark görmeyebilirsiniz ama ben olsam Monaco'ya Tahoe ile gitmezdim."

iğniyorum. Üçüncüsündeydim, dördüncüyü düşünüyordum ama o.

"Düğün için hâlâ peynirli makarna toolları yapman gerekiyor" dedim. Onu.

Duruşunu değiştiriyor, vücudu dövüş moduna geçiyor. Liseden bu yana geçen yıllara rağmen Eli Loveless'in dövüş duruşunu nerede olsa tanırım.

"Bu şey sakızlı, çok çalışılmış ve az pişmiş bir Amerikan canavarından on kat daha iyi ve bunu sen de biliyorsun," diyor gözleri parlayarak.

"Güzel," diyorum omuz silkerek. "Ama menüde yok." "O zaman menüyü değiştir."

"Menü bana bağılı değıl," diyorum. "Gelin ve damada bağılı, eminim bunu size daha önce de söylemişim, *aylar önce karar verdiler* ve değışiklikleri onaylamak için burada bile değıller."

"Ne zaman girecekler?"

"Menü hazır."

"Ne zaman?"

Eli sessiz, gergin ve hala ofisimin ortasında dimdik ve kaya gibi sağlam duruyor, bir santim bile geri adım atmıyor. Vermesini beklediğımden değıl. Bildiğıim adam hayatı boyunca hiçbir tartışmadan geri adım atmadı.

"Son dakika menü değışiklikleriyle ilgilenmiyorlar," diyorum sonunda. "Herkesin ne istediğıinden bu kadar emin misin?"

Tabii ki *hayır*.

"Sanki bunu yıllardır yapmıyormuşum gibi davranıyorsun," diyorum, sonunda soğukkanlılığıımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımda. "İnsanlar düğünlerinden bir gün önce meze seçmekle uğraşmak istemezler. Sadece makarna ve peynir topları yap. İtibarını ya da sürekli bahsettiğın şeyi mahvetmeyeceksin. Bazen insanlar kötü şeylerden hoşlanır, bırak mutlu olsunlar."

"Bu onlar için kötü şeyler yapmam gerektiğı anlamına gelmiyor," diyor kollarını açarak.

"Tanrı aşkına, sadece bir meze."

"İçeri girdiklerinde söyle."

Derin bir nefes alıyorum, omurgam dimdik ve kendime bunun bir iş arkadaşımın makul bir sorusu olduğunu hatırlatıyorum.

"Cuma sabahı. D.C.'den arabayla gelecekler," diyorum. "O kadar zor muydu?"

Hıyarlık etmesine rağmen kafasına kalem fırlatma isteğıme direniyorum.

Bunun yerine ona "Bunu ," diyorum.

Tek kaşı seğıriyor.

"Aperatifleri takas ederek mi?" diyor.

"Bir düğün mutfağını işletiyor olmana rağmen herkese *harika* bir şef olduğunu kanıtlamak için gösterişli ve aptalca bir şey yaparak," diyorum ona.

"Eğer bir şeyi berbat ve bu bana geri dönerse, Eli, yemin ederim-"

Eli masamdaki tabağı kapıyor, hâlâ kızarmış bir top var.

"-hey!"

Hâlâ sırtarak ağzına atıyor.

"Söz vermiyorum," diyor, dönüyor ve ofisimden çıkıyor. Ayağa fırlıyorum ve masama yaslanıyorum.

"-O şeyleri kışına öyle bir sok ki-" Kapımdan içeri bir kafa daha giriyor. Kısa kesiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kevin yarı şaşkın yarı korkmuş bir ifadeyle soruyor.

Sertçe yutkunuyorum. Gülümsüyorum.

Kendimi toparlıyorum. "Her şey yolunda!"

Diyorum.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

ELİ

ÜÇÜMÜZ de önümüzde duran küçük bardaklara bakıp bir an için konsantre oluyoruz. Her birimizin önünde beşer tane olmak üzere toplam on beş tane var ve hiçbirimizin çok iyi dinlediğinden emin değilim.

"Bunu bir kez daha gözden geçirelim mi?" Silas kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde, "Bir kez daha üzerinden geçelim," diyor.

Masanın karşısında duran Daniel nefes verir, elleri kalçalarının üzerinde klasik hafif sinirli ama mükemmel sakin görünmeye çalışan pozundadır.

"Herhangi bir tadım menüsü ile aynı sıradadır" diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Soldan sağa doğru, Chardonnay ile başlıyorsunuz, sonra-"

"Yazabileceğimiz şey var mı?" diye soruyor Levi. "O kadar da zor değil," diyor Daniel.

"Chardonnay kutlamalarda içilen köpüklü şarap, değil mi?" Levi soruyor.

Levi'nin en iyi arkadaşı Silas gülmemeye çalışmaktadır. Daniel gözlerini deviriyor, ama arka odaya kaçıyor ve elinde birkaç kalem ve kâğıt parçasıyla geri geliyor. Hepimiz birer tane alıyoruz.

Cumartesi gecesi Loveless Brewing'deyiz ve ana odanın kenarındaki yüksek bir masanın etrafında duruyoruz çünkü Daniel bize son dakikada üzerinde çalıştığı bazı biraları deneyip deneyemeyeceğimizi sordu.

Elbette asıl neden, Rusty'nin bu gece ilk kez yatıya kalacak olması ve Daniel'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duymasıdır.

"Tamam, sırayla, soldan sağa," diye yeniden başlar Daniel, bu kez yavaşça. "Chardonnay. Pinot Grigio. Merlot. Meşe. Bourbon. Eli, bunu yazmayacak mısın?"

"Tadım menülerinin nasıl olduğunu bilirim," diyorum.

"Meşe nasıl ?" Silas soruyor. Şimdi gülmemeye çalışan Levi'dir.

Silas, Daniel'a boktan bir sırtış atarak, "Boş ver, anladım," diyor.

"Biranın tadına bakmak istersen bana haber ver," diyor Daniel, vücudunun her gözeneğinden yayılan zoraki sakinlikle. "Belki er ya da geç bunu gerçekten yapabiliriz-"

"Dan, o iyi," diye araya giriyorum sonunda. "Şu anda muhtemelen dondurma yiyor, kanepeye atlıyor ve *Frozen* izliyorlardır."

"Endişeli değilim," diye itiraz ediyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu yüzden mi gayriresmi bir bira tadımı konusunda sinirli bir hıyar gibi davranıyorsun?" İki dirseğimi de bara dayayarak soruyorum.

Daniel iç çekiyor. Bir elini sarkık açık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Tamam, özür dilerim," diyor. "Bu gecenin iyi bir gece olacağını düşünmüştüm.

Bu proje hakkında görüş alma zamanı."

Silas, "Süslü biranızı bedava içmemizi istediğiniz zaman bize haber verin," diyor. "Kobay olmaktan mutluluk duyarım."

Daniel kuru bir sesle, "Hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi.

İlk bardağı kaldırıyorum, içindeki koyu renkli sıvı ışıktaki belli belirsiz kırmızı renkte parlıyor. Bu, Daniel'in bira fabrikasında denediği yeni bir deneyin parçası olarak Chardonnay fiçilerinde birkaç ay bekletilmiş bir stout birası.

"Rusty'nin ilk pijama partisinin şerefine," diyorum.

Herkes kendi küçük tadım bardağını kaldırıyor. Hep birlikte tokuşturuyoruz. Her birimiz dikkatli, düşünceli yudumlar alıyoruz.

Birayı yutmadan önce bir an ağzımda tutup düşünüyorum. "O değil," diyorum Daniel'a.

"Hayır," diye onaylıyor Silas. "Bu çok garip."

"Hoşuma gitti," diyor Levi, düşünceli bir şekilde bir yudum daha alarak. "Beklenmedik bir şey."

"Chardonnay fıçısından gelen meyvemsi, keskin tonlar, stout'un kavrulmuş temeliyle çatışıyor ve her biri diğerini geliştirmek yerine, birbirlerinin yoluna çıkıyorlar" diyorum. "İki tat gerçekten iyi eşleşmiyor."

Yine de bir yudum daha alıyorum. Bedava bira.

"Evet, çok tuhaf," diyor Silas. "Eli'nin dediği gibi." "Bence iyi bir tuhaflık," diyor Levi.

"Yine de onu dinleyemezsin," diyor Silas Daniel'a küçük örnek bardağını boşaltırken. "O da portakallı vanilyalı kola seviyor."

"Ferahlatıcı," diye itiraz ediyor Levi.

"Tadı, birinin Slurpee makinesinin altında bulduğu erimiş buzlu şeker gibi," diyorum.

"Peki bunun tadının olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor Daniel. "Bu eğitilmiş bir tahmin," diyorum.

"Ne kadar eğitilmiş?" Levi soruyor.

Kendi bira bardağımı boşaltıyorum ve onu görmezden geliyorum, ama bu gece sadece bedava bira için gelmediğime memnunum.

Uzakta olduğum için kardeşlerimi ne kadar özlediğimi unutmuşum. Elbette, yokken ziyaret etmiştim ve aramız yeterince iyiydi ama aynı şey değildi. Bir telefon görüşmesinin Pazar akşam yemeğinin, arka verandada limonata içmenin ya da televizyondaki gece haberlerini görmezden gelerek dertleşmenin yanında hiçbir önemi yok.

Geri döndüğümde, sanki hiç gitmemişim gibi hayatlarına geri döndüm.

"Tamam, sırada Pinot Grigio var," diyor Daniel, Levi'nin sözünü keserek ve bizi yolumuzda tutarak.

"Hangisi bu?" Levi sorar. Daniel sadece işaret eder ve iç çeker.

TADIM İŞİMİZ BİTTİĞİNDE, Daniel her birimizi deneysel olmayan ücretsiz bir birayla ödüllendiriyor ve biz masada kalırken Daniel etrafa göz kulak oluyor.

Silas'ın yeni işimle ilgili sorusuna yanıt olarak, "Şimdiye kadar çok iyi," diyorum. "Violet Tulane'in orada çalışması dışında."

"Kim?" Levi sorar.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Daniel.

"Violet'i tanıyorsun," diyor Silas Levi'ye. "Birkaç yıl önce itfaiye için bir yardım müzayedesini düzenlemişti, hani şu Kim Fortner ve Mavis Bresley'nin annenin böğürtlenli turtası için açık artırmaya girdiği müzayede?"

"Ah, *Violet*," diyor Levi. "Violet'in nesi var?" "Hiçbir şey," diyor Daniel.

Biramdan güzel bir yudum aldım.

Mümkün olduğunca diplomatik bir şekilde, "Anlaşamıyoruz," diyorum.

"Hatırlamıyor musun?" Daniel ona soruyor. "Eli okulda ne zaman bir sınava girse, bir hafta boyunca ondan nasıl daha iyi bir not almak istediğini dinlemek zorunda kalırdık ve sonra Tanrı korusun o doksan yedi, o doksan altı alırsa, bir hafta daha onun o bir puan için ne kadar kötü olduğunu dinlerdik."

"Çünkü bu konuda her zaman berbattı," diyorum, savunmaya geçerek. "Bir A ile bir A+ arasındaki farkın

bir otobüs dolusu yetimi kurtarmakla eşdeğerdir-"

"Hayır," diyor Daniel, bir elini kaldırarak. "Bugün değil." Levi, "Bana her zaman çok iyi görünmüştür," diye . "Zeki de.

Bir keresinde yosun hakkında çok teşvik edici bir konuşma yapmıştık."

Birama kaşlarımı çatıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Levi'nin Violet'e *uyarıcı* demesi beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Evet, *zeki* biri," diyorum, çünkü bu kadarının açık olduğunu düşünüyorum. "Bunu inkâr etmiyorum. Sadece aynı zamanda en kötüsü."

"Çünkü ona karşı her zaman son derece naziktin," diyor Daniel alaycı bir tavırla. "Sen, Eli, kesinlikle hiçbir zaman bir pislik olmadın."

"Kendimi savunmak için bir pislik gibi davrandım," diyorum.

Daniel sadece homurdanıyor. Benden sadece bir yaş küçük olduğu için lisede yaşadığım sıkıntının tüm yükünü o çekti. Levi ise benden iki yaş büyük ve görünüşe göre bize pek dikkat etmiyordu.

"Sen Ulusal Gençler Onur Topluluğu'na giremezken o mu girdi?" Levi soruyor.

Yemin ederim sekizinci sınıfta Violet'in en az iki hafta her gün Ulusal Genç Onur Topluluğu davet mektubunu sallayıp benimkinin gelip gelmediğini sorduğu anı hatırlıyorum. Gelmemişti, çünkü hiç gelmemişti, çünkü bir sınavda yeterince yüksek puan alamamıştım.

"Evet," diyorum ters bir şekilde. Biraz daha bira içiyorum.

"Bunu hatırlıyorum," diyor Levi, sesi hâlâ düşünceli geliyor. "Ne kadar tuhaf. Bana karşı her zaman çok nazik olmuştur."

"Ve ben," diye gönüllü oluyor Silas.

"Çünkü Violet iyi biri," diyor Daniel.

"Hepiniz yanılıyorsunuz," diye mırıldanıyorum birama doğru.

Bir dakika boyunca hepimiz sessiz kaldık, bira fabrikasının alçak vızıltısı sessizliği dolduruyordu. Kalabalık değil ama ana odanın yaklaşık dörtte üçü uzun ortak masalarda oturan, bira içen, bazıları masa oyunu oynayan insanlarla dolu.

Oyunlar. Bir duvar boyunca shuffleboard ve bilardo masaları bulunmaktadır. Dışarıda mısır deliği ve kroket var.

Temel olarak, bir Cumartesi gününü geçirmek ve bira içmek için rahat bir yer Sprucevale ve çevresindeki bölgelerden pek çok insan bundan yararlanıyor. Silas bir süre sonra, "Bir soru," diyor. "Şu Violet dart mı oynuyor?"

Orada mı? Lenslerim biraz kurudu."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bira bardağımı biraz daha sıkı tutuyorum, karşı duvarı tararken yarı o olmasını yarı da o olmamasını umuyorum.

Bu o. Gülüyor, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Yanında kızıl saçlı bir kız var, Adeline Mathers olduğundan oldukça eminim, lisede sınıfımızdan başka bir kız.

Violet'in bir elinde bira var, diğer eliyle dart tahtasından dartları alıyor ve omzunun üzerinden Adeline'a bir şeyler söylüyor.

Sonra yerden bir ok almak için eğildi. Bir an için ağzımın kurduğuna yemin edebilirim ama sonra tekrar ayağa kalkıyor ve Adeline'in durduğu yere doğru yürüyor.

Onunla ilgili her şey aynı anda hem tanıdık hem de tamamen yabancı. O hâlâ Violet. Hâlâ Violet gibi görünüyor, Violet gibi konuşuyor ve Tanrı biliyor ki hâlâ Violet gibi davranıyor ama tanımlanamaz bir şekilde farklı. Onu daha önce hiç istememiştim, biraz bile, ama şimdi her zamanki gibi aynı hareketlerle onu kalçasından duvara doğru itmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bana her gibi bakıyor ama şimdi içinde bir meydan okuma var, sanki teninin nasıl olduğunu merak etmemem için bana meydan okuyor. tadı gibi.

"...bir tür kaygı dolu füğ durumuna girdi - oh, geri döndü," diyor Daniel.

Ona ters ters bakıyorum. O da bana tamamen nötr bir bakış atıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. "Evet, bu ," diyorum ve omuz silkiyorum. Parmak eklemlerim hâlâ solgun.

Bardağım.

"Bu zaten tespit edildi," diyor Levi. "Konuşma ilerledi, Eli."

"Neye?"

"Silas'ın kız kardeşi June'u soruyordum," diyor. "Görünüşe göre Raleigh'de kendi başına iyi işler yapıyor."

"Yine de erkek arkadaşına katlanamıyorum," diyor Silas.

Levi sempatik bir ses çıkarır. Odanın öbür ucunda Violet birasından bir yudum alıyor, bar yüksekliğindeki masaya yaslanmış, bir bacağını altına almış. Adeline bir şeyler söylüyor ve Violet gülüyor, parmaklarını açıyor, sonra da bir şeyler söylüyor.

Kalçalarını oynatarak diğer bacağını kaldırıyor. Son derece sıradan, sadece bir kız ayakta duruyor ve arkadaşıyla konuşuyor, ama bu tavşan deliğinde daha fazla ilerlemeden önce bakışlarımı ayırmam gerekiyor.

"-Bunu ona öylece söyleyemem, June'un nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca, ağabeyi olduğum için ondan nefret ettiğimi düşünecek-"

"İşemem lazım," diyorum, ayağa kalkıp neredeyse bitmek üzere olan biramı masaya koyarken.

"Öyle mi?" Daniel sorar.

Uzaklaşırken dönüp masadakilere kazanan bir sırtış atıyorum. "Elbette," diyorum ve gidiyorum.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

MENEKŞE

DART tahtadan fırlar ve yere düşer.

"-Son kez Cash'in önerilerini dikkate alıyorum, yemin ederim," diyor Adeline. Bir an sessiz kalıyorum, son dartı atarken odaklanıyorum.

Dart tahtasının on altı dilimine yapışıyor. Yeterince iyi.

"Kamyon fındıklarını gördüğümde anlamalıydım," diyorum. "Onların varlığının bunu benim hatam yaptığına eminim. Eğer bunu bir şekilde mahkemeye taşısaydım, yargıç, aracında *testisler* olduğu için onun korkunç biri olduğunu anlamam gerektiği gerekçesiyle davayı düşürürdü."

Dart tahtasına doğru yürüyorum, dartlarımı çekip çıkarıyorum ve sonuncusunu yerden alıyorum.

"Hayır," diyor Adeline. "Buralarda kamyon delisi olmayan birini nasıl bulacaksın? 'Kamyon delisi yok' diye bir kural koyarsın ve uygun nüfusun en az yüzde ellisi gider. Belki altmışı."

İç çekiyorum ve masaya yaslanıyorum.

"Adeline," diyorum. "Sanırım hazırım."

Parmaklarının arasında bir dart var, atmak üzereyken bana baktı.

"Kamyon delileri için

mi?" "Kızlık için."

"Tanrım," der ve bir dart atar. Yirminin üzerine düşer.

"Artık o kadar da kötü görünmüyor," diyorum. "Evet, elbette, bir hayat arkadaşı kulağa hoş geliyor, ama ne pahasına, Adeline? *Ne pahasına?*"

Bir dart daha atıyor. On yedi. Bu oyunda beni kesinlikle duman ediyor.

"İstatistiksel olarak konuşursak, kamyon delisi olup da son derece düzgün insanlar olan en az birkaç kişi olmalı," diyor üçüncü dartı hazırlarken. "Belki bazıları sadece kamyon delilerinin komik olduğunu düşünüyordur."

Duraklıyor, dart tahtasını inceliyor, sonra bana bakıyor.

"Yani, komik sayılırlar," diyor ve son okunu atıyor. Tam isabet.

Kazanma şansım yok.

"Hayır, değiller," diye sesleniyorum arkasından, dartları geri alırken.

"Evet, öyle," diye bağıyor, dartları alıyor, sonra geri dönüp uzattığım elime koyuyor. "Violet, bu bir numaralı kural. Testisler *her zaman* komiktir. Apse gibi bir şey olmadıkça, bu gerçekten komik değildir."

Ona dehşetle bakıyorum ve o da burnunu kırıstırıyor.

"İşte her şey yolunda mı?" diye sordum. Adeline ilçe hastanesinde gece vardiyasında çalışıyor, bu yüzden apse testisler ne yazık ki işyerinde bir olasılık.

"Oh, bu birkaç yıl önceydi," diyor bir elini sallayarak. "Aklıma takıldı. Her neyse..."

Dart tahtası sırasına doğru yürüyorum, bir elimde dartları tartarken bir yandan da mükemmel atışı gözümde canlandırmaya ve apse yapmış testislerimi düşünmemeye çalışıyorum.

"Her neyse," diye yineliyorum, "Todd hem kamyon fıstığı olan hem de şarap şarapları hakkında yasadışı olması gereken fikirleri olan bir pislikti ve sonra ödeme yapmadan gitti ve beni mahvetti. *Eli Loveless*'ın beni eve bırakması gerekti ve şimdi kıllı bacakları ve mikrodalga yemekleri tek kişilik kucaklayacağım," diyorum ve bir ok fırlatıyorum.

Dart tahtasının hemen dışındaki mantara yapışıyor.

"En azından Eli oradaydı," diyor, sanki bu yardımcı oluyormuş gibi.

"Geri döndüğünü bile bilmiyordum," diyorum bir dart daha atarak. "Sana söyledim ama umursadığını bilmiyordum," diyor Adeline.

"*Umurumda değil*," diyorum ve on yedi numaraya isabet eden son dartı atıyorum. *Sonunda*. "Sadece kötülüğün ne zaman pusuda olduğunu bilmek istiyorum."

Adeline ve ben liseye beraber gitmiştik ama o zamanlar çok az tanıdığımız vardı: Ben Ulusal Onur Topluluğu'ndaydım ve münazara takımının eş kaptanıydım; o ise amigo takımındaydı ve partilere davet edilirdi. Birkaç yıl önce DMV'de yeniden bir araya geldik - numara verme sistemi çökmüştü ve sıradaki kaosu önlemek için kendimize görev edindik - ve o zamandan beri arkadaşız.

"Trigonometri ödevlerimde bana yardım ederdi," diyor. "Sırf onun sayesinde geçtiğime eminim."

"Ona kanla ödeme yapmak zorunda mıydın?"

"Hayır, ama bir keresinde onu Tony'nin tarla partilerinden birine davet etmiştim," diyor. "Gelip gelmediğini hatırlamıyorum."

Tarla partileri, adından anlaşılacağı gibi, bir tarlada gerçekleşen partilerdir. Genellikle bir şenlik ateşi, çok sayıda kamyonet ve bira vardır.

"Eli bir partiye mi davet edildi?" diye sordum. "Ben hiç saha partisine davet edilmedim." "Gittim," diyor arkamdan bir ses. "Hatta yarım bira içtim ki Josh

Stipe verdi."

Dönüyorum ve tam orada duruyor, bir eli cebinde, saçları biraz dağınık ve yeşil gözleri parlıyor, *Big Al's Western Emporium* tişörtü omuzlarını ve pazularını sıkıyor. Birden burası çok sıcak oldu.

Adeline'e "Kötülüğün ne zaman pusuda olduğunu bana söylemen gerekiyordu," diyorum. "Özür dilerim," diyor.

"Pusuda beklemiyordum," diyor Eli. "Sadece merhaba demek ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek için geldim."

Biramı elime alıp uzun ve şüpheli bir yudum alıyorum. Cumartesi günü kardeşinin bira fabrikasında olmasına şaşırmadım ama hoşuma da gitmedi.

"Merhaba ve hayır, bilmiyorum," diyorum. Ne konuda yardım teklif ettiğini bile bilmiyorum.

"Merhaba Eli," diyor Adeline. "?" "İyiym, teşekkürler," diyor. "Sen?"

"Ben iyiym," diyor. "Ben gidip bir içki daha alacağım, siz ikiniz bir şey ister misiniz?"

İkimiz de reddediyoruz ve Adeline beni onunla yalnız bırakarak bara doğru yürüyor.

"Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var," diyor Eli, kızın kulakları dibinden uzaklaştığı anda.

"Senin *iyi biri* olduğunu düşündüğünü biliyor muydun?" Onu görmezden gelerek soruyorum. "Hayal bile edemiyorum."

"Eskiden ödevlerine yardım ederdim," diyor omuz silkerek. "Çok . Ve bütün amigo kızlar o eteklerden giyerdi-"

"Tamam, ," diyorum. Midemde hoş olmayan, kaynayan bir his yükseliyor. "Tanrım, anlıyorum."

"Bir keresinde elini koluma koydu-"

"Lisede *Penthouse'a yazdığın mektupları* duymak istemiyorum," diye . Eli sadece gülüyor.

"O saha partisinde neler olduğunu size anlatmayacağım bile," diyor. "Sınıf arkadaşlarımızdan bazılarının *cinsel ilişkiye* girdiğini biliyor muydun?"

Bu cümleyi duyunca yüzüm hafifçe ısınıyor ve bunu engellemek için kollarımı önümde kavuşturuyorum.

"On yıl önce mezun olduk ve sen hâlâ tek bir partiye nasıl davet edildiğinle mi övünüyorsun?" Ben de karşılık verdim.

"Davet bir fazla" diye .

Dart tahtasından dartlarımı almaya gidiyorum. Bir an için bir tanesini Eli'ye atmayı düşünüyorum ama şansım yaver giderse ya kazara onu öldürürüm ya da arkasında duran birini sakat bırakırım.

Onu öldürmek istemiyorum, sadece ona ciddi olduğumu göstereceğim.

"Kaç partiye davet bilmiyorsun," diyorum. "Sıfır," diyor elini uzatarak.

"Bunu *bilemezsin*. Ne istiyorsun?" "Bana bir dart ver, evet istiyorum," diyor.

"Neden?"

"Böylece atabilir ve nasıl yapıldığını gösterebilirim."

Parti sayısı konusunda haklı. Pazartesi sabahı hep duyardım: kim takılmış, kim sarhoş olmuş, kim yirmi iki yaşındaki seksi kuzenini davet etmiş, kim kavga etmiş.

Hala bir tanesine gidebildiğine inanamıyorum ve on yıldan fazla bir süre sonra bu konuda olması gerekenden çok daha fazla sinirleniyorum.

"Nasıl yapıldığını biliyorum," diyorum ona. "Sivri ucunu tahtanın içine sokuyorsun. Bu roket bilimi değil."

"Tamam, etkileyin beni," diyor, elleri kalçalarında. "Hayır."

"Çünkü yapamazsın."

Üç dartı elimde sıkıca tutuyorum, plastik avucuma batıyor. Bana olması gerekenden daha yakın duruyor ve bu durum vücudumun her bir parçasında yakınlık alarmlarını harekete geçiriyor - sadece her biri alarm yerine bana çekici bir erkeğin bana dokunmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyor.

Cevap *bir süre*. Belki bir yıl gibi. Sadece hiçbir yere varmayan randevularla dolu, kurak bir dönem oldu. Kahretsin, şu an birkaç aydır bir erkeğe en çok yaklaştığım an olabilir.

"Çünkü darta iyi olup olmadığımı düşünmen beni hiç ilgilendirmiyor," diyorum. "Ve senin dart derslerini istemiyorum."

Eli, "Dart derslerim sadece öğretilebileceğini düşündüğüm kişiler içindir" diyor.

Şimdi diğer yumruğumu da sıkıyorum.

"O zaman buraya dartta berbat olduğumu söylemeye mi geldin?" diye sordum. "Evet. Biliyorum. Dartta berbatım. Mutlu musun?"

Cevap vermiyor, sadece etrafımda dolanıyor ve masadan Adeline'in dartlarını alıyor. Neden en başta onları ödünç almadığını bilmiyorum.

Evet, biliyorum. Çünkü Eli zor olmaktan zevk alıyor. İşte bu yüzden.

"Takip et," diyor, çizgide duruyor, elinde dart, yavaşça atma hareketi yapıyor. "Sadece dartın nereye gitmesini istediğine bak ve takip etmeyi unutma."

Dartı fırlatıyor. Hedefin hemen dışındaki düşüyor. "Iskaladın," diyorum.

Bir tane daha atıyor ve neredeyse aynı yere düşüyor. Bir an için etkilendim ama sonra kendime etkilenmemem gerektiğini hatırlattım.

"senden ders *almazdım*," diyorum.

Üçüncü oku bırakıyor. Bu seferki tam on ikiden vuruyor ve Eli sırtarak bana bakıyor.

"İstediğin zaman gelebilirsin," diyor. "Bütün gece vaktim var. Bekleyebilirim."

"Tebrikler," diyorum alaycı bir şekilde. "Dartta iyisin."

"Biliyorum."

"Ödül ister misin?"

"Sanırım şimdi anlıyorum."

Elime bir acı saplanıyor ve yumruğumu dartlardan yere bakıyorum. Oops.

"İyi misin?" Eli soruyor ve elimi tutuyor.

Sanki vücudumdaki her hücre bir pusula ve o da manyetik kuzey. O kadar güçlü bir çekim var ki, ona daha yakın olmak için neredeyse bir adım öne çıkıyorum.

Elimi çektim. Sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, nefesim ağzımla ciğerlerim arasında bir yerde sıkışıyor.

Bir anlığına yeşil gözleri dudaklarıma kayıyor. Pergeller sarsılıyor, çekiliyor ve bu sefer yarım adım ileri atıyorum.

Sonra kendimi tutuyorum. Nefes alıyorum.

Yumruğumu sıkıyorum. "Ben iyiyim," diyorum.

Uzaklaşıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, tek bildiğim Eli Loveless'a yumruk atmadan ya da onu öpmeden ya da muhtemelen ikisini aynı anda yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerektiği, ki bu imkânsız gibi görünüyor, ama şu anda bunu yapmaktan kendimi alıkoyamam.

Bir koridor var. Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışarak aceleyle oraya giriyorum ve bir köşeye kıvrılıyorum. Kadınlar tuvaleti burada ama üzerinde yeşil parlayan ÇIKIŞ işareti olan bir kapı da var, onu seçiyorum ve birden dışarıda, neredeyse karanlıktayım.

Bir tarafa çekiliyorum. Kapı kapanıyor. Dışarısı içeriden daha sıcak ve yapış yapış; nemli havayı derin derin içime çekiyorum. Çimlerin üzerinde duruyorum, güneybatı Virginia'nın değişmez arka planı olan ormana bakıyorum. Otoparkın üzerindeki projektörlerin kenarını zar zor görebiliyorum ama buraya kadar ulaşmıyorlar.

Seni etkilemesine izin verme, diyorum kendime, ama bu zayıf bir girişim çünkü beni çoktan etkiledi. Eli beş yaşımızdan beri beni etkiliyor ve basmakalıp sözler şu anki duruma yardımcı olmayacak.

Sadece aptalca bir şey yapma, diyorum kendime ve bu çok daha makul görünüyor. Bu üstesinden gelebileceğim bir şey gibi görünüyor.

Kapı açıldı. Kendimi destekliyorum. Şu anda bir olsaydı onu . "Violet?"

Eli sordu.

Lanet olsun.

"Evet."

"İyi misin?" diye soruyor, iki dakika içinde ikinci kez.

"Ben *iyiyim*," diyorum, tüm bastırılmış öfke ve kızgınlık bu ikinci kelimeye yaslanıyor.

"Sadece kontrol ediyorum," diyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. "Bira fabrikasından kusacakmış ya da kalp krizi geçirecekmiş gibi koşarak çıktın."

"-ya da dart atma dersine ihtiyacım varmış gibi davrandığın için herkesin içinde sana patlamadan önce?"

"Sen ," diyor.

"Yok!" Ben de diyorum. "Dart umurumda değil! Kötü olmam umurumda değil. O!"

Eli sadece gülüyor. Her nasılsa, birbirimize yaklaştık, yakınlaştık. Öyle ki kahkahasının gece havasında dalgalandığını hissedebiliyorum.

"Yalancı," diyor. "Bir konuda senden daha iyi olduğum için kızgınsın ve bunu saklamakta çok kötüsün."

"Hayır," diyorum zorlukla yutkunarak. "Beni buraya kadar takip edip böhürlenmeye devam ettiğin için kızgıyım."

"Ambulans çağırmalı mıyım diye seni buraya kadar takip ettim," diyor.

"Yalancı," diyorum.

İkimizin de hareket etmediğine yemin edebilirim, ama santimetrelerle, derecelerle yaklaşmaya devam ediyoruz. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor gibi hissediyorum, nabzım hızla atıyor. Bunu duymaması ve elektriklendiğimi, bana dokunursa kıvılcım çıkaracakmışım gibi hissettiğimi anlamaması için dua ediyorum.

Öfkeliyim, onu istiyorum ve onu istediğim için de öfkeliyim.

"Oradan koşarak çıktığında endişelenmediğimi mi sanıyorsun?" diyor, alçak sesi giderek yükseliyor, sinirleniyor.

"Ben koşmadım."

"Gerçekten endişelenmekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun?" Eli soruyor, çenesi geriliyor, gözleri parlıyor, karanlık onları gri yapıyor.

"Aciz değil," diyorum.

Gözlerinin içine baktım. Kalbim sıkışıyor.

"Yani ben tam bir canavar değilim," diyor, gözleri parlıyor, sesi tehlikeli ve alçak.

Öfkesi o kadar gerçek ki neredeyse elle tutulabilir. Uzanıp onu yakalayabilirmişim, kendiminkiyle güreşebilirmişim gibi hissediyorum.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama bu senin düşündüğün şey."

Gözleri içeride olduğu gibi yine dudaklarıma kayıyor, ancak şimdi bakışlarını ayıramıyormuş gibi orada oyalanıyorlar.

Lütfen, diye fısıldıyor bedenim.

Hayatta olmaz, diye fısıldıyor beynim.

"Ne zamandan beri senin hakkında ne düşündüğümü umursuyorsun?" "Umurumda değil," diyor ve ağzı benimkini buluyor.

Sert ve hızlı ve her şeyden önce aç, dudakları morarıyor ve ben ona karşı geri iterken bile talep ediyor, dişlerimin alt dudağını sıyırdığını hissediyorum. Onu incitmek ve bunu yaptığına pişman etmek istiyorum ama hepsinden önemlisi, Tanrım, durmasını istemiyorum.

Kolu çoktan belime dolandı. Ellerim çoktan saçlarında ve sonra dili ağzımda, vücutlarımız birbirine girmiş, tenlerimiz nemde birbirine yapışıyor.

Dudağını ısııyorum. Homurdanıyor, beni kabaca sıcaklığına doğru çekiyor. Bedenlerimiz ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar sert bir şekilde birbirine çarpıyor ama ben daha fazlasını istiyorum. Onu devirmek, gömleğini yırtmak ve pençe izleri bırakmak istiyorum ve her şeyden çok yarın uyanmasını ve neler yapabileceğimi tekrar düşünmesini istiyorum.

"Bana durmamı söyle," diyor, ağzı benimkinin üzerinde olduğu için kelimeleri bulanıklaşıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Söyle bana," diye homurdanıyor ama beni tekrar öpmeye başladı bile. Çoktan yakaladı, öpücüğü kesmeden beni geriye doğru yürüttü ve sonra bira fabrikasının duvarına yaslandım, ahşap tişörtümü çiziyordu.

Eli beni itmeye devam ediyor, kalçalarım duvara yapışmış durumda. Bir başparmağını çıplak tenimde, kot pantolonumun bel bandının hemen üzerinde gezdiriyor ve ben her santimim alev alev yanarken onun ağzına doğru soluyorum.

Aniden beyaz ışık içeri giriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve donup kalıyorum, iki elim Eli'nin saçlarında, o üzerimde ve ikimiz de açık kapıya doğru bakıyoruz.

Daniel'ın sesi kesilerek, "Özür dilerim," diyor.

Eli geri çekiliyor, elimden kurtuluyor ve birdenbire her şey normale dönüyor ve az önce ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Eli ile öpüştün ve hoşuna gitti.

Eli ile öpüştünüz ve bundan hoşlandınız ve o bunu gelecekte kesinlikle size karşı kullanacak. Her gün size sırtacak ve dilinizle öpüştüğünüz zamanı hatırlatacak ve -

Kaçıyorum. Daniel, ben kapıyı itip koridorda geri kaçarken zar zor zamanında yoldan çekiliyor. Çantamı bırakmamam gereken masadan alıyorum, nabzım hızla atıyor. Adeline'ı bulmak için etrafa bakarken bir kanalizasyonda dönüyormuşum gibi hissediyorum.

Onu buldum. Birkaç kişiyle konuşuyor, gülüyor, iyi vakit geçiriyor, sanki şimdiye kadar Çin'de bunu öğrenmiş olmaları gereken kadar kötü batırmamışım gibi.

"Bir işim çıktı, gitmem gerek," diyorum ona, nefes nefese, sohbet arkadaşlarına selam bile vermeden.

Kaşlarını çatıyor.

"Sen o-"

"Peki! Sonra konuşuruz!" Diyorum ve kapıdan çıkıp arabama koşuyorum, radyoyu açıyorum, çok hızlı sürüyorum ve kendime bunların hiçbirinin olmadığını anlatmaya çalışıyorum.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ELİ

"SORU," diyor Daniel, sonunda sessizliği bozarak. Arabasındayız, neredeyse eve varmak üzereyiz ve ben yolcu koltuğunda ağaçlar geçip giderken pencereden dışarı bakıyorum.

"Öyle mi?"

"Seni orada Violet ile öpüşürken yakalamamışım gibi mi davranacağız?"

"Evet," dedim.

O kapıyı açtıktan sonra Violet *koşt*u. Yürümedi. Acele etmedi. Benden kaçmak için *koşmaya* başladı. Ben içeri girdiğimde o gitmişti ve Adeline bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Ve sonra Daniel nihayet gitme zamanının geldiğine karar verene kadar bunu tekrar tekrar oynamak zorunda kaldım. Dudaklarının yumuşaklığı, onun beni acımasızca öpüşüyle eşleşt. Saçlarımdaki elleri, gözlerimi yaşartacak kadar sert, beni parçalamak mı yoksa tutmak mı istediğine karar verememiş gibi beni tutuşu.

Keşke bunu yapmamış olsaydım, çünkü bunu aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Güzel," diyor Daniel. "İnkârın gerçekten sağlıklı olduğunu düşünüyorum." "Şu anda yapamaz mısın?"

"Sadece bu işi doğru şekilde yaptığınızı söylüyorum" diyor.

"İnsanlar sarhoşken her zaman kazara öpüşür ve bu bir şey değildir," diyorum. "Bar işletiyorsun, bunu nasıl bilmezsin?"

"Sarhoş musun?"

"Evet. Aklım başımdan gitti."

"Vay canına, toleransın gerçekten düşmüş," diyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve pencereye dönüyorum.

"BUNLARIN ADI NEYDİ?" diye soruyor nedime. "Arancini"

dedim. "Sicilya'ya özgü bir lezzettir."

Tabaktan üçte birini aldı ve ağzına attı, çiğnerken gözleri hafifçe dönüyordu.

"İnanılmazlar," diyor kafasına taktığı kocaman güneş gözlüklerini düzeltirken. "Emma. Bunlar *harika*," diyor tekrar ve bir tanesini kız kardeşi geline uzatıyor.

"Bende zaten bir tane var," diyor gelin, elinde yarım bir kızarmış top tutarak. "Gerçekten çok güzeller."

"Çok iyi," diyor baş nedime, yanakları hafifçe pembeleşiyor. Cuma günü öğleden sonra ve ben Fox Hunt'ta barın arkasında duruyorum.

Salon. Bramblebush Lodge'un havalı bir mekânı olan zengin deri koltuklar, bir duvar boyunca uzanan antika ahşap bir bar, barın arkasında düzinelerce pahalı viski şişesi ve bir köşede purolarla dolu bir humidor bulunuyor.

Violet bütün hafta benden kaçtı, ben de ondan kaçtım. Bana bir şey soracaksa stajyeri Kevin'ı gönderiyor. Benim de ona bir sorum olursa, astlarımdan biri olan Zane'i gönderiyorum ve bu şekilde ikimizin aynı odada olmasına bile gerek kalmıyor.

Ve öpücük hakkında hiç düşünmedim. Bir kere bile. Hele ki başka bir şey yapmam gerekirken günde yüzlerce kez.

Ŗu anda gelin partisinin arancini'yi yok ediŖini izliyorum. Bu hıızla iki dakika daha dayanamazlar, ki benim için sorun değil.

Makarna ve peynir topları yapmayacağım ve Violet bu konuda hiçbir Ŗey yapamaz.

Nokta: Eli.

"Beğendiğinize sevindim," diyorum, kendininkinin diğer yarısını özenle yerken geline gülümseyerek. "Ve tekrar, peynirli makarna toplarıyla ilgili durum için özür dilerim," diye yalan söylüyorum.

Durum Ŗu ki, o lanet Ŗeyleri yapmayı reddediyorum. O kısımdan bahsetmiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunlar birkaç ay önce geldiğimizde tattıklarımızdan daha iyi," diyor gelin, parmaklarındaki kırıntıları dikkatle silerken. "Bize zaman ayırdığınız için teŖekkrler."

"Evet, *ok* nazıksınız," diye ekliyor nedime. "Sanırım yirmi tane yiyebilirim!"

Barda onun yanındaki boŖ bardağa bakıyorum. On dakika içinde en az iki cin tonik içtiğini gördüm ve bar taburesinde ne kadar dengesiz göründüğüne bakılırsa, bundan daha fazlasını içtiğinden Ŗpheleniyorum.

Kız kardeŖinin ona bakıp durmasına bakılırsa, öğleden sonrasının ilginç geçebileceğinden Ŗpheleniyorum.

"Ee, Elliott, düğüne geliyor musun? Seni yarın görebilecek miyim?" diye soruyor baŖ nedime, uzun takma kirpikleri dalgalanıp sallanarak.

"Ben Eli ve korkarım ki hayır," diyorum, hâlâ bara yaslanmış bir Ŗekilde. "Beni neredeyse mutfakta kilitli tutuyorlar."

BaŖ nedime dramatik bir Ŗekilde i çekiyor, uzun, parlak siyah saçları açıkta kalan bir omzunun üzerinden dökülüyor.

"Bu çok kötü," diyor. "Eminim dans pistinde harikasın."

Kirpikler yine sallanıyor. Gelin Emma bar taburesinde dimdik oturuyor, diğer nedimeler yanlarda, bir kğıdın bir Ŗeylerin üzerinden geçiyorlar.

Emma derin bir nefes alıyor, bir an için gözlerini kapatıyor. "Susan," diye başladı. "Neden sen-"

Salonun kapısı arkalarından açılır ve Violet ile stajyerinin içeri adım atmasıyla dönerler.

Beni gördüğünde adımlarında bir aksama olduğuna yemin edebilirim. Yemin ederim gözleri bir saniyeliğine alev alev yanıyor, sonra profesyonel maskesini takıp odaya gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum ve şimdi burada olmak için çok büyük bir para ödeyen gelin partisine mükemmel bir gösteri sunuyoruz.

Mezeleri bir çeşit peynirli kızarmış karbonhidrattan diğerine değiştirmenin, olayların şemasında bir önemi olmadığının tamamen farkındayım. Muhtemelen ben, Violet ve *belki* de gelin ve damat dışında kimsenin haberi bile olmayacak. Yarın, kokteyl saatinde, tam olarak hiçbir konuk kendi kendine "*Ben makarna ve peynir topları bekliyordum*" diye düşünmeyecek.

Kuşlar şarkı söylemeye devam edecek. Nehirler akmaya devam edecek. Dünya dönmeye devam edecek.

Ama bir savaş kazandım ve Violet'e karşı *asla* savaş kazanamam. Sanırım onu yendiğim zamanları bir elin parmaklarını geçmez ve Tanrı biliyor ki hayatımın büyük bölümünde haftada en az bir kez denedim.

"-Kızlara saç ve makyaj programlarında yardımcı ol," diye bitiriyor Emma, hâlâ nedimesiyle konuşurken.

"Merhaba!" Violet bize doğru yürürken şöyle diyor. "Bramblebush'a hoş geldiniz. Tebrikler!"

Gülümsüyor ve profesyonel, sıcak ve saçma değil.

Ta ki ucuyla bakana kadar. *Sonra* sahneyi ve en son beni gördüğünde kendini bir ateş fırtınası gibi hissediyor. Bir bakış var. *Dudaklarım, dilim, dişlerim, ellerim, duvarım...* Her şeyi yeniden yaşarken bir an için nefes almayı unutuyorum. *Bana durmamı söyle. Hayır.*

Zaferime gülmüyorum. Sırıtmıyorum bile. Sadece ona gülümsüyorum, kibar ve profesyonel bir şekilde ve yüksek sesle ona

Menüdeki son meze değişikliği. Çocukça ve önemsiz, ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Ayrıca, *Tanrım*, Violet kızdığında çok güzel oluyor. Her zaman güzeldir, ama öfke gözlerinde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olur, bu da onu bir insan alevi gibi parlatır, içten içe yanar ve titrer, aynı anda hem tehlikeli hem de çekici olur.

Bu daha önce hiç olmadığı kadar tehlikeli hissettiriyor. Öfkesi her zaman tehlikeliydi elbette, ama şimdi beni derinden sarsan bir şey var.

Violet beni tedirgin ediyor. Ayaklarımın altındaki zeminin tehlikeli olduğunu hissettiriyor, sanki yeni ve keşfedilmemiş bir bölgeyi keşfediyormuşum gibi.

Bu duygudan nefret etmiyorum.

Ama duramıyorum. Eğer o bir alevse, ben de pervaneyim ve kendime rağmen onun tekrar tekrar parladığını görmek istiyorum.

"Teşekkürler Eli, bundan sonrasını ben hallederim," diyor ve toplanan gelin partisine dönmekten önce bana son bir kez yanık yanık bakıyor. "Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak çok güzel. Yarın için her şeyi tamamlayalım mı?"

GELİN ve DAMAT, Violet ve Kevin ile birlikte lojistik konuşmak üzere salonun diğer tarafına çekildiklerinde nedimelerle ben baş başa kalıyorum.

İşler dramatik bir şekilde yokuş aşağı gidiyor.

Yedi nedimeden altısı içkilerini yudumluyor, etrafta duruyor ve sohbet ediyor. Arkadaşlarının düğünü için hazırlanırken hoş vakit geçiriyor gibi görünüyorlar.

Baş nedime - Susan - bir cin tonik daha içti ve bir tabureye oturmuş, parmaklarının arasında yarım arancini, bara yaslanmış, bana hayatını anlatıyor.

Yapacak işlerim var. Buradan gitmeyi çok isterdim ama bu *iyi bir misafir deneyimi yaratma* işinde yeniyim. Sarhoş bir kızı başından savmak kötü bir misafir deneyimi yaratır mı? Bana yirmi bin dolara mı mal olacak?

Biliyorsam ne olayım.

"Her neyse," diyor, kirpikleri dramatik bir şekilde dalgalanıyor ve sallanıyor. "Artık özgür bir kadıyım, küçük kız kardeşimin düğününe tam zamanında yetiştim. Şerefe!"

Bardağını kaldırıyor, sonra uzun bir yudum alıyor.

"Sanırım Paris'e gitmeliyim," diyor. "*Heyecan verici*, değil mi? Paris mi?" Bir yudum daha alıyor.

"Ya da Bangkok. Ya da Abu Dabi. Ya da Moskova. Bunların hepsi *heyecan verici* ve *maceracı* birinin gidebileceği yerler gibi geliyor, değil mi?"

"Moskova'nın yazın güzel olduğunu duydum," diyorum olabildiğince tarafsız kalarak. "Ben olsam kışın gitmezdim."

Susan gülüyor. Çok fazla gülüyor.

"*Komiksin*," diyor elini benimkinin üzerine koyarak.

Kahretsin.

"Ya da belki Sicilya'ya gidip bu lezzetli toplardan biraz daha almalıyım," diyor, sonunda sonuncusunu alıyor ve geleceğini onunla kehanet ediyormuş gibi yüzünün önünde tutuyor. "Elimden geldiğince çok lezzetli top alacağım, eminim bu *eğlenceli* ve *heyecan vericidir*."

Sonra hepsini ağzına atıyor, çiğniyor, yutuyor. Bitirdiğinde üst dudağındaki kırıntıları yalıyor ve tüm bu süre boyunca benimle göz teması kuruyor.

Belirsiz bir önsezi hissi var içimde.

Belki de gider diye düşünüyorum.

"Benim için başka bir şeyin var mı?" diye soruyor, bardağına uzanıyor ve ıskalıyor. Eli bara çarpıyor ve sanki yaramazlık yapan bir evcil hayvanmış gibi iç çekip kaşlarını çatıyor.

"Bu gece yaptıklarımın hepsi bu kadar," diyorum tabağı kaldırırken.

Bu senin şansın. Onu diğer kızların yanına bırak ve buradan git.

"Boo," diyor. "Bu Şu anlama mı geliyor - yani, bilirsin, Şimdi izinli misin? Yani, bir Şey yapıyor musun?"

Çenesini eline yaslamaya çalışıyor ama ıskalıyor ve dengesini kaybederek neredeyse bar taburesinden düşüyor.

Kahretsin. Bu kızın sarhoşluktan felaket yaşamasına beş dakika var, bu da odadaki diğerk herkes için *kötü bir misafir deneyimi* yaratacak bir Şey.

İnanın bana, bir süre Kuzey Dakota'daki petrol sahalarının yakınında barmenlik yaptım. Sarhoş felaketlerini bilirim, gerçi o felaketler genelde Susan'dan çok daha ağırdı. Onlarla kıyaslandığında, o parkta bir yürüyüş olacak.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor, bir ayağıyla yeri bulurken eli benimkinin içinde, sonra diğeriyle. "Bazen elin olması gereken yerde olmuyor, biliyor musun?"

Saçlarını tekrar omzunun üzerinden sallamaya çalışıyor ama bu onu dengesini kaybedip bana doğru tökezlemesine neden oluyor. Bir elimi sırtına koyarak onu sabitliyorum, eli hala dengesini sağlamak için benimkini tutuyor.

"Teşekkürler," diyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve tamamen bana yaslanıyor. "Biliyor musun, bana cevap vermedin."

"Odana yardım edeyim," diyorum, hâlâ onu tutarak.

Bu kızın herhangi bir zarara yol açmadan önce yatağında olması gerekiyor, tercihen yanında bir çöp tenekesi ve komodininin üzerinde bir bardak su ile. Gatorade ve Advil'im olsaydı, onları da bıraktırdım. *Misafir deneyimi* için bu nasıl?

"Odama mı geliyorsun?" diyor, kelimeleri bulanıklaşıyor, hala bana yaslanıyor.

Ona cevap vermedim, sadece salondan geçip kapının karşısındaki asansöre kadar yürüdüm. Onun için üzülüyorum. Şu anda zor zamanlar geçiren iyi bir benziyor ve *her* Şeyin ötesinde, muhtemelen ailesinin yarısı neden orada olmadığını merak ederken, küçük kız kardeşinin düğününde ayağa kalkmak zorunda.

"Çok hoşsun," diyor Susan, başını omzuma yaslayıp bir kolunu belime dolayarak. "*Çok* hoşsun."

Tekrar sallanıyor ve ben de bir kolumu omzuna atarak onu destekliyorum. Çok sıcak ve ona mümkün olduğunca az dokunurken onu ayakta tutmaya çalışıyorum. İçki içen kızlar için her zaman kötü hissetmişimdir, çünkü "hafif çakırkeyif "ten "hendeğe kusan "a çok hızlı geçiyorlarmış gibi görünür.

Asansör zili çalışıyor. Kapılar kayarak açılıyor. Susan'ı dikkatle eşikten geçiriyorum, çünkü şu anki durumunda bu bile bir sorun yaratabilir gibi görünüyor.

Tam yüzümü öne çevirip üçüncü katın düğmesine bastığımda, tam karşıımızdaki salonun kapısı açılıyor.

Violet tek başına dışarı çıkar. Durdu. Bana baktı. Susan bana daha sıkı sarılıyor, kollarını belime doluyor. Yüzünü omzuma gömüyor, düşmesin diye kolum onu sarıyor.

Asansörün kapıları Violet'in gözleri benimkilere kilitleniyor. Sanki kapanmaları bir yıl sürmüş gibi geliyor ve tüm bu süre boyunca gözlerini kaçırmıyor. İfadesi okunamıyor, ama yine de içimde bir yerde hissediyorum, beni bilmediğim bir yerde büküyor.

Sonra kapılar kapanıyor ve donuk yansımda kendime bakıyorum, Susan bana sarılmış, başı şimdi göğsümde, kolum hala düşmesin diye omuzlarında.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyor. Ona cevap vermiyorum.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

Asansör kapanırken kapı aralığında hareketsiz **duruyorum**, beynim az önce gördüklerimi işlemek istemiyor.

Eli. Ve son on beş dakikadır asansörde, kolları birbirine dolanmış, başı göğsüne yaslanmış bir şekilde ona asılan baş nedime.

Üst kata çıkıyoruz. Yatakların olduğu yere. Beni öptükten altı gün sonra, elleri çok sıkı ve aynı zamanda çok tatlı olan bir kızla yukarı çıkıyor.

Erkek olsaydım, onu çevirmezdim. Kalbim yumruk gibi. "Bir şey mi unuttun?" Kevin soruyor ve beni hayallerimden uyandırıyor.

"Hayır!" Sesim çok neşeli çıkıyor. "Sadece burada duruyorum. Hazır mısın?"

Kevin bana tuhaf bir bakış atıyor ama ofisin ambarına geri dönüp yarın için son birkaç hazırlığı konuşurken bir şey söylemiyor.

Çarşafklar geldiğinde, eşleştiklerinden emin olmalıyız. Eli baş nedimeye çağıyor.

Gelin tüm düğün ekibi için son dakikada sandalye asma isimlikleri getirdi, bu yüzden birisi bunların doğru yere gittiğinden emin olmalı.

Bunu her zaman yapıyor mu? Eli'nin her hafta yeni bir kızı oluyor da benim mi haberim yok? Ben zaten eski bir haberim ve o bir sonraki şeye mi geçti?

Törenden önce kelebek salma provası yapmamız gerekecek ve *Eli baş nedimeye çıkıyor. Aman Tanrım, bunu neden yapıyor ve ben neden umursuyorum? Umursamayı bırak. Şimdi.*

Ofisime ulaştık. Kevin iPad'i uzatıyor ve iyi geceler diliyor. Ben de normal davranıp iyi geceler diyorum, sonra eşyalarımı toplayıp yola çıkmaya hazırlanıyorum.

Ve Eli'ı düşünüp duruyorum. Asansörde. Bana attığı bakışı, nedime ona daha sıkı sarıldığında, kolunu onun omuzlarına doladığında gözlerinin nasıl parladığını. Onun poposunu avuçladığına eminim.

Saçmalıyorsun, diyorum kendime.

Asansörde biri sarhoş diğeri sarhoş olmayan iki kişi gördünüz. Sonrasında ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Ama birlikte çok *rahat* görünüyorlardı ve kız kesinlikle ondan hoşlanıyordu ve dokunuyorlardı ve kapılar kapanırken bana o *bakışı* attı, için için yanan, yüksek ve kudretli, kendini beğenmiş ve ateşli bir *bakış*.

Cumartesi gecesi, hemen öncesinde bana aynı bakış - "Kes şunu," diyorum yüksek sesle, boş ofisimde, bir deli gibi.

Sonra boğazımı temizliyorum, kimsenin beni duymamasını umuyorum, eşyalarımı alıyorum ve ofisimden çıkıyorum.

Koridorda yürürken aklıma başka bir şey geldi. Bir misafirle yatmak hiç profesyonelce değil.

Özellikle çalışan el kitabında var mı bilmiyorum. Bu işe başladığımda baştan sona okudum elbette ama ezberlemedim ve üzerinden birkaç yıl geçti. Ama bunun uygun, göz yumulan bir davranış olmasına imkan yok.

Eli'nin kovulmasına neden olabilirim. Montgomery ile başını derde sokabilirim.

Bu yirmi bin dolar için onu yarış dışı bırakabileceğim neredeyse kesin.

Çalışanların park yerine açılan kapının hemen önünde tekrar duruyorum ve koridorun aşağısına, Montgomery'nin büyük köşe ofisine doğru bakana kadar birkaç adım geri gidiyorum.

Kapı açık. Işıklar yanıyor. Eğer çok yakından dinlersem, sanırım *sadece* yazı seslerini duyabiliyorum.

Ve asansör sahnesini aklımdan çıkaramıyorum: iç içe geçmişlerdi, birbirlerinin üzerindeydiler, elleri her yerdeydi. En çok da yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum, sanki benimle alay ediyor, bana meydan okuyor.

Ben kıskanç değilim. Kıskanmıyorum. Geçen hafta sonu onu öpmek aptalca bir hataydı ve ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin bunu bir daha yapmak istemiyorum çünkü Eli ve ben anlaşıyoruz ve anlaşamadığın biriyle öpüşmenin bir anlamı yok.

Bu yüzden kıskanç olamam. Mantık bunu emrediyor.

Hâlâ burada duruyorum. Hâlâ Montgomery'nin açık kapısına bakıyor ve oraya gidip ona söylesem Eli'nin hayatını ne kadar zorlaştırabileceğimi düşünüyorum.

Ama aslında hiçbir şey görmedin, diye fısıldıyor zihnimin arkasından bir ses.

Eli ve sarhoş bir kız gördün. Hepsi bu kadar. Geri kalan her şey tamamen varsayım.

Tanrım, bazen haklı olduğum zaman nefret ediyorum.

Montgomery'nin ofisine bakmayı bırakıp eve gidiyorum.

ANLAYAMADAN CANAVARLIĞA BAKTIM.

O kadar uzun ki tepesini bile göremiyorum, kat kat pastalar göğre doğru uzanıyor, sonsuz kıvrımlar ve girdaplarla süslenmiş. Her katmandan çiçekler damlıyor, her biri bir öncekinden daha dramatik.

"Bunun ne kadarı kek?" Sonunda şaşkınlıkla sordum.

Janice, Bramblebush'ın pasta şefi, gözlerini kısarak eğiliyor. Düğün ahırının hemen dışında duruyoruz, yemek bitti ve şimdi herkes dans ediyor. Bu küçük, yeşil avlu sadece tepeden ve bir sıra saksı ağacının etrafından karmaşık, girdaplı bir desenle dolanan düzinelerce peri ışığıyla aydınlatılıyor. Romantik ama görmesi de zor.

Janice hâlâ gözlerini kısarak bir katmanı işaret ediyor.

"Buradan aşağısının stand olduğuna eminim," diyor, "ve bunun üstündeki her şey pasta. *Sanırım.*"

Bakmaya devam ediyorum. İşim çoğunlukla lojistik ama arada sırada yaratıcı çözümler gerektiren çok ilginç sorunlarla karşılaşıyorum.

Şu an o zamanlardan biri gibi görünüyor. Açıkçası, bunu beklemiyordum.
- Kelebek salıverme ve nedimelerin koreografili dansı sorunsuz geçtikten sonra, temiz olduğumu düşündüm.

Ben bilmiyordum. Ahır kapısından sığmayacak kadar uzun bir düğün pastası olduğundan haberim yoktu, ama sanırım her gün yeni bir şey öğreniyorsunuz.

"İkiye bölersek ve sadece tabanın üst katmanını bırakırsak, içeride tekrar bir araya getirebilir miyiz?" Pastadan kapıya ve geriye bakarak soruyorum. "İnsanlar bizi görebilir ama..."

Omuz , *sanırım tek seçeneğimiz bu şeklindeki* evrensel omuz silkme.

"Dikkatli olduğumuz sürece, sanırım öyle," diyor Janice, hâlâ pastanın etrafında dolaşarak. Arada bir standı eline alıyor ve çok ama çok dikkatli bir şekilde sallayarak yapısal bütünlüğünü kontrol ediyor. "Diğer tek seçenek pastayı burada servis etmek ve..."

Küçük açık ahır giriş alanını işaret ederek *dört yüz kişinin buraya sığmayacağını* açıkça belirtiyor.

"Pasta arabasını kullanacağız," diye devam ediyor. "Brandon ve Zane halledebilir, merak etmeyin."

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en özenli düğün pastasına bakarak başımı sallıyorum. Görünüşe göre damadın büyükannesinin çifte hediyesiymiş ve gerçekten de her şeyi yapmış.

Doğal olarak pasta ölçülerini geçen hafta fırından aldım. Ölçüleri *her zaman* fırından alırım ama o daha önce hiç çalışmadığım bir fırından, Richmond'daki bir fırından sipariş verdi.

Ölçüleri gönderdiklerinde sadece pasta için göndermişlerdi. Ayrıntılı bir özel pasta standına da bağlı olduğunu belirtmemişler.

Pasta tek başına bir metre yüksekliğindeki ahır kapısından sığar.

Stand dahil edildiğinde *sığmaz*.

Gerçekten harika bir pasta.

Endişeli görüldüğüm için Janice, "Sorun olmayacak," diye beni rahatlatıyor. "Bunu anlayamayacaksın bile-"

"HEY! DURUN!" diye bağırıyor bir çocuk, saksı ağaçlarının hemen arkasında. Janice ve ben ikimiz de dönüyoruz ama mükemmel silindirik yaprak dökmeyen ağaçların arasından hiçbir şey göremiyoruz.

"HAYIR, SEN

DUR!"

"FARTKNOCKER!"

Hızlı bir itiş kakış sesi duyuldu ve ikimiz de kaşlarımızı

çattık. "ANNEME SÖYLEYECEĞİM!"

"Liam, sen tam bir bebeksin-" "Geri

al!"

Bir bağırış, sonra bir homurtu.

"Ah!" diye bağırır diğer çocuk. "Seni

küçük-" Bir ağaç hafifçe sallanır.

"GERİ AL ONU!"

Bir *oof* sesi daha. Bir homurtu.

Sonra ağaç düşer.

Ağır çekimde düşüyor gibi görünüyor, hızlanmadan önce üst kısmı kıpırdıyor ve yeryüzüne doğru fırlıyor, dokuz yaşından büyük olmayan iki çocuğun şaşkın yüzlerini ortaya çıkarıyor.

Ona doğru hamle yapıyorum. Janice hamle yapıyor ama felaketin hızına yetişmek mümkün değil.

Ağaç pastanın üzerine düşer, dalları ve iğneleri bembeyaz tereyağı kremasına batar, güzelce işlenmiş çiçekleri keser, kremanın içini oyar, katları yamultur, ikiye ayırır.

Sonra dinlenmeye gelir. Pastanın üzerinde. Dokuz yaşındakiler çoktan gitmiştir.

Ağzım bir karış açık, dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu bir tür anksiyete rüyası gibi geliyor ve yemin ederim dişlerimin her an kendiliğinden dökülmeye başlamasını bekliyorum.

Yapmazlar. , rahatlardım.

"Tanrım," diyor Janice sonunda, sesi boğuklaşarak. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Sonra pasta kaymaya başlıyor, katlar ağacın ağırlığı altında yana doğru kayıyor. Sonunda dehşet dolu hayallerimden sıyrılıp öne doğru atılıyorum, panik damarlarımda dolaşıyor.

"Ağacı getirin!" Janice'e bağıryorum, tam pastanın bir katı altındakinden kaymaya başlarken pastanın yanına koşuyorum.

Ellerimi uzattım. Bir planım yok. Bunun işe yarayacağından hiç emin değilim, sadece şu anda tek seçeneğimin bu olduğunu ve bu pastanın yere düşemeyeceğini biliyorum.

Onun yerine, doğrudan içime

düşüyor. Yumuşakça. Yavaşça.

Nazikçe, neredeyse.

Uzattığım ellerim kalın, yumuşak tereyağı kremasıyla boy ölçüşemiyor. Parmaklarım nihayet pastaya ulaştığında eziliyor ve Disney World'de uzun bir günün ardından uykulu bir çocuk gibi her şey üzerime yığılıyor.

"Yardım edin," diye ciyakladım.

Janice homurdanarak ağacı tekrar dik konuma getiriyor, bir taraftaki iğneler ve dallar kirli beyaz kaplanmış. Sonra dönüp bana bakıyor.

"Oh, siktir," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. İki elini de şakaklarına götürerek evrensel bir "*oh olsun*" hareketi yapıyor.

"Oh lanet olsun. *Siktir*. Kıpırdama, Violet, istemiyorum - siktir!"

Janice bana, pastaya, ağaca, sonra da sanki biri koşup onu kurtaracakmış gibi çılgınca etrafına bakarken çılgına dönüyor.

geldiğince aklımı başıma topluyorum, ki şu anda pek de iyi sayılmam.

"Janice," diyorum. "Kemerimde bir telsiz var," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkıyor. "Lydia'yı ara ve Eli'ı buraya getirmesini söyle."

Ona neden Eli'ı çağırmasını söyledim bilmiyorum. Muhtemelen şu anda meşguldür ve bir pasta şefi bile değildir, ama günü kurtaracak birine ihtiyacım olduğunda ortaya çıkan şey buydu.

Janice radyoyu aldı. Pasta biraz daha çöküyor ve ben pastanın içinde boğulmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmemeye çalışıyorum.

"Alo?" diyor, düğmelere basıyor. "Ahırda acil bir pasta sorunumuz var. Tekrar ediyorum, KEK ACİL DURUMUMUZ VAR."

Orada kıpırdamadan duruyorum. Tam bir pasta felaketinin önünde duran tek şey olarak hareket edemiyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp mutlu yerime gitmeye çalışıyorum.

Bira fabrikasının arkasındaki Eli -

Hayır. Yanlış mutlu yer.

Janice telsizle konuşmaya devam ediyor, "Evet, gerçekten acil bir durum!" ve "BİR AĞAÇ!" diyor. Kek yumuşak ve esnek, vücut ısımla şaşırtıcı derecede sıcak.

Pastadan iyi battaniye olur bence. Kim bilebilirdi ki?

Eğer bir gece işte mahsur kalırsam ve elektrikler kesilirse, düğün pastasının içinde uyuyabilirim.

Acaba pastalardan atlayan striptizciler bu yüzden mi bundan hoşlanıyor?

"Tamam," diyor Janice. Sesi hâlâ paniklemiş gibi geliyor ama en azından ilerleme . "Evet. Şimdi. Yani, hemen şimdi! Teşekkürler."

Boğazını temizliyor.

"Tamam, geliyor," diyor.

"Harika," diye cevap veriyorum, çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yok ve bekliyoruz. Hâlâ gözlerim kapalı, kek yavaş yavaş bana daha fazla çöküyor ve ben gerçekten sıcak, yapışkan, kalın bir maddeyle kaplı olmayı içeren gerçekten eğlenceli bir şey yapıyormuşum gibi davranıyorum.

İtiraf etmeliyim ki buna uygun bir şey bulmakta zorlanıyorum. Kaplıcada çamur banyosu belki ama oldukça iğrenç bir çamur banyosu.

Eli'nin sesi "Tanrım," diyor ve gözlerim irkilerek açılıyor. Geldiğini bile duymamıştım. "Ne oldu lan? O ağaç pastanın üzerine mi düştü? Onu bana ver ve diğerini de öbür tarafa götür," diyor, herhangi bir cevap beklemeden.

Elinde kocaman yuvarlak bir pizza spatulasıyla orada duruyor, gözleri pastanın üzerinde geziniyor, sıcak yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi var.

Tanrıya şükür, sanırım.

Onu gördüğüm için ilk kez rahatlamış olabilirim ama rahatladım. Eli pek çok şeydir ve Tanrı biliyor ki sorunlarımız var, ama bir şeyden eminim.

Kıçımızı kurtarmak için elinden geleni yapacak ve elinden gelenin *fazlasını* yapacak. "Zane, merdivene çık ve üstteki iki katmanı kaldır.

Brandon, sen de

Sonraki ikisini al, ben de alttakini ortalayacak şekilde hareket ettireyim. Üç deyince."

Yüzümü tamamen kremaya bulamadan başımı bile çeviremiyorum, ama bir merdivenin açılıp yerleştirildiğini, ayakların yukarı tırmandığını ve Eli'nin daha fazla talimat verdiğini duyuyorum.

"mı?"

"Sanırım."

"Tamam. Bir. İki. Üç!"

Pastanın ağırlığı üzerimden kalkıyor. Bu bir mucize gibi geliyor, çünkü pastanın oldukça ağır olduğu ortaya çıktı. Geri çekiliyorum, serbest kalıyorum ve Eli'nin bir kek katmanını dikkatlice ait olduğu yere geri götürmesini, yerleştirmesini ve pizza kabuğunu mümkün olduğunca nazikçe altından kaydırmasını izliyorum.

"Tamam, sıradaki" diyor, sesi gergin. "Dikkatli ol."

Geri kalan katmanları yerine yerleştiriyor. Hâlâ nefesimi tutarak izliyorum, pastayla kaplıyım. Her an tüm kreasyonun dengesi bozulabilir, devrilebilir ve o zaman gerçekten boku yeriz.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor Janice, çoğunlukla kendi kendine. Bir kenarda durmuş, ellerini ovuşturuyor, hâlâ heyecanlandığı belli.

Zane ve Brandon pastayı dengeliyor. Pizza kabuklarını yavaşça, dikkatlice geri çekiyorlar.

Pasta kendi başına duruyor. Tam bir enkaz gibi görünüyor - buzlanma cehenneme ve arkaya bulaşmış, buzlanmanın bana yapıştığı açık sünger oyukları - ama kendi başına ayakta duruyor ve bu birinci adım.

Yüzümden krema akıyor ve etrafa bakıyorum. Sonra da pantolonuma siliyorum, çünkü pantolonum zaten krema içinde.

"Fırından birinin hâlâ burada olma ihtimali var mı?" Eli soruyor. "Öğleden önce gitmişlerdi," diyorum.

Başını sallıyor, çok ciddi. Saçları çoktan buz tutmuş, kollarına ve ceketinin ön kısmına hafifçe bulaşmış ama pastayı incelerken buna aldırış etmiyor, gözleri her santimetrekarede geziniyor.

"Pastamız olmazsa ne olur?" diye soruyor. Midem bulanıyor. Sanırım görüşüm daralıyor. "Öyle bir seçenek yok," diyorum.

"Sadece soruyorum-"

"Bir pasta olması gerekiyor," diyorum, sesimdeki aciliyet yükseliyor. "Bu şey yirmi bin dolara mal oldu ve eminim beş yüz bin dolarlık bir düğünü mahvettiğimiz için bundan *çok daha fazlası* için dava edilebiliriz."

"Yirmi bin mi?"

"En azından."

"Açlıktan ölen çocuklar olduğunu biliyorlar mı?"

"Eli, Tanrı aşkına!" Panik yine damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Tamam," diyor ellerini kaldırarak, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak.

Pastaya bakıyor. Ben pastaya bakıyorum. Brandon, Zane ve Janice hep birlikte pastaya bakıyor, tamamen sessiz bir şekilde önümüzde duran şekerleme felaketini düşünüyorlar.

Pastanın diğer tarafına geçtim. Pastanın kremasına gömülmüş çam iğneleri var.

Ağaçlardan nefret ederim.

"Janice," diyor sonunda, hâlâ o şeyi inceliyor. "Git bana bulabildiğin ya da yapabildiğin kadar krema getir. Buttercream, ganaj, fondan, umurumda değil. Pastanın üzerine konabilecek dekoratif her şeyi de getir. Eğer güzel ve yenilebilirse, onu istiyorum. Ve elimizdeki tüm spatulaları."

"Misafirlerin görmemesi için ahırın yan tarafına taşımamız gerekiyor," diyorum, ikisi de yaz boyunca mutfakta çalışan üniversite öğrencileri Brandon ve Zane'i işaret ederek. "Arabanız var mı?"

Üçü de başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor, sarsılmış ve şok olmuş görünüyorlar. Şimdi sadece ben, Eli ve pasta varız.

"Pasta süslemede nasılsın?" Eli bana soruyor. "Kötü," diyorum.

"Kremadan çam iğnesi çıkarmada nasılsın?" "Bir sonraki adam kadar iyiyim sanırım."

"Peki pastayı ne zaman kesecekler?" Saatile bakıyorum.

"Şimdi," diyorum.

Brandon ve Zane bir taşıyıcıyı iterek geri gelirler. Eli, "Yarım saat erteleyin," diyor.

Bir kez olsun onu sorgulamadım ya da tartışmadım.

Buzla kaplı radyomu elime alıp Lydia'yı arıyorum ve işi hallediyorum.

Son krema parçasını da devasa pasta yarığına sıkıyorum. Kollarım ağrıyor ve titriyor, çünkü bunu yirmi dakikadır yapıyorum ve düşündüğümde çok daha fazla güç gerektiriyor.

Fırıncılar yırtık olmalı, sanırım.

Terliyorum. Öncekinden daha fazla kremaya bulanmış durumdayım. Bir ent ve bir yetinin korkunç çocuğu gibi görünüyorum, çünkü düğün pastasından ağaç kalıntılarını topladıktan sonra her ikisiyle de kaplandım.

Üç metrelik bir merdivenin yarısına kadar çıkmış, düğün pastası tamirat işime bakıyorum. Durum kötü.

Pasta süsleme konusunda kötü olduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Bırakın güzel, yirmi bin dolarlık bir düğün pastasını, cupcake süslemeye kalktığımda bile işler çirkinleşiyor.

Benim işim, yarığın içine geri koyabildiğim kek parçalarını parçalamak, sonra da tereyağı kremasıyla yama yapmak, boşlukları yapışkan, ağır malzemeye bol doldurmaktır. Bir merdivenin üzerinde dururken. Ve panikleyerek.

Şimdi pasta bir çeşit tümör gibi görünüyor, ama muhtemelen önceki halinden daha iyi.

Derin bir nefes alıyorum ve merdivene yaslanıp krema torbasını yanıma bırakıyorum. İçindeki krema kabarcıkları yere dökülüyor ama şu anda umurumda değil.

Eli'nin kafası pastanın etrafında

beliriyor. "Bitti mi?"

"Korkunç görünüyor."

Gözlerinin etrafında bir gülümseme titreşiyor. Uzun sürmüyor ve zar zor yakalıyorum, ama orada.

"Merak etme, bu arka taraf," diyor. "Burası."

Krema torbasını alıyor ve sözsüz bir şekilde ofset spatula ile değiştiriyor, sonra pastanın ön tarafındaki işine geri dönüyor. Ben de lekeleri düzeltmeye geri döndüm.

Çalışıyoruz. Pek konuşmuyoruz. Arada sırada o bana bir alet uzatıyor, ben ona bir rapor veriyorum ya da telsizime bir şeyler söylüyorum ama çoğunlukla çılgın, stres dolu bir sessizlik içinde çalışıyoruz.

Ben yumuşatıyorum. Süslüyor, çalışırken bile kararsız ellerime koçluk yapıyor, sesi şaşırtıcı derecede yatıştırıcı, sakın ve her şeyden önce *hoş*.

Eli'm iyi davrandığı gerçeğini düşünecek vaktim yok. Öpücüğü ya da nedimeyi düşünecek vaktim yok ve bu şekilde, bu felaket saf mutluluk.

Sadece kremasını düzeltmek için zamanım var.

Sonunda Eli birkaç adım geri çekilir. Keki düşünüyor, kırıntılar ve krema her yerde: kıyafetlerinde, yüzünde, saçlarında. Radyom yine cızırdıyor, Lydia'nın sesi ortamdaki sessizliği bozuyor.

"Pastanın durumu nedir?" diye soruyor, sesi her zamankinden daha da tiz.

Dirseklerine kadar beyaz, mavi ve mor kremaya bulanmış Eli'ye bakıyorum. "Bırakayım da sen karar ver," diyor.

Merdivenden inip pastanın önüne geliyorum ve sessizce pasta tanrılarına tam bir felaket olmaması için dua ediyorum.

Lütfen iyi görün. Lütfen iyi görün.

Nefesimi tutuyorum ve dönüp on iki metrelik düğün pastasına bakıyorum. Sorun yok.

Bu hiç *iyi* değil. Ağaç olayından önce, bu pasta bir pişirme tasarımı ustasıydı. Şimdi ise gayet yeterli bir düğün pastası. Süslü değil. Sanat değil. Kesinlikle yirmi bin dolar etmez.

Ama iyi, *tam* bir *felaket* değil ve bu fazlasıyla yeterli.

Hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor ve elimi saçlarımda gezdirmeye çalışıyorum. Yarı yapışıyor, çünkü hem saçım hem de elim

krema ile kaplanmış. "

şükür," diyorum.

"Daha kötülerini de gördüm," diyor Eli arkamdan, ben kemerimden radyoyu alıp üzerine krema sürerken.

Ben daha konuşmadan ciyaklıyor.

"Violet?" Lydia'nın sesi. "Pasta nasıl? Saat neredeyse dokuz on beş ve damadın büyükannesini daha fazla tutamam."

Sesi alçalıyor, sanki bana güvenerek bir şey söylüyormuş gibi.

"Çok alıngan bir kız, Violet," diyor, sesi panikle karışık. Tamamen ciddi.

Uzun bir süre radyoya baktım. Her türlü mantıklı tepki beynimden uçup gidiyor ve tamamen suskun kalıyorum.

Kollarım çok yorgun ve sarkık. Her yerim krema oldu ve acil düğün pastası ameliyatımızın adrenalini yüzünden tamamen bitkin düştüm.

Kıkırdamaya başladım. İsteyerek yapmadım. Kıkırdamamın şu anda hiçbir işe yaramadığını biliyorum ama içimde beynime itaat etmeyen derin bir yerden geliyor ve duramıyorum.

"Violet?" Lydia tıslıyor.

"Özür dilerim," diye soluyorum, kendimi kontrol etmeye çalışarak.

Kahkahamı durdurmaya çalışarak dudağımı ısırıyorum.

Sonra Eli'ye bakma hatasını yapıyorum. Buz tutmuş yüzüne bir sırtıma yayıldı.

Homurdanıyorum, tekrar kıkırdamaya başlıyorum, öyle ki çimlerin üzerine oturmak zorunda kalıyorum.

"*Violet*," diyor Lydia, telsiz çatırdıyor. "İyi misin? Histerik misin?"

Eli'nin de güldüğünü görmemek için gözlerimi kapatarak bir nefes daha çekiyorum ve sonunda kendime geliyorum.

"Pasta hazır," diyorum derin bir nefes alarak. "Tekrar ediyorum, *pasta hazır!*"

"Teşekkürler," diyor ve telsizi ağzından uzaklaştırıyor. Başka biriyle konuşurken onu hâlâ duyabiliyorum. "Tamam, aklını kaçırmış ama..."

Eli'ye tekrar baktığımda bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp daha fazla şekerlemenin üzerine akıyor. O da gülüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bu beni daha çok güldürüyor.

Bu da onu daha çok güldürüyor, bu da *beni* kaburgalarım ağrıyana ve başım dönene kadar daha çok güldürüyor. İkimiz de histeri sınırına gelene kadar gülüyoruz, bu mükemmel devasa düğün pastasının önünde duruyoruz.

"durumdasın," diyor sonunda, hâlâ gülerek. "Sen de öylesin," diye belirtiyorum.

Elini uzattı. Elini tutuyorum ve güçlü, sıkı kavrayışını bileğimin etrafında kilitliyor, ikimiz de buzlanmayla kayganlaşıyoruz, sonra beni yukarı çekiyor.

"Ben her zaman dağınık biriyim," diyor ve yavaşça elimi bırakıyor. "Öte yandan sen..."

Yarı gülümsüyor ve dört yüz kişilik bir düğünün hemen dışında olmamıza ve etrafta bir sürü insan olmasına rağmen, yalnız olduğumuzu hissediyorum.

Sonra başparmağıyla uzanıyor, yanağımdan bir parça krema alıyor ve başparmağını yalıyor.

Nefesimi çok uzun bir süre tutuyorum. Başparmağının ağzının içinde kayboluşunu, dudaklarının onun etrafında kapanışını, şekerini emerken ağzının çalışmasını izliyorum. Tekrar gözlerine bakıyorum, loş ışıkta yosun tutmuş ve her zamanki gibi alaycı.

"Çok lezzetli," diyor Lydia tam ahırdan çıkarken. "Oh, Tanrı'ya şükür," diyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MENEKŞE

Lavaboya doğru İLERİ EĞİLİYORUM, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken başım tamamen musluğun altına girene kadar belimden ikiye bükülüyorum.

Yavaş yavaş krema topakları gevşemeye başlıyor. Dış kısımları sertleşmişti, bu yüzden şeker eriyene ve yağ parmaklarımın arasında yumuşayana kadar masaj yapıyorum, ardından tellerin arasından geçirip süzgeçten geçiriyorum.

Saçımda olmasını en sevdiğim şey değil ama en azından yıkıyorum.

"Sanırım bu bir sağlık kuralı ihlali," diyor arkamdan Eli'nin sesi.

Mutfak kapısı kapanıyor.

"Beni ispiyonlayacak mısın?" Bir parça daha krema çıkararak soruyorum.

Arkamızdaki tezgâha bir şeyler atarak içeri giriyor. Mutfakta hâlâ bulaşık yıkayan, tabakları dizen, artıkları streç filme saran insanlar var ama onlar mutfağın karşısında, benim endüstriyel bir lavabonun başında durup saçımdaki şekeri duruladığım yerdeler.

Göz ucuyla onu görebiliyorum, kenarda duruyor, kalçası tezgâha yaslanmış, baş aşağı ve son derece rahat. siyah pantolonunu giyiyor ama şef ceketini çıkarmış, üzerinde birkaç buzlanma izi olan siyah bir tişörtten başka bir şey yok.

Kötü bir görünüm değil. Eli kötü görünmekten aciz görünüyor. Saçımı akan suyun altında gereğinden uzun süre duruluyor olabilirim.

Beni yakalayamayacağı bir yerde onu görebilmek için.

Bir dakika sonra yanıma geldi, yanımda durdu. Beynimin bunu yapmamasını istemesine rağmen kalp atışlarım hızlanıyor.

"Sabun ister misin?" diye soruyor, elinde bir şişe Dawn tutarak.

Çok cazip. Saçlarım hala iğrenç hissediyor ama bulaşık deterjanının da saçlarım için iyi olduğunu düşünemiyorum.

"Eve gittiğimde şampuan kullanacağım," diyorum, hala duruluyor ve fırçalıyorum. "Sadece parçaları çıkarıyorum ki arabamın her tarafı buz tutmasın."

"Hepsi aynı şeyler," diyor. Ben sadece gülüyorum.

"Hiç de değil," diyorum ona, hâlâ baş aşağı, parmaklarımı saçlarımda gezdirip olabildiğince çok şeker çıkardığımdan emin oluyorum. "Bulaşık deterjanının bana istediğim kabarıklığı ve hacmi vereceğinden şüpheliyim."

"Bunların hepsinin pazarlama olduğunu biliyorsunuz," diye devam ediyor. "Güzel kokmasını *sağlayın* ve *yönetilebilirlik* vaat edin ve sizden sabun için iki kat daha fazla ücret alabilirler."

Uzanıp suyu kapatıyorum ve saçlarımı lavaboya doğru sıkıyorum. Tekrar dik durduğumda Eli bana bir mutfak havlusu uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum, saçlarımı havlunun içinde karıştırarak.

Bir an için onu inceledim. O da beni inceliyor, aramızda garip bir şekilde korunmasız bir şey var.

"Ama beni şampuan ve saç kremi kullanmadığına ikna edemezsin," diyorum.

Eli'nin güzel saçları var. Gösterişli ya da dramatik değil ama neredeyse siyah denecek kadar yoğun ve derin bir kahverengi, yüzünü çerçeveleyiyor ve alnının üzerinde tam olarak doğru şekilde dalgalanıyor. Bunun için *biraz* zaman harcamamasına imkan yok.

"Peki bunu neden söyledin?"

Çünkü çok iyi görünüyorsun.

"Hadi ama. *Saçlarını* toplamışsın. Muhtemelen içinde jöle ya da başka bir şey bile vardır," diyorum havluyu başıma kuvvetlice sürterek. "Köpük, belki?"

"Neden saçma toynaklı bir hayvan koyayım ki?" "Geyik toynaklı değildir," diyorum.

Geyiklerin toynaklı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok, ancak Eli ile aynı fikirde olmamak ani bir tepki.

"Bence öyleler."

"Çünkü sen bir geyik uzmanısın." "En azından bir tane gördüm," diye karşı çıkıyor. "Sana toynaklı olduğunu söyledi mi?"

"Buna gerek yoktu," diyor. "Her şey çok açıktı."

Havluyu boynuma dolayıp parmaklarımı tekrar saçlarımda gezdiriyorum. Islak ve muhtemelen fare yuvasına benziyor ama en azından artık yapış yapış değil.

Bence *sorma. Ona bu zevki tattırma.*

"Kuzey Dakota'daydı," diyor ve sonra başıyla beni işaret ediyor. "Bir havlu daha ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, saçlarımdan sıkarak. "Kuzey Dakota'da ne yapıyordun?"

"Barmenlik," diyor, sonra elini uzatıyor. "Onu geri alacağım."

Eli'a havluyu fırlatıyorum. Onu yakalıyor ve ben kendime bakarken mutfağın başka bir bölümüne açılan bir kapıdan geçerek uzaklaşıyor.

Saçlarım... temiz olmasa da *daha iyi* olsa bile, geri kalan her yerim hâlâ bir felaket. İç çekerek lavaboya geri dönüyorum, dirseklerimdeki ve kollarımın üst kısmındaki buzlanmayı temizliyorum. Duş almaya her şeyden çok ihtiyacım var ama eve dönerken arabamın içinin buzlanmasını da istemiyorum.

"Buradayım," diyor Eli'nin sesi arkamdan ve dönüyorum.

Kumaş tam yüzüme çarptı. Islak ellerimle tuttum. "Bunu bilerek yaptın."

Sırıtıyor, yanındaki tezgâha bir şeyler atarken yüzü rahat ve gevşemiş. Onu böyle görmeye alışık değilim.

Tuhaf. Alışılmadık.

tuhafı da, *güzel* olması.

"Kanıtla," dedi ve tişörtünü başının üzerinden çıkardı.

Hazırlıklı değildim.

Eli muhteşem. Uzun boylu ve geniş omuzlu, kasları kalın ve gevrek. Endüstriyel mutfağın çirkin floresan ışığında bile, bir gömleği çıkarıp diğerini giyerken derisinin altında hareket etmelerini izlemek büyüleyici.

Yüzüm yanıyor. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki ellerim seğiriyor ve her şeyi tekrar düşünüyorum, bira fabrikasının dışındaki o otuz saniyeyi, Daniel bizi bulmasaydı neler olabileceğini.

İstiyorum. *İstiyorum*.

Baş *nedime de öyle*.

Tanrım, bazen aptal beynimden nefret ediyorum. Huzur içinde bir adama bakamaz mıyım?

Eli benden hafifçe uzaklaşıyor, tezgahtan gömleğini alıyor, sırtı bana dönük.

Bir şey daha fark ettim: Eli'nın artık bir dövmesi var.

Görebildiğim sadece bir tane var ama büyük. Sırtının üst kısmının genişliği boyunca uzanıyor, kas, kemik ve sinirler boyunca birbirine bağlanmış çizgiler ve daireler. İyi, iyi yapılmış bir dövme. Belli ki zaman, emek ve düşünce harcanmış, dikkatle ve sevgiyle planlanmış bir dövme.

Bir anda, olayın büyüklüğü beni çarptı.

Eli değişti. Farklı biri. Burayı terk etti sonra geri döndü ve arada Bangkok'ta bir şef, Kuzey Dakota'da bir barmen ve Tanrı bilir başka neler yaptı ve artık aynı değil.

Kanıt tam orada, gözlerimin önünde. Eli değişimini tenine kazımış, keskin ve kalıcı çizgiler her santimiyle bana bu Eli'nin eskiden tanıdığım gençten farklı bir Eli olduğunu hatırlatıyor.

Yeni bir Eli, bazı açılardan aynı ama diğer açılardan yeniden keşfedilmiş.

Tanımadığım biri. Ne kadar tanıdığımı düşünsem de, tanımıyorum.

Yeni gömleği gövdesinin üzerinde kayıyor ve ben bakışlarımı ayırıp bana attığı gömleği silkeliyormuş gibi yapıyorum.

Değiştım mı?

Bu düşünce nefesimin boğazımda düğümlemesine neden oluyor ve gözümü ayırmadan gömleğe bakıyorum.

Hiçbir yere gitmedim. Harika ya da ilginç bir şey yapmadım. Dövme yaptırmadım.

Kulaklarımı bile deldirmedim.

Kendimi küçük, önemsiz hissediyorum. Bir ağaç gibi kök salmış, toprağa saplanmış, kuruyup ölene kadar her gün gün doğumundan gün batımına kadar aynı noktada kalmaya mahkum hissediyorum. İşte Eli, dövme ve dünyevi, ateşli ve geyik hakkında bilgili ve ben hala lisede yaşadığım aynı karavanda yaşıyorum. On yıl oldu ve bu süre içinde eyaletten neredeyse hiç ayrılmadım.

Asansörü tekrar düşünüyorum, gerçekten istemesem de. Eli: uzun boylu, yakışıklı, sırtıyor. Baş nedime: kolları ona sarılmış, sahiplenici. Sanki zaten sevgililermiş gibi.

Muhtemelen uzak bir yerde üniversiteye gitmiştir. Eminim yurtdışında okumuştur. Muhtemelen uluslararası tatillere gidiyordur, biraz Fransızca konuşabiliyordur, Akdeniz'in hangi kısmının yatçılık için en iyi olduğu konusunda fikirleri vardır.

Kes şunu, kendime milyonuncu kez söylüyorum.

"Onu misin?" Eli omzunun üzerinden bakarak soruyor.

Yüzüm kızarıyor. Elimdeki tişörte odaklanıp onu bir kez daha iyice sallıyorum.

Yeni tişörtünü kalçalarına kadar indirerek, "Her ihtimale karşı dolabımda birkaç tane fazladan bulunduruyorum," diyor.

Elimdeki tişört övünerek Kanyon'da yürüyüş yaptım diyor. BÜYÜK KANYON MİLLİ PARKI.

"mı?" Cevabı zaten bildiğimi düşünmeme rağmen soruyorum.

"Yaptım," diyor, bir elini saçlarında gezdirdikten sonra yüzünü buruşturuyor. "Ugh," diyor eline bakarak.

Gömleği tutuyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve köşeyi dönüp kapısını kapattığım bir giriyorum. Eli'nin yanında tişörtümü çıkarmamın hiçbir yolu yok, hele de o seksi, dövme, Tayland'a gitmiş ve Büyük Kanyon'da yürüyüş yapmışken.

Sadece kendim olduğumda değil.

Gömleği güzel kokuyor. Tabii ki kokuyor. Benimkini toparlayıp bir süre orada duruyorum, yorgun ellerimle sıkıyorum ve sonunda kilerin kapısını açıp mutfağa geri dönüyorum.

Eli buzdolabından bir tabak çıkarır, bir dilim düğün pastası vardır. Kenarları kalınca krema ile kaplanmış bir parça. Kimsenin onu aldığını fark etmemesini umarak bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hadi ama, bunu hak ettim," diyor yüzüme bakarak. "Ayrıca, bu benim için değil."

"Kimin için?"

"Daniel'in kızı."

Mutfağa doğru yürürken pastaya bakıyorum. Düğün resmi olarak sona erdi ve parti kulübeye geri döndü, ancak temizlik ekibi hala çalışıyor, masa ve sandalyeleri taşıyor, bulaşık makinesini paketliyor, kirli çarşafaları büyük torbalara yüklüyor.

"Pazar gününden itibaren altı yol boyunca duvarlardan zıplayacak," diyorum. Eli sırtıyor ve mutfak kapısını açarak önce benim geçmeme izin veriyor.

"Bu bir rüşvet," diye itiraf ediyor. "Eğer ona pasta veririm, Daniel'a başka bir şoföre bok kafalı dediğimi söylemez."

Gülüyorum.

"Kulağa Rusty gibi geliyor," diye itiraf ediyorum.

"Bugünlerde başımı büyük bir belaya sokacak," diye düşünüyor Eli. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet, sanırım bunu hak ettim," diyorum koridorda yürürken, kapalı ofislerin önünden geçerken. "Sen mi?"

"Evet. ister misin?"

"Hayır, aslında çoğu gün işe kendim gidiyorum," diye takılıyorum.

"Sadece emin olmaya çalışıyorum," diye karşılık veriyor Eli. "Seni arabana kadar geçireyim."

Bu bir soru değil, bir açıklama. Dışarıya açılan kapıyı açıyor ve bunu da benim için tutuyor, serin, ıslak güney gecesı havası tenimin üzerinden akıyor. Vakit geç, gökyüzü kapkara, yıldızlar parlak ve ay daha parlak.

"İyi olacağım," diyorum. "Arabama kadar kendim yürürüm."

Otoparkın asfaltına geçtiğimizde, kaldırım son ısını da bıraktığından hava daha sıcak, "Her tarafın buz tutmuş ve ayılar var," diyor.

"Buzlanmanın çoğu gitti ve onlar sadece siyah ayılar. Çöp konteyneri olsaydım endişelenirdim," diye karşı çıkıyorum.

"Rakunlar o zaman."

"Bir rakunla başa çıkabilirim," diyorum, arabama giden yolu çoktan yarılamış olmamıza rağmen. Birkaç adım ötede Eli'nin dev Bronco'su duruyor.

"Yapabilir misin?" diye soruyor, kayıtsızca pastayı taşıyor, çıkardığı gömlekleri omzuna asıyor.

"Elbette. Küçükler. Terrier büyüklüğünde ya da öyle."

"Hepsinde kuduz var. Her biri. Cehennem gibi kuduzlar," diyor. "Ayrıca rakunlar kendilerinden büyük olmanı umursamazlar. Önce gözlerine saldırırlar."

Bir elini pençe gibi uzatıyor ve hırlar gibi yapıyor, ay ışığı yakışıklı yüzünü gölgeliyor, saçları buzlanmasına rağmen alına mükemmel bir şekilde düşüyor.

Gülüyorum.

Bu çok garip bir duygu.

Eli'nin arkadaşlığından hoşlanıyorum, belki de ilk defa. Hoşuma gitse de şüpheleniyorum. Gelecek hafta bu büyüünün bozulacağını biliyorum,

ve tekrar birbirimizin boğazına sarılacağız.

"Bilgileri nereden alıyorsun?" Çantamdan anahtarlarımı çıkararak soruyorum.

"Levi Orman Hizmetleri için çalışıyor."

"Levi bir ağaç uzmanı, rakun uzmanı değil."

Aksanını abartarak, "Sence o serserileri tanımıyor mu?" diyor.

Arabama ulaştığımızda gülüyorum ve kapıyı açarken Eli'a bakıyorum.

"Bence Levi sana rakunların gözlerine saldırdığını söylediye, muhtemelen böyle düşünmeni istemek için kendi nedenleri vardır," diyorum.

"Seninkini de almasınlar diye arabana kadar bırakmamı ister misin?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve elli metre ötedeki Bronco'suna bakıyor.

"Şansımı deneyeceğim," diyor ve sonra arabamın tavanına vuruyor. "Salı günü görüşürüz, Violet."

Arabamın önünde yürüyor, farlar kısa bir süre için formunu aydınlatıyor ve sonra gecenin içinde kayboluyor. Bronco'sunun ışıklarının yandığını görene kadar bekliyorum, rakunlar tarafından saldırıya uğramadığından emin olmak için biraz sorumluluk hissediyorum.

Yirmi dakika sonra karavanımın yanına yanaşıyorum, oturma odasındaki lamba perdeli pencerelerimin arasından parlıyor. Yabancılar evde birinin olduğunu sansın diye lambayı zamanlayıcıda tutuyorum, annem öldükten ve yalnız yaşadıktan sonra başladığım bir şey. Sanırım işe yarıyor, çünkü henüz kimse zorla girmede.

Yandaki karavandan bir kahkaha patlaması geliyor. Cahillerin bu gece kaç kasa Bud Light içtiğini merak ediyorum. Anlaşılan bu hafta sonu onlar için de yaz partisi sezonu başlıyor.

İçeri girmeden önce yıldızlara son bir kez bakıyorum. Burada çok parlaklar ve çok uzakta olmalarına rağmen bir şekilde sıcak ve dostça hissettiriyorlar.

Sonra, geldi. Eli'n dövmesi. Bir takımyıldızı.

Hangisi olduğunu merak ederek yukarıya bakıyorum. O zaman da tanıyamamıştım, şimdi de tanıyamıyorum, şeklini göklerde yeniden yaratmaya çalışıyorum. Bir anlamı olup olmadığını, onu tanımanın bana Eli hakkında bir fikir verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Baş nedimenin görüp görmediğini merak ettim. Acaba tanıdı mı?

Benim sahip olmadığım hangi Eli parçalarına sahip olduğunu merak ediyorum.

Boşluğa bakmayı bırakıp kapımı açıyorum ve içeriye, yanan lambama ve boş karavanıma doğru ilerliyorum. Banyoya doğru ilerlerken soyunuyorum ve su daha tam olarak ısınmadan duşa giriyorum, daha az yapışkan hissetmek, günü üzerimden atmak için çaresizim.

Sanırım *onu tekrar öpebilirdim. Tişörtünü çıkardığında. Orada başka kimse yoktu. Yanına gidip onu öpebilirdim ve o da beni tezgaha doğru iterdi...*

İç çekiyorum, yuvarlanıyorum ve o hafta en az onuncu kez vibratörümü komodinden çıkarıyorum

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELI

Ertesi sabah saat yedide kapım çalındı.

Görmezden geliyorum ve başıma bir yastık geçiriyorum. Sabahın yedisini yapamam, özellikle de işim gereği genellikle sabah bir ya da ikiye kadar yatağa gitmediğim zamanlarda.

Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha yüksek sesle. İç çekiyorum, yastığı yüzümden kaldırıyorum ve bir ön kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

"Hayır," diye bağıyorum.

Bir duraklama olur ve sonra kapı gıcırdayarak açılır.

"*Hadi*," diyorum, pijamalarımı giydiğim için içten içe şükrederek. Eve geri taşındığımda annemin kesinlikle *ısrar ettiği* tek kural buydu ve nedenini anlamaya başladım.

Küçük ayak sesleri yatağımın gözlerimi açmıyorum.

Daniel ya da annem olmak için çok küçük. Rusty'nin kişisel alan konusunda pek iyi olduğu söylenemez. Dediğim gibi, pijamalar için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Aldın mı?" Rusty soruyor, o kadar yüksek sesle fısıldıyor ki muhtemelen onu yan ilçeden duyabilirler.

"Bu bir saat bekleyemez miydi?" Kolum hâlâ yüzümde, diyorum.

Bir an sessiz kaldı. Kolumun altından ona bakıyorum, ciddi mavi gözleri yüzümde geziniyor, beni sadece çocukların yapabileceği o dürüst, açık şekilde inceliyor.

"Akşamdan kalma mısın?" Rusty sonunda sorar.

Bu beni uyandırdı.

"Hayır, hayır," diyorum, doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sallayarak. "Geç saate kadar çalıştım, hepsi bu."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece o geniş, berrak mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Söz veriyorum," diyorum, bir elim göğsümde. "Yemin ederim."

Rusty sadece başını sallıyor ve öfke gibi bir şey göğsümün küçük bir yumruğu kapatıyor.

İlk sorusunun bu olmasından *nefret ediyorum*. Altı yaşında akşamdan kalmanın ne olduğunu ya da neye benzediğini bilmesinden bile nefret ediyorum.

Daniel, Rusty'nin tek yasal ve fiziksel velayetine sahip. Yasal olarak, eski eşinin Rusty'yi bir daha görmesine asla izin vermek zorunda değil ama Daniel bir canavar değil. Annesinin de aynı şeyi istediği pek belli olmasa da, Rusty'nin annesinin hayatında olmasını istiyor.

Haftalarca, hatta bazen aylarca kızına ulaşamıyor. Daniel en az iki kez kayıp ihbarında bulunmuş. Ve sonra, Rusty onu ziyaret ettikten sonra, akşamdan kalmalığın nasıl bir şey olduğunu bilerek eve gelir.

Elbette Daniel'ın bira fabrikası var ama bir gecede birden fazla içki içtiğini hiç görmedim.

"Saklamak zorundaydım," diye açıklıyorum, hâlâ uykunun son örümcek ağlarını beynimden temizlemeye çalışarak. "Buzdolabının en altında, büyükannenin yaptığı makarna salatasının olduğu büyük tupperware'in arkasında."

Rusty sırtıyor.

"Çiçeği var mı?"

"Hiç çiçek yoktu," diyorum.

Teknik olarak doğru: Pastayı servis ettiğimizde çiçekler gitmişti. Sanırım çoğu Violet'in saçındaydı.

Tanrım, gömlek değiştirmek için kilere gitmesi hayal kırıklığı yarattı. Beklenmedik değil ama hayal kırıklığı. göre

Gölmek de.

"Yine de sana bir köşe parçası aldım," diyorum elimden geldiğince ciddi bir şekilde. "Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?"

Başını sallıyor.

Bir parmağımı kaldırıyorum.

"Bir şey daha var," diyorum.

Rusty kaşlarını çatı.

"Babanın önünde yiyemezsin, çünkü beni öldürür," diyorum. "Doğru zaman geldiğinde gizlice çıkarırız, tamam mı?"

Rusty başını sallıyor, sırtıyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Tamam," diyor, neredeyse heyecandan zıplıyor, sonra odamdan çıkıyor.

Yatağıma uzandım.

"DİNLE, HİÇBİR ŞEY DEĞİLDİ," diyorum, sesimi alçaltarak tencereyi bir şahin gibi izliyorum. "Hiç barda biriyle öpüşmedin mi?"

Daniel eğilip bir tencerenin içine bakarak, "Oh, var," diyor. "Rusty'yi böyle elde ettim, hatırladın mı? Bu birinci adımdı."

Bugün Pazar ve bu da bugünün Pazar Yemeğı olduğu anlamına geliyor.

Eğer şehirdeyse, orada olmamız beklenir. Hiçbir mazeret yeterli değildir. İstedığımız herkesi getirebiliriz. Silas çok sık gelir. Charlotte, Daniel'in en iyi arkadaşı, genelde buralarda olur.

Döndüğümde beri yemek pişirme işini ben devraldım. Bu akşam hafif tatlı bir limon otlu yayın balığı yemeğı deniyorum ve sosa eklemeden önce şekerin karamelize olması gerekiyor.

"O zaman biliyorsun ki bazen böyle şeyler olur, önemli bir şey değildir ve hakkında konuşmaya gerek yoktur çünkü önemli bir şey değildir," diyorum, gözlerimi bir an bile kıpırdatmadan.

Şeker çok çok hafif sarıya dönmeye başlıyor.

Daniel, "Evet, çocukluk düşmanınızla aniden fiziksel temasa geçmek hiçbir şey değilmiş gibi görünüyor," diye mırıldanıyor.

"Hepimiz hata yaparız," diyorum, geldiğinde soğukkanlı görünmeye çalışarak. Bu bir hata mıydı? Belki de. Tekrar yapar mıydım? Bir saniye içinde.

Dün gece yaklaştım mı?

Tabii ki yaklaştın.

Şeker biraz daha koyu.

"Yani bu tek seferlik bir şeydi ve Violet hakkında daha fazla şey duymak için kendimi hazırlamama gerek yok mu?" diye soruyor. "Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

Mutfak tezgahına yaslanmış olan ve söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığı belli olan küçük kardeşime hızla bakıyorum.

"Hayır," dedim.

"Eğer yanıyorsan, senin için buradayım," diyor omzuma vurarak. "Ve söz veriyorum *sana* sadece birkaç düzine-"

"İşte buradalar!" diyor annem mutfığa dalıp telefonunu kehanet çubuğu gibi önünde tutarak. "Daniel, Eli, kardeşiniz telefonda!"

"Merhaba," Caleb'ın hafif statik sesi hoparlörden geliyor.

Annem telefonunu Daniel'a uzatırken Daniel ve ben hep bir ağızdan "Hey," diyoruz.

"Neredesin?" diye sordum.

"Sanırım bu kasabanın adı Idyllwild," diyor. "Duş almak ve erzak ikmali yapmak için bu gece bir pansiyonda kalacağım, o yüzden arayıp hâlâ hayatta olduğumu haber vereyim dedim."

"Ne kadar ilerledin?"

"Yaklaşık yüz yetmiş beş mil," diyor. Daniel ıslık çalar.

"Bu yılı bitirecek misin?" diye soruyor ve Caleb sadece gülüyor.

"Muhtemelen hayır," diyor. "Pacific Crest Trail, Appalachian Trail'den daha uzun ve daha zor."

"O da öyle dedi," diye mırıldandım.

İkisi de homurdanıyor ve annem gözlerini deviriyor. "Ona işinden bahset," diyor.

Hala şekeri izliyorum. Gittikçe yaklaşıyor.

"Yeni bir iş buldum," diyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Yemek pişirmek," dedim ona.

Annem koluma hafifçe vurarak, "O Bramblebush'ın yönetici şefi," diyor.

"Violet Tulane ile birlikte çalışıyor," diyor Daniel.

I ateş et onu a Parıltı. O yükseltir bir kaş Biraz, gibi Bana meydan okuyor.

"Bunu bana söylememiştin," diyor annem.

"tahammül edemediğin kız bu mu?" Caleb soruyor. "Evet," Daniel ve annem birlikte koro halinde.

"O çok iyi biri," diyor annem. "Ama eskiden Eli'yi çok ." Daniel bana bir yüz ifadesi daha yapıyor. Görmezden geliyorum.

"Bize patikadaki tüm maceralarını anlat," diyor annem.

O AKŞAM, akşam yemeğinden sonra, Daniel ve ben oturma odasındaki kanepede oturmuş Rusty'yi izliyorduk.

Mevcut tüm minderleri almış, yere yığmış ve kanepenin kolundan minderlerin üzerine atlıyor. Daniel'in yaklaşık yirmi dakika boyunca onu zapt etmeye çalışmasını izledim ama nafile.

Pes etti, bitkin düşmüştü.

Rusty kanepenin kolunda duruyor, kollarını yana açmış, dikkatlice dengede duruyor. Boynuna pelerin gibi bir havlu bağlamış.

"Üç, iki, bir..."

Dizlerini büküyor, çömeliyor.

"GERONIMO!"

Rusty kıkırdayarak yığının üzerine atlıyor.

Sonra tekrar ayağa fırlıyor ve tekrar yapmaya hazır bir şekilde kanepeye tırmanıyor.

"Sanırım içine şeytan girmiş," diyor Daniel bana. Diğer kanepeye yayılmış, arkasındaki minder kayıp, muhtemelen Rusty'nin yığınının içinde.

"Dolunay falan mı var?"

"Muhtemelen öyledir," diye kabul ediyorum, sesimi tamamen nötr tutarak.

"Çocuklar bazen çıldırıyor sanırım. Çok fazla enerji var."

Rusty tekrar yığının üzerine

atlar. Daniel iç çeker.

Hiçbir şey söylemiyorum.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELI

Saat öğleden sonra dört. Saat tam beşte bir ilaç şirketinin inziva yeri Başkanlık Verandasında bir happy hour ve çiğ bar düzenliyor.

İstiridyeler kesinlikle hiçbir yerde bulunamaz.

Şakaklarımı ovuşturarak önümde duran adama bakıyorum.

"Ne demek aşağıda olmadıklarını *düşünüyorsun*?" Zane'e soruyorum, şu anda mutfağında yaz işi yapan üniversiteli çocuklardan biri.

Sanki hileli bir soruymuş gibi kaşlarını çatıyor, yüzünü gerçek bir şaşkınlık kaplıyor. Montgomery'nin neden Payne soyadlı birini bazen ayakları üzerinde düşünmek zorunda kalacağı hızlı tempolu bir işte çalıştığını merak ederek içimden iç geçiriyorum.

Hiç düşünmek zorunda kalmayacağı bir iş. Zane'i - Tanrım, adı *Zane Payne*, cidden mi? - ya da ailesini tanımıyorum ama liseden bazı sınıf arkadaşlarımla kuzenleri.

Payne'ler zekâları, akıllılıkları ya da nüktedanlıklarıyla tanınmazlar, demek istediğim bu ve Zane Payne beklentileri karşılıyor gibi görünüyor.

"Yani..." diyor ve duraksıyor. "Onları gördüğümü sanmıyorum?"

Kendime rağmen ürperiyorum. Soğutucunun içinde duruyoruz, nefesimiz önümüzde şişiyor ve ikimiz de istiridyelerin nerede olduğunu bilmiyoruz. I

Geçen hafta bu etkinlik için sipariş vermemize rağmen ıstiridyemiz *olup* olmadığını bile bilmiyoruz.

Eğer ıstiridyemiz yoksa ne halt edeceğimi bilmiyorum. "Tamam," diyorum ve onu itip geçerek ağır kapıyı açıyorum.

daha soğuk. Mutfak hareketli: fırınlar açık, tencereler ocakta tütüyor, yardımcı şefim Naomi paslanmaz çelik tezgahda yabancı mantarlı ravioli için makarna açıyor.

"Yükleme iskelesini kontrol edeceğiz," diyerek mutfağa doğru ilerliyorum. "Naomi, ocaktaki et suyuna göz kulak olabilir misin?"

"," diyor Naomi ve ben mutfak kapısından geçip beton zeminli geniş koridora giriyorum, Zane de peşimde. Mutfak, bir zamanlar mandıra olan ahırda - ofislerin bulunduğu diğer ahırın eski bir at ahır olduğunu söylemişti Montgomery - ve hala o yarı endüstriyel tuzakların çoğuna sahip.

Yükleme alanının kapısını iterek açtım ve etrafa bakındım. Plastikle sıkıca sarılmış birkaç palet dolusu malzeme etrafta duruyordu.

Büyük bir tahta sandığın içinde bir yığın saksı var. Güvencesiz görünen plastik ambalajlı bir sandalye yığını. Daha yakından incelendiğinde plastikte sarılmış çim olduğu anlaşılan bir palet var.

Ya burada çalışan birini ya da ıstiridyelerin kendisini aramak için yükleme rıhtımında dolaşıyoruz. Bu noktada, bir ipucu sağladığı sürece neredeyse her şeyi kabul ederim.

Üst üste yığılmış eşyalar arasında yürüyoruz: eski moda fenerler; golf arabası lastikleri; yastıklar; temizlik malzemeleri.

İstiridye yok.

"Doğru, onları göremiyorum," diyor Zane Payne.

Yükleme rıhtımının kenarlarına doğru ilerleyen birkaç eşya yığınının - tuğlalar, sahte çiçekler - etrafından dolaşıyoruz. İstiridyelerin bir şekilde soğuk ve karanlık bir yer bulmuş olmaları için dua ediyorum.

Pek umutlu değilim. Şimdiden istiridye dışında ne servis edeceğimi dışınmaya başladım. Açıķçası çiğ barı tamamen kaldırmamız gerekecek, ancak muhtemelen birkaç sürgü hazırlayabilir, üzerine birkaç farklı sos koyabilir ve süslü diyebiliriz.

Yine de bu son çare ve yüksek bir şey veya başka bir şeyle istiflenmiş başka bir paletin etrafında yürürken bir yumruğumu sıkıyorum. Buradaki ikinci haftamda bu işi berbat etmeyi gerçekten ama gerçekten istemiyorum, özellikle de geçen hafta sonu yaşadığım düğün pastası fiyaskosundan sonra.

"Görünüşe göre bunların hepsi istiridye değil," diye öneriyor Zane, hala arkadan takip ederek

Ben.

Yükleme alanına doğru ilerliyorum, sonunda çimento duvarı buluyorum.

"Zane senin ilk adın mı?" Dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Öyle mi?"

Hâlâ istiridye yok ve paletlerin sonuna geldim. Rıhtımları tarıyorum, ama nafile görünüyor.

"Hiç göbek adıyla anılmayı düşündün mü?"

"Pek sayılmaz," diyor Zane Payne omuz silkerek. "Zane'i Gomer'dan çok daha fazla seviyorum."

Gomer. Oof.

Benimkini birinci sınıf ve süslü gösteren göbek adım için başsağlığı dilemeye fırsat bulamadan, yüksek bir kağıt havlu yığınının diğer tarafında kısık sesle konuşan sesler duyuyorum. Sanki duyulmak istemiyorlarmış gibi konuşuyorlar.

"Zavallı Violet," diyor bir kadın. "Bu konuda kendini çok kötü hissediyor olmalı. İyi ki Martin oradaydı."

Violet'in adını duyunca tüylerim diken diken oluyor ve duruyorum.

"Pasta süsleyebildiğini biliyor muydunuz? Pasta süsleyebildiğini bilmiyordum," diyor ikinci bir kadın.

Hâlâ bir yığın kâğıt havlunun arkasında dururken kaşlarımı çatıyorum. Martin pasta süsleyebiliyorsa, ben de bir yaban domuzuyum.

"Montgomery bunu onun maaşından kesmeyecek, değil mi?" diye soruyor ilk ses, giderek zayıflayarak.

Kahretsin, uzaklaşıyorlar. Onlarla eşit kalmaya çalışarak geri geri gittim. Zane bir köşede kayboldu, umarım bu labirente sonsuza dek kaybolmamıştır.

"Oh, hayır," der ikinci ses. "Bu sadece bir kaza, o asla yapmaz. Yine de şu anda Violet olmadığım için memnunum."

Sesler kaybolurken Zane'in kafası bir köşede beliriyor, kalbim daha hızlı atıyor, göğsümde bir şey sıkılıyor.

Montgomery neden Violet'in maaşından bir şey alsın ki? O aptal pastayı kurtaran oydu, Martin değil.

"Hâlâ istiridye yok!" Zane rapor ediyor, benim zevkime göre fazla neşeli.

"Aramaya devam et," diye homurdanıyorum, hak ettiğinden daha öfkeyle ve kafası kayboluyor.

Ben de bakmaya devam ediyorum ama saatin ilerlemesine ve felaketin çok yakın olmasına rağmen artık istiridyeleri düşünmüyorum.

Düşünüyorum da, eğer Martin Violet'in pasta kahramanlığından kendine pay çıkarmaya çalışıyorsa, o bakmıyorken ceketinin iç kısmına zehirli sarmaşık süreceğim. Elbette Violet sinir bozucu ama en azından sonradan övgü almaya çalışmak yerine işi o yaptı.

"Burada da istiridye yok!" Zane Payne arkamdan söylüyor.

"Doğru. Teşekkürler," diyorum, aklım şu anki felaketime dönüyor.

Tam umudumu yitirmişken duvardaki bir kapı açılıyor. Bir adam çıkıyor: sakallı, iri yarı, fanila giymiş, elli yaşlarında. Burada neyin ne olduğunu biliyor gibi görünüyor, koşarak yanına gidiyorum.

"Nasılsınız?" diyor, beyzbol şapkasını asi saçlarına geri iterek. "Yükleme rıhtımına hoş geldiniz. İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?"

Sırıttırıyor, kendi şakasına gülüyor. Ben de kendime rağmen gülümsüyorum.

"Birkaç kile istiridye görmediniz, değil mi?" diye sordum. "Bu sabah gelmeleri gerekiyordu ama kimse görmedi."

Sakallı/burly düşünceli bir şekilde elini sakalında gezdirir.

"İstiridye," diyor düşünceli bir şekilde. "İstiridye. Bir tik bekler misin?" Umutla dolup taşıyorum. Bu adam benim cahil kurtarıcım olabilir.

"Hey C.J.!" diye bağılıyor içinden çıktığı kapı aralığına doğru. "Bu sabah masaların üstünde istiridye bulduğunu söyleyen sen miydin?"

"Evet!" bağılıyor bir ses.

Bir elimin parmak eklemlerini kırıyorum, sessizce dua ediyorum: *lütfen bana onları koyacak soğuk bir yer bulduğunu söyle.*

"Şimdi neredeler?" Sakallı/burly bağıırır.

"Geçen yıl otomatları kaldırdıkları yerdeki duvarın dibindeki eski derin dondurucuyu biliyor musun?" C.J. bağıarak karşılık veriyor. "Onları oraya attım, nereye gitmeleri gerektiğini bilmiyordum ama soğuk kalmaları düşündüm."

Teşekkürler, istiridye

İsa. Teşekkür ederim.

"Teşekkürler, dostum!" Sakallı/burly seslendi, sonra bana baktı ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Şurada duvara dayalı bir derin dondurucu var, artık hiçbir şeyi dondurmuyor ama istiridyeleri yeterince soğuk tutuyor olmalı."

Ona bolca teşekkür ediyorum, sonra da koşarak dondurucuyu buluyorum. Açtığımda Zane hemen arkamdaydı.

İçinde dört kırmızı file torba var, hepsi de istiridye dolu. Ne kadar soğuk olduğunu görmek için elimi soktum ama Bearded/burly haklı: istiridyeleri yeterince soğuk tutmuş.

"Onlar mı?" diyor arkamdan gelen ses.

"Evet," diyorum, çoktan bir tane çıkarmıştım. "Sanırım az önce kıcımı kurtardın." "Lafını bile etme," diyor beyzbol şapkasını tekrar iterek. "Sen Biliyor musun, çok garip bir şeydi. Bunları bu sabah tesadüfen buldum. İade etmek üzere olduğumuz bir masa sevkiyatının üstündeydiler.

Kiralık acentede, kimsenin göremeyeceği bir yerde, sadece bir torba kaymış. Biri hata yapmış olmalı diye düşündüm ve onları eski dondurucuya attım. Yine de istiridyeleri koymak için garip bir yer."

Zane'e bakıyorum, kafamdaki çarklar dönmeye başlamış bile.

Zane ciddiyle, "Onları soğuk ve karanlık bir yerde tutmanız gerekiyor," diyor. "Belki de birinin kafası karışmıştır."

"Kafası oldukça karışmış olmalı," diyor B/b.

Başka bir şey düşünmesine fırsat vermeden iki çantayı çıkarıp Zane'e veriyorum, sonra diğer ikisini omuzlarıma alıyorum.

"Şimdi geri dönün, duydunuz mu?" Biz ayrılırken B/b sesleniyor.

"Teşekkürler!" Yükleme rıhtımının kapısı arkamızdan kapanırken sesleniyorum.

", " diyorum Zane'e, fazladan yetmiş kilo taşımasına rağmen mutfağa doğru güçle yürümeye başlamıştı bile. "İstiridyeleri ne kadar hızlı ayıklayabilirsin?"

5:05'TE BITİRİYORUZ. Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı istiridye ayıklamamıştım ve bir şekilde bunu kendimi bir kez bile bıçaklamadan yapmayı başardım.

Sanırım mucizeler gerçekten oluyor, küçük bile olsa.

Mutlu saatler mezelerinin geri kalanıyla birlikte istiridyeleri de kapıdan çıkardık. Hepsi birkaç dakika gecikti ama bar zamanında açılmıştı, umarım kimse fark etmemiştir.

Yemek çıkar çıkmaz Naomi'ye hemen döneceğimi söyledim ve mutfaktan çıktım. Kırk beş dakika boyunca öfkeyle istiridye ayıklamak, kulak misafiri olduğum şeye daha az sinirlenmemi sağlayacak pek bir şey yapmadı.

Elbette Violet sinir bozucu, her şeyi bilen biri ve bir konuda rekabet avantajı sağlayacak olsa muhtemelen büyükannesinin küllerini bile yerdi. Yaz sonunda yirmi bin doları onun kazanmasını istemiyorum, çünkü ben kazanmak istiyorum.

Ama Violet en azından kışını yırttı. Eğer kazanırsa, ki kazanamayacak, en azından hile yapmadığını bileceğim.

Masasından kalkıp çantasını omzuna attığı sırada ofisine giriyorum.

"Hey," diyor, sonra kokluyor. "Deniz ürünleri mi?" Doğru, muhtemelen kokuyorum.

"İstiridye," diyorum. "Konuşmamız gerek."

İki kaşı da havaya kalktı ve sesimi alçaltarak bir adım öne çıktım. "Martin hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Gözleri arkamdaki açık kapıya kayıyor ve çantasını omzuna atıyor.

"O iyi," diyor, sesi tamamen nötr ve kapıya doğru başını sallıyor. "Neden?"

Geri çekilip kapatıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Çantasını masasının üzerine bırakarak, "Burnu havada bok teki," diye tıslıyor. "Geçen yıl, İşçi Bayramı'ndan önceki hafta sonu, bir düğün için neredeyse elli sandalyemiz eksikti ve tören başlamadan bir saat önce *nihayet* onları ormandaki bu eski kulübede bulduk. Elli sandalye! Tören alanından yarım mil uzakta bir barakada."

"Sandalyeleri mi çaldı?"

"Kanıtlayamadım ama sanırım beni kötü göstermeye çalışıyordu, sanki gelinin istediği o süslü, özel sipariş sandalyelerden yeterince bulundurmuyarak bu düğünü mahvetmişim gibi," diyor yanakları hafifçe pembeleşerek.

Onu izliyorum, içimde bir şeyler yavaş yavaş açılıyor. Violet kızgınken her zaman güzeldir, ama şimdi ben odada olmama rağmen başka birine kızgın. Bu bir ilk olabilir.

Kapı kapalı. Onu hemen şimdi, burada tekrar öpebilirim. Martin'i unut. Her şeyi unutabilirim.

"O olduğunu nereden biliyorsun?" Kollarımı kendi üzerimde kavuşturarak soruyorum. Son bir hafta içinde adamla sadece kısa bir etkileşimim oldu ama ondan pek hoşlanmıyorum.

Başını sallıyor.

"Sadece ufak tefek şeylerdi," diyor gözleri hâlâ parlayarak. "Sandalyeler ilk geldiğinde onlarla ilgili bir sürü soru sordu, onları nerede sakladığımızı öğrenmek istedi. Düğünden birkaç gün önce sabah çok erken saatlerde buraya gelirdi ve bazen ben içeri girerken onu golf arabasıyla çimenlikten geçerken görürdüm ve her zaman Lodge'daki bir şeyi kontrol ettiğini söylerdi, ama hiçbir zaman tam olarak anlamazdı. Sandalyeleri bulamadığımızda da sanki bu durumdan memnun değilmiş gibi davranmaya çalışırdı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesine geri kayıyor, gözleri hala parlıyor. Bluzunun üzerine tam oturup oturmadığını kontrol *etmek* yerine kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum.

"Ve başka şeyler de yaptı," diyor, köpekbalığı rengindeki gözleri hâlâ benimkilere bakıyor. "Daha önce emirleri değiştirdiğini, bir şeyler sakladığını, başkalarının sıkı çalışması için kredi aldığını biliyorum. Ama kimse bunu kanıtlayamadı ve Montgomery nedense onu seviyor, bu yüzden kalıyor."

Gözlerini kısar, söylevi bitmiştir. "Neden sordunuz?"

"Sanırım insanlara Cumartesi günü pastayı kurtardığını söylüyor," diyorum. Violet kızarıyor, ağız ince bir çizgiye dönüşüyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Yalancı piç kurusu," diye fısıldıyor.

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve ona istiridyelerle ilgili tüm hikayeyi anlattım: yükleme rıhtımına olan yolculuk, kulak misafiri olduğum şeyler, iri yarı, sakallı adamın bir deniz ürünü felaketini nasıl kıl payı önlediği.

Bitirdiğimde "Sorun para" dedi. "Gerçekten mi?" Kuru kuru soruyorum.

Bana bir bakış attı.

"Yirmi bin dolar çılgınlık," diyor. Ben anlatırken eline bir kalem almıştı ve şimdi öfkeyle masasının üstüne vuruyor, kaşlarını çatarak duvara bakıyordu. "Martin geçen yıl iki bin dolar için başımıza bela oldu. Montgomery o kadar parayı teklif ederken ne *düşünüyordu*? Birileri bıçaklanacak."

"Martin olduğu sürece benim için sorun yok," diye .

"şaka yapma," diyor ama yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Eminim bunu bir kaza gibi gösterebilirim."

Violet sadece gözlerini deviriyor.

"Bunu kazanmasına izin veremeyiz," diyor sesini hâlâ alçak tutarak. "Çalışmalarımızdan kendine pay çıkarıp insanları sabote edemez ve ödüllendirilemez."

"Hayır," diye kabul ediyorum, sandalyemde öne doğru eğilerek.

"Bir teklifim var." Tek kaşını kaldırıyor, hafifçe pembeleşiyor.

"Bıçaklama konusunda hâlâ rahat değilim," diyor. "Bir anlaşma yapalım derim," diye devam ediyorum.

"Birlikte çalışalım." Hiçbir şey söylemeden kaleme birkaç kez daha vuruyor.

"Bu şeyi kazanmayı, senin kazanmamanı istediğimden biraz daha fazla istiyorum," diye itiraf ediyorum, tamamen samimi bir şekilde. "Ve senin de aynı şekilde hissettiğinden eminim, ama en çok ne istiyorum biliyor musun?"

"Martin'in
kaybetmesi için."

"Bingo."

Ağzının kenarından hava üflüyor, kalemi hala masasına vuruyor, gözleri üzerimde.

"Dinle," diyorum. "Beni yenersen çok kızacağımı kabul ediyorum ama en azından bunu hak ettiğini bileceğim. Bu, o sümüklü piç için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Violet hiçbir şey söylemiyor.

"Sadece hayal et," diyorum, sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi başımın üzerinde birleştiriyorum. "Yazın sonuydu. Montgomery bir toplantı düzenliyor ya da her ne yapıyorsa, tüm çalışanlar oradayken

Martin'in seni yendiğini duyurur. Yirmi bin doları kazandı ve bunu elinin tersiyle ittiği için yaptı."

Kalem daha hızlı vuruyor, yüzü fırtınalı. Violet için en kötü düşüncenin parayı kazanamamak olmadığını biliyorum. Başkasının dürüst olmayan bir şekilde kazanması düşüncesi.

"Bu bir oyun değil, değil mi?" diye sorar, hâlâ şüphelidir. "Sana yardım edeceğim ve sonunda bir şekilde bana kazık atıp bunu kendine mi alacaksın?"

Sağ elimi başımın üzerine kaldırarak, "Tanrı şahidim olsun ki öyle değil," diyorum. "Sadece Martin'in kazanmasını istemiyorum."

Başını sallıyor ve kalemin masaya vuruşunu izliyor.

Sonra sandalyesinden kalkıyor. Eğildi ve elini uzattı. Gömleğinin altına bakmıyorum. Herkül gibi bir çaba gerekiyor.

"Anlaştık," diyor.

Ayağa kalkıyorum. Elini elime alıyorum ve tokalaşıyoruz. Eli hayal ettiğimden daha küçük ve narin ve bir an için çok mu sert davrandığımı düşünüyorum.

Sonra elimi öyle bir sıkıyor ki parmak eklemlerim birbirine çarpıyor ve merak etmeyi bırakıyorum.

, eğer bunu böyle yapacaksak.

Elini tekrar sıkıyorum. Çenesi bükülüyor ama bir şey söylemiyor. Tabii ki bilmiyor. O Violet.

"Anlaştık." Kabul ediyorum.

Bok çuvalı batıyor.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

MENEKŞE

KEVIN homurdanır, ayağını ayakkabının içine kaydırır, sonra ayağa kalkar. Birkaç derin diz bükme hareketi yapar, ardından halı kaplı lobide birkaç abartılı adım atar ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayıp düşünceli bir ifadeye bürünür.

"Evet, sanırım daha büyük bir bedene ihtiyacım var" diyor ve tekrar bankta yanına oturuyor.

Kendi ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum. Bowling ayakkabıları her zaman biraz kısıtır - bu bowling ayakkabılarının doğasıdır - ama bunlar çok mu fazla kısıtıyor? Yeterince değil mi? Palyaço ayakkabısı giymiş gibi mi görünüyorum?

Yolun karşısında, Lydia çoktan Bramblebush çalışanları için ayrılmış birkaç şeritten birine girmiş. Montgomery'nin herkese saat dörtte işten çıkmalarını söylediği ve hep birlikte bir etkinlik yaptığımız mutlu saatler ekip kurma gezilerimizden birini yapıyoruz.

Eli ve ben anlaşmamızı yapalı bir hafta oldu ve son derece olaysız geçti. Kimse hiçbir şeyi sabote etmedi. Hiçbir pasta devrilmedi. Geçen hafta sonu yapılan düğün küçük, samimi ve rahat bir düğündü ve ben akşam onda evde ve yataktaydım.

En şaşırtıcı olanı da Eli ile neredeyse hiç kavga etmemiş olmamız. Kuşkusuz, ondan biraz kaçıyordum, çünkü onu gördüğümde elimde olmadan onu asansörde ve sonra da gömleksiz olarak düşünüyorum ve bu görüntülerin hiçbiri benim için özellikle hoş bir güne elverişli değil.

Baş nedimeyle seks yapıp yapmadığını merak etmeyi bırakmayı çok isterdim. Kendimi bunun önemli olmadığına ikna etmek isterdim, çünkü önemli değil, ama yine de bunu düşünmekten vazgeçemiyor gibiyim ve yine de onu yarı çıplak görmekten ne kadar zevk aldığımı düşünmekten *de* vazgeçemiyorum.

Ugh.

Lydia'nın isimlerimizi bilgisayara girmesini izliyorum, arkasındaki masada bir sürahi bira var. Bowling ayakkabıları ayağına tam oturuyor gibi görünüyor, ama aynı zamanda kese kâğıdını elbise, kaktüsü de şapka olarak giyip zahmetsizce şık görünebilen insanlardan biri, o yüzden bu pek sayılmaz.

"Bunlar kaç numaraydı?" Kevin kendi kendine mırıldanıyor, ayakkabıları ayağından çıkarıp yerden alıyor.

Ayaklarını bir an için görebiliyorum ve dehşet içinde bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kevin," diyorum.

Durdu ve telaşla bana baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Çorap giymiyorsun," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

Ayak parmaklarına bakıyor. Çıplak ayak parmaklarına. Bir bariyer olmadan yere değiyorlar. Bowling ayakkabılarının içindeydiler, yine bariyer olmadan.

Midem bulanıyor. Aslında germofobik değilim - el dezenfektanım bile yok ve bakteriyel süper böceklerin bu şekilde oluştuğuna kesinlikle inanıyorum - ama bowling ayakkabılarıyla çıplak ayakla başa çıkamıyorum.

"Uh..." diyor, ayaklarından yüzüme ve arkasına bakarak.

Ayak parmaklarını gri-mavi endüstriyel halıda oynatırken ona "Bunu yapamazsın," diyorum. "Bu korkunç bir şey. *Kevin*."

Bana ancak on dokuz yaşında bir erkeğin yapabileceği kadar bilgisiz, geyik bakışlı bir bakış atıyor.

"Çoraba ihtiyacın var," diyorum ona. Birden kendimi onun annesi gibi hissettim.

"Yanımda çorap yok," diyor, sanki hâlâ bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bunları çorapsız giyemezsin," diyorum. Çantamı alıp karıştırmaya başlıyorum. Bir süre sonra aradığım şeyi buluyorum ve küçük bohçayı Kevin'a uzatıyorum.

Onu alıyor ve uzun bir süre avucunun içinde tutuyor. "Bu puglar 'seni seviyorum' mu diyor?" diye soruyor sonunda.

Az önce ona uzattığım çoraplara daha yakından bakıyorum. "Evet," diye onaylıyorum.

"Bunlar da az önce çantandaydı," diye devam etti, çorapları hâlâ ayağına geçirmemişti.

Eğilip kendi bowling ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyorum. Sıkıştırıyorlar ama doğru miktarda olduğuna karar verdim. Çünkü kaçınılmaz olarak bunlara geri dönmek için başka bir çift denemek istemiyorum.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim," diyorum.

Bugün işe topuklu ayakkabılarla gittim ve iş çıkışı bowling oynarken çoraba ihtiyacım olacağını biliyordum, bu yüzden kendime bir çift çorap alırken, başkasının çorap unutulması ihtimaline karşı bir tane de fazladan aldım.

Açıkçası işe yaradı, çünkü Kevin'i ayaklarının kesilmesi gerekmeden kurtardım.

"Şu dezenfektan şeylerden kullanıyorlar," diyor, biraz savunmacı bir sesle, çorapları birbirinden ayırarak.

Sadece başımı sallıyorum, diğer ayakkabımı bağlıyorum. Kevin çoraplarını ayağına geçiriyor, sonra aşağıya bakıyor ve ayak parmaklarını tekrar oynatıyor.

Sonra omuz silkiyor.

"Teşekkürler," diyor.

Lobinin karşısında Eli yürüyor. Üzerinde bowling ayakkabılarının yanı sıra kot pantolon ve önünde soluk bir yazıyla *Don Antonio's* yazan yeşil bir tişört var.

Hâlâ bowling ayakkabılarımı bağlıyorum ve saçlarımın arasından onu izlemiyormuş gibi yaparak kulvarların önünden geçişini izliyorum. Kolları kollarını sıkıyor, gömleğinin omuzları hafifçe daralıyor. Bağlamayı bırakıyorum

ayakkabılarını giyer ve bowling toplarının bulunduğu rafa yaklaşp birini almadan önce göz gezdirirken onu izler.

Bizden uzağa bakarak test ediyor. Birkaç kez kaldırıyor, ileri geri çeviriyor, tekrar koyuyor. Parmaklarını deliklere sokup birkaç farklı deliği test ederken ön kolundaki kasların esnediğini otuz metre öteden bile görebiliyorum.

Bowling toplarını denerken ve bowling ayakkabıları giyerken seksi görünmesi çok ama çok adaletsiz hissettiriyor. Böyle bir şey olmamalı.

Sonunda bir tane seçiyor ve bowling toplarının bulunduğu rafa dönerek bankta oturan Kevin ve bana bakıyor. Eli başıyla selam verdi.

Eli bowling toplarını kaldırmaya başladığından beri ne Kevin'ın ne de benim hareket etmediğimizi fark ettim. Burada öylece oturuyorduk, Kevin ayakkabıları elindeydi, ben eğilmiştim, ayakkabılarımı bile bağlamamıştım.

Çok .

Hızla başımı sallayıp dik oturuyorum ve yanaklarıma doğru süzülen hafif kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. Eli, Lydia'yla birlikte şeride doğru ilerliyor. Kevin hâlâ kımıldamadı.

"O ," diyorum.

Bu onu hayalden uyandırır ve . "Biliyorum," diyor.

"Öyle mi?"

Bir an için *yine* asansördeki Eli'ı düşündüm. Baş nedimeyi. Kolunu ona dolamış, başını göğsüne yaslamıştı. Asansörün kapıları kapanırken bana attığı o öfkeli, için için yanan, muzaffer bakış.

Göğsümde adını koyamadığım bir şey gerildi ve sıkıştı, gergin, gergin bir gerilim.

Kevin onları asansörde mi gördü? Başka bir şey gördü mü? Eli ilk haftasında işte kaç kişiyle yattı?!

"Elbette biliyorum," diyor Kevin, ayağa kalkarak. "İnanın bana, eşcinsel bir çocuğun ilk öğrendiği şey kimin heteroseksüel olup olmadığını nasıl anlayacağıdır. Ben bunu öğrendim.

bir sanat. Burada ağzına bir penis sokmayı *düşünmüş* herkesi sayabilirim."

Aniden telaşlanmış görünerek kısa keser.

"...Hanımefendi," diyor, sanki patronuyla konuştuğunu yeni hatırlamış gibi.

"Doğru," dedim. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor, sonra çorapla kaplı ayaklarıyla ayakkabı tezgahına doğru yürüyor.

"HAYDI," diye mırıldanıyorum, hâlâ yolun en sonunda duruyorum. "Hadi, hadi."

Topum çukura doğru sürünüyor.

"Yapma bunu," diye ikna ediyorum. "Falsolu bir top ol."

Top oluğun ağzında sallanıyor. İki elimle parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Kesin bir *gümbürtüyle* düşüyor.

Lanet olsun.

İç çekerek koridorun sonundaki koltuklara geri döndüm ve skor tabelasına baktım.

Altmış puanım var. Eli hala altmış altı puanla benim önümde.

Lydia'nın elli beş, Naomi'nin kırk iki yaşında.

Çorapsız bowling ayakkabısı giymenin sorun olmayacağını düşündüğü için üzerinde puglar olan ödünç çoraplar giyen Kevin'in neredeyse yüz elli puanı var. Meğer lisenin bowling takımındaymış. Liselerin bowling takımları *olduğunu* bilmiyordum.

Yaz stajyerimin neredeyse üçe katlamasından rahatsız değilim. Ama

Eli'nin beni altı puan farkla geçmesine *gerçekten* sinirlendim.

"Tampon isteyebiliriz," diyor Eli, skor bilgisayarının arkasındaki plastik koltukta otururken, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamış.

"Bu sana yardımcı olur mu?" Biramı elime alıp uzun bir yudum alarak söylüyorum.

"Eğer oluk topları atmıyorsanız tamponların bir faydası olmaz" diyor.

Lydia ayağa kalkar ve bowling topunu alır, önündeki kulvara kaşlarını çatarak bakar. Onu.

"Parmaklarınızla şeritteki okları takip edin," diye koçluk yapıyor Kevin, her ikisi de Bizi görmezden gelmelerinden. "Ve sonuna kadar gittiğinizden emin olun."

"Altı puan öndesin Loveless," diyorum, başka bir plastik koltuğa oturup ona bakarak. "Kendini beğenmişlik yapma."

"Ukala mı? Bu, kalbimin iyiliğinden ve cömertliğinden gelen bir teklifti *Tulane*," diyor. "Ben kazanmıyorum bile. Kevin hepimizin kışını tekmeliyor. Seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum."

Plastik koltuğa yaslanıp bir dirseğini koltuğun üzerine koyuyor. Yüzünde dudaklarından çok gözlerine ulaşan o yarım gülümseme var. İçten içe parıldamalarını sağlayan.

Mississippinin bu yakasındaki en zor adam olmanın sevinciyle parlıyorlar, ama *gerçekten* parlıyorlar.

Biramdan bir yudum daha alarak, "seni korusun, tatlı şey," diyorum. "Her zaman başkalarını düşünürsün."

Eli, *kalbini kutsa* derken ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Gülümsemesi sıırıtmaya dönüşür.

"Tek yapmamız gereken sormak," diyor başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Eminim hemen ayarlayabilirler."

"Onları istediğini düşünmeye başlıyorum," diyorum, onun pozisyonunu taklit ederek, bir dirseğim yanımdaki sandalyenin üzerinde. "Ne oldu Loveless? Açılarla falan oynayabileceğini mi düşünüyorsun? Topları yanlardan düz atabildiğinden daha iyi mi sektiriyorsun?"

Biraz daha bira içiyorum, sakın kalmaya ve içimde dolaşan tuhaf duyguları örtmeye çalışıyorum. Bunun sonucunda boş bir bira bardağım oluyor ve onu parmaklarımın arasında çeviriyorum, hala gergin ve sinirliyim.

"Sadece oyun alanını biraz eşitlemek istiyorum," diyor Eli. "Bunun Kevin'a bir faydası olmayacağı açık ama senin için işleri biraz daha iyi hale getirebilir."

Ayağa kalktım ve arkamızdaki masada duran bira sürahisine doğru yürüdüm.

"Sanki benden *altı puan* önde değilmişsin gibi," diye karşılık veriyorum, dayanıksız plastik bardağımı yeniden doldururken. "Sanki bir sonraki turda yüzündeki gülümsemeyi tamamen silemeyecekmişim gibi."

"Tampon almadığımız sürece olmaz," diyor sandalyesinde dönerek, tek kaşını kaldırarak. "O zaman, belki -"

"Tamponları sadece çocuklara veriyorlar," diyor Kevin, makineler lobutları temizlerken kulvardan geri dönerken. Lydia onu takip ediyor ve Eli'ı işaret ediyor.

"Sen," diyor.

Sandalyeden kalkıyor ve ben de sandalyeye oturup, geri dönüş mekanizmasından parlak turuncu bir bowling topu seçerken onu izliyorum.

İleri doğru adım atıyor. Biraz daha bira içiyorum, rahat davranıyorum. Sarılıyor, çömeliyor ve topu kulvarın aşağısına bırakıyor.

Kıçını izliyorum ve içmeye devam ediyorum, böylece kıçını izlemiyormuş gibi davranabiliyorum.

Sırası bittiğinde, yedi pin daha kazanmıştı. Şimdi benden on üç puan önde, ama bowling matematiğim doğruysa, sonraki iki turda üst üste bir strike ya da bir spare alırsam, oyunun sonuna kadar arayı kapatabilirim.

Geri geliyor ve sandalyesini aldığımı fark etmemiş gibi davranıyor. Son derece rahat bir şekilde plastik sandalyelerde oturuyor ve yüzünde bir sırıtışla beni izliyor çünkü topu yere benden biraz daha iyi atıyor.

Gözleri yüzümden ayrılmıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum ama tenimde ısı ışınları varmış hissediyorum. Bakışlarının yoğunluğu altında neredeyse eriyorum ve bunun güneşte büyüteç altındaki aksiyon figürleri gibi kötü bir erime mi yoksa ağzınızdaki çikolata gibi iyi bir erime mi olduğunu bile bilmiyorum.

"Ne?" Sonunda sordum.

"Bunu ilginç hale getirmek ister misin?"

Zaten öyle değil mi?

"Nasıl?"

"Kazanana on dolar," diyor kaşlarını hafifçe kaldırarak. Naomi aramızdan geçip bowling kulvarına doğru yürüyor.

"Sıkıcı," diyorum. Bir yudum daha alıyorum, gerginlik, beklenti, rekabet ve *erimişlik* karışımını biranın içinde boğmaya çalışıyorum.

"Yirmi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Birayı hissetmeye başlıyorum, ama elimde ve onu içmek durduramadığım sinirsel bir tik.

"O zaman fikrinizi duyalım," diyor.

Bacaklarımı ona doğru çevirip sandalyenin arkasına yanlamasına yaslanıyorum. Naomi bowling oynarken Lydia ve Kevin bir şeyler hakkında sohbet ediyor, bizi özenle görmezden geliyorlar. Muhtemelen en iyisi bu.

Bunu düşündüm. Para iyi ama bu iş *ilginç* olacaksa başka bir şey olmalı. Biramdan birkaç yudum daha aldım ve düşündüm.

"Kahve," dedim sonunda.

"Bunun paradan ne farkı var?"

"Çünkü kaybeden, kazanana bir ay boyunca her sabah kahve getirir," diyorum.

Bir kahve uşağım olması fikri hoşuma gidiyor. Sabahları çok kötü olmasam da, kahve yapmadan önce kahve içmediyseniz kahve yapmak her zaman biraz fazla zor geliyor. Bu bir kafein çıkmazı.

"Her sabah mı, yoksa her iş günü sabahı mı?" diye soruyor, düşünerek.

Karavanımın ön kapısını pijamalarım ile açtığımı ve Eli'yi bir Pazar sabahı saat yedide, elinde kahvesiyle küçük verandamda dikilirken bulduğumu dehşetle hayal ediyorum.

Ya da Eli'ı tanıyorsam, bilerek daha da erken gelirdi. Muhtemelen izin günlerimde sırf beni kızdırmak için sabahın beşinde bana kahve getirirdi.

Ve Eli -bowling toplarını test ederken seksi görünen bir sabahın beşinde beni pijamalarımınla görmeye kesinlikle ihtiyacı yok.

"Sadece iş günleri," diyorum. "Ben yardımsever bir bowling diktatörüyüm."

"Tulane," diyor, öne doğru eğilip elini uzatarak. "Kendine bir anlaşıma yaptın. Günlük kahve. Bir aylığına."

Uzanıp elini tutuyorum: sıcak, kuru, güçlü. Biraz sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor, tıpkı son kez el sıkıştığımızda olduğu gibi.

"Krema var, şeker yok," diyorum.

O ısıltı gözlerini tekrar aydınlatıyor, elim hala onun ellerinde ve içimden hızlı bir bilmem ne geçiyor.

"Ben siyah alacağım," diyor, gözlerinde bir gülümseme parlıyor.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ELİ

Violet'i tanımasaydım, beni kandırdığını düşünürdüm.

Anlaşmamızdan sonraki turda bir strike, sonra da bir yedek aldı. Yine de beş puan farkla kazandım ama düşündüğümünden daha yakındı.

Ondan sonra, ya iki katı ya da hiç teklif ediyor. Kazanana iki aylık kahve, kaybedenden.

Kabul ediyorum, aynen onun bildiği gibi.

Bir sonraki turu kazanır. Yedi puan farkla. Her nasılsa, kazanacak bir şeye sahip olma vaadi onu bowlingde eskisinden iki kat daha iyi yapıyor.

O sırada Kevin, Lydia ve Naomi ayrılıyor, ama Violet ve ben bowling iddiamıza çok fazla daldığımız için bunu fark etmiyoruz bile.

Violet'e ya üç katı ya da hiç teklif ediyorum.

Kazanana tüm yaz boyunca bedava kahve. Her sabah taze olarak elden teslim edilen üç aylık kahve hizmeti, bu son bowling maçının sonucuna bağlı.

Kabul ediyor.

Hiç bu kadar sert bowling oynamamıştım. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç bu kadar yoğun bowling oynamamıştım - kazanmayı seviyorum ama buraya en son yıllar önce kardeşlerim Seth ve Caleb ile gelmiştim. Kimin kazandığını bile hatırlamıyorum.

Ama Şimdi, Violet'e karşı bowling oynarken, kanıma susadım. Düşürdüğü her pin canımı yakıyor. Oluktan attığı her top bir zafer.

Ne zaman bir vuruş yapсам sevinçle uluyorum ve sanki Olimpiyatları kazanmışım gibi iki yumruğumu da havaya kaldırıyorum.

Diğer Őeritlerden garip bakışlar almaya başladık.

Tam orada olmasına rağmen, bowling oynarken kıcını izleyerek dikkatimin dağılmasına bile izin vermiyorum. Onun dönüşlerinde yapacak başka bir Şeyim olmasa da, kendimi başka bir yere odaklıyorum.

Dikkat

dağıtmak yok.

Sürpriz yok.

Sadece zafer.

Çoğunlukla dikkat dağıtıcı bir Şey yok. Birkaç kez bakıyorum, çünkü Violet'in poposu bowling oynarken ve özellikle kot pantolon giyerken bile haksız yere muhteşem.

Oyunun son turuna geldiğimizde Ken's Bowl-o-rama kapanıyordu. Diğer Őeritlerin ışıkları çoktan sönmüş, lobiyi süpürüyorlar ve imtiyaz standının arkasındaki adam patlamış mısır makinesindeki pislikleri kazıyor.

Berabere kaldık.

Hayatımın en riskli, en stresli anı olabilir.

Oyunun bu noktasında neredeyse hiç konuşmuyoruz, sadece yarışıyoruz. Ben tamamen elimdeki konuya odaklanmış durumdayım ve Violet da öyle, sadece ara sıra plastik bira bardağından bir yudum almak için hareket ediyor.

Bir Şey içmeyi reddettim. Alkolün bu zaferi benden çalmasına ihtiyacım yok.

Sıra bende, oyunun son karesi. Rahatsız plastik koltuktan kalkıyorum. Şanslı ilan ettiğim parlak turuncu bowling topunu elime alıyorum.

Kulvarın ağzında oyalanıyorum, sahip olduğum tüm bowling bilgisini topluyorum.

Düz uçun. Doğru uçun.

Topu kendi önüme getiriyorum.

Eve getir onu, şanslı top.

Geri çekiliyorum, çömelıyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Sekiz pin düştü. Kulvarın her iki tarafında hala duran bir lobut var. Bana gülüyorlar. Benimle alay ediyor. Derin bir nefes alıyorum, ellerimi silkeliyorum ve Violet'in derime batan iğneler gibi hissettiren bakışlarını görmezden geliyorum.

Topum geri geliyor. Geri alıyorum, kendimi hazırlıyorum ve tekrar atıyorum.

Koridorun ortasından aşağıya doğru süzülüyor, sadece lobutlar işbirliği yapsaydı mükemmel bir vuruş topu.

Aparat aşağı inip onları şeridin sonundaki açık ağza düşürürken onlara ters ters bakıyorum.

Sekiz. Violet 8'den az puan sürece ben iyiyim.

Dönüyorum. Violet ile göz göze geldim. Bira bardağı boştu ve bir kez başını sallayıp ayağa kalktı.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Onun oturduğu yere oturuyorum, sıcaklığı hala plastiğin içinde. Sokakta bir ışık daha yanıyor ama ikimiz de kafamızı çevirmiyoruz.

Topu kapıyor, ileri doğru adım atıyor. Vakum durur. Patlamış mısır makinesindeki kazıma devam ediyor.

Yedi iğne. İki şeridin bir tarafında, biri diğer tarafında.

Kalbim sıkışıyor. Nefesimi tutuyorum. Topunun geri dönmesini beklerken bana dönüp bakmıyor ve bu oyunu berabere bitirirsek ne olacağını merak ediyorum.

Topu dönüşten çıktı. Topu kapıyor, dikkatlice havaya kaldırıyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan kulvara geri dönüyor.

Çömelip kolunu geriye doğru sallarken ve topu bırakırken kelimenin tam anlamıyla koltuğumun kenarındayım. Top yana doğru savruluyor, oluğa gittikçe yaklaşıyor. İkimiz de nefes almıyoruz. Şimdi ayaktayım, sanki topu oluğa sokabilecekmişim gibi ona bakıyorum.

Yarı yolda, geri dönüyor. Kalbim sıkışıyor. Önümde, Violet iki eliyle saçlarını tutuyor, bowling topu kulvarı geçip tahtayı boydan boy keserken parmak uçlarında duruyor.

Sağdaki iki iğneye mükemmel bir çarpıyor ve her ikisini de içi boş bir *şaplakla* yere düşürüyor.

Violet çığlık atıyor.

"EVET!" diye bağıyor, iki yumruğunu da havaya kaldırıyor. "EVET! !"

Plastik koltuğa geri kayıyorum, yenilgim ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Bir pin. *Aptal* bir bowling lobutu.

Mesele kahve bile değil. Kahvenin kendisi o kadar da önemli değil. Her sabah ona kahve götürmek zorunda olmam, sanki onun özel uşağıymışım gibi. Bütün yaz boyunca her sabah ona kahve götürmek ve *bowlingde senden daha iyi olduğumu* göstermek zorunda *olmam*.

Onu her sabah görmek kesinlikle, tamamen, yüzde yüz korkunç olacak. Gizliden gizliye bunun için en ufak bir istek bile duymuyorum.

Keşke zamanda geriye gidebilsem ve teklif etmeden önce kendimi tokatlayabilsem. *ilginç hale getirin*.

Sırıtarak geri dönüyor. Yüzü neşeden pembeleşmiş, saçları biraz dağılmış ve gülüyor. Hâlâ kendime küfrederken bir elimi uzattım, o da sıkı.

"İyi oynadı," diyorum, ciddi olmaya çalışarak.

"Krema var, şeker yok," diyor gözlerimin içine bakarak.

"Zaten söyledin."

"Sadece bildiğinden emin olmak istedim," diyor, gözlerinde bir parıltıyla. "Ve sıcak severim."

"Ne kadar sıcak?"

"Yapabildiğin kadar sıcak."

Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Bu kadar sıcakla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum. kaçırıldı. Violet gülüyor, ama yemin ederim o da kızarıyor.

"Benim için endişelenme Loveless," diyor köpekbalığı gözleri hâlâ dans ederken. "Bunu kaldırabilirim."

Hala kahveden mi bahsediyoruz?

Elimi onunkinden çekiyorum, ona tekrar bakıyorum, hala zaferle kızarmış, hala nefessiz ve çılgınca.

O böyle güzel. O kadar güzel ki söylemek üzere olduğum şey ben söyleyemeden titriyor ve ölüyor, o kadar güzel ki bu pis bowling salonunu aydınlatıyor

Anı, karşı konulmaz bir düşünceyle gafil avlandım: Buradan gitmek ve onu da yanımda götürmek istiyorum. Sprucevale'i arkamızda bırakmak istiyorum. Onu yeni bir yere, daha önce hiç gitmediği heyecan verici bir yere götürmek istiyorum. Nefesini kesmek ve mutluluktan başını döndürmek istiyorum, tıpkı bunun gibi.

Başımızın üzerindeki ışık sönüyor ve Ken's Bowl-o-rama'nın kapanmakta olduğu ve Violet'i bu kadar mutlu eden tek şeyin beni bir şeyde yenmek olduğu gerçeğine geri dönüyorum. Kulvarımızın üzerindeki skor tabelası sönüyor. Kendime bunun sadece aptalca, anlamsız bir bowling maçı olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kahve bahsiyle bile anlamsız.

Ama Violet ve benim aramdaki hiçbir şey için bu doğru olmadı. Hiçbir şey *anlamsız* değildir.

Bowling ayakkabılarımızı konuşmadan sıkılmış gence geri veriyoruz ama Violet neredeyse parlıyor. Ona doğru dürüst bakamıyorum bile.

Kapıya yöneldiğimde "Bir süre burada takılacağım," diyor.

"Kapatıyorlar."

"Bir süreliğine kapatacaklar. Bir kitap getirdim, sorun etmezler" diyor, hâlâ kiralık ayakkabıların yanındaki bankta otururken.

Dönüyorum, kaşlarımı çatıyorum ve içtiği biraların sayısını sayarken elimi cebime sokuyorum. Bize verdikleri bardaklar küçüktü ama cevap *onu çakırkeyif yapmaya yetti*.

"Seni bırakayım," dedim.

"Ben-"

"Ben zaten senin yazlık kahve kölenim, Tanrı aşkına bir gezintiyi kabul et," diyorum. "Seni öldürtmeyeceğimi zaten biliyorsun."

"Kazandığım için kızgınsın."

"Evet," diyorum kollarımı önümde kavuşturarak. "Ve eğer seni bırakmayı kabul etmem için beni zorlarsan daha da sinirleneceğim, o yüzden hadi gel."

"Arabam burada."

"Ken seni çekmeyecek." "O zaman ben nasıl-"

"Violet, yemin ederim, şehre döneli üç ay oldu ve bu sürenin ikisini seni arabama binmeye ikna ederek geçirdim, böylece seni sağ salim eve götürebilirim," diyorum. "Seni alıp buradan götürmekle tehdit ettirme beni."

Gözlerini kısıyor ama yemin ederim yine kızarıyor. İçimi kemiren düşünceyi görmezden geliyorum, onu alıp bir yere taşımanın o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorum.

"Ben yaparım," diyorum.

"Tamam, ," diyor, ayağa kalkarak. "Peki. Teşekkür ."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELİ

Ben arabayı sürerken camları açıyor ve ılık gece havasının içeri süzülmesine izin veriyoruz. Violet yolcu koltuğunu sonuna kadar arkaya itiyor ve ayaklarını gösterge paneline dayıyor, hala anlayamadığım parlak renkli çoraplar giyiyor, elleri başının üzerinde.

Dikkatimi dağıtıyor. Önümüzdeki üç ay boyunca her sabah ona kahve uzatırken onu bol bol göreceğimi bilsem de, önümdeki yoldan çok ona bakarak zaman geçirmek istiyorum.

Ugh.

"Bu kadar eski bir arabayı nereden buldun?" diye soruyor, tavandaki bir noktayı dürterek. Sigara yanığına benziyor, tavana uzanan kumaşta yanık bir daire.

"Maddy Thompson bunu çiftliğinde köpeklerini taşımak için kullanıyordu," diyorum. "Geri taşındığımda köpek taşımak için daha iyi olan daha yeni bir pikap almıştı, bu yüzden bunu iki yüz dolara almama izin verdi."

"O kadar ödedin mi?"

"Hey şimdi," diyorum konsolu okşayarak. "İkinci denemede muayeneden geçti ve ıssız bir yerde neredeyse hiç arıza yapmıyor."

Violet koltuğunda kayıyor ve bir elini pencereden dışarı uzatıyor, parmakları rüzgârda dalgalanıyor. Onları izliyor, başı benden başka tarafa dönük, sanki düşünüyormuş gibi.

"Neden geri döndün?" diye soruyor sonunda.

Bir elimi direksiyondan çekip dirseğimi kapı çerçevesine yaslıyorum, rüzgârın saçlarımı yalamasına izin veriyorum. Elbette Violet nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir soru soracaktı. Pek sayılmaz.

"*Le Faisan*'daki şef doğum iznine ayrıldı ve birkaç aylığına onun yerini doldurup dolduramayacağımı sordu," diyorum. "Aşçılık okulundan bir arkadaşım."

Violet bana bakıyor, eli hala arabamın camından dışarıda dans ediyor, parmakları rüzgarda yavaşça sallanıyor.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu yeterince iyi değil mi?" Ben soruyorum.

Violet, "Sadece bir arkadaşına iyilik yapmak için burada olsaydın, hâlâ burada olmazdın," diyor.

"Kalmaya karar verdim." "Neden?"

Omurgamın yavaş yavaş demire dönüştüğünü ve her an derimin içinden çıkıp zırh haline gelmeye hazır olduğunu hissediyorum.

Bu benim hatam. Violet'in yanında kendimi savunmasız bırakmamam gerektiğini biliyorum, ne kadar kısa sürerse sürsün.

"Neden olmasın?"

Violet sonunda dönüp bana bakıyor. Bronco'nun gösterge panellerinin soluk ışıltısında gözleri renksiz, ama içimde o tanıdık his var: sudaki köpekbalıkları.

"Çünkü buradan her zaman nefret ettin" diyor, sanki çok açılmış gibi. "Chicago Üniversitesi'ne kabul mektubunu aldığın günü hatırlıyor musun?"

Karanlıkta sırtarak ön camdan dışarı bakıyorum. "Bunun için hâlâ kızgın mısın Violet?"

Şimdi gülme sırası onda.

"Artık değil, ama sen kesinlikle bir pisliktin," diyor.

"İstediğin her okula girdin," dedim. "Yale'e, Duke'a, Georgetown'a, tüm devlet okullarına girdin ve Chicago'yu almama bile izin vermedin."

"Muhtemelen İsa Mesih'in kendisi gelip sana o kabul mektubunu bizzat vermiş gibi davrandığın içindir," diyor. "Yale'e girmenin bana pek bir faydası olmadı."

"Chicago da öyle," diyorum.

Sessiz ama beni izlediğini hissedebiliyorum. Bekliyor, sanki bana yeterince zaman verirse bir şey söyleyeceğimi biliyor.

Acaba ona söylemeli miyim? Acaba zaten biliyor mu?

"İkinci dönemimin yarısında ayrıldım," diye itiraf ediyorum sonunda, çünkü kamyonun içindeki karanlık bana zırh gibi geliyor. "Ya öyle yapacaktım ya da her şeyden kaldığım için atılacaktım."

Bir sessizlik ritmi: düşünceli, garip bir şekilde nazik. "Bu doğru muydu?"

"İncil gibi."

"Dedikoduların hep abartıldığını düşünmüşümdür," diyor yolcu koltuğunda kıpırdanarak. "Söyledikleri her şey doğru muydu?"

Elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum, dirseğim hâlâ çerçevenin üzerinde. "Ne söylediklerine bağlı."

Violet bir elini kaldırmış, başparmağını uzatmış, sayıyordu. "Kaliforniya'da bir hippie komününe katıldın."

Gülüyorum.

"Pek sayılmaz."

"Ama sen Kaliforniya'daydın?"

"Öyleydim. Organik bir çiftliğin yanında bir oda kiralamıştım ve taze yumurta karşılığında hamur işi takas ederdim, bu sayılır mı?" diye sordum.

"Akan beyaz cüppeler giyip bol bol ilahi mi söylediniz?" diyor umutlu bir ses tonuyla.

"Her iki konuda da hayır. Beyaz benim rengim değil ve bir melodiyi taşıyamam."

İşaret parmağını kaldırıyor.

"Kuzey Dakota'da hapisteydin." "Ne için?"

"Genellikle bir tür dolandırıcılık, ama söylentiler asla tam olarak karar veremedi," diyor.

"Barmenlik yapıyordum," dedim. "Ama bir keresinde bir kavgayı ayırmak zorunda kalmıştım ve o yüzden bir yara izim var."

"Havalı bir yara izi mi?"

Sol elimle sağ kolumu yukarı çekiyorum, omzumdaki hafif kabarık çizgiyi buluyorum. Violet eğiliyor.

Anında onun yakınlığının, gözlerinin üzerimde olduğunun farkına varıyorum. Ben kendi gözümü önümde tutuyorum, yolun her ayrıntısını içime çekiyorum, omurgam kaskatı. Zırhını giy.

"Dokun ona," diyorum düşünmeden, kelimeler onun tenini tenimde hissetme arzusundan başka bir şeyden kaynaklanmıyor.

"Neden, gerçek olduğunu bileyim diye mi?" diye takılıyor.

Yine de dokunuyor, parmağı tenimde serinliyor. Nefesimi tutuyorum ve aklıma gelen her sorunun cevabı asfalta yazılmış gibi yolu izliyorum, sanki gözlerimi ileride tutmak kalbimin çarpmadığı, nabzımın hızlanmadığı anlamına geliyormuş gibi.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

Parmağı kolumdan ayrılıyor ve koltuğuna geri oturuyor.

"Kendin hakkında konuşmayı seviyorsun."

"Kayıtları düzeltmek istiyorum," diyorum, ona bakıp sırtımama izin veriyorum. Yolcu koltuğunda yarı bana doğru dönmüş, sadece farların yansıyan parıltısı ve LED saatin yeşil ışıklarıyla aydınlanmıştı.

"Sicilya'dayken mafyaya katılmışsın," diyor ve parmaklarıyla işaretliyor.

Sadece homurdandım.

"Çin'de bir afyon kaçakçılığı çetesinin parçasıydınız."

"Ayrıca hayır."

"Tokyo'daki drag yarışlarında büyük başarı elde ettin."

"Bu bir *Hızlı ve Öfkeli* filminin konusu."

"Bir Moğol prensesinin haremdeydin."

İnanamayarak ona baktım.

"İnsanlar bunu mu

söyledi?" "Ben de

duydum."

"Nereden?" diye sordum. "Kimin aklına bu?" "Henüz inkar etmedin," diye işaret ediyor.

"Moğolistan'ın bir demokrasi olduğunu düşünüyorum" diyorum.

Moğolistan'da nasıl bir hükümet olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, tıpkı geyiklerin toynaklı hayvan olduğundan yüzde yüz emin olmadığım gibi.

"Belki de yanlış anladılar ve başbakanın haremiydi," diye gülüyor Violet.

"Sen de haremdeydin, değil mi?"

"Kulağa çok da kötü bir hayat gibi gelmiyor," diye itiraf ediyorum. "Bütün gün minderlerde yat, bonbon ye, başbakanın seni çağırmasını bekle."

Violet sadece gülüyor.

"Ne?" diye sordum. "Birinin beni haremde tutacağını düşünmüyorsun

değil mi?" "Sakin sakın oturup birinin beni çağırmasını beklediğini

düşünemiyorum.

Sen," diyor. "Haremin geri kalanıyla iyi geçineceğini hayal bile edemiyorum.

Kötü davranışların yüzünden bir hafta içinde atılırsın Eli."

Sırıttıyorum.

"Haremlerin seni yaramazlık yaptığın için kovduğunu

sanmıyorum." "Belli ki sen biliyorsun."

Pine Ridge Estates'e geliyoruz ve yavaşlıyorum, karavan parkına dönüyorum, lastikler çakılda çıtırdıyor. Violet karavanına doğru ilerlerken sessizleşiyor, onu tanıdığımdan beri aynı yerde yaşıyor ve ön tarafa çekiyorum.

"Bana hala neden kaldığını söylemedin," diyor.

Motoru ve farları kapattım. Kamyonun içinden ılık bir esinti esiyor, çam ve çimen kokusu taşıyor, bir sigara dumanı kokusu

Bir yerlerde, yağmur sonrası asfaltın izi.

"Evimi özledim," diye itiraf ediyorum sonunda.

Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Neredeyse ilk kez kendime itiraf ediyorum ama işte: sıkıcı, sıradan gerçek.

Düşündüğünü hissedebiliyorum, parmakları hala pencereden dışarıda, havada sallanıyor.

Bir süre sonra "Hepsi bu mu?" dedi.

Başımı elime dayıyorum ve ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor, kilitleniyor ve bu sefer başka tarafa bakmıyorum.

Violet her zaman beni sinirlendiriyor, sanki beni sinirlendirecek ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını çok iyi biliyor.

Başka hiç kimse beni onun gibi etkilemedi. Ne diğer arkadaşlarım, ne erkek kardeşlerim, ne de yıllar boyunca sahip olduğum kız arkadaşlarım. Hiç kimse yaklaşamadı bile.

Beni hala etkiliyor ama bir şeyler değişti. Sanki üst katmanımı kaldırıyor ve altına bakıyor, inceliyor, eleştiriyor.

Beni çığ ve çıplak görüyormuş gibi hissediyorum.

Teşhir ediliyorum. İşin garip yanı, bundan nefret etmiyorum.

da garibi, sadece onun görebileceği şekilde görülmekten hoşlanmaya başlıyorum. Ben.

"O zamanlar daha karmaşık hissediyordum," diyorum sonunda. "Annemi özledim. Kardeşlerimi özledim. Sokakta yürürken gördüğüm hemen herkesin adını bilmeyi özledim. Yağmur yağdıktan sonra buradaki havanın kokusunu özledim."

Hayal görüyor olabilirim ama sanırım havayı kokluyor.

"Toprak, çam ağaçları ve kayalar," diye öneriyorum.

"Toprak ve taşlar birbirinden farklı mı kokar?" "Burada öyle."

Elini kapının koluna koyuyor, sanki çıkmak üzereymiş gibi, ama sonra tekrar bana bakıyor.

" bir şey?" diye soruyor.

"Toprak kokusu mu?"

"Evini özlemek."

Yutkunuyorum, düşünüyorum.

"Bunu hiç hissetmedim," diyor, gözlerini dikip önüne bakarak. "Hiç yeterince uzun süre uzak kalmadım."

"Belki de evini özleyen biri ." "Bundan şüpheliyim."

Onu izliyorum. O da karavanını izliyor, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gözlerini küçük verandasının üzerindeki ışığa dikmiş. Sanki bana dönüp bakmayı reddediyor.

Uzanıp ona dokunmak istiyorum. Elmacık kemiğinin kıvrımını parmaklarımın altında hissetmek, sıcaklığının tenime işlemesine izin vermek istiyorum. Ev gibi mi kokuyor, çam, toprak ve taş gibi mi, yoksa yeni ve tamamen farklı mı kokuyor görmek istiyorum.

Bira fabrikasının arkasındaki öpücüğümüzü henüz aklımdan çıkaramadım. Asla da unutamayabilirim.

"Etrafınızdaki her şeyin biraz yanlış olduğunu ve bunu düzeltmeyeceğinizi hissetmektir," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Kendinizi tanıdık olana gömmek için duyduğunuz derin bir arzu."

Dönüp bana bakıyor, yüzü okunmuyor.

"Zaten bildiğin ve sahip olamadığın şeyi istemektir," diye bitiriyorum.

Violet sadece beni izliyor. Yine o hisse kapılıyorum, beni katman katman soyduğu hissine. Beni kimsenin tanımadığı kadar tanıdığını hissediyorum.

Sonra kapısını açar ve büyüyü bozar. Serin gece havası içeri doluyor. Emniyet kemerini çözerken tıngırdıyor.

"Bıraktığın için teşekkürler Eli," dedi ve . Ben de atlıyorum, iki kapı da çarpıyor.

"O zaman yine mi Eli?" Ben diyorum.

Violet çantasından anahtarlarını çıkarırken omzunun üzerinden bakıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Başka bir adın var mı?" diye soruyor.

"Bowling salonundayken birden *Loveless* oluverdim," diyorum iki yetişkinin ancak yan yana durabileceği büyüklükteki küçük verandasının merdivenlerini çıkarken. Küçük çim alanının üzerinde bir ileri bir geri yanan ışıklar var ve ikimiz de ortamdaki ışığa doymuş durumdayız. "İlk isim ayrıcalıklarımı geri aldığımı bilmek güzel."

Anahtarını kilidinde çeviriyor. Karavanının alüminyum kaplamasına yaslanıyorum, ön kapısının hemen yanında.

Onu buraya kadar takip etmemeliydim. O güvenli bir şekilde içeri girene kadar arabamda kalmalı ve sonra gitmeliydim.

Violet'a bu kadar yakın olmak tehlikeli hissettiriyor.

"Bana önce Tulane dedin," diye karşı çıkıyor. "Sanki atletizm koçummuşsun gibi."

"Eğer beni Bay McLeod'la kıyaslıyorsanız, ciddi şekilde aşağılandım." "O zaman bana Tulane deme, *Loveless*," diyor. Benimle alay ediyor.

"Bana *Loveless* deme *Tulane*. En azından sana böyle seslendiğimde kimi yakaladığımı biliyorum. Kalabalığın içinde 'Loveless' diye bağırırsan herhangi birimizi yakalayabilirsin."

"Ya aradığım kişi sen değilsen?" diyor. Kaşlarımı çatıyorum, ellerim ceplerimde.

"Peki neden kardeşlerimden birini çağırıyorsun?" "Neden seni çağırayım ki?"

"Görünüşe göre bir araba ve ayık bir şoför için," diyorum. "Çünkü bir Moğol haremde olmanın tüm iğrenç ayrıntılarını bilmek istiyorsun."

"Öyle olmadığını söylediğini sanıyordum," diye alay ediyor. "Ne doğruladım ne de reddettim."

"O zaman kirli detaylar neler?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak, mavi-gri gözleri bana meydan okurcasına bakıyordu. Kilitteki anahtar

unutulmuş.

"Onları dinleyelim Eli."

Gitmem gerektiğini biliyorum. İyi geceler dileyip hemen gitmeliyim ama yapmıyorum. Pişman olacağım bir şey yapacağım ve bunun bir tren gibi geldiğini ve rayların üzerinde durduğumu hissedebiliyorum.

Onu zaten bir kez öptüm ve biter bitmez kaçtı. Bunu bir daha yapmamam gerektiğini biliyorum.

Ama ismimi söylediğinde kulağıma gelen sesi seviyorum. Bana bakışını, bir şey yapmam için bana adeta meydan okumasını, yaklaştığı her santimde kalbimin gümbür gümbür atmasını seviyorum.

Sanki bir sırrı fısıldayacakmışım gibi eğiliyorum ve o başka bir şey bekliyormuş gibi yüzünü yukarı doğru eğiyor. Çekip gitme düşüncesi beynimden uçup gidiyor.

"Aslında bir haremde olmadığın sürece," diyor, sesi aniden yumuşuyor. "Tabii beni etkilemek için yalan söylemiyorsan."

"Bir prensesin haremde olsaydım etkilenir miydin?"

Esinti bir tutam saçı yüzüne savuruyor ve hiç düşünmeden yakalayıp kulağının arkasına itiyorum, parmaklarım boynunun yumuşak tenine değiyor.

"Şaşıracığıma eminim," diyor.

Elimi . Sadece orada tutuyorum, nabzının derisinin altında attığını hissediyorum.

"Ben alırım," diyorum, sesim şimdi daha yumuşak, onunkine uyuyor.

"Seni başka ne şaşırtabilir ki?"

"Bilseydim sürpriz olmazdı," diyor.

Çok yaklaştık. Şimdi elim boynunun arkasında ve beklenti için zar zor nefes alıyorum, kanım kulaklarımda sürekli *bir bunu yapma, bunu yapma* akışıyla akıyor.

Ona nasıl sürpriz yapacağımı çok iyi biliyorum.

Eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum, bu kötü fikrin tadını çıkarıyorum, ağzı yumuşak, sıcak ve esnek, ben adım atıp onu kendime çekerken vücudu yavaşça benimkine çarpıyor.

O da beni öpüyor ve bu sefer farklı - daha yumuşak, daha tatlı - ama aynı derecede iyi, ağzı benimkinin altında ateşli, bir elini belime kaydırıp beni çekiştirirken açılıyor.

Daha yumuşak ama daha az yoğun değil, sıcaklığı içime işliyor; daha tatlı ama onu daha az istemiyorum, hala başım dönüyor, hala onun için yanıp tutuşuyorum.

Dişleri dudağıma hafifçe sürtünüyor ve bunun tehlikeli olduğunu hatırlıyorum. Sandığımdan daha da tehlikeli, çünkü diğer kolum da ona sarılmış durumda, çünkü dilimi dudağında gezdiriyorum, çünkü dudaklarımı onunkilerden ayırmadan kapıyı nasıl açacağımı, içeri nasıl gireceğimi, yatak odasının karanlığında da bu kadar istekli olup olmadığını nasıl öğreneceğimi düşünüyorum.

Birbirimize karşı hareket ediyoruz. Dudaklarımız milimetrelerce, bir anlığına ayrılıyor. Eli gömleğimin etrafına dolanıyor ve sonra tekrar birleşiyoruz ve bu sefer yenilenmiş bir aciliyet, daha önce olmayan bir alt akım var.

Bir elimi ondan çekiyorum, kapı kolunu buluyorum, karavanın ötesinde bir yerden yüksek bir BANG sesi geldiğinde kapıyı itiyorum.

İkimiz de geri çekiliyoruz, Violet neredeyse verandadan atlayacak, ama atamadan onu tutuyorum. Kızarmış ve ağzı açık, dudakları kırmızı ve hafifçe şişmiş, saçları bowling zaferinden sonra olduğundan daha da vahşi.

Birbirimize bakıyoruz. Gürültüyü çoktan unuttum, zihnim az önce olanlarla ve bundan sonra olacaklarla dolu.

Violet yutkunur.

"Sanırım bu-"

Bir çarpışma daha, bu seferki onun çatısında. Onu kendime doğru çekiyorum, yukarı bakıp gürültüyü takip ederken kolum koruyucu bir şekilde sırtına dolanıyor.

Römorkun alüminyum tavanından aşağı kayan bir şeyin çıkardığı kusursuz bir kazıma sesi var. Onu daha sert çekiyorum.

Bir an sonra boş, ezilmiş bir bira kutusu düşer ve içi boş bir şekilde yere iner. merdivenlerinde *takırdıyor*.

"-Yan kızılderililer," diye bitiriyor.

Düşen bira kutusuna bakıyorum, Violet hâlâ kollarımda. Cehennem gibi sarsıldım, neredeyse saldırıya uğrayan cahilden çok Violet yüzünden.

"Birçok şeyi patlatıyor gibi görünüyorlar," diyor Violet, hızlı hızlı konuşarak ve saçlarını kulaklarının arkasına iterek. Bana bakmıyor ama kollarımın arasından çıkıyor. "Geçen gün-"

"İyi misiniz?" diyor arkamdan bir ses ve dönüyorum. Yırtık camo pantolon ve beyaz atlet giymiş bir adam karavanın köşesinden geliyor, endişeli görünüyor.

"Biz iyiyiz," diyor Violet. "Sanırım kutunuzu bulduk."

Hâlâ basamakların üzerinde duran kutuyu işaret ediyor.

"Bunun için üzgünüm," der, teneke kutuya doğru ilerler ve onu alır. "Jim'e o şeyi yakmamasını söyledim ama sarhoşken söz dinlemediğini biliyorsun. Biraz daha sessiz olmalarını sağlamaya çalışacağım, böylece mahremiyetinizi koruyabilirsiniz."

Sırıttırıyor, göz kırptırıyor, sonra karavanın köşesinden geri dönüyor.

Violet'in eli yine kapı kolunda ve aniden aramızdaki boşluk bir uçurum gibi geliyor.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyor, kapıyı iterek açıyor. "İşe gitmem gerekiyor ve burası biraz soğuk. Ve eminim senin de eve gitmen gerekiyordur..."

"Violet."

"Ve arabamı nasıl geri alacağımı bulmak zorundayım?"

"*Violet*."

Sonunda bana baktı. Gözlerinin içine.

"Bu kötü bir fikir Eli," diyor, sesi durgun ve sessiz. "Yine de bıraktığın için teşekkürler."

Sonra kapıdan çıkıp gitti ve ben kapı üzerime kapanmadan önce ona bunun kötü bir fikir *olmadığını* bile söyleyemedim.

Bunu destekleyecek kanıtım olduğundan değil. "*Hey, bu çok eğlenceliydi*"nin ötesinde nedenlerim olduğundan bile değil, ama şu anda bu yeterli bir neden gibi görünüyor.

Karavanı çok sessiz. Hiçbir ışık yanmıyor. Döşeme tahtaları içeriden gıcırdamıyor.

Arkamı dönüp merdivenlerinden aşağı iniyorum, ışıkları hala usulca parlıyor, yandaki cahiller lanet olası bir Salı gecesi olmasına rağmen bağırıp çağırıyor.

Kamyonetime binip annemin evine geri dönüyorum ve tüm yol boyunca kendimi Violet'in haklı olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MENEKŞE

Kapıyı kapattım ve hareket etmedim. Kilitlemiyorum bile, sadece karavanımın içine girip donuyorum, birkaç dakika içinde çözüleceğimi ve az önce ne olduğunu anlayacağımı umuyorum.

Bir süre sonra Eli'nın dışarıdaki merdivenlerden indiğini duyuyorum. Kamyonetinin derin gümbürtüsü, lastiklerin çakılları ısırırken çıkardığı çıtırtılar ve uzaklaşırken çıkardığı alçak öksürüklü uğultu.

Söndüğünde, hareket edebilirim. Kapımı kilitliyorum. Çantamı hemen arkasındaki yere bırakıyorum, kancasına asma zahmetine girmiyorum ve küçük banyoma giriyorum.

Işığı bile açmıyorum, sadece suyu akıtıyorum ve sonra yüzüme sıçratıyorum çünkü şoku etkisiz hale getirmek için *bir şeyler* yapmam gerekiyor.

Sıçrama.

Bunun gerekiyordu.

Sıçrama.

Yine de hoşuna gitti.

Sıçrama.

Eli berbat bir fikir. Birbirinizden hoşlanmıyorsunuz bile, neden onunla öpüşesin ki?

Sıçrama. Yüzüm *gerçekten* temizleniyor.

Ve baş nedimeyi unutuyorsun.

Ellerimi yüzümün yarısına kadar indiriyorum. Günlerdir ilk kez bunu unutmuştum, ama şimdi sahne tüm gücüyle geri geliyor: asansör, sarılma, kendini beğenmiş bakış, kapıların kapanması ve şimdi tüm düşüncelerim birbirine çarpıyor, kafa karıştırıcı bir karmakarışık.

Seni öptü ve sonra ona çaktı ve sonra seni öptü - ama belki de yapmadı - ama belki de yaptı - ve eğer yaptıysa o zaman ne olacak? Bir mil uzunluğundaki listedeki başka bir kız mı olacaksın?

Sadece sorabilirsin.

Tanrı aşkına, bir yetişkin gibi davranıp sorabilirsin.

Sormak istemiyorum. Eli'nın asansörde onunla birlikte olduğunu fark ettiğimi bile bilmesini istemiyorum, çünkü o zaman başka bir kızla asansörde olmasını *önemsediğimi*, kışkandığımı ve keşke olmasaydım dediğimi anlayacak ve ben bunların hiçbirini istemiyorum.

Ayağa kalkıyorum, yüzümü kuruluyorum ve oturma odama geri dönüp çantamı askıya asıyorum, ardından bir bardak su içmek için mutfığa gidiyorum. Adeline'a mesaj atıp sabah beni bowling salonuna bırakıp bırakamayacağını soruyorum. Bugün onun izin günü ve ayrıca, Tanrı biliyor ya, bir güncellemeye ihtiyacı var.

Tanrı'ya şükürler olsun ki cahiller her ne halt ettilerse yapmamış olsalardı, muhtemelen Eli'yi içeri davet ederdim ve o zaman gerçekten sonradan pişman olacağım bir şey yapmış olurum.

Ya da değil, sanırım.

Hayır, kesinlikle pişman olurum. Evet, Eli Sprucevale'den uzak kaldığı süre boyunca gizemli bir şekilde ateşlendi ve evet, biraz değişti ama o hala Eli. Bugün erken saatlerde ikimiz de bowling maçı sanki dünya satranç turnuvasının final turuymuş gibi davrandık ve bu sadece aptal bir bowling maçıydı.

Eli ve ben uyumlu değiliz, onu öpmek gerçekten güzel olsa bile. O beni incitecek ve ben de onu inciteceğim, çünkü aktif olarak çökmesini ve yanmasını istediğin biriyle nasıl bir ilişki yaşayabilirsin ki?

Büyük aşk hikayelerinin hiçbirinin böyle başlamadığından eminim.

Gurur ve Önyargı biraz öyle sanırım.

"Eli, Bay Darcy değil," diyorum boş mutfağıma yüksek sesle, sanki bu her şeyi halledecekmiş gibi.

Sonra ışıkları kapatıp yatağı gidiyorum ve Eli'nin bana yapmasını istediğim şeyler hakkında daha fazla düşünmüyorum.

Azıcık bile değil.

Yatağımda bir sarsıntıyla doğruldum. Saat sabah beşi gösteriyor ve az önce korkunç bir farkındalık yaşadım.

Eli bu sabah bana kahve getirecek. Ofisime. İlk iş olarak. Çünkü anlaşmamız böyleydi ve ben bowlingi kazandım ve aman Tanrım bu çok garip olacak. *Bu neden benim başıma geliyor?*

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tekrar uyumuyorum ve saat beş kırk beşte yataktan kalkıp mutfağımı temizlemeye çalışıyorum.

Adeline yedi kırk beşte geliyor ve arabasına bindiğim anda bana kaşlarını çatıyor.

"Ne yaptın?" diye soruyor.

"Eli'yi tekrar öptüm,"
diyorum.

"Güzel, sonunda," diyor ve arabasını vitese takarak garaj yolumdan çıkıyor.

Sonra karavan parkının içinden geçen çakıllı yolun ortasında durur.

"*Yine mi?*"

"O gece bira fabrikasında sarhoşken onunla öpüşmüş olabilirim," diye itiraf ediyorum.

"*Bu yüzden bu kadar tuhaftın,*" diyor, araba tekrar ilerlerken. "Ayrıca sarhoş değildin. Biranı bile bitirmemiştin."

"Bırakın yalanıma inanayım," diyorum.

Adeline sadece iç çeker ve ana yola döner.

"İyi," diyor. "Çok fena dağıttın, bira fabrikasının deposunda Eli'yle ilişkiye girdin -"

"İlişkiye girmedik, öpüştük," diye düzeltiyorum. "Ve dışarıdaydık."

"Ve sonra dün gece yine yaptın."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve başımı koltuk başlığıma yaslıyorum. "Evet," diyorum.

"Ateşli bir adamla iki kez öpüştüğün için çok üzgünüm," diyor. "Kız kurusu olma planlarını bir kenara bırakmak zorunda kalmak ne korkunç."

"O planları bir kenara bırakmadım," diyorum. "Biz çıkmıyoruz. Birbirimize katlanamıyoruz."

"Kulağa biraz çıkıyormuşsunuz gibi geliyor," diyor.

Duraksıyorum, ona baş nedimeden bahsetmeli miyim diye düşünüyorum, çünkü Adeline bile deli olduğumu düşünebilir.

"Arada başka biriyle yatmış olabilir," diyorum yavaşça. Bu onun dikkatini çekti.

"Ne?" diye bağırıyor. "Eli bir sürtük mü? Tamam, bunu görebiliyorum.

Gerçekten de azmıştı." "Şunu söylemeyi kes," diye homurdandım.

"Loveless'ın bütün erkekleri çok seksi," diyor Adeline, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. "Levi bile. Ve bilirsin, her zaman Seth için kavga eden en az iki kız vardır-"

"Eli için kimseyle kavga etmeyeceğim," diyorum dik oturarak. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Bunu ima etmiyordum," diyor sakince. "Bana yatmış olabileceği fahişeden bahset."

Ona anlatıyorum: sarhoş nedimeyi, asansörü, ellerini onun üzerinde gezdirmesini, hatta belki de poposunu avuçlamasını, bana bakışını. Bitirdiğimde, arabamın hemen yanındaki bowling salonunun otoparkında oturuyoruz ve Adeline başını sallıyor.

"Evet, bu bir şey değil," diyor.

"Bana bunu söyleme," diyorum. "Kendimi delirtiyorum."

"Bu biraz senin ," diye itiraf ediyor. "Her zaman değil, ama bu tür Şeylerle kafanı meşgul etme eğilimindesin. Ellie Barker sana yeni torununun resmini gösterdiğinde Shar-Pei cinsi yavru köpeğinin çok sevimli olduğunu söylediğin ve sonra bir hafta boyunca özür kartı mı yoksa iek mi göndersem diye düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Onu hafızamdan sildim, ayrıca o çok kötü bir fotoğraftı ve bebek battaniyeye sarılmıştı ve gerçekten de bir köpek yavrusuna benziyordu."

"O kadar zgnsen baş nedimeye akıp akmadığını sor," diyor kapımın kilidini açarken. "Eğer dili ağzına girmişse bu garip bir soru değil. İki kere."

İ ekiyorum. Beni kovuyor.

"Git bir yetişkin ol!" dedi ve sonunda arabasından indim.

Daha ofisime bile ki, iki elinde birer fincan kahveyle koridorda yürüyordu.

Normal davranın, diyorum kendime, sıcaklık şimdiden ensemden yukarı çıkmaya başlamış olsa da.

Benden önce ofisimin kapısına , sonra elinde kahvesiyle orada dikilip bekliyor. Yüzünde her zamanki yarım gülümsemesi var, saçları hala hafif dağınık, şef beyazları henüz üzerinde değil ve atletini tam olarak neyi kaçırdığını vurguluyor.

"Yağsız süt ve on paket Splenda istemiőtin, değil mi?" diyor yanına gittiğimde.

Yüzümü buruőturmalyım, çünkü o sadece gülüyor.

"Şaka yapıyorum. Kremalı, őekersiz," diyor ve kahveyi elinden alıp yudumluyorum.

Kesinlikle doğru.

"Tam istediğın gibi," diyor, tek kaşını zar zor kaldırarak.

"Evet," diyorum, yüzüm daha da ısınıyor. "Şeker yok. Hem de hiç. Şeker senin için gerçekten kötü, biliyorsun."

Eli bana uzun, araştıran bir bakış atıyor. Kendi kahve fincanını ağzına götürüyor ve içiyor, bu basit hareket bile bir şekilde gerçekten sıcak.

"Peki," diyor sonunda. "Tatlı bir şeye ihtiyacın olduğu konusunda fikrini değıştirirsen bana haber ver."

Sonra göz kırpmıyor, dönüyor ve gidiyor. İçim yapış yapış oldu. *Tanrı*'ya şükür şu anda koridorda başka kimse yok, çünkü şimdi Eli uzaklaşırken arkasından bakıyorum, biraz poposuna bakıyorum ve çoğunlukla sabahın sekizinde kahve teslimatları ve şeker teklifleri konusunda kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

Ofisimin kapısını açıyorum, çantamı çekmeceye atıyorum ve sandalyeme yığılıyorum.

İşim *ilginçleşmek* üzere.

Cuma öğleden sonra kutuları gördüğüm anda başımın belada olduğunu anladım.

İlk olarak, eski bir Subaru ile teslim edildiler ve ben en azından bir kamyonet bekliyordum.

İkincisi, bunlardan sadece beş tane var ve her biri özenli, örümcekli bir el yazısıyla '100 turna' etiketlenmiş.

"Diğerleri nerede?" Cüppeli adama sordum.

Sadece başını eğiyor ve merakla bana bakıyor. Ondan sükûnet yayılıyor, her hareketi kesinlikle sükûnetle dolu.

"Hepsi burada," diyor.

Subaru'nun içine bakmak için eğildim, ama birkaç polar battaniye ve bir köpek tasmaşı dışında boştu.

"Bu sadece beş yüzlük," diyorum. "Yanlış etiketlenmemişlerse?"

Lütfen yanlış etiketlenin. Lütfen yanlış etiketlenin.

Öyle olmadıklarını biliyorum. Daha önce binlerce origami turna gördüm, ama bu binlerce turna değil.

"Evet, sipariş beş yüz kişilikti," diyor hiç telaşlanmadan. "Garip bir rakam olduğunu düşündük, bu yüzden iki kez kontrol ettik. Bir dakika."

Subaru'nun yolcu koltuğuna geçiyor ve elinde bir faturayla çıkıyor.

Kontrol etmek için önce iki, sonra üç kez okudum. Beş yüz turna için.

Midem bulanıyor.

Nasıl oldu da sadece 500 tane sipariş ettim? Yazım hatası mıydı? Bunu düzeltmedim mi?

Daha da önemlisi, şimdi ne yapacağım?

Bütün hafta boyunca küçük, garip şeyler ters gitti. Hafta ortasındaki küçük bir kurumsal toplantının CEO'su dördüncü katta bir oda talep etmesine rağmen üçüncü katta bir odaya yerleştirildi. Roanoke'deki havaalanından birini alması için ayarladığımız bir araba servisi on beş dakika geç geldi.

Mutfakta yüz tane tortilla kayboldu.

Ayrıca Salı gecesi Eli ve ben yazın geri kalanında her sabah birbirimizi görmemiz gerektiği anlamına gelen bir iddiaya sonra öpüştük, bu yüzden şu anda ondan uzak durmaya çalışsam da pek işe yaramıyor.

Hala baş nedimeyi soracak cesareti toplayamadım. Sormam gerektiğini biliyorum. Yetişkin gibi davranmadığımı biliyorum ama *ne* zaman yaklaşısam içimden bir ses *evet ama ya yaptıysa, gerçekten bilmek istiyor musun diye* fısıldıyor ve sonra sormuyorum.

Cehennem gibi bir hafta oldu, demek istediğim bu.

"Doğru," diyorum, hâlâ kâğıda bakarak. "Evet. Beş yüz. Tam burada yazıyor. Mürekkeple."

Aman Tanrım.

"Her zamankinden daha küçük bir sipariş olduğunu düşündük ama belki de başka yerlerden daha fazla vinç alıyorsunuzdur diye düşündük," diyor hala sakın bir şekilde.

Neden arayıp tekrar kontrol etmedin?! diye bağırarak istiyorum ama yapmıyorum. Birincisi, onun hatası olmadığını gayet iyi biliyorum, ikincisi de

Budist rahip özellikle kötü gibi görünüyor, her ne kadar çoğu insandan daha iyi karşılayacağını düşünsem de.

"Hata bizim," diyorum, sesim garip bir şekilde resmileşirken zihnim bu park yerinden yüz mil uzakta, koşuşturmaya başlıyor. "Teslimat için teşekkürler."

Beş yüz vinç daha lazım. Cuma akşamı saat altı.

olabilirim. Ya ?

Beş yüz vinci nereden bulabilirim?

Batan bir hisle cevabı anladım.

"Barış sizinle olsun," diyor keşiş, tıraşlı başı solmakta olan güneş ışığında parlıyor.

Manastırın Subaru'suna binip uzaklaşıyor ve beni ihtiyacım olandan beş yüz vinç daha az olan dönüştürülmüş bir ahırın önünde bırakıyor.

"Bir Cuma gecesi beş yüz vinci nereden bulabilirim?" sorusunun cevabı, en azından yüzeyde, oldukça basittir. Sadece tek bir cevap var.

Kendim yapıyorum tabii ki.

Daha önce hiç origami turna yaptım mı? Hayır. Özellikle el becerilerim ya da ellerim iyi midir? O da değil.

Ama bir gelini hayal kırıklığına uğratmak ve muhtemelen 20.000 doları kaybetmek dışında başka bir seçeneğim var mı?

Hayır! Hayır!

Betsy's Craft Emporium'un sahibi Betsy'yi arıyorum ve yarım saat daha açık kalırsa ona origami kağıdı alacağıma söz veriyorum. Tanrı onu korusun, bunu yaptı ve yedi buçukta Bramblebush'a geri döndüm, bir konferans odasına kuruldum, dev bir origami kağıdı yığını ve origami eğitimleriyle dolu bir iPad ile silahlandım.

Sekize kadar üç tane kötü, iki tane de iyi vinç yaptım. Dokuzda bu sayı altı ve on beş oldu, yani geriye sadece dört yüz seksen beş kaldı.

Bir ara veriyorum, başımı masaya koyuyorum ve hızlıca hesap yapıyorum. Bunları yarın sabah dokuza kadar bitirmem gerekiyor, çift ve düğün planlamacısıyla son görüşmeyi yapmak için burada olmam gerekiyor. Bu on iki saat demek.

On iki saat içinde dört yüz seksen beş vinç...

...vinç başına doksan saniyenin biraz üzerinde. Bu hedefe ulaşamadığımı bilmek için daha fazla hesap yapmama gerek yok; alnımı masaya dayayarak mola vermenin de bir işe yaramadığını söylemek için de matematiğe ihtiyacım yok.

İşleri ne halleder biliyor musun? Kahve.

Kahve işleri halleder.

Bol bol kahve.

Yeni bir kararlılıkla ayağa fırlıyorum ve çalışanların dinlenme odasına gidiyorum, içeri girerken ışıkları açıyorum. Belli ki terk edilmiş, çünkü gecenin bu saatinde burada sadece ben varım, kahve makinesinin parçaları lavabonun yanındaki bulaşıklıkta kuruyor.

O zaman daha önce işyerinde hiç kahve yapmadığımı fark ettim. Kimin yaptığını bile bilmiyorum, sadece buraya her geldiğimde kafein almak istediğimi biliyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak makineye yaklaşıyorum. Altında bir ağzı olan büyük gümüş silindirlerden biri, evdeki Bay Kahve tipi değil ve biraz gizemli olduğunu itiraf etmeliyim.

Ben hallediyorum tabii ki. Bu sadece bir kahve makinesi ve benim üniversite diplomam var. Summa cum laude ile mezun oldum. Bunu aldım.

Suyla dolduruyorum. Sepet-şeyini metal-tüp-şeyinin üstünde , çünkü bunun nasıl oldukça eminim. Üstünü bulup bir kenara koyuyorum, sonra beş kiloluk yeni bir kahve poşeti alıp üstünden çekiyorum.

Ve çek. Ve çek, çünkü görünüşe göre bu günlerde öğütülmüş kahve poşetlerini goril yapıştırıcısıyla kapatıyorlar. Homurdanıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve tüm gücümü kullanıyorum.

Aniden, çanta uçarak açıldı. Bir tarafı yırtılıyor ve öğütülmüş kahve yüzüme, üzerime ve yere fırlıyor.

"Kahretsin," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Çekmecede makas var," diyor arkamdan Eli'nin sesi.

Ayaklarımın altındaki kahve telvesi zemini her zamankinden daha kaygan hale getirerek etrafımda dönüyorum. Orada duruyor, kapı aralığında çerçevelenmiş, yüzünde o rahatsız edici (ve ateşli) yarı gülümseme.

Kalbim aptalca çarpıyor. Mide bölgemde bir şeyler kıpırdıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan onu bininci kez süzüyorum: biraz vahşi siyah saçlar, biraz alaycı yeşil gözler ve ona çok yakışan bir gömlek.

Neden bütün gömlekleri ona bu kadar uymak zorunda?

Bu hiç profesyonelce değil. İş yerinde çok ateşli olduğu için onu şikayet edebilir miyim?

"Teşekkürler," diyorum geldiğince alaycı bir şekilde.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor, ellerini ceplerine sokuyor, kahve çekirdekleriyle kaplı zemine bakıyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum refleks olarak.

"Akşam dokuzda koca bir cezve kahve yapmaya çalışıyorsun." "Ben böyle eğlenirim," diyorum.

"Ne oldu?"

İç çektim. Yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırıyorum, sonra da bozulmuş kahve paketini lavaboya atıyorum.

"Keşişlerle bir siparişı berbat ettim ve şimdi yarın sabaha kadar dört yüz seksen beş origami turnası katlamam gerekiyor," diye itiraf ediyorum.

Eli alçak sesle ıslık çalıyor, hâlâ bana bakıyor.

"Evet," diyorum kahveyi fırçalayarak.

"," diyor doğrulurken. "Nerede katlanıyorsun?" "Cumberland konferans salonunda."

Bir kez başını sallıyor.

"Mükemmel," diyor ve sonra uzaklaşıyor.

"Öyle değil!" Arkasından bağıriyorum,
kafam karışıyor.

mı yapıyor? Bir an için iyi davrandığını düşünmüştüm.

Kafası kapı çerçevesinden geri fırladı.

"O kahveyi yapma," diyor ve tekrar ortadan kayboluyor.

Önce kapıya, sonra kendime kaşlarımı çatıyorum.

"Kahve yapmak istersem yaparım," diye homurdanıyorum kendi kendime
faraşı bulurken. "İstediğim kadar kahve yaparım."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELİ

Tepsiyi taşıyarak karanlık koridorda yürürken kahve fincanları usulca şıngırdıyor. İçinde iki dolu French press, tabaklarıyla birlikte iki kahve fincanı ve Violet için küçük bir sürahi krema var, çünkü onun kahveyi nasıl içtiğini biliyorum.

Bana Martha Stewart diyebilirsin sanırım.

Konferans odasına girdiğimde, yarım kalmış bir vinçten başını kaldırıp bakıyor, iki eli masanın üzerinde vincin karşılıklı köşelerini sabitliyor.

"El işi projen nasıl gidiyor?" Masanın üzerine koyarak soruyorum.

Etrafına bakınıyor. Masanın yarısı turnalarla kaplıdır, ancak yeterince olmadığı açıktır.

"Cehennemdeyim," diye itiraf ediyor Violet. "Bu tür şeylerde iyi bile değilim. Çok beceriksizim. Adeline bir keresinde bana örgü örmeyi öğretmeye çalıştı ve neredeyse kazara kendi ipliğimle kendimi boğuyordum."

Bir French press alıp daldırıyorum, kahvenin ağızdan akıp gitmesini engellemeye dikkat ediyorum.

"Adeline örgü mü örüyor?"

"Tabii ki Adeline örgü örüyor," diye iç geçiriyor Violet. "Ayrıca yemek pişirir, dikiş diker ve muhtemelen o tuhaf sahte karla bir Noel ağacını bile güzel gösterebilir."

Önce bir bardağa, sonra diğerine kahve dolduruyorum, Violet ve sahte kar arasındaki hikâyenin ne olduğunu merak ediyorum.

"Gerçi bana o berbat randevuyu ayarlayan da oydu, yani onun da hataları var," diye devam ediyor Violet, önündeki kâğıda kaşlarını çatarak bakıyor ve sonra kâğıdı ters çeviriyor.

"O Adeline miydi?"

"Kuzeninin kuzeniydi," diyor Violet, elleri hâlâ meşgul.

"Zavallı şey," diyorum kupasına krema doldururken. Tabağa geri koyuyorum, sonra tabağı ona doğru kaydırıyorum.

"Ben mi, o mu?"

"O."

Kendi bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve uzun, yavaş bir yudum alıyorum. Bu espresso ve olmasını istediğimden biraz daha sert ama en azından bu kuşları bitirene kadar ikimizi de uyanık tutacak.

"Topuklu ayakkabıyla bulaşık yıkayan ben oluyorum *da zavallı Adeline mi* oluyor?" Violet sert görünmeye çalışıyor ama güldüğünü anlayabiliyorum.

Büyük deri ofis koltuklarından birinde karşısına oturarak, "Topuklu ayakkabılarla koşturulmayı ve bulaşık yıkamayı kaldırabilirsin," diye karşılık veriyorum. "Ama eminim Adeline kendini çok kötü hissediyordur."

Adeline bana karşı hep iyi olmuştur. O bir hemşire, Tanrı aşkına. Hatta lisedeyken bana acımış ve beni bir partiye davet etmişti.

Violet, şey, Violet. Turna yemeğini bitirir ve kahve fincanını alır.

"Anlaşmamızın sadece sabahları için olduğunu sanıyordum," diyor.

"Bu diğer anlaşmamızı onurlandırıyor," diyorum ve bir parça origami kâğıdı alıp havaya kaldırıyorum. Kağıttan turna kuşlarının nasıl yapıldığını hâlâ hatırlıyor muyum acaba?

Violet başını kaldırıp bana bakıyor, kısa bir süreliğine ve elimde olmadan öpüşmemizi tekrar hatırlıyorum: dudakları benimkilerin üzerinde, muhtaç, acil. Kolunu belime dolamıştı. Parmaklarım saçlarında.

"Martin'in kazanmasına izin vermediğimiz maç,"
diyorum. "Doğru," diyor ve kahvesinden bir
yudum alıyor. Sonra gözleri kocaman açılarak
neredeysse .

"Bu espresso," diyorum ona, origami kâğıdımı çaprazlamasına ikiye
katlamaya başlamışken.

"Tiner olmadığına emin misin?" diye soluk soluğa soruyor. "Birine bunu
vermeden önce kalp rahatsızlığı olup olmadığını öğrenmelisiniz."

"Kalp rahatsızlığınız mı var?"

"Sanırım şimdi anlıyorum," diyor ama bir süre sonra bir yudum daha
alıyor ve bu seferki gayet iyi gidiyor. "Bak Eli, bunu yapmak zorunda değilsin
- kahretsin, Martin."

Kapıya bakmak için dönüyorum ama kimse yok. Tekrar Violet'e
bakıyorum. "Hayır, bu oydu," diyor vinçleri göstererek. "Bunu o yaptı. Biz
Keşişler tarafından katlanmış bin turna kuşu almamız gerekiyordu, ama birisi
sipariş formunu beş yüz olarak değiştirdi ve bunu yapanın ben olduğum
kesin."

"Bunlara erişimi var mı?" Bir yudum daha alarak soruyorum.

"Evet, tabii ki," diye nefes alıyor. "O diğer koordinatör, benim
yapabildiğim her şeyi yapabilir."

Kısa bir duraklama oldu.

"Kulağa delice geliyor," diyor Violet, yarı kendi kendine. "Eminim geçici
bir akıl tutulması yaşadım ve bunu kendim yaptım."

"Adam istirdyeleri saklamış," diyorum. "Bu delilik değil. *Delilik*,
çalışanlarınıza iyi bir ekip çalışması için on tane iki bin dolarlık ödül yerine,
en iyi oldukları için bir tane yirmi bin dolarlık ödül vermektir. Henüz kimseye
araba çarpmadığına şaşırdım."

Violet homurdanıyor. Turnaları nasıl katlayacağımı hâlâ hatırladığım
ortaya çıkıyor ve bir süre sessizce katlıyoruz. Arkadaşça bir sessizlik, sanki
sonunda birbirimize alışmaya başlamışız gibi. Kimin daha çok turna kuşu
yapabileceğini görmek için yarışmıyoruz bile, sadece birlikte çalışıyoruz.

"Dur tahmin edeyim," diyor Violet uzun bir süre sonra. "Haremde turna katlamayı öğrendin."

Bir turnanın kafasını bitirip havaya fırlatıyorum ve kâğıttan kardeşlerinin üzerine bırakıyorum.

"Bu harem meselesine gerçekten takılıp kalmışsın," diyorum. "Bir prensesin beni sırf arada sırada ona müsait olayım diye lüksün kucağına oturtmak istemesi o kadar inanılmaz mı?"

Violet kıpkırmızı oluyor ama saçlarını omzunun üzerinden geriye atıyor ve daha fazla katlanmadan önce bana bakıyor.

"Bu en müstehcen söylenti," diye alay ediyor. "Ve sen bunu henüz yalanlamadın."

Açıkcası bu doğru değil. Artık haremelerin var olduğunu sanmıyorum ve eğer varsa, kimse pasaklı, zor güneyli bir çocuğu hareme davet etmez.

Ayrıca, hoşlandığım bir kadını paylaşmamın imkanı yok. Aklımı kaybederim.

"Tarikatın oldukça ilginç olduğunu düşünüyorum," diyorum, hâlâ ona takılarak. "Güya neye tapıyormuşuz? Bir uzay gemisine falan mı?"

"İnsanlar her zaman tarikatlara katılıyor," diyor Violet, sanki tarikatlar *çok* modası geçmiş gibi. "Tepelerde bir manastır var, Tanrı aşkına. Bana yeterince turna yapmayanlar onlardı."

"Manastırın bir tarikat olarak anılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum," diye belirttim.

"Cübbe giyiyorlar," diyor.

"Yargıçlar da öyle," diyorum. "Ben de öyle, duştan sonra." "Kabarık mı?"

"Asla söylemeyeceğim."

Bir süre daha sessizlik oluyor. Turnaların üzerine eğilmiş, koyu bal saçları tek omzundan dökülen, uzun bir günün sonunda asi Violet'e gizlice bakıyorum.

Öpüştüğümüzden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. O zamandan beri başka hiçbir şey düşünmedim. Birçok gece uyanık yattım, dudaklarını dudaklarımın altında hayal ettim, beni nasıl kavradığını, vücudunu benimkine nasıl ittiğini. Çatı katındaki odamda çok sessiz bir şekilde mastürbasyon yaptım.

Tüm bunları hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum. Yine de onu tekrar istiyorum. Burada. Şimdi.

Onu masaya çekmek istiyorum, teni tenime değsin, tırnakları sırtımı tırmalasın. Onu o kadar çok istiyorum ki, sanki göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissediyorum.

"Keşişler neden turna kuşu yapıyordu?" Ona ne yapmak istediğimi aklımdan çıkarmak için soruyorum.

"Çünkü onlara hizmet karşılığında para verdik," diyor Violet.

"Gelin bunları genellikle kendisi katlamaz mı?"

Violet omuz silkiyor.

"Bazıları yapıyor," diyor bir turnayı bitirip başka bir akuamarin kağıt parçası alırken. "Bazıları dış kaynak kullanıyor."

"Bu konuya ters düşüyor," diyorum. "Bütün amaç evlilik için gereken sabrı ve bağlılığı göstermek değil mi?"

"Yanlış kişiye soruyorsun," diyor Violet. "Nedenlerini bilmiyorum, ben sadece siparişleri verdim."

"Bunun bir sevgi işi olması gerekiyor, başkasına yapması için para verdiğiniz bir şey değil."

Neden beni etkileyen şeyin bu olduğunu bilmiyorum ama öyle. Bazen işler deneyimle, emek vermekle ilgilidir. Bunu yapması için başkasına para ödemek işi halletmez.

"Neden origami turnalar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

Violet soruyor. "Japonya'dayken Yakuza ile evlendim," diyorum.

Japonya'ya hiç gitmedim. Violet bir an başını kaldırıp baktı, sonra gülmeye başladı.

"Beni ne kadar saf sanıyorsun?"

"Bu bir söylenti değil miydi?" diye sordum. "Bu en az *benim Sicilya Mafyası*'nda olmam kadar inandırıcı," diye devam ediyorum.

"Ben öyle bir şey duymadım," diyor. "Ama seninle ilgili dedikodulara pek dikkat etmedim, o yüzden olabilir."

"Dikkat etmeyen biri için çok şey biliyorsun," diyorum. "Hakkınızdaki söylentilerin hiçbirini bilmediğimi düşünürsek bu haksızlık."

"Bazen 9:30'da yattığıma dair söylentiler var," diyor. "Ve Adeline bir keresinde isimsiz bir kaynaktan beni telefonda sinyal lambalarımı kullanmayı ne kadar çok sevdiğimden bahsederken duyduğunu söylüyor."

Tabii ki Violet dönüş sinyalleri konusunda titizdir. "Öyle mi?"

"Kendimi hazır hissetmemi sağlıyorlar."

Ben buna inanıyorum. İnanmadığım şey, onun hakkında müstehcen bir şey olmadığı ya da her zaman benim öyle olduğunu düşünmemi istediği sıkıcı iyi kız olduğu.

Violet pek çok şeydir ve *sıkıcı* kesinlikle bunlardan biri değildir.

"Yani Sprucevale'deki herkes benim Kuzey Dakota'da hapiste olduğumu bildiğini sanıyor ama sen bana kendinle ilgili tek bir dedikodu bile söylemiyorsun," diye takılıyorum. "Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın Violet."

Sanki origamiye odaklanıyormuş gibi uzun, çok uzun bir duraklama oluyor.

"Kasabadan hiç ayrılmadım," diyor sonunda, sesi kısık. "Yani, seyahatlere çıktım ama sen dünyayı gezerken ben sadece burada kaldım ve anneme baktım, o öldükten sonra da aynı karavanda, aynı yerde, aynı arkadaşlarla kaldım, aynı şeyleri yaptım..."

Sözünü kesiyor ve gözlerimle buluşuyor. Bakışları beni yere mıhlıyor, hareketsiz tutuyor, kelimelerimi elimden alıyor.

Tutuklayıcı. Yoğun, ciddi, muzip, şakacı. Violet kömürle dolu bir odada bir elmas: güzel, ilginç, her zaman etraftaki en büyüleyici şey.

Bu her zaman iyi bir şey olmasa da. Her ne kadar hayatımın yarısını onu bir daha görmek zorunda kalmamayı dileyerek geçirmiş olsam ve dileğim dünya çok daha sıkıcı bir hal almış olsa da.

O zaman bilmiyordum. Onun için geri gelmedim, ama o beni geldiğime memnun etti.

"Kendimizi aynı yerde bulduk," diye .

"En azından ne kaçırdığını biliyorsun," diyor Violet.

"Bir şey kaçırdığımı kim söyledi?"

Bana yine o bakışı atıyor, *senin içini gördüğümü* söyleyen bakış, beni iskeletime kadar soyulmuş hissettiren bakış. Başka hiç kimse bana bu şekilde bakmadı ve umarım hiç bakmazlar.

"Baş seks yaptın mı?" Violet ağzından kaçırır.

Gözlerimi kırıştırıyorum, çünkü beklediğim bu değildi. Muhtemelen birinin nedimesiyle seks yapmıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Hangi nedime?" Ben soruyorum.

Violet yutkunuyor. Her zamankinden daha solgun ve yüzüne bakıyorum, konuşmaya tutunacak bir dal arıyorum, çünkü şu anda sadece düşünüyorum.

"Asansörlü olan" diyor. "Arancini'li düğün. Onu üst kata çıkardın."

"Susan mı?" Şaşırarak söyledim. "Sarhoş olan mı?"

Neredeyse gülecektim ama Violet o kadar ciddi görünüyor ki gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, birkaç tane içti," diyor.

"Zar zor yürüyordu," diyorum, zavallı kızı neredeyse odasına kadar taşımak zorunda kaldığımı hatırlayarak. "Koridorda bayılmasın diye onu yatağına yatırdım."

"Ama aynı zamanda -"

"Hayır," dedim. "Ne olup bittiğini anlayamayacak kadar sarhoş olan kadınlarla yatmak gibi bir alışkanlığım yok. Yine de ona bir çöp kutusu bıraktım, çünkü güzel halıya kusmasını istemedim."

"Oh," diyor Violet. Pembeleşiyor ve tekrar katladığı vince bakıyor.

"Bu yüzden mi benden kaçıyorsun?" Ona soruyorum. Hemen cevap vermiyor.

"Cumartesi günü öpüştüğümüzü, Cuma günü biriyle seks yaptığımı ve Salı günü de seni öptüğümü mü sandın?"

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Ve sen de sarhoş bir kıızı becereceğimi düşünüyorsun."

"Bilmiyorum!" diyor sonunda bana bakarak, yarım kalmış bir vinci iterek. "Seni tanımıyorum Eli, ne kadar sarhoş olduğunu da bilmiyorum, tek bildiğim onu yukarı çıkardığın ve sana sımsıkı sarıldığını."

- Bir ispermeçet balinasının
üzerindeki dev bir mürekkep
balığı." "Ve sen bundan
hoşlanmadın," diyorum. "Bu
profesyonelce değil -"

"Bu yüzden beğenmedin değil mi?" diye kestirip atıyorum. Kendime rağmen gülümsüyorum, daha iyi bildiğim halde onunla alay ediyorum. Kendime engel olamıyorum. Asla edemedim. "Beni onunla görmekten hoşlanmadın çünkü kıskanıyordun."

Çenesi sıkıştı. Onu kızdırmayı başardım, yanaklarında ikiz öfke pembesi lekeleri var, güzel, ateşli ve nefes kesici.

"Senden kaçıyordum çünkü bu -" önce kendini sonra beni işaret ediyor, "kesinlikle berbat bir fikir."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak bekliyorum.

"Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile," diyor. "Kavga etmeden konuşamıyoruz bile. Biz iş arkadaşınız ve arkadaşlık etmek kesinlikle şirket politikasına aykırı. Kaçınılmaz olarak çöküp yanana kadar birbirimizi perişan edeceğiz, bu yüzden tüm bunlardan kaçınalım ve birbirimize hiçbir şey yapmayalım derim."

Haklı ama yine de onu her şeyden çok istiyorum. Uzun bir süre onu izliyorum, ikimiz de sessiz ve hareketsiziz, oysa yarına kadar bitirmek istiyorsak öfkeyle kuş yapmamız gerekiyor.

"Değil mi?" diyor sonunda, sanki kabul etmemi istiyormuş gibi.

Ben de öyle yapıyorum. Bunu ona veriyorum. Büyük resim hakkında yanıldığını düşünsem bile ayrıntılar konusunda haklı. Şu anda ve her an her şeyden çok istediğim şey onu tekrar öpmek olsa da ona bunu veriyorum.

"Tamam" diyorum, eğiliyorum ve iPad'ini alıyorum. "Film izlemek ister misin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BİR

MENEKŞE

"Doksan iki," diyor Eli. "Doksan dört, doksan altı, doksan sekiz..."

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor. Bakışlarımı asma tavandaki noktalardan ayırıyorum ve ona bakmak için başımı yerden kaldırıyorum.

"İki tane daha yapamam," diyorum. "Kağıttan öleceğim." Eli iki turna kuşu daha kaldırıyor.

"Bin tane," diyor ve onları kutunun içine atıyor.

Başımı tekrar yere eğiyorum. Saat sabahın yedisi ve *bir şeyler* yapmam gerektiğini biliyorum - birinin hâlâ tüm vinçleri bir araya getirmesi gerekiyor, onları düğün ahırına götürüp asmamız gerekiyor, bu altı yüz kişilik çılgın düğün için yapılacak on bin başka şey olduğundan bahsetmiyorum bile - ama yerde yatıp Eli'nin saymasına izin veriyorum.

Enkaz gibi görüldüğüme eminim. Eli'nin öyle olduğunu biliyorum, gözlerinin altındaki halkalara ve dağınık saçlarına rağmen günah kadar seksi. Dağınık, dağınık görünüm ona yakışıyor ama şu anda bunu düşünmüyorum.

Cehennem gibi bir gece oldu. Beş yüz turna katladık ve ikimiz otuz iki ons espresso içtik. Aynı anda hem ölü gibi uyuyup hem de maraton koşabilirmişim gibi hissediyorum.

Eli yanıma geldi ve ayaklarımın dibinde durdu.

"Kalkıyor musun yoksa bunlar artık benim işim mi?"

diye soruyor. "Teklif mi ediyorsun?"

"Sadece altı yüz kişilik deniz tarağı yapıyorsanız," diyor.

Bir kişilik deniz tarağı yapamayacağıma eminim. Makarna ve peynir, tabii, ama deniz tarağının hangi ucunun yukarıda olduğunu bile bilmiyorum.

"Tamam, tamam," diyorum, zemin gerçekten iyi hissettirse de. "Ben işimi yapacağım."

Eli eğiliyor ve elini uzatıyor. Bir yanımlı bunu reddedip yerden tek başıma kalkmak istiyor ama bu aptalca.

Elini tutuyorum ve beni yukarı çektiğinde neredeyse yerden havalanıyorum, ayaklarımın üzerine düşüyorum ve ona doğru tökezliyorum. Görünüşe göre bu kaslar sadece gösteriş için değil, bu gerçek bana hiç de çekici gelmiyor.

Hayır. Hayır. Hiç de bile.

"Üzgünüm," diyor ama sırtıyor.

"Hayır, değilsin," diyorum, uzaklaşmadan.

Gözleri yüzümde geziniyor. Yakından bakınca yeşilden daha fazlası olduklarını fark ediyorum: gözbebeğinin etrafı koyu turkuaz, daha dışarısı yosunlu, altın rengi bir deniz köpüğü ile benekli. Empresyonist bir tablo gibi görünüyorlar.

"Violet," diyor Eli. Gözlerimi diktiğimi fark ettim. "Ne?" Zaten savunmaya geçmiş bir halde soruyorum.

Sanırım kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor. Çok yakınımda ve yüzünde o sinir bozucu ama seksi yarı gülümsemesi var ve ben birkaç saniyedir pervasızca ona bakıyorum, vücutlarımız birbirine değiyor ve ben hala uzaklaşmadım.

Uzaklaşmak istemiyorum. Ona dokunmak hoşuma gidiyor.

Çok hoşuma gidiyor. İşte, söyledim.

"Beni öpmesen iyi edersin," diye mırıldanıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Kalbim bir boks maçındaymış gibi hissediyor ve umarım Eli onu duymaz.

"Merak etme, yapmayacağım," diyorum.

, bir elim hâlâ onunkinde, diğeri omzunda. "Güzel. Bunun kötü bir fikir olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Bu berbat bir fikir."

"Ayrıca..." diyor ve sözünü kesiyor. Tek kaşını kaldırıyor.

"Neyin dışında?"

"O kadar iyi bir öpücük bile değildi," diyor.

Benimle dalga geçtiğini biliyorum. Biliyorum ama yine de işe yarıyor. Eli ile ilgili belki de en sinir bozucu şey bu: neyin peşinde olduğunu anladığımda bile işe yarıyor.

Harika bir öpücüktü ve bu Tanrı'nın kendi gerçeğidir.

"Ve eğer kendini kanıtlamak için tekrar denemeyi düşünüyorsan, hiç zahmet etme," diye ediyor. "Bu, bir golden retriever'ın yüzümü yalayıp dilini ağzıma soktuğu zamanın hemen altında, listemin en alt sırasındaydı."

"İğrenç."

"Öyleydi. Yine de," diyor gözleri parlayarak, "en kötüsü değildi."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum sahte bir sempatiyle.

"Ben de," diyor. "Tanrıya şükür mantıklı bir konuşma yaptık ve artık bunu yapmayacağız."

Şimdi ayak parmaklarımın ucundayım, parmaklarım omzuna giriyor, ona yaklaşmak için kendimi yukarı çekiyorum.

"Violet," diyor sesi dibe. "Neden az önce söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemediğini hissediyorum?"

"Sen hiç susmaz mısın?"

Sırtışı geri geldi, orantısız. Diğer elinin sırtımın alt kısmında olduğunu fark ediyorum, bedenim onunkine bastırılmış.

"Sadece ağzım başka türlü meşgul olduğunda," diyor. "Ve şu anda beni öpmen mümkün olmadığına göre, sanırım sadece-"

Onu öpüyorum. Binlerce nedenden ötürü yanlış bir şey yapıyorum ama gölgeden çıkıp güneş ışığına girmek gibi bir his veriyor, o sıcak beden mutluluğu.

O da beni sertçe öpüyor. Vücutlarımız birbirine çarpıyor, eli sırtımda, ağzı açılıyor, öpücük derinleşiyor.

"Yalancı," diye fısıldadım, geri çekilerek.

Kalçalarımдан tutup beni döndürüyor, beni geriye doğru yürütüyor, gözleri parlıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Seni tanımadığımı söyleyemezsin," diyor.

Popom konferans masasına çarpıyor ve beni tekrar öpüp masanın üzerine kaldırıyor. Gömleğini tek avucumun içine aldım ve onu kendime doğru çekiyorum, vücudu dizlerimin arasında.

Dili ağzımda. Diğer elim saçlarında, parmakları asi tellerin arasından geçiyor, parmakları omurgamı yoğururken vücudu benimkine karşı sert, sanki beni daha da yakınına çekmeye çalışıyor.

Tanrım, kötü fikirler çok iyi hissettiriyor. Tişörtünü bırakıyorum ve elimi gövdesinde gezdiriyorum, bunu yaparken tişörtünün altındaki kaslar esniyor. İçimde ısı birikiyor, tehlikeli ve bunaltıcı.

Alt dudağımı ısıyor ve göz kapaklarım titreyerek açılıyor. "Haklısın," diye mırıldanıyor. "Bu berbat bir fikir."

Tekrar öpüşüyoruz, ağızlarımız açık. Bir elini gömleğimin altına sokuyor, eli sırtımda sıcacık.

"Berbat," diye kabul ediyorum, nefes nefese kalarak.

Bacaklarımı etrafına sarıp onu içeri çekiyorum. Zaten sertleşmiş olduğunu, kalın uzunluğunun bana baskı yaptığını şokla fark ediyorum ve istemeden kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Eli inliyor. Sessiz ama bu ses içimde bir senfoni gibi titreşiyor ve onu daha çok çekiyorum. Daha fazlasını istiyorum: o sestten daha fazlasını, bu öpücükten daha fazlasını, *ondan* daha fazlasını.

Gömleğimin altındaki eli yukarı kayıyor. Kalçalarımla onu sıkıyorum, tırnaklarım sırtına batıyor ve başparmağıyla bir balenin altını çiziyor. Sırtım dikleşiyor ve nefesim kesiliyor. Eli kıkırdıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor.

"Doğru," diyor dışarıdan bir ses. "Öyleyse önce sandalyeleri taşıyalım, sonra diğer ikisi geldiğinde hallederiz-"

Eli'yi iki elimle iterek masadan sıçıyorum ve kayarak tek ayağımın üzerine düşüyorum. Dönüp sandalyelerden birine oturmayı başarıyorum ve hemen bacak bacak üstüne atıp ellerimi başımın üzerinde birleştirerek dünyanın en rahat pozunu veriyorum.

Eli masaya yaslanıyor.

"-Masalar, sonra da orta süsü ile ilgilenebiliriz - oh hey, çocuklar!"

İş arkadaşlarımızdan Monica, konferans salonunun açık kapısının önünden geçip bize el sallıyor.

"Merhaba," diye sesleniyorum. Eli el sallıyor.

"-Bu yüzden sanırım dokuza kadar hepsini bitirebiliriz..." Eli gülmeye başlar.

"Ne?" Tıslıyorum, gömleğimi düzeltiyorum. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim. "Sen," diyor, hâlâ sırtarak. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en şüpheli bir insan bakar."

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, artçı şoklar hala benimkileri de etkiliyor. Son derece rahat görünüyor, sanki burada durmuş istiridye sürgüleri hakkında konuşuyormuşuz gibi.

"Sana bunu yapmamamı söylemiştim," diyor sırtarak, sözleri yavaşça çekiliyor. "Beni daha sık dinlemelisin."

Gördün mü? Sinir bozucu.

Ayağa kalkıyorum, bir elimi muhtemelen delirmiş saçlarımın arasından geçiriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Tüylerim diken diken oldu.

"Sakın -"

"Beni bir kez kandır, Loveless," diyorum ve onun yanından geçip uzak duvardaki kâğıttan turna kutularına doğru yürüyorum. "Gitmen gereken bir işin yok mu?"

Konferans odasının kapısını kapatıp kilitlemeyi ve yaptığımız işe geri dönmeyi çok ama çok istiyorum. *Delicesine* cazip. Bunun yerine

kollarımı göğsümde kavuşturmuş, boş bir duvara bakıyordum.

"Sanırım," diyor, ayak sesleri yaklaşırken. "Bunları bir yere taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, yüzüm hâlâ duvara dönük. Ona bakarsam çılgınca bir şey yapacağımdan, mesela bütün kıyafetlerimi yırtıp atacağımdan korkuyorum.

"Yine de onları asmamız gerekiyor," diyorum ve duraklıyorum. Şimdi tam arkamda duruyor ve dokunmasak da onu orada hissedebiliyorum. "Yine de teşekkürler. Her şey için."

"Ne zaman istersen Violet," diyor, alçak ve yavaş sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Sadece seslen."

Yavaşça, bir eliyle saçlarımı tutup yana yatırıyor. Ben daha ne yaptığını sormadan sıcak dudaklarını enseme bastırıyor.

Nefesim kesildi. Gözlerim kapanıyor ama her şey çoktan bitmiş ve o uzaklaşıyor. Tam kapıya yaklaşırken başımı çevirip ona bakıyorum.

Eli bana bakıyor. Göz kırptı.

Sonra da gitti.

Sanırım çok uzun bir gün olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

ELİ

Bu düğün cehennemden gelen bir düğün.

Sadece bütün gece Violet ile espresso içip turna katladığım için değil. Sadece aklım her on saniyede bir konferans salonuna, gömleğimi tutup beni içine çekişine, kalçalarını sikime doğru yuvarlayışına gittiği için değil.

Bunların hiçbirisi günü daha kısa hissettirmiyor, ama sadece kötü bir düğün.

O sabah dokuzda, damadın on birinci saatte menüde değişiklik yapmak istediğini öğrendim. Saat on birde, iki saat boyunca bu aptalı mutlu etmeye çalıştıktan sonra, gelinin menü değişikliğini yasakladığını ve orijinal öğenin geri döndüğünü öğreniyorum, ancak şimdi bunu yapmak için iki saat daha az zamanımız var.

Mutfağa benimle ilgisi olmayan başka raporlar da geliyor: Gelinin annesi, koridordaki gül rengi altın yolluk çok gül rengi olduğu ve yeterince altın olmadığı için öfkeli. Damadın annesi, güneşin parıltısının migrenini azdıracığından korktuğu için son dakikada tüm töreni taşımakta ısrar ediyor.

Zaman uçup gidiyor. Mutfağı ben yönetiyorum. Violet bir oraya bir buraya gidip geliyor ve onunla her göz göze geldiğimde ona göz kırpıyorum ve o da anında pembeleşerek başka tarafa bakıyor.

Sonra ofisinde tahmin ettiğim ince çizgili bir pantolonla uzaklaşmasını izliyorum. Nereden gelmiş olursa olsun, kıcı muhteşem görünüyor.

Tören başlar. Mutfak yüksek vitesse geçer. Gelinin büyükannesinin oturduğu yerle ilgili bir kriz geçirdiği ve törendeki sıraların yeniden düzenlenmesi gerektiği; damadın yeminini yanlış ettiği; birinin kuzeninin o kadar dramatik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladığı ve dışarı çıkarılması gerektiği bildirildi.

Mango turşulu hellim ısırıkları, çıtır ördek mini takoları ve hindistan cevizli karides şişleri pişiriyoruz. Bir galon salata sosu yapıyoruz. Zane yüzlerce salata tabağı hazırlıyor ve Naomi bunların üzerine titizlikle organik mikro yeşillikler diziyor.

Fotoğraf için damadı bulamıyorlar. Gelin ağlıyor. Damat , tüm sağdıçlarıyla birlikte locadaki kardeşinin süitindedir ve sigara içilmesi kesinlikle yasak olan binada puro içmektedirler.

Salatalar dışarı çıkıyor. Bu gelişme mucizevi bir şekilde drama içermiyor gibi görünüyor, ama yine de sadece salata. Tarakları kızartmaya ve bir sonraki yemek için hazırlamaya başlıyoruz.

Bir haber geliyor: Beklememiz gerekiyor, damadın babası kadeh kaldıracak. Kadeh kaldırması gereken zaman değil ama yine de bekliyoruz.

Ve bekleriz. Deniz tarakları soğuyor.

Kadeh kaldırması yarım saat sürdü. O kadeh kaldırırken deniz taraklarını göndermeye çalışıyoruz ve damadın annesi o kadar sinirleniyor ki garson solgun ve gözle görülür bir şekilde sarsılmış olarak geri geliyor. Nihayet bitirdiğinde, soğuk olmasınlar diye yeniden bakıyoruz ama artık aşırı pişmişler.

Bir sürü insan deniz taraklarını geri gönderiyor. Nedenini duymaya zahmet etmiyorum. Violet tekrar mutfağa geliyor, bana başını sallıyor ve Janice'e pasta hakkında bir şeyler soruyor. Ona göz kırpiyorum.

O da bana göz kırıyor. Bir filet mignon yaktım ve atmak zorunda kaldım.

Yemin ederim o göz kırpmaya gecenin geri kalanını atlatmamı sağladı. Bir saat sonra temizlik yaparken hala bunu düşünüyorum, servis bitmişti ve o

tekrar geliyor. Bana bakıyor. Göz kırpıyorum. Tek kaşını kaldırdı ve dondurucuya doğru yöneldi.

Onu takip ediyorum.

Kapıyı arkamızdan kapattığımda şaşırılmış bir şekilde arkasını döndü.

Küçük, soğuk alanı geçip ona doğru ilerliyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, gözleri açılıyor.

O daha bir şey söyleyemedi, ben onu öptüm. Violet'in kolları bana sarıldı. Onu daha sert öpüyorum. Sanki savaşa gitmişim gibi öpüyorum. Onu yıllardır görmemiş gibi öpüyorum, yumuşak sıcaklığı içime doluyor, soğuk odaya karşı parlıyor.

Bu gece de pek uyuyamayacakmışım gibi onu öpüyorum.

Sonunda öpüşmeyi kesip uzaklaşıyorum. Bir an için şaşkın görünüyor, dudakları ayrılmış ve hafifçe şişmiş, sonra gülümsüyor.

Tekrar kapıya yöneliyorum, açıyorum, ona göz kırpıyorum ve çıkıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MENEKŞE

RE: Re: Fwd: de la Rosa düğün isteklerine bakıyorum. Cumartesi gecesi saat on. *Dün sabah* sekizden beri isteyim ve sanki çok önemliymiş gibi iki hafta daha gerçekleşmeyecek bir düğünle ilgili bir e-postaya boş boş bakıyorum.

On dakika önce "her şeyi kontrol etmek için" kafamı mutfağa uzattığımda Eli'nin bana göz kırpıp *beş dakika* diye mırıldandığı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Bunun sinir küpü olmamla ve olacakları merakla beklememle hiçbir ilgisi yok.

Gidebilirim. Bugün daha iyi kararlar veriyor olsaydım giderdim ama *şimdi* buna başlamayacağım. Bugünü ya onu öperek ya da öpmeyi düşünerek geçirdikten sonra olmaz.

Eli'yi öpmenin iki avantajı olduğu ortaya çıktı: bir, öpüşürken konuşmuyor ve iki, gerçekten çok eğlenceli. O kadar eğlenceli ki, teknik olarak, bu e-postayı on kez okudum ve bilgiyi bir kez bile özümseyemedim, çünkü Eli ve benim öpüşmekten daha eğlenceli başka neler yapabileceğimizi düşünüyorum.

Kapım kararıyor. Kalbim tekmeliyor. Gözlerimi kaldırıyorum.

"Hâlâ burada mısın?" Eli sanki geleceğimi bilmiyormuş gibi içeri girerek soruyor.

Sıcak ve sert bir cehennem gibi görünüyor. Gözlerinin altında halkalar ve yüzünde kirli sakallar var ve saçları sanki biri ellerini üzerinde gezdirmiş gibi görünüyor. Üzerinde ceketini omzuna atmış beyaz bir atlet var ve ceket az önce çıktığı mutfağın sıcaklığıyla hâlâ hafifçe üzerine yapışıyor.

Ve şimdi artık Eli'ı öpmeyi düşünmüyorum. *Şimdi* o üstümdeyken, bacaklarım beline dolanmışken, sırtımdaki kasların dokunuşumun altında dalgalandığını hissederken, yatak odamın köşesinde toplanmış o gömleği düşünüyorum...

"E-postalarımı bakıyordum," diyorum, başımı yana eğiyorum, hâlâ omuzlarının gömleğinin kollarına doğru kabarmasından büyülenmiş bir halde.

Eli sırtıyor. Normalde beni sonsuza kadar sinirlendirecek bir sırtış bu, fiyakalı ve hafif vahşi.

Bu beni biraz rahatsız ediyor. Ama beni daha çok heyecanlandırıyor, özellikle de sırtarak masamın etrafından dolaşıp oturduğum yerin hemen yanına yaslandığı için. Ona bakıyorum, hala ofis koltuğumda, ağzım kuru.

"Çok önemli e-postalar olmalı," diyor.

Bacaklarımız birbirine değiyor ve bu tek ısı noktası içimde havai fişekler patlatıyor.

"E-postalarımın çoğu ölüm kalım meselesi," diye kestirip atıyorum.

Tanrım, öne doğru eğilip ona dokunmak, bir elimi kaslı göğsünde gezdirmek, gömleğini yukarı çekip karın kaslarını yalamak istiyorum. Bunun yerine açık ofis kapıma bakıyorum, hareket ettiğim anda birinin yanımdan geçip gideceğinden eminim.

"Bir keresinde yanlış tür masa örtüsü almıştık ve biri *öldü*," diyorum.

"mi?" Eli hâlâ alay ederek, "O zaman dikkatini dağıtmama izin verme," diyor. "O zaman dikkatini dağıtmama izin verme.

önemli, hayat kurtarıcı çalışmalarınız."

Ofisimin kapısına tekrar bakıyorum. Kendimi tombala numaralarının seçildiği elle çevrilen topaçlardan biri gibi hissediyorum, karmakarışık ve dönüyor.

Beni yakalayan herkes bunu anlayacaktır, değil mi?

"Tabii dikkatinizi dağıtacak bir şey aramıyorsanız," diye devam ediyor, sesi alçalarak. "O zaman size hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ama ona tek kaşımı kaldırmayı başarıyorum.

"Şey, bu e-posta peçete için ne tür bir kumaş kullanılacağıyla ilgili, bu yüzden dikkatimi dağıtacak ne yapabileceğinden emin değilim-"

Eli beni tekrar öpüyor, tam da açık ofis kapımın önünde.

Tanrım, bu çok güzel.

Muhtaç ve vahşi. Zar zor dizginleniyor. Kışkırtıcı ve ben daha dik oturup ona doğru eğilirken bir elim çoktan dağılmış saçlarında dolanıyor, diğeri gömleğinin önünü kapatıyor.

Güçlü eli çoktan yanağımda, saçlarımın arasında kayıyor. Açık kapıma rağmen onu öpebildiğim kadar sert öpüyorum. Onu vazgeçerek öpüyorum çünkü günün yarısında bu sabahki öpüşmemizi, diğer yarısında da mutfaktaki öpüşmemizi düşündüm ve şimdiden iyi kararlar vermediğime karar verdim.

Bununla ilgili her şey kötü bir fikir ve daha az umursayamazdım.

Bir süre sonra ayrılıyor ve ben geri çekiliyorum, bir elim Eli'nin göğsünde. Gözlerini kısıyor.

"Eğer bana bunu yapmamamız gerektiğine dair tüm nedenleri tekrar anlatacaksan, itiraf etmeliyim ki pek de ilgilenmiyorum," diye söylendi.

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Beni kendine doğru çekiyor, vücutlarımız omuzdan ayak parmağına kadar birbirine yapışıyor. Çoktan sertleşmişti ve eminim bunu bildiğimi biliyordu.

Yavaş yavaş yanan bir ateşle doluyorum, onu masama itmeye ve üstüne çıkmaya hazırım. "Açık kapımla ilgileniyor musun?" Gömleğini elimde döndürerek ona takılıyorum.

Parmaklar.

" gerekenden daha az," diyor, eli bluzumun pantolonumun içine sokulduğu bel bandımın üst kısmında kayıyor.

Beni tekrar öpüyor. Ona doğru eğildim. Parmaklarım gömleğinin altından sıcak tenine ulaşıyor, kasları esniyor ve kasılıyor, omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi gönderiyor.

Kıçımı avuçluyor, ağrım şiddetleniyor. Alt dudağını ısıırıyorum ve nefesi kesiliyor, diğer eli gövdemde geziniyor, başparmağı balenimin hemen altındaki noktayı okşuyor.

Yavaşça nefes alıyorum. Daha sert sıkıyor ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

İştesin. Kes .

Durdurmuyorum. Pantolonunun kemerini hafifçe çekiştiriyorum, kalçalarını kendime doğru çekiyorum, içimde ateş birikirken sertliği karnıma değiyor. İnliyor, bir başparmağını meme ucumda gezdiriyor. Bluzumun ve sütyenimin içinden bile titriyorum.

"- Bak bakalım Violet hâlâ burada mı, gelmek isteyebilir."

O kadar hızlı geri sıçırıyorum ki tekrar sandalyeme düşüyorum. Kevin kapımda belirince hafifçe dönüyor.

"Merhaba!" Sesimin gayet normal çıkmasını umarak söylüyorum.

Eğer Kevin ateşli şefin şu anda bana *çok* yakın durmasının tuhaf olduğunu düşünüyorsa, yüzü bunu ele vermiyor, Tanrı onu korusun.

Kevin bir başparmağını omzunun üzerinden sallayarak, "Bugünün bitmesini kutlamak için bir grup McMahon'a gidiyoruz," dedi. "Gelmek isterseniz ikiniz de gelebilirsiniz."

"Teşekkürler ama sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyorum, kalbim hâlâ o kadar hızlı atıyor ki stajyerimin ofisimin öbür ucundan duymasından korkuyorum.

Eli omzunun üzerinden, "Ben de tam onu dışarı çıkarmak üzereydim," diyor. "Harika," diyor Kevin başını sallayarak.

"Pazartesi görüşürüz!"

Sonra da gitti. Eli kollarını güzel gövdesinin üzerinde kavuşturmuş, sessizce gülüyor. Gözlerimi deviriyorum ve onu tersliyorum. Bileğimden tutup beni tekrar ayağa kaldırıyor.

"Tamam, açık kapıyı biraz önemsiyorum," diye dalga geçiyor. "Hadi, seni geçireyim."

Kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum. Çenesindeki bir kas kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kıpırdıyor.

"Ve sonra?" Ellerimi hafifçe karnına dayayarak soruyorum.

"Annem, kardeşim ve yeğenimle birlikte yaşadığım için sanırım seçeneklerimiz benim Bronco'mun arkası ya da senin evin Violet," diyor.

Elleri yine kıcımda, beni içine çekiyor. Arzu sıcak bir bıçak gibi içimi kesiyor.

"Seçim senin," diyor Eli sırtarak.

İç çamaşırı çekmecemi karıştırıyorum, aylardır giymediğim sütyenlerimi, hala giydiğimi bilmediğim külotlarımı ve henüz kışlık eşyalarımın yanında olmayan birkaç çift taytı acımasızca bir kenara itiyorum.

Lütfen burada ol, sanırım. Ve lütfen süresi dolmamış olsun.

Biraz daha itiyorum. Parmaklarım danteli buluyor ve kaşlarımı çatarak bir şey çıkarıyorum.

Siyah dantelli bir sütyen. Aslında transparan, zarif, çekici ve seksi. bakıyorum, ne zaman aldığımı ve ne zamandır bende olduğunu merak ediyorum,

Çünkü Tanrı biliyor ya, uzun zamandır siyah dantel giymek için bir nedenim olmamıştı.

Takmalı mıyım? Bu siyah dantel sütyen gibi bir buluşma mı yoksa -

Sonra ağır lastiklerin çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses geliyor. Kalbim durdu, sonra hızlandı. Sütyeni çekmeceye geri tikiyorum ve elimi en arkaya, dirseğime kadar iç çamaşırlarına sokuyorum.

Bir Bronco kapısı çarpıyor. Midem bulanıyor.

İyi bir karar vermek için son şans.

Parmaklarım nihayet folyoya değdiğinde az önce kendime yaptığım komik şakaya neredeyse kahkahalarla gülecektim. İki prezervatifi zaferle çekip çıkarıyorum, tam o sırada ayak sesleri ön merdivenlerden geliyor.

Onları yatağın üzerine atıyorum, çekmeceyi çarparak kapatıyorum, son bir kez ne halt ettiğimi merak ediyorum ve yatak odamdan çıkıyorum.

Eli kapımın diğer tarafında duruyor, yumruğunu vurmak için kaldırmış.

"Bu on dakika değildi," diyorum.

"Hayır," diyor ve kapıyı açıp içeri giriyor. Beni öptüğünde henüz kapanmamıştı.

Beni o kadar sert öpüyor ki neredeyse beni yerden kaldıracak, öpücük tüm bedenimi titretiyor. Arkasından ön kapıya vurmayı ve kapıyı kapatmayı başarıyorum.

Sonra ona karşı koydum, aynen böyle. Ağzı hala benimkinde ve ellerim önce gömleğinin içinde, sonra altında. Kıçımı tekrar kavıyor ve beni kaldırıyor, hala ön kapıya yaslanmış durumdayım, bacaklarım onun kalçalarına dolanıyor.

"Gerçekten tam on dakika bekleyeceğimi mi sandın?" diyor, ağzının yarısı hâlâ benimkinin üzerinde.

Kalçalarını kaydırarak beni kapıya daha sert bastırıyor, sikinin kalın çıkıntısı klitorisimin üzerinden kayıyor. Aramızda kim bilir kaç kat kumaş olmasına rağmen, bu vücuduma bir zevk heyecanı gönderiyor.

"Birlikte gideceğimizi kimsenin bilmesini istemedim," diye mırıldandım.

Dudakları çenemden kulağıma doğru ilerliyor. Bir eli saçımda, diğeri yanımda. Bacaklarım onun etrafında kendiliğinden geriliyor.

"Aynı anda çıktığımız için doğal olarak senin evine sevişmeye gittiğimizi düşüneceklerini mi sanıyorsun?" diyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Öyle değil miydik?" Ben de öyle dedim.

"Kesinlikle evet," diyor kulak mememi ısırarak. "Ama başka kimse böyle düşünmüyor."

Dişlerimi sıkarak nefes nefese . Bir kolumu omuzlarına doladım ve gömleğini çekiştirmeye başladım. *Hemen* çıkması gerekiyor.

Eli buna mecbur. Gömlek mutfağında bir yere düşüyor ve dudakları tekrar konuyor, elleri hızla bluzumu çıkarıyor. Çıkarır çıkarmaz

sütyenimin askılarını omuzlarımla üzerinden aşağı çekerek yarı açık, meme uçlarımla da açıkta ve sert bırakıyor.

Birini çimdikliyor. Tekrar nefesim kesiliyor ve başım kapıya yaslanıp gözlerim kapanırken parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Gerçekten çok iyi hissettiriyor. Dudağımı ısıyorum ve kollarını yumruklarım ile sıkıyorum, ses çıkarmamaya çalışıyorum çünkü tüm bunlara rağmen ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Nedenini bilmiyorum ama artık DNA'ma işlemiş durumda.

Sonra sütyenimi çıkardım, yere bıraktım. Tekrar kendi başıma ayağa kalkıyorum ve Eli'nin pantolonunun kemerini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, ağzı tekrar benimkini yakalıyor.

Kaya gibi sert, kalın boyu bana karşı ısrarcı. Ben bir arzu birikintisiyim, cehennem gibi ıslağım.

Bir elimi pantolonunun üzerinden sikinin uzunluğuna doğru kaydırıyorum. Eli homurdanıyor, bir kalçamı kavıyor ve beni kapıya doğru itiyor, yeşil gözlerinde evcilleşmemiş bir parıltı yanıyor.

Tekrar yapıyorum, ama daha sert. Şimdi vahşileşti, bir eli saçlarımda, dudakları boynumda. Köprücük kemiğimi ısıyor ve ben bağıriyorum, ama o sadece gülüyor, beni tekrar ısırırken sesi sert ve alçak. Bu sefer bu his içimde bir heyecan yaratıyor, vücudumdaki her tüy diken diken oluyor.

Pantolonunun üzerinden sikini kavıyorum. O büyük - *gerçekten* büyük, aslında - ama beni sabit tutarken arzu tekrar içime akıyor.

Eli pantolonumu çekiştiriyor, düğmesini açıyor, fermuarı o kadar sert indiriyor ki kıracak diye korkuyorum.

"Sakın kırma," diye tıslıyorum.

"Sıkışmıştı," diyor, ağzını tekrar benimkine dayayarak. "İncelikle yap, zorlama," diyorum.

Elini külotumun altından geçiriyor, parmakları kıvrımlarımla arasından kayıyor. Cehennem gibi ıslağım ve bunu biliyorum ve öpücüğünün aniden sertleşmesinden, daha da ateşli olmasından, o da biliyor.

"mi?" diye mırıldanıyor, parmağını alt dudaklarımın arasından geçirerek. Nefesim kesiliyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bu nasıl?" diye soruyor, bir parmağını daha dudaklarımın arasına kaydırarak. İkisini de sık bir şekilde içime itiyor ve belindeki elim sıkılaşıyor onu kendime doğru çekiyor.

"Bu incelik sayılır mı?" Eli benimle alay ediyor, parmaklarını tekrar içimden çıkarıyor ve klitorisimin iki yanına gelene kadar öne doğru kaydırıyor. Hafifçe sıkıldığında tüm vücudum sarsılıyor. Sanırım inliyorum, bu yüzden tekrar yapıyor, daha sert.

Beni öpüyor, dili ağzımda. Aletini tekrar sıkıyorum, parmaklarım kumaşın arasından onu sımsıkı sarıyor. İnliyor ve klitorisimi çimdikliyor, vücudumda beyaz bir sıcaklık yayılıyor.

"Henüz cevaplamadığın iki soru var," diye homurdanıyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor. "Tabii inlemek bir cevap sayılmazsa."

Beni daha hızlı okşarken sesinde o ukala gülümseme var, parmakları dudaklarıma geri kayıyor, tekrar uzaklaşmadan önce girişle alay ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi bir anlığına odaklanmaya zorluyorum. "Sadece klitorisin nerede olduğunu bilmenden etkilendim," diyorum.

Parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Bu sefer kesinlikle inliyorum ve Eli sırtlıyor.

"Bu mu?" diye soruyor ve tekrar yapıyor, sonra tekrar. Parmak uçlarımda duruyorum, ön kapıma dayanmışım, çünkü evime daha fazla girmeyi başaramadık.

"Bir keresinde bir diyagram görmüştüm," diye dalga geçiyor, sesi hâlâ alçak.

Öpüşüyoruz. Beni tekrar tekrar tıngırdatmaya devam ediyor. Gerginlikten titriyorum, pantolonunun üzerinden sikini okşuyorum, her seferinde nefesinin boğazında düğümlenmesini dinliyorum.

"Beni bilirsin, bir şeyleri gerçekten iyi çalışmayı severim," diye devam ediyor Eli, parmakları hâlâ hareket ediyor, ama şimdi daha hızlı. "Violet Tulane'ın beni eve götürmek istemesi ihtimaline karşı hazırlıklı ol."

Söylediklerini zar zor dinleyebiliyorum. *Yaptığı* şey çok iyi hissettiriyor ve böyle devam ederse pantolonumu bile çıkarmadan sert hızlı bir şekilde boşalacağımı biliyorum. Beni öpüyor, dili ağzımda, parmakları beni okşuyor.

"Buna değmiş gibi görünüyor," diyor. "Sik gibi ıslandığın ve boşalmana otuz saniye kaldığı ve ben de ön kapını zar zor geçebildiğim için."

"Kırk beş," diye nefes nefese kaldım.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye mırıldanıyor.

Parmakları daha hızlı hareket ediyor. Onu öpüyorum ve dudağını ısıırıyorum. İnliyorum ve duramıyorum, bedenim doruğa yaklaşıyor.

Yavaşlıyor, sonra duruyor, elini pantolonumdan tamamen çekmeden önce parmakları son bir kez dudaklarımı okşuyor, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde.

"Ne oluyor lan?" Ben tıslıyorum ama o gülüyor.

"Kızdığında çok güzel oluyorsun" diyor. "Ve seni kızdırmayı hep sevmişimdir."

Pantolonunun kemerini kavriyorum, kalçalarını buluşana kadar doğru çekiyorum, ereksiyonu bana doğru geriliyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, "Bütün amacının bu olduğunu söyleme bana," diyorum.

Beni sertçe öpüyor, bir parmağı yine meme ucumda. Pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyorum, boxer giymiş sikini buluyorum ve sıkıyorum.

Eli kulağıma gülüyor.

"Bunun amacı seni ne kadar yüksek sesle boşaltabileceğimi görmek," diyor. "Seni biraz kızdırmak sadece eğlenceli bir bonus."

Şimdi hem sikini avuçluyorum hem de kızarıyorum. Boxerının içinden uzanıp onu okşuyorum, ten tene. Sandığımdan da büyüktü ve ben okşarken tekrar inleyerek beni kapıya doğru daha sert itti.

"Komşularınla aranı çok kötü yapacağım," diye fısıldıyor. Onu daha uzun süre, daha sert okşuyorum, sıcaklık ve arzudan, şu anda hissettiğim kontrol edilemez *istekten* derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Yapabileceğini düşünüyor musun?" Hala onu okşayarak soruyorum.

Kalçaları elimle ritim tutarak hareket ediyor, göğsünün derinliklerinde bir yerden sınırsız hırıltılar geliyor. "Sana çalıştığımı söylemişim," diye takılıyor Eli bana. Sikini sıkıyorum, ucunda precum toplanıyor ve kendimi tutmak için yanağımın içini ısıyorum.

ses çıkarıyor. "Bir sürü diyagram. Hatta bir ya da iki hareketli resim."

Ellerini vücudumdan aşağı kaydırıyor. Artık sikini ellerimin arasından geçiriyor, dudaklarımız birbirine değiyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Önce benim pantolonum, sonra onunki iniyor ve aniden siki çıplak bir şekilde göbeğime dayanıyor ve birbirimize bastırıyoruz, ten tene. Titriyorum ve onun sıcak vücudu ile sırtımdaki serin kapının birleşimi harika.

Bir meme ucumu cımbızlıyor. Elini tekrar bacaklarımın arasına götürüyor, başparmağı klitorisimin yanından ustalıkla geçiyor, parmakları ıslaklığıma zar zor giriyor. İnliyorum ve o geri çekiliyor.

Sonra bir an durdu. Alnını benimkine bastırıyor, burunlarımız uç uca geliyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz, göğüslerimiz birlikte genişleyip alçalıyor, elleri hala beni keşfediyor.

"Violet."

"Eli."

Gülüyor. Gözlerim kapalı ama

hissedebiliyorum. "Yatak odan hangi kapıda?"

"Tam arkanda," diyorum.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz havaya fırlıyorum, Eli yatak odama doğru adım atarken bir un çuvalıymışım gibi omzuna asılmışım, kapıdan geçerken hafifçe eğiliyor. Beni nazıkçe yatağa ve ben bir kez zıpladıktan sonra o üstüme çıkıyor, bacaklarımın arasına, vücudu benimkini örtüyor.

Bacaklarımı ona doluyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Aleti tümseğime ve göbeğime doğru kayıyor ve patlayacakmışım gibi hissederek daha sıkı sıkıyorum.

Onu istiyorum. *Şimdi istiyorum*. Her ne kadar Eli Loveless ile çıplak olduğuma inanamasam da, harika vakit geçirmekten bahsetmiyorum bile, işte buradayız ve ben... İstiyorum. Onu istiyorum. *Şimdi istiyorum*.

Başımın yanından folyo kırıştırma sesi geliyor ve Eli'nin dudakları geri çekiliyor. Bir dirseğinin üzerine yaslanmış, diğer eli kalçamda, ona sarılmışken okşuyor.

"İki kez, ha?" diye soruyor sırtarak.

Elindeki iki prezervatife bakıyorum. Açıkçası, şu anda yeterli görünmüyorlar.

"İkinci bir şansa ihtiyacın varsa," diye takılıyorum.

Dişleriyle bir tanesini yırtıp açıyor ve tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakıyor. İlk defa bir prezervatifi açmayı seksi buluyorum, ama şu anda büyülenmiş Prezervatifi takıyor ve ben de onu avucumun içine alıp sırtımı kamburlaştırarak kaygan girişime doğru yönlendiriyorum.

Eli inliyor, yüzü boynuma yaslanıyor, sesi tüm bedenimi titretiyor. Canım yanıyor ve çaresizim, ama bir an duraksıyor, ucu tam açıklığıma geliyor ve beni tahrik ediyor.

Sonra içine gömülüyor. Gözlerim kapanıyor ve saçlarını avucumun içine alıyorum, ağzımdan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkıyor. Büyük biri - fark ettiğimden daha büyük, kesinlikle önceki erkek arkadaşlarımdan daha büyük - ama kendini uzun, yavaş bir vuruşta kullanıyor ve bu *mükemmel* hissettiriyor.

Sanki birbirimize böyle uyum sağlamak için tasarlanmışız, el ele eldiven giymişiz, sıcaklık tüm vücudumda dolaşıyor.

Gömüldüğünde Eli, "Oh, *kahretsin*," fısıldıyor ve duraklıyor.

Onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, garip bir şekilde yavaş ve şehvetli. İçimde daha önce hiç dokunulmamış bir yere dokunuyormuş gibi hissediyorum, canlı bir kabloya, ham bir sinire dokunan bir şey ve bir dakikaya ihtiyacım var yoksa çözülebilirim.

Öpücük sertleşiyor. Daha hızlı. Dili ağızımda ve alt dudağını ısıırıyorum, istediğimden biraz daha sert. Elimi boynundan aşağı, omzuna doğru kaydırıyorum ve o da elimi yakalıyor, parmakları bileğimi sarıyor, yatağa doğru itiyor, ağırlığı üzerimde.

Bacaklarımı sıkıyorum. Kalçalarımı döndürüyorum ve o üstümde olabilir ama bu onun içimde hareket etmesini sağlıyor ve sert bir şekilde nefes veriyor, bileğimi daha da sert sıkıyor.

Tekrar yapıyorum ve bu sefer karşılık olarak içime giriyor. Yemin ederim ki siki, daha önce hiç bulamadıklarım da dahil olmak üzere sahip olduğum her sinire çarpıyor. Gözlerim kapanıyor ve zevkle inliyorum.

Yarın komşularımla konuşurken *kesinlikle* garip hissedeceğim.

Tekrar yapıyoruz, sonra tekrar, hala birbirimize sarılmış halde, her hareket bir öncekinden daha sert ve hızlı, çaresiz ve muhtaç. Ben onun bedenini zevk için kullanıyorum, o da benimkini ve hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Hâlâ bileğimi tutuyor, bacaklarım hâlâ beline sarılı ve her darbede hırlıyor, inliyor. Bir dirseğinin üzerine düşüyor ve içime girerken kulağıma tekrar tekrar *İsa, Violet* diye fısıldıyor, ben de onu içeri davet ediyorum.

Omzunu ısıırıyorum. Diğer elimle sırtını tırmalıyorum ve daha sert ve daha sert sevişiyoruz, vücutlarımızın saf fiziksel hareketi dışında tüm dünya yok oluyor, ham, sert ve kaba ve hayal bile edemediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Göklere tırmanıyorum. Eli'yi parçalamaya çalışıyorum, sadece ondan *daha* fazlasını almak için, daha hızlı, daha sert ve daha derin, ta ki artık dayanamayana kadar.

"Durma," dediğimi duyuyorum, yarı fısıldayarak, yarı inleyerek. "Durma, durma, durma-"

Kendini tekrar gömerken beni vahşice öpüyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Sanki yaparım da," diye homurdanıyor. Dudağını ısıyorum ve parmakları bileğime, uyluğuma saplanıyor. Dikiş yerlerinden çatırdıyorum, durdurulamaz, kontrol edilemez bir şekilde boşalmaya çok yakınım. "Yüksek sesle dedim, Violet."

Daha sert ve daha sert, yorganım her itişte omurgama batıyordu.

"Ciddiydim," diye fısıldıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Çatlıyorum, çözülüyorum, tüm bedenim yumruk gibi gergin, Eli'nin etrafında kapalı. Acımasız, alıyor, veriyor, ben onu karşılamak için yükselirken beni sıkıca tutuyor, onu tutuyor.

Birden yumruk açıldı ve ben düştüm. Sanırım bağıyorum. Titrediğimi, sarsıldığımı, doruk noktasının bedenimde bir şimşek gibi çaktığını, ses dalgasının hızlı ve hırçın olduğunu biliyorum.

Saniyeler sonra Eli içime düşüyor. Yüzünü boynuma gömüp bağıyor, inliyor ve ben bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, birlikte sallanırken onu gömülü tutuyorum. İçimde sarsılıyor ve bedenim karşılık veriyor, artçı şoklar hala içimde dalgalanıyor, sinirlerin elektriksel dürtüleri kendi yollarını buluyor.

Yavaşlıyoruz. Bileğimi bırakıyor, eli parmaklarımız birbirine kenetlenene kadar benimkinden yukarı kayıyor ve sonra ellerimizi birbirine geçirerek kapatıyor. Diğer kolumu sırtına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum ve bacaklarımı onun etrafından açıyorum.

Ben onu öpüyorum, belki de o beni öpüyor. Tembel ve telaşsız, düşünceli, yavaş. Geri çekiliyor, başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor, beni tekrar öpüyor. Parmağımı omurgasında gezdiriyorum, her bir çentiği hissediyorum.

Sonunda yuvarlanıp gidiyor ve ikimiz de yatağımın başına sürünerek, bitkin bir halde yastıklarına uzanıyoruz. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşu hala içimde şarkı söylüyor. Yatağımla kaynaşıyormuşum gibi hissediyorum, çok yorgunum.

Eli'nin bana doğru döndüğünü hissediyorum ve bir an sonra gözlerimi açıp ona bakıyorum. O da benimle aynı pozisyonda: sırtüstü yatmış, nefes nefese kalmış, bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi görünüyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Gölümsüyor. Alaycı, alaycı, gözlerinde parlayan kötü bir şeyin vaadi.
"Fena değil," diyor.

Gölmeye başlıyorum ve parıltı yoğunlaşıyor, gülümseme tamamen seksi ve tehlikeli hale geliyor.

"Evet, fena değildi sanırım," diyorum kıkırdamalar arasında. "Eğer tekrar denemek istersen bir prezervatif kaldı."

Eli önce sikine, sonra da bana bakıyor.

"Beş dakika," diyor ve göz kırpmıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ELI

Uyandığımda gözlerime güneş ışığı vuruyor ve okyanusun derinliklerinden bir tür tutsak dev mürekkep balığı gibi isteğim dışında yukarı çekildiğimi hissediyorum.

Hiçbir zaman tam bir sabah insanı olmadım.

Bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Bu da yetmeyince başımı bir yastığın altına gömüyorum, çarşaf kalçalarımın etrafında dönüyor. Dirseğim yumuşak ve sıcak bir şeye çarpıyor.

"Ow," diyor. "Bu benim yüzüm."

Gözümü açtığımda zar zor uyanan Violet'in bana baktığını görüyorum, yüzüstü yatıyor, dirseğim burnunun hemen önünde.

Nerede olduğumu *hemen* hatırlıyorum. "Günaydın, günışığı," diyorum sırtarak.

Violet iki eliyle kolumu tutuyor ve yüzüne doğru itiyor. Ona izin verdim.

"Sen benim tarafımdasın," diye mırıldanıyor.

"Sen *benim* tarafımdasın," diye karşı çıkıyorum, sırf laf diye.

"Bütün yatak benim tarafımda," diyor, hâlâ itip kakarak. "Sen sadece geçici bir misafirsin."

"Misafirlere böyle mi davranıyorsun?" Hala kımıldamadan alay ediyorum.

"Biraz güneyli misafirperverliğine ne dersin?"

Violet tek kaşını kaldırıyor ve gözleri anında .

"Dün gece çok misafirperverdim," diyor gözlerinin kenarları kırışarak.
"Misafirperverliğini fazla uzatan sensin."

"Öyle mi?"

"Saat neredeyse 10 oldu."

"Ve eminim ki kalkıp güne başlamak için can atıyorsunuzdur."

Violet dirseklerinin üzerinde yükselir, yastığı göğsünün altındadır. Çarşaf sırtından aşağı kayıyor, hâlâ kışını örtüyor, göğüslerinin kıvrımları dışa doğru bastırıyor.

Bakıyorum. Zaten sabah odunum vardı, ama şimdi hızla
Violet o altında çıplak.

"Seni planladığın üretken Pazar gününden alıkoymama izin verme," diye devam ediyorum. "Ben sadece burada olacağım. Hizmetlerim gerekirse bana haber verin."

Şimdi Violet gülüyor.

"Ya bir kavanoz açmam gerekirse?"

"ama Violet, benim ne işe yaradığımı biliyorsun."

Tek kaşını kaldırıyor.

"Yemek pişirmek ve sevişmek," diyorum.

Violet pembeleşiyor, rengi boynundan aşağı akıyor. Bir an için gözlerini kaçırır da bu tatmin edici.

"Ben de çömlekçilikte fena değilimdir," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. "Ama bir şekilde hizmet edebileceğimi düşünüyorum."

Violet bana bakıyor. Artık gülmüyor, kızarmıyor. Aslında biraz endişeli görünüyor.

"Ele almadığım bir beceri var mı?" Uzun bir sonra soruyorum.

"Konuşmalıyız," diyor.

"Öyle değil mi?"

"*Bunun* hakkında," diyor bir parmağını ikimizin üzerinde dolaştırarak.
"*Bunun* tam olarak ne olduğu hakkında."

"Bunun senin yatağında çıplak olduğumuzdan eminim, tabii bu bir tür şaka programı değilse ve bu duvarlardan biri yıkılıp stüdyodaki izleyicileri ortaya çıkarmak üzere değilse," diyorum, hâlâ sert bir ruh hali içinde. Şu anda ilişkimiz hakkında konuşmak istemiyorum. Belki bir saat sonra, biraz kahve ve kahvaltı yaptıktan sonra.

Şu anda Violet'i üstüme yatırmak ve bir kovboy kız gibi sikime binmesini izlemek istiyorum. Aslında, aklımdaki tek şey bu.

Violet stüdyodaki seyirci olayını görmezden geliyor ve bana ciddi bir şekilde bakıyor, köpekbalıkları ileri geri hareket ediyor.

"Hâlâ çıkmamız gerektiğini düşünmüyorum," diyor, sesi aniden ciddi ve sakinleşiyor.

Dirseğim başımın altında, çarşaf hala gelişigüzel bir şekilde belime örtülü, kendimi karnımdan kaldırıp yan tarafıma doğru itiyorum. Violet'in gözleri önce aşağıya, sonra aynı hızla yukarıya bakıyor.

Kelimelerin bir dakikalığına yerleşmesine izin verdim, onu izledim, göğüs kafesimin arkasında bir yerde garip bir hayal kırıklığı içime doğru ilerliyordu.

Nedenini bilmiyorum. Dün sabah haklıydı, şimdi de haklı. Ondan hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor. Anlaşamıyoruz. Tartışmadan sohbet edemiyoruz ve bu da biriyle çıkmak için asgari şart.

Eğer deneseydik, ikimiz de mutsuz olurduk, bundan eminim.

Keşke bunu daha az çıplakken söyleseydi.

"Pekâlâ," diyorum, sikim hâlâ zonkluyordu. "Yine de bunu söylemek için çok iyi bir zaman seçtin."

Tekrar aşağı bakıyor. Sırt üstü dönüyorum, kollarım başımın arkasında, ereksiyon gökyüzünü işaret ediyor. Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Bence *çıkamalıyız*," diyor cesurca gözlerimin içine bakarak. "Belli ki yürümeyecek. Birbirimizin yanında olmaya katlanamıyoruz, konuşmadan zar zor anlaşabiliyoruz-"

"Evet, birbirimizden hoşlanmadığımızı fark ettim," diyorum. "Ve bende hoşlanmadığın her şeyin farkındayım, dün hepsini özetlediğin tekrarlamaya gerek yok."

"Bence çıkarları olan arkadaşlar olmalısınız," diyor.

İtiraf ediyorum, bu beni şaşırttı.

"Arkadaş mıyız?" Bir süre sonra sordum.

Hâlâ gözlerimin içine derin derin bakıyor, bakışları bir an bile tereddüt etmiyor.

"Bu sadece bir deyim," diyor. "Demek istediğim... duygusal bir ilişkinin yürümeyeceği açık olsa da fiziksel bir ilişki yaşamamak için hiçbir neden yok. Ama ben kimseyle görüşmüyorum, sen kimseyle görüşmüyorsun..."

Sanki onay arıyormuş gibi duraksıyor. "Bu bir soru mu?" Diyorum.

", değil mi?"

"Bunu dün gecedan önce bir noktada sorman gerektiğini düşünmüyor musun?" Alay ediyorum.

Violet gözlerini deviriyor ve altındaki yastığı düzeltiyor. Neredeyse meme ucunu görüyorum. *Neredeyse.*

"Biliyor musun Eli, senin çok sorunun var-"

"Benimle tatlı tatlı konuşmana bayılıyorum."

"- Ama sen aldatan tiplerden değilsin," diye bitiriyor sözlerini, kelimelerinde fazladan bir tını ve gözlerinde bir gülümseme.

"Bir kez olsun haklısın," diyorum sonunda ona.

Ben ona bakıyorum. O da arkasına bakıyor, sikime bakmamaya kararlı olduğu her halinden belli, konuşma kapasitem gittikçe azalırken yatak çarşaflarını sanki bir sirk varmış gibi sarıyor.

"Violet, şunu kavuşturalım," diyorum yavaşça, gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vererek. "Beni paravan kapı gibi becermek istiyorsun-"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"- ve sonra beni kovacaksın ve ben de seni yemeğe, sinemaya ya da başka bir şeye götürmek zorunda kalmayacağım?"

"Doğru."

Sancı biraz daha derine iniyor ve ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Doğum gününde ya da Sevgililer Günü'nde sana çiçek almazsam kızmayacaksın," diyorum.

Violet sadece .

"Ailemle tanışmam için beni rahatsız etmeyecek misin?"

"Eli, ben senin aileni zaten tanıyorum," diye . "Hepsi senden çok daha iyi insanlar."

Bir kolumu altından belinden kavıyorum ve çığlık atarken onu kendime doğru çekiyorum.

"Bir yeniği olmalı," diyorum onu göğsüme çekerek. O sadece gülüyor.

"Konuşmamıza bile gerek yok," diyor.

"O zaman ne halt ediyoruz?" Diye soruyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Öpücük tembel ve yavaş. Bacağını tutuyorum ve kalçalarımın binene kadar onu çekiyorum, ağrıyan sikimi karnıma bastırıyorum. Kalçalarını ona doğru yuvarlıyor ve ben yüksek sesle inliyorum, parmaklarım etine gömülüyor.

Şu anda ne yaparım, yeter ki durmasın.

"İyiyiz, değil mi?" diye soruyor, hava almak için yukarı çıkıyor, elleri göğsümde. Sert pembe meme uçları parmaklarımın arasına girene kadar ellerimi gövdesinden yukarı kaydırıyorum ve sonra sıkıyorum, gözlerinin kapanmasını izliyorum, kalçaları tekrar yuvarlanıyor, horozumun üzerindeki baskı lezzetli.

Kendini bana sürterken çoktan ıslanmıştı, dudakları shaftımın tabanına karşı kaygandı. Meme uçlarını tekrar çimdikliyorum ve iç çekiyor, vücudunda bir titreme hareket ediyor, bana daha sert sürtünüyor.

Çok güzel. *O çok* güzel. Kızgın olduğu zamanlardan daha güzel olduğu tek zaman, böyle olduğu, kızardığı, kendinden geçtiği ve cehennem gibi ıslandığı zamanlardır.

"Biz iyiyiz," diyorum ona, sancıları yine görmezden gelerek.

Violet sadece inliyor. Üstümde dalgalanmasını izlerken bu ses sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Kollarımı bacaklarının altından geçirip kıcını kavıyorum. "Bana henüz teşekkür etme," diyerek onu öne doğru çekiyorum.

Violet tekrar bağıyor, ama saniyeler sonra onun altındayım, kalçaları yüzümün iki yanında, kollarım onu aşağıda tutuyor.

Onu bir kez yalıyorum, sadece tadına bakmak için ve nefesi kesiliyor.

Çok lezzetli. Onu tekrar yalıyorum, dilim dudaklarının arasında, girişinin sıklığına sürtünüyor, klitorisine doğru ilerliyor.

İnliyor. Bölgeyi işaretler gibi üzerine adımı yazıyorum ve dilimin her hareketiyle vücudu sarsılıyor. Violet duvara yaslanıyor, gözleri kapalı, bir eli saçlarıma gömülü, meme uçları göğüslerinin kabarıklığının ötesinde sert pembe tepeler çıkarıyor.

Harika bir manzara.

Adımı tekrar yazıyorum. Bütün lanet şeyi, ELIJAH LOVELESS'i. Şimdi inlemeler arasında soluk soluğa kalıyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve etrafımda kenetlenirken suları aşağı damlıyor. Düşündüğümde daha yakın ve onu tekrar yalıyorum, parmaklarımı kıvırıyorum, içinde uyluklarını titreten o noktayı okşuyorum.

Eli saçlarımda sıklaşıyor. İnlemeleri tiz ve nefes nefese. Sanki dudağını ısıyor, ses çıkarmamaya çalışıyor, ama onu daha sert, daha hızlı yalarken bu savaşı kazanıyorum, çünkü bu ilişki tamamen fizikselse, en azından lanet olası iyi olacak.

Bacakları titriyor. Nefes nefese kalıyor, sesi duvarda yankılanıyor, kendini kontrol edemiyormuş gibi yüzüme bastırırken kalçaları sarsılıyor. Onun tatlılığında, güzel misk kokusunda, dilimin her hareketinde içinden geçen titremelerde kayboluyorum, adımı ona tekrar yazarken.

Violet son S'de boşalıyor. İki parmağımı derine gömdüm, tüm vücudu titriyor ve sarsılıyor. Parmaklarımın etrafında çırpınıyor, vücudu geriliyor, karavanının ince duvarına karşı inlerken ayak parmakları kıvrılıyor.

Oops.

Onu kızdırmak, yaklaştırmak ve sonra geri çekmek istedim, ama sonra duramadım. Violet sarhoş edici, bağımlılık yapıcı. İnliyor, amı tekrar sıkılıyor ve dilimi klitorisinin yanından usulca geçiriyorum, bunu yaparken tüm vücudu sarsılıyor.

Tanrım, bu çok tatmin edici. Hiçbir şey söylemiyor ama zor nefes alıyor. Gözlerim açık, parmaklarımı çekip yaladığımda göğsünün kabarmasını izliyorum.

Ben uzanıp dün gece komodinin üzerinde bıraktığım yerden ikinci prezervatifi aldığımda o hâlâ duvara yaslanmış, aklını toplamaya çalışıyordu. Takıyorum, çünkü hâlâ onun sikime binmesini izlemek gibi bir niyetim var.

Onu aşağı indiriyorum. Eğiliyor ve beni öpüyor, eli hala saçlarımda, tadı hala dudaklarımda. Fark ettiyse bile, diğer elini vücudumda gezdirirken aldırıyor gibi görünüyor. Dokunduğu her yer beni aydınlatıyor, küçük ateşler omzumdan karnıma, hazinemden aşağı iniyor ve sonunda elini sikime doluyor.

Elimi onunkine doluyorum, sonunda oturmadan önce beni birkaç kez okşamasına izin veriyorum, elleri göğsümde ve beni girişine doğru yönlendiriyor.

Beni tek bir vuruşta almadan hemen önce kendimi destekliyorum, beni derinlere daldırıyor ve İsa tapdancing İsa, yemin ederim dün gecedен bile daha iyi hissettiriyor.

Ve manzara. Bana yavaşça binmeye başladı ve dünyada Violet'in çıplak ve sikimin üzerinde olması gibi bir manzara olduğunu sanmıyorum.

Onu izleyebilmek için kollarımı başımın arkasına koyuyorum. Her vuruşta göğüsleri zıplıyor. Bana her vuruşunda dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, amı hafifçe kasılıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Violet sıcak, sıkı bir mükemmellik ve her vuruş nefes almayı zorlaştırıyor.

Daha hızlı hareket ediyor. Dudağını , gözleri kapalı, hareketleri daha sert, daha talepkâr. Ellerimi uyluklarına, kalçalarına götürüyorum. Her hamlesinde onunla buluşuyorum, titrediğini hissediyorum, dişlerimi sıkarken bile iniltisini dinliyorum.

Daha fazla dayanamam, bu şekilde olmaz. Bu kadar iyi hissettirirken değil, sanki birbirimize bu kadar iyi uymak için tasarlanmışız gibi.

Violet arkasına yaslanıyor, elleri kalçalarımda ve ben nefes nefese kalıyorum. Yeni açıyla patlarcasına iniyor, yavaşlıyor, duraklıyor. Etrafımda kenetleniyor, kasları titriyor, çırpınıyor, ben gözlerimi kapatıyorum, karnımda toplanan ısıya karşı derin bir nefes alıyorum.

Eğildi, beni aldı. Boşalmamak için tüm irademi kullanıyorum ve bir başparmağımı klitorisine doğru kaydırıp onun etrafında dönmeye başlıyorum.

"Oh, Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu iyi hissettiriyor." "Amaç da bu zaten," demeyi başarıyorum.

"Durma," diye mırıldanıyor.

Taşaklarım geriliyor, karnımdaki sıvı ısı dışarı taşmakla tehdit ediyor, ben de kalçalarını daha sert bir şekilde kendime doğru çekiyorum, başparmağımla klitorisinin etrafında daha hızlı dönüyorum.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," diyorum ona, sesim sert ve alçak çıkıyor. "Sikime boşalmana saniyeler kalmışken durmaman gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor, vücudu esniyor, göğüsleri zıplıyor. Nefesimi tutuyorum, ipimin sonuna geliyorum, kendimi daha fazla zor tutuyorum.

Sonra beni haklı çıkardı. Violet sert bir şekilde boşalıyor, başı geriye düşüyor, amı etrafımda kenetleniyor, iç çekip inerken öncekinden daha da sıkı, bir an bile durmuyor.

İki saniye arkasındayım, onu kendime çekiyorum, o beni ikna ederken kendimi onun derinliklerine atıyorum, sarsıntı üstüne sarsıntı yaşıyorum, tamamen onun merhametine kalıyorum.

Violet işi bittiğinde beni öpmek için eğiliyor. Şu anda tamamen yumuşak ve sıcak, dikenleri ve sert kenarları gitmiş. O istekli ve

Kollarımda erimiş, neredeyse yapış yapıştı.

Belki de konuşmamıza gerek yoktur, düşünüyorum, neredeyse uçurtma kadar yüksekte. Belki bir daha konuşmak zorunda kalmayız. Bu şekilde gayet iyi anlaşıyoruz.

Uzun, yavaş bir öpüşmeden sonra benden ayrılıp sırt üstü dönüyor, kolum boynunun altında. Hâlâ zor nefes alıyor, teni kızarmış, saçları yastığının ve kolumun üzerine yayılmış, vahşi.

Kahretsin, çok güzel. Eminim o kadar sert boşalmışım ki bir daha yürüyemeyecekmişim gibi hissetmemle bir ilgisi vardır ama çok güzel. Bir erkek ona bakarken kör olabilir.

Sonunda köpekbalıkları bana doğru geliyor ve o yüzümü inceliyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormak istemiyorum, onun yerine bu anın uzun süre devam etmesine izin veriyorum.

Sonunda boğazını temizliyor, aşağı bakıyor, dudaklarını yalıyor. "Gördün mü?" diyor.

"Neyi gördün?"

"Haklıydım," diyor.

Diğer kolumu başımın arkasına koyuyorum, gözlerimi kısıyorum, onu inceliyorum. "Ne hakkında?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu."

"Buna itiraz ettiğimi hatırlamıyorum," diyorum. "Aslında, davranışlarımı coşkulu bir anlaşma olarak görebilirsiniz."

"*Hatalı* olduğunu söylemedim," diyor Violet. "Az önce haklı olduğumu söyledim." "Bu birinin yanıldığını ve burada sadece benim olduğumu ima ediyor," diyorum.

Onu.

"İyi. Karşılıklı olarak haklıydık, mutlu musun?"

Aslında cevabım *evet*, çünkü başka bir yer düşünemiyorum.

Violet ile tartışmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Başka bir şey olmasa bile, o her zaman ilginçtir.

"Elbette," diye onaylıyorum. "Bu beni kovduğun kısım mı, yoksa önce diğer yeteneğimden yararlanmak mı istedin?"

Bana doğru yuvarlanıyor, saçları omzumu gıdıklarken yüzünü pazuma koyuyor, gözleri gülüyor.

"Bu beni acıktırdı," diye takılıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ELI

Ben mutfağa girip anahtarlarımı masaya fırlatırken **DANIEL** başını çeviriyor.

"Annemi ara, senin öldüğünü sanıyor," diyor, hâlâ bulaşık yıkıyor.

Saate bakıyorum. Öğleden sonra bire geliyor.

Kurutma rafına son bir fincan koyar, bir havlu alır ve arkasını dönerek ellerindeki bulaşık suyunu siler.

"Öyle ?" diye soruyor. "Çok komik."

"Dün gece aramayı unuttun. Şu anda bir çukurda yüzüstü yattığına inanıyor. Onu polisleri aramaktan zar zor vazgeçirdim," diyor. "Aklını senin ölümünden uzaklaştırmak için Rusty'yi parka götürdü."

Masaya yaslanıyorum.

"Yirmi dokuz yaşında olduğumu biliyor, değil mi?" diye sordum. "Ama yine de evde yaşıyorsun."

Daniel ellerini kurularken, "Tencere dibin kara, seninki kara," diyorum.

"İyi bir nedenim var," diyor. "Öte yandan sen üç aydır beleşçilik yapıyorsun."

"Kalacağımdan emin ," diyorum.

"Öyle misin?"

"Ayrılmak gibi bir planım yok," diyorum ona.

Aklımdan geçmediğinden değil. Sprucevale, on yıl önce terk ettiğim küçük kasabanın aynısı, beraberinde getirdiği tüm iyi ve kötü şeylerle birlikte.

"Ama bir kira kontratı imzalamadın ya da bir kanepe bile almadın" diye dikkat çekiyor. "Annemin mikseri olmadığı için stand mikseri aldım," diyorum. "Bu doğru

Orada."

"Ne bağlılık ama."

"Gerçekten güzel bir stand mikseri."

Daniel iç çekiyor. Tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş, tembel Pazar kıyafetlerini giymiş - eşofman altı ve üzerinde GO WITH THE FLOW yazan eski bir tişört! SPRUCEVALE NEHİR FESTİVALİ soluk harfler.

"Son iki gecedir eve gelmemenden dolayı konuyu kasten mi değiştiriyorsun?" diye sorar.

Evet. Evet, öyleyim.

"Cuma günü aradım," diye itiraz ettim.

"Doğru," diyor, hâlâ açıklama bekleyen bir ses tonuyla.

"Dün gece geç saate kadar çalışmam gerekti," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Ve aslında eve iki gibi geldim, sonra tekrar dışarı çıktım-"

"Hayır," diyor.

"Bazı iş arkadaşlarımla sarhoş oldum-"

"Violet'in dahil olmadığı hiçbir açıklamaya inanmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Sandalyemde arkama yaslanıp parmaklarımı masaya vuruyorum. "İyi. Violet ile yattım," diyorum sonunda.

Daniel sadece başını sallıyor. Daha önce hiç bu kadar şaşırان birini görmemiştim.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin ," diyorum yavaşça, masanın üzerinde elimin tersini inceleyerek.

"Kötü olduğu için mi, yoksa Violet olduğu mi?" diye soruyor.

Kardeşlerim arasında beni en çok Daniel ölçmüştür. Muhtemelen yaşlarımız çok yakın olduğu içindir ama onu hiçbir zaman geçemedim. Neyse ki, o aynı zamanda soğukkanlı biri.

"Çünkü o Violet," diyorum. "Hiç de kötü değildi." Yılın yetersiz ifadesi.

"Sadece seks olmamız gerektiğini düşünüyor,"

diyorum. "Kanka mısınız?" Daniel soruyor.

Ellerimi açtım ve dramatik bir şekilde omuz silktim.

"Bilmiyorum," diyorum. "Genelde en azından seks yaptığım insanlardan hoşlanırım. Burası yeni bir bölge."

Tonlarca insanla seks yaptığımdan ya da son altı ay içinde hiç seks yapmadığımdan değil. Ama çıktığım ve yattığım kadınlar genellikle en azından benimle iyi geçiniyor.

"Yani sen ve Violet Tulane, adını ezelden beri herkesten çok ağzından duyduğum kız, öylesine seks yapıyorsunuz ve hepsi bu," diyor.

Bunu söyleme şeklinden

hoşlanmadım. "Doğru," diyorum.

"İki gece seks partisi yaptın ve önemli bir şey değildi."

"Cuma gecesi gerçekten isteydim," diyorum. "Violet'in origami turna siparişi az geldi, ben de katlamasına yardım ettim..."

Daniel'ın kaşları havaya kalktı.

"...beş yüz daha ve sakın bana öyle bakma," diye bitiriyorum. "Sana hak ettiğin bakışı atıyorum."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. Daniel'a bakıyorum. O da bana bakıyor, yüzünde dünyanın en şüpheci ifadesi.

"Annem pazar yemeği için ne yapmamı istiyor?" Sonunda sordum.

"Sanırım spagetti ve köfte hakkında bir şeyler söyledi."

"Charlie geliyor mu?"

"Evet, şehre döndü." "Silas
öyle mi?"

"Levi'ye sor."

Ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüyorum ve Pazar akşamı yemeği
seçeneklerimi gözden geçirmek için açıyorum.

"Charlie konusunda seni *bir kez bile* rahatsız etmediğimi fark ettin mi?"
diye sordum. "Bir kere bile, Daniel."

"Sanırım az önce yaptın."

Buzdolabından iki paket kıyma çıkarıp lavaboya atıyorum.

"Bu rahatsız etmek değil. rahatsız ettiğimde, edildiğini anlayacaksın,"
diyorum.

"On yaşımızdan beri arkadaşız," diyor Daniel. "Charlie benim kız
kardeşim sayılır. Siktir git."

Homurdanıyorum.

"*Siktirip gitmek* mi?"

"Kapa çeneni," diye iç geçiriyor. "Alışkanlık işte. Rusty, Seth'e birinin tam
bir pislik olduğunu ve bir hafta boyunca anaokulu öğretmeninden telefonlar
aldığını söyledi. Anlaşılan sınıftaki iguanaya bu ismi vermek istemiş."

Gülmeye başladım.

"*Ve* diğer çocukların yarısını bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etti," diye
mırıldandı. "Bir sonraki Okul Aile Birliği toplantısında popüler değildim."

"Hiç mi?" Bayat ekmek bulmak için dolapları karıştırırken soruyorum.

Şimdi Daniel sırtıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"bu tür şeylere giden tek adamlardan biriyim ve
kesinlikle bekârim" diyor. "Evet, popülerim."

Bir kutu galeta unu buluyorum, o da işe yarayacak ve Daniel'a bakıyorum.

"Kahretsin, aygır," diyorum. "Eski günlerine mi döndün?" "Rusty'den bir tane yeter," diyor kuru bir sesle.

"Bu daha akıllıca davranabilirsin," diye .

"Oraya gitmeyerek daha akıllıca davranıyorum," diyor Daniel. "Crystal hayatımda bolca drama olmasını sağlıyor."

"Crystal *nasıl*?" Ben soruyorum.

"Her zamanki gibi," diyor karanlık bir sesle. "Rusty'yi haftalardır görmedi. Bir hafta sonu için ayarlıyorum, iki gün kala iptal ediyor ve sonra da onu kızından uzak tuttuğum için beni azarlıyor."

Crystal, Rusty'nin annesi, iyi bir ebeveyn değil. Aynı zamanda iyi bir insan da değil.

"Özür dilerim,"
diyorum. Daniel
sadece omuz
silkiyor.

"Bu ne yeni ne de şaşırtıcı," diyor. "Yemeğe yardım edebilir miyim yoksa ayak altında dolaşmayayım mı?"

Bir baş sarımsak alıp ona fırlatıyorum.

"Şunu doğrayın," diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MENEKŞE

"PEKİ YA GÜLLER?" Adeline'in peşinden giderek soruyorum. "Gülleri severim." Omzunun üzerinden bana deli misin sen bakışı atıyor.

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. "Güller zordur. Çok seçicidirler ve böcekler onları sever."

"Ranunculus?" diye sordum. "Hiç sanmıyorum."

"Ortanca mı?"

"Bunlar büyük çalılardan geliyor," diyor ve duruyor.

Pazartesi öğleden sonra Sprucevale'in otuz dakika dışındaki Manny's Farm Store and Nursery'deyiz, geniş açık hava koridorlarında dolaşıyor, sergilenen tüm bitkilere bakıyoruz. Adeline'in yaptığı bir çiçeklik projesine yardım etmek için gönüllü oldum ve o da çirkin karavanımın önünü yarı yarıya düzgün gösterecek bir şey bulmama yardım ediyor.

"Daha küçük düşünmelisiniz," diyor bir masanın önünde dururken. "Düğün buketlerindeki malzemelerin çoğunu yetiştirmek zor. İşte, sardunyalar hakkında ne düşünüyorsun?"

Koyu yeşil yapraklı, parlak kırmızı, kısa ve bir çocuğun çizdiği çiçek resmine benzerler.

"Tamam," diyorum.

"Süslü değiller ama öldürmesi zor," diyor. "Saksılarda iyi sonuç verirler, böylece taşındığınızda onları yanınızda götürebilirsiniz."

"Ne zaman olursa olsun," diyorum.

Haftada birkaç kez yaptığım , bu sabah göl evinin ilanını tekrar kontrol ettim. Hâlâ aktif. Neredeyse bir yıldır asılı ama kimse satın almamış.

Muhtemelen gerçekten taşınmaya hazır olana kadar kontrol etmeyi bırakmalıyım, çünkü bu noktada başka biri satın alırsa sanırım ağlayabilirim. Hiç ziyaret bile etmediğim bir eve çok bağlandım.

"Geçen kış çatıyı onarmak için beş bin dolar harcamak zorunda kaldım," diyorum ekşiyerek, elime birkaç sardunya alıp incelerken. "Bunu sana söylemiştim, değil mi?"

"Evet, bu en kötüsü" diyor. "Böyle bir şeye para harcamaktan nefret ediyorum. Eğlenceli bile değil. Bir şeye beş bin dolar harcamanız gerekiyorsa, en azından bundan biraz keyif almalısınız."

"Sanırım yağmur altında kalmamak hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum. "Ama berbattı ve bu da yeni bir ev için harcayamayacağım beş bin dolar demek."

Adeline ev sorunumu çok iyi biliyor ve başını sallayarak bana eşlik ediyor Ben.

"Peki ya şunlar?" diye soruyor, işaret ederek. "Afrika menekşeleri. Bulması da zor öldür."

"O kadar sorumsuz muyum?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Sadece bazen," diyor. "Eli'a baş nedimeyi sordun mu?"

"Cevabım hangi çiçekleri almama izin vereceğinizi belirleyecek mi?" "Muhtemelen belirleyecek," diyor.

"O ," diyorum. "Ve ayrıca onunla yattım." "Baş aksine," diyor sırtarak. İç çekiyorum.

"Sana söylemiştim," diyor Adeline. "İnsanlar her zaman asansörlere birlikte binerler ve seks yapmazlar."

"Ama ona dokunuyordu!" İtiraz ediyorum. "Bana o suratı yaptı ve sanırım onun poposunu tutuyordu-"

"Merak etme, deli olsan da seni seviyorum," diyerek sözümü kesiyor ve bana bir sardunya uzatıyor. "Seks doğrudan senin sormanla mı oldu? 'Hey, bu hatunu becerdin mi?' 'Hayır.' 'Beni hemen al!' gibi bir şey miydi?"

O sırtıyor. Ben kızarıyorum.

"*Beni hemen al* demedim," diyorum ona. "Ve bundan daha fazla adım vardı."

"Saat yediye kadar işte olmam gerekmiyor," diyor. ", olgun yetişkinliğe adım atman sana begonyalara bakmayı kazandırdı, bu arada sen de bana bir Loveless'la yatmanın nasıl bir şey olduğunu anlat."

Hangi çiçeklerle ilgilenebileceğime karar verirken Adeline'e işin özetini anlatıyorum. Çiçek seçimlerinin ona anlattığım hikâyeye göre yapılp yapılmadığını bilemiyorum ama öyle olabilir.

"...bu yüzden sadece çıkarları olan arkadaşlar olmaya karar verdik," diye . "Arkadaş mısınız?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

"Bilmiyorum. Biz bir şeyiz," diyorum, arabaya yaslanıp içindeki çiçeklere bakarak: benim için birkaç kolay çiçek, sonra da Adeline'in çiçekliği için güzel, dramatik çiçekler. Görünüşe göre zor çiçekleri hak etmiş, muhtemelen inanılmaz derecede olgun olduğu için.

"Belli ki çıkamayız," diyorum, hâlâ yere bakarak. "Biriyle çıkmak için en azından ondan hoşlanman gerekir, değil mi?"

"Genellikle," diyor.

"Ve ben ondan hoşlanmıyorum, o da benden kesinlikle hoşlanmıyor, ama aramızda çok fazla kimya var-"

"*Bowchicka.*"

"- öyleyse neden işe kısmı yapıp yaramayan kısmı yapmıyorsunuz?"
Ellerini birbirine sürterek kirden .

"Eğer çıksaydık birbirimize bağlanır ve er ya da geç birbirimizi incitirdik," diyorum, hâlâ kendimi savunarak. "İkimizden birinin sinirlenmediği bir konuşma yaptığımızı hiç sanmıyorum. Böyle biriyle çıkamazsın, bu çok saçma."

"Ve seksin nadiren bağlılığa yol açtığı iyi bilinir," diyor Adeline. "*Eli* ile değil," diyorum. "Biz bile-"

"-Birbirlerini seviyorlarmış, evet, duydum," diyor tek kaşını kaldırarak.

"Kesinlikle," diyorum. "Bu çiçekler için toprağa ya da başka bir şeye ihtiyacım var mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MENEKŞE

Eli, "Tütsülenmiş tavuk fena değil ama belli ki sizin istediğiniz domuz eti" diyor. "Acı sever misin?"

"İstiyorum."

"Jalapeño hush puppies alın," diyor, tezgahın üzerindeki menüyü başıyla işaret ederek. "Eğer dayanabileceğinizi düşünüyorsanız, neyse."

"Tabii ki alabilirim," diyorum, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da. "Başka ne iyi?"

"Peynirli makarna eh işte," diyor bir elini yana eğerek. "Lahana salatası ortalama, kara lahana fena değil..."

Menüyü okumaya devam ediyor. Ace in the Hole Barbecue'da basılı menü yok, sadece tezgahın üzerinde 1970'lerden beri orada duruyormuş gibi görünen büyük plastik bir menü var. Yapışkan harflerin yarısı siyah, yarısı kırmızı ve farklı renkler de mevcut. İç kısım tamamen bitmemiş kontrplak ve bu bir tembellik kazası değil, bir tasarım tercihi gibi görünüyor.

Eli buranın üç saatlik bir yarıçap içindeki en iyi barbekü olduğuna yemin ediyor. Ayrıca Sprucevale'in kırk beş dakika dışında, birkaç kasaba ötedeki Grotonsville'de olduğumuz için tanıdığımız kimseye rastlamayacağımıza da yemin ediyor.

Bugün perşembe gecesi. Pazar hariç her gece yatıya kaldı.

İkimiz de tezgahtan sipariş verdik: Ben hush puppies alıyorum, Eli fırında fasulye alıyor, ikimiz de çekilmiş domuz eti alıyoruz.

"Birlikte misiniz?" diye soruyor kasiyer hesabı öderken.

"Hayır" diyorum, Eli'nin "Evet" demesiyle aynı anda.

Kasiyer beklentiyle bana bakıyor.

"Ayrı ayrı ödeyeceğiz," diyorum ona, yirmiliği çoktan uzatmışken.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Eli.

"Evet, gerçekten."

"Seni barbeküye bile götüremiyor muyum?"

Kasiyer sessizce yirmi dolarlık banknotumu alıyor ve para üstü yapıyor. Eli'a aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

"Neden beni barbeküye götürüyorsun?"

"Çünkü boktan bir gün geçirdin ve ben de bir kez olsun iyi davranmaya çalışıyorum?" diyor. "Çünkü barbekü benim fikrimdi ve parasını ben ödeyeceğim diye düşündüm?"

"Bu bir randevu değil," diyorum.

Daha sonra seks yapacağımızdan yüzde doksan dokuz emin olmama rağmen.

"Kimse çıkalım demedi," diyor Eli.

"En son bir başkası yemeğimi ödemeyi teklif ettiğinde gece yarısına kadar bulaşık yıkamak zorunda kaldım," diye belirtiyorum. "Beni bir kez kandır, vesaire."

Bundan hoşlanmadım. Eli'a borçlu hissetmek istemiyorum. Ona bir şey gibi hissetmek istemiyorum, sanki benim üzerimde bir avantajı varmış gibi.

Eli'a hiçbir zaman, hiçbir nedenle üstünlük sağlamak istemiyorum. Seks yaparken her şey eşittir: ikimiz de isteriz ve yatağımızda bitkin bir yığın olana kadar ikimiz de alırız. Ama burada, görgü kurallarının ve kıyafetlerin olduğu gerçek dünyada, farklı hissettiriyor. Tetikte olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Önden ödeme yaptığınız ve *sonra* yemeğinizi aldığınız bir yerde bu nasıl işe yarar ki?" diyor. "Ödedikten *sonra* pencereden atlamayacağım, lanet olası barbekümü yiyeceğim."

Kasiyer boğazını temizliyor ve para üstümü uzatıyor. Ona doğru gülümsemeye çalışıyorum ve uzattığı elden alıyorum.

"Sadece söylüyorum, son zamanlarda erkeklerin bir şeylerin parasını ödemesi konusunda pek iyi bir deneyimim olmadı," diyorum, numaramı alıp kenara çekiliyorum ki Eli yemeğinin parasını ödeyebilsin.

"Ayrıca," diyor Eli, son söylediğimi duymazdan gelerek ve cüzdanını çıkararak, "senin zaten olduğundan daha fazla baş belası olacağını düşünemiyorum, bu yüzden pencereden atlamak için iyi bir nedenim bile olmazdı."

"Vay canına, seninle bir yemeği paylaşmak için sabırsızlanıyorum," diyorum ve Eli gülüyor, para üstünü alıp numarasını alıyor.

Tezgâhtan uzaklaşırken "Ayrıca, benimle yatacağından oldukça eminim" diyor.

Hiçbir şey söylememiş gibi davranıyorum. Oturuyoruz. Konu değişir. Yemekten konuşuyoruz. Eli geçen hafta sonu evlenen çiftin ne kadar evli kalacağını tahmin etmem için beni kışkırtıyor (ben bir yıl diyorum, o dokuz ay diyor).

Montgomery'nin peruk takıp takmadığını konuşuyoruz. Gerçek aksanının bu olup olmadığını konuşuyoruz. Eli bana Montgomery'nin aslında *Rüzgar Gibi Geçti*'yi çok fazla izlemiş ve gelip kendi üzerinde denemeye karar vermiş bir New Yorklu olduğuna dair teorisini anlatıyor.

Yemekler geldi. Yemeğimizi yiyoruz ve Eli ilk kez haklı çıkıyor: Burası harika bir yer. "Ya da belki," diyor Eli, barbekü sandviçini önünde tutarken duraksayarak

"Çalışanlarına boktan davranabilsin ama yine de kulağa kültürlü ve kibar gelsin diye böyle bir aksanı var."

Barbekü sosuna bir köpek yavrusu batırdım.

"Kulağa kibarca geliyor mu?" diye sordum. "Genelde, bir şeyler berbat olduğunda ve bunun için beni azarladığında, kulağa boktan geliyor."

"Acaba onu konuşturabilir miyiz?" diye düşünüyor Eli. "Rol yapmayı bırakmasını ve halıcı aksanına geri dönmesini sağlayacak bir şey yap. Ne yapabiliriz?"

"Az önce *halı çobanı* mı dedin?" Eli'a bir *bakış atarken* ağzımın yarısına kadar gelen bir sus yavrusu ile soruyorum. "Doksan yaşında mısın? 1870'lerden buraya zaman yolculuğu mu yaptın?"

"İnsanlar böyle söylüyor," diye itiraz ediyor. ", " diyorum ona, ısırarak. "Büyükbabam öyle derdi."

"Eminim ki bu sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyor," diyorum bir ağız dolusu sus köpeğinin etrafında.

"Peki, onun *Yanki* aksanını ortaya çıkaracak bir şey yapalım. Daha mı iyi?" diye takılıyor.

"Belki de gülünç derecede abartılı Brooklyn aksanıyla konuşmaya başlarız," diye düşünüyorum. "Bakalım bu onu değiştirecek mi?"

Eli sırtıyor, gülüyor ve ben de elimde olmadan ona sırtarak karşılık veriyorum. Çenesinde barbekü sosu lekesi olan bir duvar dibinde, burada bile çok yakışıklı.

"Felç geçirdiğimizi düşünecek," diyor.

"Çalışmamız gerekiyor," diyorum, sanki çok açılmış gibi. "Önce birkaç ay pratik yapacağız, gerçekten çivileyeceğiz ve sonra bir gün-"

"Patronumun numara yapıp görmek için Brooklyn aksanı çalışmaktan daha önemli işlerim var" diyor.

"Ne gibi?" Alay ediyorum.

Eli başparmağını ağzına sokuyor ve son kalan barbekü sosunu yalıyor.

"Beni eve götür, sana göstereyim," diyor sırtarak, siyah saçları alnına dökülüyor, gözleri parlıyor.

Bu haksızlık. Burada, duvar dibindeki bir barbekü dükkanında küçük bir masada oturuyor, kağıt tabaklarda yemek yiyor ve o kadar seksi ki beni domaltıp burada yapmak istese muhtemelen evet derdim.

Dünyada yedi milyar insan var ve Eli Loveless'ın yanında kendimi tutamıyorum.

Küçük masanın üzerinden öne doğru eğilip bileğini kavıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarını ağızma götürüyorum, üzerlerindeki barbekü sosunu emiyorum, dilimi sert parmak uçlarında gezdiriyorum.

Bitirdiğimde bana bakıyor, son birkaç gündür çok aşına olduğum o vahşi bakış. Dilimi parmak izinin üzerinde bir kez daha gezdiriyorum, içim şimdiden ısınıyor.

"Bu garipti," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert. Odanın uzak tarafında başka bir çift daha var ama bizi izlediklerini sanmıyorum. Zaten onları tanımıyorum, kimin umurunda?

"Yine de hoşuna gitti," diyorum gülümseyerek.

Elini benimkinin içine sokuyor. Herkesin içinde olduğumuz için, yaptığı her şeyin verdiği his hoşuma gittiği için, Eli dar ve engebeli bir yolda kamyoneti çok hızlı sürüyormuş gibi hissettirdiği için, her savrulma ve sarsıntı beni mahvedebilirmiş gibi, tenimde karıncalanmalar oluyor.

"Beni eve götürecek misin, götürmeyecek misin?" diye soruyor, başparmağının ucu elimin arkasına sürtünüyor, bu küçük sürtünme bile ısıya neden oluyor.

" sen kullanacaksın," diye .

"Sence başarabilir miyiz?"

O gülümseme. Gözlerini parlatan, onu hovarda, kirli ve erkeklerde sevmediğimi düşündüğüm her şeyi gösteren yarım yamalak bir gülümseme.

"Sanırım daha iyiyiz," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Çöplerimizi atıyoruz ve sahibine teşekkür ediyoruz. Eli benim için arka kapıyı açıyor ve çakıllı park alanından Bronco'suna doğru koşuyoruz. Yolcu kapısını benim için açtığında, eli çoktan kıcımdaydı ve beni kendisine doğru çevirdi.

"Bu eteği daha sık giymelisin," diyor bana bastırarak, sırtım koltuğa dayalı, ikimiz de açık kapı ile arabanın kenarı arasında duruyoruz.

"Bana ne giyeceğimi söyleme," diyorum.

Eğildi, beni öptü. Yavaş ama sert, muhtaç, ereksiyonu şimdiden kalçamda zonkluyor. Geri çekilip dudağımı ısıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Bu sadece bir öneriydi," diyor hafifçe, gözleri parlıyor. "Sana ne yapacağını söylemekten daha iyisini biliyorum."

Beni tekrar öpüyor. Daha sert, eli kalçama giriyor. Arkasında Ace in the Hole'un ışıkları, onun ötesinde yol, bu nokta özel olmaktan başka bir şey.

Ben de onu öperim. Elimde değil. Bir elimi beline doluyor, teninin altındaki sıcak kasları hissediyor ve onu kendime çekiyorum.

Bir eli kalçamda, Eli eteğimi çeğiştiriyor, etek ucunu buluyor, parmakları altından kayıyor.

Bir elimi göğsüne onu itiyorum. "Gitmeliyiz,"
diye fısıldıyorum.

Sadece sırtıyor ve elini daha yukarı
kaldırıyor. "Eli."

"Eviniz kırk dakika uzaklıkta," diyor. "Bu çok uzun bir süre."

"O zaman hızlı sür," diyorum bir parmağımı pantolonunun kemerinin altından kaydırarak.

"O *kadar* hızlı süremem," diyor. "Ayrıca, burada kimse yok."

"Eli," diyorum, elim aşağı iniyor.

Bir şekilde, pantolonundaki şişkinliğe giden yolu buluyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Sikimi avuçlarken adımı bu ses tonuyla söyleyemezsin," diyor, sesi kesinlikle hınzırca çıkıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi Violet?"

"Bunu bir önizleme olarak düşün," diyorum
sıkarak. Gözlerini kapatıyor ve sessizce
inliyor.

"Beni eve bıraktığında olacaklar için," diye takılıyorum.

"Renkli camlarım var."

Yavaşça öpüşüyoruz. Eli bacağımdan yukarı çıkıyor ve ben tekrar sikini sıkıyorum.

"Arka koltuk oldukça büyük," diye ediyor. "Biri bizi yakalarsa onurunuzu korumak için kullanabileceğim bir muşambam var."

"Her kızın duymak istediği sözler," diye takılıyorum ona, dudaklarımız hâlâ birbirine değerken.

Sadece gülüyor. Beni öpüyor, diğer eli saçlarımda, kalbim hızla çarpıyor.

"Üzerimize koyacağım," diye devam ediyor. "İçeri bakan herkes altında köpeklerim olduğunu düşünecek."

Kendini bana doğru bastırırken bile gülmekten kendimi alamıyorum, o kadar sert ki pantolonunun içinden sikinin başının etrafındaki çıkıntıyı hissedebiliyorum.

"*Böyle* bir teklifi nasıl reddedebileceğimi bilmiyorum," diyorum.

Eli bir parmağını külotumun altından geçirip şişmiş dudaklarımda gezdiriyor, dili ağzımın içinde kıvrılıyor.

"gibi gelmiyor," diye takılıyor.

Parmaklarım pantolonunun fermuarını buluyor. Başparmağı klitorisimin yanından geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Bence burada yap. Yolcu koltuğuna eğil, eteğini yukarı kaldır, belki kimse fark etmez.

Görünüşe göre o kadar azmışım ki aklımı

kaçırmışım. "Eli," diye homurdanıyorum, elimi sikinden çekerek. "Tekrar söyle."

Boğazımı temizleyip geri çekiliyorum. "*Eli*."

Bileğini tutup elini eteğimin altından çekiyorum.

"Adımın ağzından çıkma şeklini seviyorum," diye takılıyor.

bir kapı çarptı. Eli'nin göğsünü iterek dimdik duruyorum.

Omzunun üzerinden gelişigüzel bakıyor.

Restorandaki diğ er çift otoparkın içinden geçerek en uçta park etmiş başka bir arabaya doğru yürüyor. Aklımı başıma toplama fırsatını değ erlendirip eteğimi aşağı çekiyorum. Eli arabayı kenara çekti. Yolcu koltuğuna atlıyorum, o da yanımda duruyor, bir eli kapının pervazında, kolundaki her kas yüksek çözünürlükte  ağr lıyor.

"Arka koltuktaki mu ambayı kaldıracğından emin misin?" diye soruyor.

"Olumlu," diyorum.

Koltuğ a yaslanıyorum.

"Beni eve götürüyor musun, götürmüyor musun?" Elimden geldiğince tatlı bir şekilde soruyorum. Beni bir kez daha öpmek için eğiliyor, ama tek yaptığı bu. "Elimden geldiğince hızlı," diyor ve kapıyı kapatıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

ELİ

Mutfak masasını bile geçemedik. Giysilerimizi bile tam olarak çıkaramıyoruz, çünkü yirmi beş dakikalık yol boyunca ona bakıyorum ve o gülüyor, benimle alay ediyor, her baktığımda eteğinin kenarı bir santim daha yukarı kalkıyor.

Garaj yoluna girdiğim anda eğildi, beni öptü ve tek eliyle sikimi kavradı. Evinin önünde, tüm karavan parkının gözleri neredeyse patlayacaktım.

Sert ve hızlıydı, eteği kalçalarının üzerine kadar itilmişti, gömleğinin düğmeleri açıktı. O masanın üzerine eğilmeden ve ben prezervatifin üzerinde yuvarlanmadan önce pantolonumu bile çıkarmadım.

Ama bu iyi bir şey. O kadar iyi ki, dünyanın geri kalanı bırakabilir, çünkü ben, Violet ve bu mutfak masasından başka bir şey yokmuş gibi geliyor, iki beden bir şekilde saat gibi birbirine uyuyor. Violet bir keşif. Her öpüşmemizde yepyeni bir his oluyor.

Daha önce hiç öpülmemiştim. Ne zaman dokunsak teni elektrikleniyor. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Uzun zamandır bakire değildim, ama o bana öyle hissettiriyor.

Fiziksel olarak bu kadar uyumlu olmamız neredeyse kozmik bir şaka gibi geliyor. Keşke hiç konuşmak zorunda kalmasaydık, mükemmel bir çift olurduk.

İçine gömölerek boşalıyorum. Saçlarını çekiyorum, adımı inlerken başı geriye düşüyor, sırtı kavisli, diğer elim bir meme ucunu kısıtırırken amcığı hala çırpınıyor ve etrafımda kenetleniyor. Violet hâlâ daha fazlasını istiyormuş gibi bana doğru sallanıyor.

"Bu kadar sert boşalman hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum kulağına.

Saçlarını tutuşumu yumuşatıyorum, aniden ona zarar verebileceğimin farkına varıyorum. Başını çevirip ensemden tuttu.

"Bu kadar sert sıkmen hoşuma gidiyor," diyor.

Eğildim ve onu öptüm. Açı biraz garip ama şu anda daha az umursayamazdım.

"Kimsin sen?" Öpücükler arasında soruyorum. "Ve bunu asla söylemeyecek olan Violet hangi cehennemde?"

Gülüyor, burnu yanağına sıyrıyor. "Ne, sevişmeyi sevdiğimi mi?"

"Yaptığım her şeyi sevdiğini."

Onun içinde yumuşamadan önce çekiliyorum. Violet bir an masaya yaslanıyor, etrafına bakınıyor ve sonra mutfak zeminine oturup masanın ayağına yaslanıyor.

"Sadece bir şey," diye alay ediyor. Ayakkabılarını çıkarmış, eteğini yukarı kaldırmış, gömleğinin düğmelerini açmış, sutyeninin kancasını açmış ve pembe meme uçları görünecek şekilde göğüslerinin üzerine gevşekçe itmiş, saçları darmadağın.

Hayatımda gördüğüm en sıcak, en güzel şey. Sadece ona bakıyorum, ağzım kuruyor.

Yerde ona katılıyorum, ellerimin üzerinde arkama yaslanıyorum, avuçlarımdaki yaralı muşamba serin, bacağımda onunkine sokulmuş.

"Ben alırım," dedim. "Ben de seni memnun etmenin imkânsız olduğunu sanıyordum." "Ben son derece makul biriyim Eli," diyor gözlerinin içi gülerek. "Sen sadece zor bir kişiliği var."

"Zor olmayan ne biliyor musun?" Ben söylüyorum.

Yüzünde bir tutam saç var ve hiç düşünmeden kulağının arkasına sıkıştırıyorum, teni parmaklarımın altında yumuşacık ve kızarmış.

"Ne?"

Hâlâ dışarıda olan sikimi gösteriyorum. Violet gülüyor, bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Bir kez olsun haklısın," diyor ve sonra dik oturuyor. "Gidip pijamalarımı giyeceğim. Burada mı kalacaksın?"

Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki dört günlük ilişkimizin doğal bir parçasıymış gibi. Elbette, burada bir kez yattım ama kazaydı.

"Burada kıyafetim yok," diyorum, ayağa kalkışını izlerken.

"Her gün aynı şeyi giyiyorsun," diyor bluzundan sıyrılarak. "Kimse fark etmez."

"Daha iyi bilmesem beni ikna etmeye çalıştığına yemin edebilirdim," diyorum.

Sütyenini çıkarıyor, eteğinin fermuarını açıyor, mutfak zeminine dökülmesine izin veriyor ve aniden mutfağında muhteşem bir şekilde çıplak kalıyor.

"Bana kahvaltı hazırlaman hoşuma gidiyor," diyor, bana göz kırpmıyor ve yatak odasında kayboluyor.

O gece ikiye, sonra üçe uzadı. Birkaç gün bir haftaya, on güne, iki haftaya dönüşüyor ve ben farkına bile varmadan Violet ve ben bir aydır arkadaşız.

Şey, "arkadaşlar." Bir takma ad olarak işimi görecektim, çünkü "kıyafetlerini çıkarana kadar canımı sıkan, bu noktada fiziksel arzularımı doyurmak için özel olarak inşa edilmiş kendi kişisel seks tanrıçam haline gelen kişi" için başka bir kelime bilmiyorum.

"Friends" en azından daha kısa.

Haftada yaklaşık beş geceyi onun evinde geçiriyorum. Bana bir diş fırçası aldı. Kıyafetlerimi oraya bırakmaya başladım. Bunların hepsi kolaylık olsun diye, çünkü her gün yanımda gömlek ve diş fırçası taşımak aptalca olurdu.

Evinin neredeyse her odasında, neredeyse her yüzeyde sevişiyoruz. Onun içini ve dışını öğreniyorum: aynada onu arkadan becermemi izlemekten hoşlanıyor. Amının derinliklerinde bacaklarını titreten bir nokta olduğunu. İkimizin de duşta sevişmeyi sevdiğini, çıkarılabilir duş başlığının klitorisini hedef aldığını.

Bilgilendirici bir ay, demek istediğim bu.

Daniel dışında kimseye söylemiyorum, her ne kadar artık annemin evinde haftalık Pazar yemeklerimiz dışında fazla vakit geçirmiyor olsam da. Annem bir şeyler olduğunu biliyor olmalı ama bana hiçbir şey söylemedi. Belki Daniel beni idare ediyordur.

Her halükarda, endişelenmeyi bırakmış görünüyor.

"Bana kayan taşların ne olduğunu bir kez daha anlat," diyor Violet. Bronco'mun yolcu koltuğunda oturuyor, ayakları gösterge panelinde, bacaklarını sonuna kadar uzatmış. Onları ve giydiği tek şeyin kısa bir şort ve bikini üstü olduğu gerçeğini özenle görmezden geliyorum.

Eğer son on yılın herhangi bir noktasında bana Violet Tulane'in sadece şort ve bikini üstüyle *herhangi bir yere gideceğini* ve iki, bundan inanılmaz derecede rahatsız olacağımı söyleseydiniz, gülerdim. Ama işte buradayız: bunu yapıyor ve bu beni biraz delirtiyor.

"Onlar kaya," diye açıklıyorum, çok yavaşça. "Ve onlardan aşağı kayıyorsun." Violet beni terslerken yüzüme bile bakmıyor, ben de gülüyorum.

"Yosun var, böylece çok fazla kazınmazsın," diyorum. "Eğlencelidir. Annemi biraz fazla delirtmeye başladığımızda babam bizi bazen buraya götürürdü."

Sonra duruyorum. Sanki üstümüze bir şey düşürmüşüm gibi bir sessizlik oluyor ve gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

Violet'e babamdan ilk kez bahsediyorum. Hikayeyi biliyor tabii ki. Buradaki herkes hikayeyi biliyor, ama bu aramızda her zaman konuşulmadan var olan bir şeydi.

Biz sadece seks arkadaşız, birbirlerinin kaşıntılarını kaşıyan iki insanız, hepsi bu. Fazla kişiselleşmiyoruz ve ölmüş ebeveynlerimiz hakkında konuşmak oldukça kişisel görünüyor.

"Beşinizi de mi götürdü?" diye soruyor, sanki şey olmamış gibi. "Birkaç kez mi?"

"Ve hiçbiriniz ölmedi ya da boğulmadı mı?"

"Levi bir keresinde kafasını bir ağaç dalına çarpmıştı," diye itiraf ediyorum. "Bu her şeyi açıklıyor," diyor.

"Ve Caleb kolunu kırdı."

"Şimdi bana aslında altı kişi olduğunuzu ve kayan taşlar yüzünden beş kişi kaldığınızı söyleyeceksin," diye takılıyor.

"Sanırım beş çocuk ailem için yeterliydi," diyorum. "Sanırım annem bir kız istediği için devam ettiler ama bir süre sonra altıncının birimizi daha riske atmaya değmeyeceğine karar verdi."

"O bilge bir kadın."

"Tam burada oturuyorum, Violet. Seni duyabiliyorum."

"Umarım öyledir," diye takılıyor ve bir an sessizliğe gömülüyoruz, ben arabayı sürerken ağaçların arasından süzülen güneş ışığı arabayı benekliyor. Ana yoldan çizgisiz bir kaldırıma sapıyorum, sonra kaldırımdan çıkıp toprak bir yola giriyorum. Bir süre sonra büyük bir toprak yığınıyla son buluyor ve park ediyorum.

"," diyorum. "Bunun için yeterince cesur musun?"

Violet bana bakmıyor. Ön camdan sert güneş ışığı altındaki parlak yeşil yapraklara bakıyor, orman o kadar sık ki bir duvar gibi görünüyor. Pencerelemi açmıştık, bu yüzden yoldan gelen toz arabanın içine süzülüyor ve etrafındaki havayı parıltıyor.

Birden dönüyor ve gözleri bana dikiliyor.

"Öldüğünün ertesi günü sana moron dediğim için özür dilerim," diyor.

Kelimenin tam anlamıyla nutkum tutuldu. Bunu on yıl boyunca yanımda taşımış olsam da, onu bulaşık yıkarken gördüğümde aklıma gelen ilk şeylerden biri bu olsa da, geçen ay bunu unutmuştum.

Ya da en azından ben affetmiştim. On yıl uzun bir süre ve sayısız hatasına rağmen Violet artık o kız değil.

"Teşekkürler," diyorum.

"Öldüğünü bilmiyordum," diyor, hala yolcu koltuğunda gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde. "Bilseydim daha iyi davranacağımı düşünmek hoşuma gidiyor."

Birine moron demenin hiç de hoş bir şey olmadığına işaret etmiyorum.

"Coğrafya yarışmasına sadece senin kazanmanı istemediğim için gittim," diye itiraf ediyorum.

"Yarışan başka insanlar da vardı."

Ben ona yarı gülümsüyorum, o bana yarı gülümsüyor.

"Ne yani, Dwayne Carson ve Mabel Lean gibi mi? O moronların hiç şansı yoktu," diyorum. "Birinin seni durdurması gerekiyordu ve bu kesinlikle onlar olmayacaktı. En azından Trinidad ve Togo'yu geri çekene kadar."

"Ve sonra, hiçbirinin önemi kalmadı," diyor Violet, tekrar ön camdan bakarak ve üşümüş gibi sağ eliyle sol kolunu tutarak. "Sen üniversiteden atıldın. Ben Yale'i kazandım ama onun yerine devlet okuluna gitmek zorunda kaldım ve şimdi ikimiz de buradayız."

"Annen için üzgünüm," diyorum ona. Bu güneşli, sessiz, ham anda söylenecek en doğru şey buymuş gibi geliyor.

"Teşekkürler," diyor. "Hani bazen çocukları ölen ebeveynlerin odalarını sanki geri geleceklermiş gibi yıllarca aynı şekilde tuttuklarını duyarsınız ya?"

Ona cevap vermedim, sadece bekledim.

"Bunu onun odası için yaptım," diyor Violet. Sesi uzak ve tuhaf geliyor. "Tüm tıbbi malzemeleri çıkardım çünkü geri vermek zorundaydım ama

Diğer her şeyi sakladım. Mutfağın yanındaki kapı. Oraya hiç girmem."

"Kapıyı biliyorum," dedim ona.

"Geri geleceğini düşündüğümünden değil," diyor Violet. "Dönmeyeceğini biliyorum. Külleri bende. İşte bu..."

"Açıklamak zorunda değilsin," diyorum. "Biliyorum."

Donmuş, ileriye bakıyor. Hiç düşünmeden kemerini çözüyorum, orta konsola doğru kayıyorum ve sonra kollarımın arasına giriyor. Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum ve emniyet kemeri hala takılı olduğu halde göğsüme yaslanıyor.

Bu tehlikeli bir şey. Uyuşturucunun tehlikeli olduğu gibi tehlikeli, çünkü çok iyi hissettiriyor. Sıcak ve doğru hissettiriyor, yatıştırıcı, sanki şu anda derinden düğümlenmiş bir parçam çözülüyor. Sanki Bronco'mun dışındaki dünya durmuş da biz burada, birlikte, sıcak ve güvende olabiliyoruz.

Ama sarhoş olmak iyi hissettiriyor. Kokain iyi hissettirir. Eroin iyi hissettirir ve herkes bunların tehlikeli olduğunu bilir.

Tehlikeyi görmezden geliyorum ve hareket etmiyorum. Bir süre öyle kalıyoruz, sonunda Violet derin bir nefes alıp uzaklaşıyor, dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve o an sona eriyor.

"," diyor. "Gidip kayalardan kayalım."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MENEKŞE

"NEREDESİNİZ?" diye soruyor gelin, bir parmağını bize doğru uzatmış, tepinerek bizden uzaklaşıyor.

Lydia elindeki panoyu yere bırakıyor, iki elini birbirine kavuşturmuş, dudakları ince bir şekilde önünde tutuyor. Lydia'nın cümlesinin ortasında telefonuna cevap verip uzaklaşan bu kadının arkasından hançer gibi bakıyorum.

Lydia bana, "*Affedersiniz, buna bakmam lazım* bile demedi," diye mırıldandı. "Sadece parmağını lanet yüzüme soktu."

Uzun bir öğleden sonraydı. *Gerçekten* uzun bir öğleden sonra. "Yakında bitecek," diye söz veriyorum.

"Harika, o zaman diğer tüm insanları hizmetkârı sanan başka bir şirret prensesle uğraşabiliriz," diye homurdanıyor Lydia.

"Her zaman böyle değildir," diye hatırlatıyorum ona. "Bazen kabus olan damattır."

Homurdanıyor ama sanırım işe yarıyor.

Gerçekte, gelinlerimizin çoğu, birlikte çalışması son derece kolay olan sevimli, keyifli insanlardır.

Onlar sadece izlenim bırakanlar değil.

"Bana bir video gönder!" diye bağılıyor gelin. Şimdi telefonunu yüzünden uzakta tutuyor ve açık havada gül bahçesinde olmamıza rağmen, ben

Onu Batı Virginia'dan duyabileceklerinden oldukça eminim. "Birinin başı dertte," diye mırıldanıyor Lydia.

"Video, Edgerton!" diye bağıyor. "Nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bilmek istiyorum!"

"Uh oh," diye mırıldandım Lydia'ya.

"Edgerton, yemin ederim, kim o?" "Videosu mu var?" Lydia fısıldar.

Birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de çığlık atan, bağırان gelinimizden kısmen uzaklaşıyoruz, sanki onu yalnız bırakıyormuşuz gibi.

Biz değiliz. Muhtemelen onu bahçenin öbür ucundan bile duyabiliriz ve ayrıca, bu telefon görüşmesini bizim önümüzde başlatan da o, tam değil - tüm öğleden sonra talepkar bir pislik gibi davrandığından bahsetmiyorum bile.

Bu düğünü dört gözle beklemiyorum.

Bittikten sonra sarhoş olmak için sabırsızlanıyorum.

"*Reginald'in yata* mı?" diye bağıyor. "Hemen o tekneden in! Reggie hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ve eğer onun orospusu - bikini mi giyiyordu?"

Lydia ve ben hep birlikte yüzümüzü buruşturduk. Öfkeli gelin Payton bu öğleden sonra birkaç dakikasını nişanlısı Edgerton'ın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında onu bir hafta boyunca seks yapmayarak nasıl cezalandırdığını anlatarak geçirdi bile.

Görünüşe göre, evinde Victoria's Secret kataloğu bulunca, onunla bir ay boyunca yatmamış.

Neden evlendikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Birbirlerinden hoşlanıyor gibi bile görünmüyorlar.

"-Şu anda ihanete uğramış ve *aşağılanmış* durumdayım," diyor. "Ben Maldivler'de özel bir ada isterken önce bu bok çukurunda evlenmek zorunda kaldık, sonra da beni buraya, hiçbir yerin pislğine gönderdin, etrafım akraba olmayan taşralılarla çevrili-"

"*Tam burada* duruyoruz," diye tıslıyor Lydia bana.

"-Sen Reginald ve bir grup srtkle Yunan Adaları'nda parti yaparken mi?"

"En azından sürtük değiliz," diye mırıldanıyorum Lydia'ya.

"Kendi adına konuş," diye fısıldıyor ve gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Bebeğim-" diyor telefondaki adam. Sesi benim duyabileceğim kadar açmış.

"Bana *bebeklik* yapma," diye bağırır Payton. "O tekmeden hemen şimdi inmeni istiyorum-"

"-Ama, bebeğim-"

"-Yoksa yemin ederim Noel'e kadar bu kukudan hiçbir şey alamayacaksın. -"

Lydia ve ben birbirimize *ne sikim* bakışı atıyoruz. "-Hadi bebeğim-"

"-Ve şu ana kadar dudaklarımın sikine yaklaşmasını unutabilirsin. gelecek yıl-"

Ben nefesimi tutuyorum, Lydia da aynısını yapıyor, ikimiz de Payton'a sırtımızı dnmşz, sanki onu yalnız bırakıyormuşuz gibi. . Herkesin içinde kukun hakkında bağırırken mahremiyet diye bir şey yoktur.

"Gidelim mi?" Fısıldıyorum.

"Ya bu onu daha da kızdırırsa?"

"-Yemin ederim, sanki evlenmek bile istemiyorsun Edgerton." Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

Daha da uzuyor. Umutsuzca gitmek istiyorum, ancak bugünkü olaylara dayanarak, bunun onun yerine bana bağırmaya başlamasına neden olabileceğini düşünüyorum. *Jurassic Park*'ta çocukların cipte olduğu, T-Rex'in geldiği ve hareket ederlerse onları yiyeceği sahneyi biliyor musunuz?

Ben de öyle hissediyorum.

"Edgerton!"

"Belki de bilmiyorum," diyor sonunda, sesi on üç yaşında somurtkan bir çocuk gibi çıkıyor.

"Sakın buna başlamaya cüret etme," diyor. "Yarın buraya geliyorsun ve istediğin gibi evleniyoruz-"

"Bunların hepsi senin fikrindi," diyor aynı ses tonuyla. "Ben sadece biraz takılmak istedim ama sen evlenmek istedin."

Lydia ve ben bakıştık. Payton'dan ve telefon konuşmasından uzaklaşmaya başlıyorum çünkü buna daha fazla katlanamıyorum. Bir schadenfreude var, bir de başkasının sefaletinden zevk almak var ve benim ikincisiyle hiç ilgim yok.

"Reginald'ın fahişe kız kardeşi seni yine baştan çıkarmaya çalıştı, değil mi?" Payton diyor ki.

Lydia da bana katılıyor ve en azından bir kapıyı kapatıp bağırışları biraz daha az duyabileceğimiz locaya doğru uzaklaşıyor.

Edgerton, "Yemekte yanlış çatal kullansam bile söndürüyor," diyor.

Lydia ve ben birbirimize bakıyoruz ve birdenbire bizi bu dehşet gösterisinden ayıracak o tatlı kapıya, Loca'ya doğru güçle yürümeye başlıyoruz.

"Ne?" Payton çığlık atıyor. Yemin ederim o kadar yüksek sesle bağırıyor ki bir kuş sürüsü ağaçtan ürküp kaçıyor.

Lydia kapıya ulaşıyor, çekip açıyor ve ben de içeri dalıyorum. O da peşimizden geliyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve Payton'ı gül bahçesinde yalnız bırakıp nişanlısıyla görüntülü konuşmaya başlıyor. Resepsiyonist başını kaldırıp bizim geldiğimizi görüyor ve tekrar bilgisayarına bakıyor.

"Bu hafta sonu düğün yapacağımızı sanmıyorum," diyor Lydia.

İKİ SAAT SONRA, ofisime girdiğimde Eli'ı masamın arkasındaki sandalyemde otururken buluyorum.

"Burası çok şirin," diyor. Yan oturuyor, bacaklarını uzatmış, benim sandalyeme uzanmış ve ekrandaki bir şeye bakıyor.

"Bilgisayarına bakma," diyorum. "Ve özellikle de 'Eli'nin Düşüşünü Planlamak' etiketli klasöre bakma."

Aslında iş bilgisayarına bakması umurumda değil. Ne bulacak ki, oturma planları mı? Orada ilginç bir şey saklayacak kadar aptal ya da deli değilim.

"Ben onu görmüyorum," diye söyleniyor. "Sadece 'Çok ateşli porno' diye bir şey görüyorum ve hepsi... benim çıplak çizimlerim mi?"

"Kahretsin," diye tıslayarak kapıya bakıyorum.

"Saat neredeyse altı oldu, herkes gitti," diyor sesini alçaltarak.

"Yine de," diyorum ve neye görmek için masamın geliyorum.

Göl kulübesinin ilanı. Yüksek tavanlı, bol ışık alan ve çiftlik evi lavabosunun üzerinde metro fayansları olan rüya gibi bir ev.

"Bir ev satın almayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor, boş boş resimleri karıştırırken.

Uzanıp pencereyi kapatmak için klavyeyi kullanıyorum.

"Karavanda yaşıyorum, tabii ki bir ev almayı *düşünüyorum*," diyorum. "Her zaman oradan çıkmanın yollarını düşünüyorum."

"Bunun güzel bir mutfağı var," diyor düşünceli bir şekilde. "Belli ki senin için harcanmış, ama..."

Eli omuz silkiyor, sanki söylemeyi düşündüğü bir şey varmış gibi sözünü kesiyor. "Ama ne? Kalk sandalyemden," diyorum onu kışkırtarak.

"Ama nasıl kullanacağımı bilirim," diyor .

Kucağıma oturur gibi bir hareket yapıyor.

Ona *siktir git, hala isteyiz* veriyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ve sandalyemi bana bırakarak ayağa kalkıyor. Oturuyorum, açık olan bin pencere arasında geziniyorum, kaydedip kapatıyorum ve yarın için birkaç son dakika notu alıyorum.

Cumartesi günkü düğünün iyi geeeğini sanmıyorum, ki bu muhtemelen yüzyılın en hafif tabiridir. Birkaç yıldır burada çalıştığım için, önceki günlerde neredeyse patlamak üzere olan birkaç düğüne tanık oldum ve her biri bir çalışan olarak *son derece* tatsızdı.

"Dokuz mu?" diye soruyor.

Son bir not yazıyorum - Dğnieğİ! - Masama yapıştırıp ona bakıyorum. Anlaşmamızın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ve her nasılsa bana ne zaman gelmemi sorsa kalbim *hala* daha hızlı atıyor.

"Dokuz kulağā hoş geliyor."

"Anneme ve Daniel'a bu akşam onlara yemek hazırlayacağıma söz verdim," diyor sesini alçaltarak.

"Hâlâ her gece sarhoş olup bir iş arkadaşının kanepesinde yattığını mı düşünüyorlar?" Alay ediyorum.

"Bir zamanlar iyi bir hikyeydi," diyor savunmacı bir şekilde. "Peki şimdi kaç kez kullandın?" diye soruyorum.

Eli ofisimin köşesindeki dev kutuyu ayağıyla itiyor.

"Bu konunun dışında. Lütfen bana bu mekanik boğanın bu hafta sonu yapılacak rodeo temalı bir düğün için olduğunu söyleyin."

"Bu hafta sonundaki düğün dünya cehennemi temalı," diyorum ona. "Ve sanırım mekanik boğā geçmiş hayatımda yaptığım korkunç bir şeyin cezası."

"Bonus içecek yüzüyor mu?" diyor, kutuyu incelemek için çömelerek. "Bu mekanik boğā yüzüyor mu?"

"Bilmiyorum," diyerek soruları savuşturuyorum. "Cüzdanımı kim aldıysa satın almış ama yine de buraya gönderilmiş."

"Demek cüzdanını çalan her kimse senden daha eğlenceliymiş," diyor Eli, ayağā kalkarak.

Masama geldim ve tam önünde durdum. İş arkadaşlarının durması gerekenden çok daha yakınız.

"Eğlenceli değil miyim?" Ona takılıyorum.

Eli acele etmiyor, gözlerinin yüzümde gezinmesine izin veriyor, dudaklarımda duraklıyor, gözlerine o tanıdık ışık geliyor.

"*Şimdi* iş yerinde başımızı kim belaya sokuyor?" diyor sonunda.

"Öyle bir şey yapmıyorum Eli Loveless," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Şu anda tamamen profesyonel bir etkileşim içindeyiz."

Onu bu kadar çok istememden hâlâ nefret ediyorum. Ayrıca günde en az bir kez, kendimi şimdiye kadar gördüğüm en kirli hayallerden silkelemek zorunda kalmaktan da nefret ediyorum.

Yüzde yüz Eli'nın hatası. Dikkat dağıtıyor.

"Mekanik boğanızı sizin için arabanıza taşımamı ister misiniz Bayan Tulane?" diye soruyor.

"Hayır, Bay Loveless, onu burada bırakıyorum çünkü zaten iade etmem gerekiyor," diyorum.

"İşte sana eşlik bahanem gitti." "Sadece bir centilmen olabilirsin."

Bana o yarım yamalak gülümsemesini veriyor. Bana bir şeyler yapıyor, her zaman yaptığı gibi.

"Buna kim inanır?"

Bir milimetre daha yaklaşıyorum. Yemin ederim Eli'nın kendi çekim alanı var, sanki o dünya ve ben de bir meteorum, çarpıp yanana kadar içimde dönüyorum.

"Doğru," diyorum. "Sanırım yapman gerek-"

"Güzel, hâlâ buradasın," diyor Montgomery'nin sesi kapı aralığımdan.

Eli'dan o kadar hızlı uzaklaşıyorum ki kendi ayaklarıma takılıyorum ve kendimi masamın üzerinde yakalamak zorunda kalıyorum. Boğazımı temizleyip kendimi düzeltiyorum. Bir elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, hayatımda yaptığım en kötü soğukkanlı ve sakin davranma işini yapıyorum, Montgomery rahatça ofisime girerken adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

Burası büyük bir ofis değil. Üç kişi çok fazla, özellikle de bu kişilerden ikisi gizli bir ilişki yaşıyorsa ve bunu işyerinde gizli tutmaya çalışıyorsa.

"Ben de tam gitmek üzereydim," diyorum, sesim normalden biraz daha tiz çıkıyor.

Eli onaylarcasına başını sallar.

"Bunu ikiniz de duysanız iyi olur," diyor Montgomery. "Cumartesi günkü düğün iptal edildi."

Montgomery'ye göz kırparken ofisimde bir süre sessizlik oldu. "Öyle mi?" diye sordum.

Gerçekten şaşırdım. Payton ve Edgerton'ın cennette yaratılmış bir çift olduğunu düşündüğüm için değil, insanlar kendilerine yarım milyon dolara mal olan etkinlikleri nadiren iptal ettikleri için. Bir düğünü planlamak için aylar ve aylar boyunca çalışılır. Yüzlerce insan gelir. Bu çok büyük bir girişim.

Genel olarak konuşursak, insanlar parti yapmayı seçiyor ve işler yolunda gitmezse bir ay sonra sendikayı feshettiriyorlar. Ama her zaman parti yaparlar.

"Gerçekten de ," diyor Montgomery. "Ve bu birliğin feshedileceğine dair bize verilen son derece geç haber göz önüne alındığında, partiyi yine de düzenlemeyi ve Sprucevale'in iyi insanlarını davet etmeyi seçtik."

Eli ve ben önce birbirimize, sonra Montgomery'ye baktık.

"Elbette çok daha sıradan bir ilişki olacak," diyor. "Ama her şeyin boşa gitmesine izin vermenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Doğru," diye yankılanıyor Eli.

"Ayrıca," diye gülümsüyor Montgomery. "Buna bir hayır etkinliği diyeceğiz ve vergi indirimi alacağız. Kazan-kazan. Evine git, detayları yarın hallederiz."

Ve aynen böyle, gidiyor.

Eli, Montgomery'nin duymaması için sesini alçaltarak, "Kazan-kazan'ın bu anlama geldiğini sanmıyorum," diyor. "Diğer kazanan kim?"

Sadece başımı sallıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

ELI

"YENİ EN İYİ KİM?" Seth soruyor.

Izgarada bir biftek çeviriyorum ve bana getirdiği biradan bir yudum daha alıyorum.

"Yeni en iyi arkadaşım mı?" Hiç dikkat etmiyormuşum gibi yankılıyorum.

Montgomery'nin otuz altı saat öncesinden haber verdiği Tüm Sprucevale Blok Partisi'nin kendi payıma düşen kısmını bitirmek üzere iş yerimin mutfağının dışındaki ızgara verandasında duruyorum. Neyse ki herhangi bir düğünden çok daha rahat - bu yüzden Seth burada, buzdan bir heykelin yanında ordövr servis etmek yerine uğraşıyor ya da bu hafta sonu nasıl olması gerekiyorsa öyle.

"Daniel'e göre gecelerinin çoğunu kafayı çekerek ve sonra da iş arkadaşının kanepesinde uyuyarak geçiriyormuşsun," diye devam ediyor Seth. "Seni arkadaş edinirken görmek o kadar güzel ki kimin kanepesi olduğunu merak ettim."

İçimi çekiyorum ve küçük kardeşime bakıyorum. Seth gayet düzgün bir yüz ifadesiyle bana bakıyor ama ben aptal değilim.

"Eve gelmediğim zaman anneme bir şey söylemem gerekiyor," diyorum, bunun yeterli bir açıklama olacağını umarak. "Endişeleniyor, ama orada kalmak bazen biraz eskimeye başlıyor ve henüz kendi evimi bulamadım, bu yüzden..."

"Yani Daniel ve onun rutin olarak eve gelemeyecek kadar sarhoş olduğunu düşünmelerine izin mi veriyorsun?"

Biftekleri kontrol ediyormuş gibi yapıyorum ve bu bahaneyi birden fazla kez kullandığım için kendime lanet ediyorum. Sorun şu ki, daha iyi bir bahane bulamadım - onlara bir kız olduğunu söylediğim anda, hepsi kim olduğunu bilmek isteyecek ve bir daha asla huzur bulamayacağım. Annem düğün planlamaya başlayabilir. Rusty çiçekçi kız olmak isteyecek ama bu öyle bir ilişki değil.

Anneme bu konuda ne söylemem gerekiyor? *Merak etme, sadece sevişiyoruz* mu? Bunu anneme söyleyemem.

Diğer yandan, bir şeyler döndüğünü bilmemesine imkan yok. Yalan söylüyorum, yalan söylediğimi biliyorlar ve hepimiz yarattığımız bu güzel dünyada Seth burnunu sokmadan yaşayamaz mıyız?

"Söz veriyorum, yakında kendi evime çıkacağım ve her gece kaçamak yapma dönemim sona erecek," diyorum Seth'e. "Seni bana bunu sormak için mi gönderdi?"

Seth sırtarak, "Senden gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğimi görmeye geldim," diyor. "Sanırım değil."

Biradan uzun bir yudum daha aldıktan sonra filet mignonları ızgaradan çıkarıp bir tabağa dizmeye başladım. Tüm bu üst düzey düğün yemeklerini en yakın birkaç yüz arkadaşımız için açık büfe tarzında servis etmek garip hissettiriyor, ancak tüm yiyecekleri zaten almıştık ve karides ve bifteği iade edebileceğimiz gibi değildi.

"Beni rahatsız etmekten başka yapacak işin yok mu senin?" Seth'e soruyorum, hâlâ biftekleri çıkarıp tabağa yığıyor.

"Hayır," diyor.

"Az önce Mindy Drake'i bara doğru giderken gördüğüme eminim," diyorum. "İkinizin tekrar barışmanızın zamanı gelmedi mi?"

"Çok komik," diye mırıldanıyor.

"Yoksa onu kimin için terk ettin? Amber Stremp? Gerçi şu anda en son onunla mı yoksa mi birlikte olduğunuzu hatırlayamıyorum.

isim..."

"Siktir git," diyor Seth ama onu etkilediğimi anlayabiliyorum. "Birileriyle çıkamaz mıyım?"

"Artık buna çıkmak mı diyorsun?" Son de alıp ızgarayı kapatırken söylüyorum. "Duyduğum kelime bu değildi."

"Bazı yanlış anlaşılmalara oldu."

"Arabınıza spreyle boyayla yazılan şey ?" diye sordum. Seth ters ters bakıyor. Sırıttıyorum, uzanıyorum ve biramı onunkine vuruyorum.

İçiyorum. Biraz daha dik dik bakıyor.

"Bu Mindy'nin senin adını dövme olarak yaptırmasından önce miydi, sonra mı-" "Bu doğru değil," diyor Seth hemen. Bana dik dik bakmayı bıraktı ve Birasını. "En azından bunun doğru olmadığından eminim."

Seth'in bir ünü olduğunu söylemek doğru olur. Öyle bir ünü var ki, sadece birkaç aydır buralarda olmama rağmen, tavlayıp sonra da terk ettiği en az üç kız sayabilirim.

"*Sıradanlık* konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyor. "Görünüşe göre bu kelime benim düşündüğüm anlama gelmiyor."

"Seri bir kalp kırıcı olmak zor olmalı," diyorum ona.

"Kapa çeneni, Eli," diyor ama artık bu sözün arkasında bir sıcaklık yok. "En azından gerçekte nerede olduğumu itiraf etmekten kaçmak için kendi anneme alkolik olduğumu söylemiyorum."

Hiçbir şey itiraf etme, dedim kendime. *Blöf yapıyor*.

"Ben yapıyorum hayır böyle bir şey," Ben Seth'e söylüyorum. "Ben sarhoşum. Sürekli.

Onarılamaz bir şekilde."

Sadece bir kaşını kaldırıyor.

"Bu tam da bir alkoliğin söyleyeceği türden bir şey," diye kestirip atıyor. "Ayık oldukları berrakken insanlara sürekli ne kadar sarhoş olduklarını söylerler."

"İstersen Mindy'yi buraya çağırabilirim," diyorum ona. "Sanırım onu orada görüyorum ve elini Bradley Thompson'ın koluna koymuş, pazusunu sıkıyor? Diğer elinde de iki margarita mı var?"

"Güzel, onun pisliğiyle o ilgilenebilir," diyor Seth, gayet düzgün bir yüz ifadesiyle. "Bu arada sen de devam edebilirsin."

"Seth, bunu konuşmuştuk," diyor Levi'nin sesi aniden arkamdan. "Eli'nı sırrını saklamasına izin verecektik."

Bize doğru yaklaştı. Şimdi bir üçgen oluşturuyoruz, Seth, Levi ve ben, hepimiz bira içip etrafta duruyoruz. Birisi son biftekleri de açık büfe masalarına götürdü, yani resmen parti yapmakta özgürüm.

Gerçi bu bir partiden çok bir sorgulamaya benziyor.

"Benim bir sırrım yok," diyorum. "da ne olduğunu size söylemezdim, Tanrı aşkına."

"Ben ikna oldum," diyor Levi, Seth'e bakarak. "Sen ikna olmadın mı?"

"Tamamen," diyor Seth. İkisi de gülmemeye çalışıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup biramı içmeye devam ediyorum, beni ne kadar etkilediklerini görmelerine izin vermemeye çalışıyorum. "Bu adamın hiç sırrı yok."

Levi kaçamak bakışlarla beni süzüyor. Onu görmezden geliyorum, taş suratlıyım. "O zaman Violet'le yatmıyor olmalı," diyor Levi.

Yudumun ortasında boğuldum. Bira burnuma kaçıyor ve öksürerek arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Pislik kardeşlerim beni izliyor, ikisi de gülümsemeden gülümsüyor.

Bilmiyorlar. Biliyorlar mı?

Daniel'ı öldüreceğim. Ve sonra Violet beni öldürecek.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kendimi toparladıktan sonra nihayet söyledim. "Violet? Tulane?"

"Başka bir Violet tanıyor musun?" Levi Seth'e sorar.

"Bu Ricky Camper'ın ahır kedilerinden birinin adı değil miydi?" Seth öyle diyor. "Yoksa başka bir renk ismi miydi?"

"Sanırım Violet adında bir kedi vardı," diye cevap veriyor Levi, etkili olması için sakalını sıvazlayarak. "Ama bu en az yirmi yıl önceydi ve eminim şimdiye kadar çoktan ölmüştür."

"Violet'le yatmıyorum," diyorum kendimi toparlayarak. "Bu çok saçma. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Onu sadece işte görüyorum, hepsi bu. Birlikte çalışıyoruz. Biz iş arkadaşınız. Birlikte çalışan iş arkadaşları."

Kapa çeneni, kendime söyledim.

"Birlikte yatan iş arkadaşlarının aksine mi?" Seth soruyor.

"Neden Violet ile yatayım ki?" Elimle çılgınca işaret ederek soruyorum. Sanki onunla seks yapma düşüncesi aklımdan bir kez bile geçmemiş gibi konuşmaya çalışıyorum.

Buna inanmıyorlar. "O güzel," diyor Levi.

"Çok seksi," diyor Seth. "Geçen yaz onu Wilson'ın 4 Temmuz barbeküsünde görmüştüm ve üzerinde öyle bir bikini vardı ki-"

"Tamam, tamam," diye homurdanıyorum, Violet'in ne kadar seksi olduğunu düşündüğünü daha fazla duymak zorunda kalmadan sözünü kesiyorum. "Tamam, o güzel, onunla yatmıyorum, bu konuyu kapatır mısın?"

"Çoğu gece evinin önündeki senin Bronco'n değil mi?" Levi sakince sorar.

Kafamda bir ağaç kesmiş gibi hissediyorum, sadece ağaç bilgiden oluşuyor.

Ağabeyimin gözlerinin içine bakıyorum. Yemin ederim zor olmanın verdiği keyifle parlıyorlar. Kamyonetimin neden sürekli Violet'in evinin önünde olduğuna dair bir açıklama bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Sprucevale'de kaç tane yirmi yaşında Bronco olduğunu çok iyi biliyorum.

Bir tane. Bir tane var.

"Çoğu sabah onun evinden çıkmıyor musun?" Seth ekliyor.

Bu sefer küçük kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum ve iki kere yalan .

"Hayır," diye tekrar yalan söylüyorum.

Bir planım yok. İŖe yaramadığını biliyorum ama Ŗu anda elimdeki tek Ŗey inkâr.

Seth dramatik bir Ŗekilde Levi'a döner. İkisi de bundan büyük keyif alıyor. Ŗerefsizler.

"Bir sorunumuz var," diyor Seth, sesi son derece ciddi. "Bu bir görsel ikiz senaryosu," diye onaylıyor Levi.

Bir elini omzuma koydu.

"Eli," diyor. "Biri seni taklit ediyor. ." "Siktir gıt," dedim, boyun eğerek.

"En mantıklısı bu," diye onaylıyor Seth. "Violet'in bu huysuz pislikle yattığını düşünemiyorum. O çok iyi bir kız."

"Violet hiç *hoŖ* değil," diyorum.

Levi, "Bana hep iyi davrandı," diyor.

"Ben de," diye onaylıyor Seth. "Ayrıca senin görsel ikizine de iyi davrandığını duydum."

Ağzımı açıyorum. Ses . Yüzüm . Kapattım.

"Daniel sana söyledi mi?" diye soruyorum.

"Yemin etti-" Seth sırtıyor ve omzuma vuruyor.

"Bunun bir sır olduğunu düşünmene bayıldım," diyor. "Her gece arabanın önünden elli kiŖi geçiyor ve sen bu kasabada kimsenin ağzını kapalı tutamayacağını biliyorsun."

Levi, "Clive'a göre, ikiniz haftada birkaç kez sabahları selamlaŖıyormuşsunuz," diye ekliyor. "Bu onun yan komşusu."

Haklılar, tabii ki. Herkesin ve annelerinin herkesin ne tür bir araba kullandığını bildiği Sprucevale büyüklüğündeki bir kasabada bunu nasıl bir sır olarak saklayabileceğimi düşündüm bilmiyorum.

"Peki," dedim. "Biraz kez takıldık, önemli bir değil."

Seth ve Levi birbirlerine bakarlar ama merhameten bir Ŗey söylemezler.

BÖLÜM OTUZ BİR

MENEKŞE

Çok fazla içtim.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, bir iş etkinliğinde muhtemelen içmem gerekenden daha fazla içtim. Ama yine de, bir iş etkinliğinde içilmesi *gereken* içki sayısı sıfırdır ve bu hiç eğlenceli değildir.

Hiç eğlenceli değil. Öte yandan ben çok .

"Pivot tablolar," diyor Clarabelle Loveless viski bardağıyla işaret ederek. "Sana söylüyorum Violet, bunları bir kez kullanmaya başladığında asla arkana bakmayacaksın."

"Soru bu değil," diyorum, elimle de işaret ederek. "Asıl soru, telefonlarında sadece SnapFace ya da GramChat ya da her neyse onu kullanıp selfie çekebilen gelinlerim var, Excel'in ne olduğunu bile bilmiyorlarken *onlara* pivot tabloları nasıl kullandırabilirim?"

"Excel'in ne olduğunu herkes biliyor," diye itiraz ediyor Adeline, çimenlerin üzerinde yanımızda dururken. Yemek bitti - ilk kez kâğıt tabakta fileminyon yiyordum - ve şimdi on dört yaşın altındaki herkes avazı çıktığı kadar bağırarak etrafta koşuşturuyor. Böyle bir parti işte.

"değil mi?" diyor. "Bana öyle olduklarını söyle."

Bir yudum daha alıyorum. Genelde viski içmem ama genelde böyle bir hafta geçirmem. Bunu hak ettim ve ayrıca buradaki sorumluluklarım sona erdi. Ben planlar ve uygulamam, temizlik yapmam.

Dehşete düşmüş görünen Adeline'a başımı sallıyorum.

"Bayan Loveless, verilerime yaklaşmalarına izin veremem," diyorum. "Bu bir kaos olur."

Dehşete düşmüş görünüyor.

"Sana söylemiştim, o Clara," diyor Eli'nin annesi. "Ve Tanrım hayır, çocuğum, elektronik tablolarını kullanmalarına izin verme. Sadece bilgileri onlardan al ve kendin gir. Başkalarının verilerine dokunmasına izin verme."

Sadece başımı . Tabii ki hayır. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

"Son zamanlarda neyin içine girdim biliyor musun?" Ona sordum. "Hücreleri renklendirmek için koşullu biçimlendirmeyi kullanmak. Bir tarih kadar o kadar koyu olacak şekilde nasıl ayarlayacağımı buldum, böylece bir bakışta en acil olanı görmek kolay oluyor."

Clara, "Bu aynı zamanda bir veri setindeki aykırı değerleri bir bakışta görmeyi de çok kolaylaştırır," diye düşünüyor. "Biliyor musun, bu kalibrasyon için çok yararlı olabilir - merhaba, bu kim?"

"ANKYLOSAURUS!" diye bağıyor Rusty, büyükannesinin dizlerine çarparak.

"Tanrım!" Clara gülerek haykırır.

"Ankylosaurus gel dondurma al diyor," diyor Rusty, Clara'nın elini tutarak.

"bebeğim," diyor Clara, sonra viski bardağını Adeline ve bana doğru kaldırıyor. "Daha sonra konuşuruz. Tatlım, ben *geliyorum*. Violet, sen de Pazar yemeğine gelmelisin. Yarın boş musun?"

"Elbette," diyorum, beynim onay vermeden önce ağzım kabul ediyor.

Bekle, ne?

Eli ile mi? Ve kardeşleriyle? Annesi ve yeğeniyle mi? Bu bizim anlaşmamız değil. Bu bizim anlaşmamız değil.

"Mükemmel," diyor Clarabelle, Rusty'nin onu izin vererek. "Saat dört yönünde!"

Sonra da gitti. Rusty onu götürür, heyecanla yemek üzere oldukları dondurma çeşitlerini tartışırlar.

Kulak misafiri olmadığında Adeline bana döndü.

"Kötü haberlerim var" dedi.

Yüzümü buruşturup bekliyorum.

"Sanki biliyor gibi hissediyorum," diye devam ediyor Adeline. "Bu sadece bir teori ama doğru olduğundan oldukça eminim."

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Başka kötü haberlerim de var," diyor içkisinden bir yudum daha alarak.

"Devam et," diyorum.

"Bence herkes biliyor olabilir," diyor.

Karnımın yakınlarında bir yerde dikenli bir top var, keskin uçları viskiyle körelmiş ama yine de hissedilecek kadar şiddetli.

"Sanıyorsun," diye tekrarlıyorum.

"Mindy Drake on dakika kadar önce beni bu konuda rahatsız ediyordu," diyor özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "İki margarita falan içmişti ama kuzenin için seni kaçınılmaz olarak terk ettiğinde kollarını açmanla ilgili bir şeyler söylüyordu. Son kısmı başka birine bağırarak söylemiş olsa da, bana yönelik değilmiş gibi görünüyordu."

Bir yudum daha alıyor. Sanırım şu anda buradaki tek sarhoş kişi ben değilim.

Zihnim yarışıyor, ama faydasız, sadece *insanlar biliyor, Mindy insanların bildiğini biliyor, oh kahretsin Mindy* tekrar tekrar *biliyor*.

Bunu yapacak durumda değilim.

"Beni bırakıp gidebileceği bir kuzenim olduğunu sanmıyorum," diyorum sonunda. "Gerçi gerçekten bilmiyorum, annem artık kız kardeşiyle konuşmuyordu ve babam, yani, kim bilir nereye gitti? Sen benim kuzenim olabilirsin."

"Baban etrafta olsaydı kuzenim değil üvey kız kardeşim olurdun," diye belirtiyor.

"Her neyse."

"Doğru, yani karavan parkınızdaki herkes Eli'nin Bronco'sunun bir aydır her gece evinizin önüne park ettiğini biliyor," diyor.

Basitliği yüzüme çarpıyor.

Elbette herkes biliyor. Bunun gerçekten bir sır olması için pratikte yeraltı tünelleri inşa etmemiz gerekirdi. Sprucevale küçük, ensest, dedikoducu bir kasaba ve gerçekten daha iyi bilmeliydim.

"Siktir," dedim.

"Mindy benden detayları anlatmamı istiyordu ve bilmenizi isterim ki ona *hiçbir şey* söylemedim. Çok garip davranmasına rağmen. Yani teknik olarak hepsi hala spekülasyon çünkü ikinizin tavşanlar gibi seviştiğinizi bilmeme rağmen hiçbir şey söylemedim."

Kendinden çok memnun görünüyor.

Bir yumruğumu uzattım. O da kendi yumruğuyla vuruyor.

Herkes biliyor, ben tekrar düşünüyorum. Dikenli top daha da dikenleşiyor. Yutkunuyorum, görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sanırım bir süredir Seth'le bir ilişkisi vardı," diyorum Adeline'a. "Bu tanıdık geliyor mu? Ve bu konuda hâlâ kızgın olabilir mi?"

Adeline dramatik bir şekilde gözlerini devirir.

"Kim Seth'le bir şeyler yaşamadı ki?" diyor.

"Benim," diyorum.

"Ben de öyle," diyor. "Ama sanırım sadece biz varız. Alınmalı mıyız?"

"Hayır," diyorum. "Daha iyi sınıftan erkekleri tercih ettiğimizi iddia ederdim, ama karavan parkımın diğer sakinleri fuckbuddy'mi tamamen mahvetti ve beni Todd'la ilk etapta sen ayarladın, bu yüzden sanırım o bizim tipimiz değil."

"Ben alırım," diyor omuz silkerek.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Her şey... kararsız.

"Onun aile yemeğine gitmeyi kabul , değil mi?" Soruyorum.

BİRKAÇ SAAT DAHA GEÇİYOR. Daha fazla sarhoş ama mevcut seviyemi koruyorum. Bramblebush'ta kanepelerin nerede olduğunu biliyorum ve bu gece bir süre, en azından ayılana kadar bir tanesinde .

Görünüşe göre *tüm* Sprucevale Eli ve beni biliyor. Görünüşe göre bir süredir biliyorlarmış ve ilk kez bu gece biri bana sırrımın aslında hiç de gizli olmadığını söyleme zahmetine katlandı.

Eğer Mindy biliyorsa, herkesin bildiğini varsaymak zorundayım. Kardeşleri. Annesi. Lydia ve Kevin. Zane ve Brandon. Marketteki kasiyer. Bu sabah kavşakta bana el sallayan şoför.

Muhtemelen Montgomery bile, gerçi o hepimiz gibi Sprucevale'de yaşamıyor, bu yüzden henüz bilmeme ihtimali çok düşük.

Benim çözümüm önümüzdeki bir saat boyunca Eli'dan uzak durmak, sanki bu insanları konuşmaktan alıkoyacakmış gibi.

"Keşke otuz dokuzu genişletselerdi," diyorum Lydia'ya. Çimenlerin en ucundaki ateş çukurunun yanında içki içiyoruz, parti yavaş yavaş 'aile eğlencesi'nden 'hava karardıktan sonra içki içmeye' dönüşüyor.

Adirondack sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Asla yapmayacaklarını biliyorsun," diyor.

"Ne zaman oradan geçsem, yemin ederim elli beşle giden on sekiz tekerlekli bir aracın arkasına takılıyorum," diyorum. "Çok acı verici."

"Bir mektup yaz," diyor tembelce.

"Sadece şikayet etmeyi tercih ederim," diyorum, oturduğum bankta arkama yaslanarak üzerinde.

Ateşin karşısında bir gölge, yavaş yavaş şekillenen karanlık bir boşluk var.

Gördüğüm anda Eli olduğunu anladım. Nasıl hareket ettiğini, nasıl yürüdüğünü biliyorum.

Nasıl durduğunu, söylemek istediği bir şey olduğunda ve bunu nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışırken ellerini buruşuk saçlarında nasıl gezdirdiğini biliyorum.

"Mektupların işe yaradığını sanmıyorum," diye itiraf ediyor Lydia.

Eli ateşin etrafına geliyor. Onun varlığıyla içim kıpır kıpır, heyecanla dolup taşıyor. Bir düğüm patlıyor ve yüzünde kıvılcımlar uçuşuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, gözlerindeki hararetli bakış içimde bir yerlerde birikiyor.

"Bu koltuk dolu mu?" diye soruyor, cevap beklemeden yanıma oturuyor.

"Ya evet dersem?" Tembelce söylüyorum. Bankta kambur duruyorum, başımı bankın arkasına yaslıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Görüş alanım kayıyor. "Gerçekten kalkıp başka bir yere oturur muydun?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyor. "O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü görgü kurallarının beklendiği bir toplumda yaşıyoruz," diyor, sesinde beni çileden çıkaran o eğlence notası. "Burada kimsenin oturmadığı çok açık olsa da, ben *burası dolu mu* diyorum, sen *hayır diyorsun, lütfen otur*, ama sadece birimiz bunu doğru yapmayı başardı. Merhaba Lydia."

Bize gülmemeye çalışıyor.

O biliyor mu? Biliyor olmalı. Bunun temelde ön sevişme olduğunu biliyor.

Oh, Tanrım.

"Selam Eli," diyor. "İyi parti."

"Teşekkür ederim," diyor adam. "Sana da."

"Teşekkürler," diyor ve kendini sandalyeden dışarı atıyor. "Bir şey ister misiniz?"

İkimiz de reddediyoruz. Lydia ateşin oluşturduğu ışık halkasını terk ediyor ve sonra, bütün gece boyunca ilk kez, Eli ve ben baş başa kalıyoruz.

"Bazen tam bir pislik oluyorsun," diyorum, bankın arkasına yaslanıp rahatlayarak, sözlerimin arkasında hiçbir sıcaklık olmadan.

"Öyle olmasaydım beni sevmezdin," diyor. Ateşin içinde bir şey patlıyor, kıvılcımlar yukarı doğru fırlıyor.

"Senden hoşlanıyor muyum?" Sonunda ona bakarak sordum.

Gülümsemesi yavaş, kasıtlı ve ukala. O da sarhoş. Sesinde, abartılı hareketlerinde, bana genellikle özel hayatında sakladığı o çıplak şehvetle bakışında.

"Benden çok hoşlanıyorsun," diyor. "Ve benden hoşlandığın çok şey var."

Bir kez olsun tartışmıyorum, sadece ona bakıyorum ve baktığımı belli ediyorum: siyah tişört pazuları sıkıyor, göğsü sarıyor, kot pantolonun şişkinliği, *nasıl sevişileceğini bildiğimi* haykıran o rahat duruş.

Bana dokunmasını istiyorum ama dokunmuyorum. Kimsenin göremeyeceği bir yerde elimi tutmasını istiyorum. Çalıntı bir öpücük istiyorum.

Çok, çok daha fazlasını istiyorum.

Ama bu partide kalan herkes bize bakıyormuş gibi hissediyorum. Ateş körüyüm ve ışık çemberinin kenarına kadar bir metreden fazlasını göremiyorum ama kolayca görülebildiğimi biliyorum.

Kolayca görülebiliyoruz.

"Eli," diyorum, gereksiz yere.

"Violet."

"Herkes biliyor," diyorum, sesim kısık.

"Neyi biliyor?" diye soruyor, sesi çakıl gibi alçak, gizli ve sessiz ve sadece benim için, birlikte yalnız olduğumuzda kullandığı ses.

Duraksadım. Belki viskinin etkisiyledir ama birden soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğimi fark ediyorum, tam olarak değil.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, birden fazla cevap olduğunun farkındayım.

Birlikte yattığımızı bildiklerini söyleyebilirim. Basit ve doğru, ama şu anda, ateşte ve sarhoşken, eksik hissettiriyor.

Çıktığımızı bildiklerini söyleyebilirim. *Birlikte olduğumuzu bildiklerini* söyleyebilirim.

Senin benim erkek arkadaşım olduğunu bildiklerini ya da *birbirimize aşık olduğumuzu bildiklerini* ya da yüzlerce başka şeyden herhangi birini söyleyebilirim ve sanırım hepsi gerçek olur, aynen böyle.

Sözcüklerin gücü vardır. Etiketlerin gücü vardır ve şu anda tüm güç bende. İsteddiğimi adlandırabilir ve gerçekliği oluşturabilirim.

Ama sonra neden ve kimden bahsettiğimi hatırlıyorum. Eli'dan. *Senin erkek arkadaşım olduğunu ve birbirimize aşık olduğumuzu bildiklerini* söylesem güler *ve yanıldıklarını* söylerdi.

Bu yüzden *erkek arkadaş, birlikte ve aşık* kavramlarını sözlüğümden çıkarıyorum, çünkü bunların hiçbiri doğru değil.

Biz aşık değiliz.

Aynı durumda bile değiliz.

"Birlikte yattığımızı," diyorum.

Eli sadece iç geçiriyor. Söylemediğim her şeyin ağırlığını hissediyorsa da bunu belli etmiyor. Bir an için bizi farklı şekilde etiketleyebileceğimi düşündüyse de bunu söyleyemem.

"Biliyorum," diye itiraf ediyor. "O zaman neden sordun?"

"Levi ve Seth bu konuyu benimle tartıştılar," diyor sorumu duymazdan gelerek. "Mindy Drake bu konuyu Adeline'a sordu," diyorum.

"Adeline'e söyledin mi?"

"Tabii ki Adeline'e söyledim. Kardeşlerine söylemedin mi?" Eli iç geçiriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Sadece Daniel, malum nedenlerden dolayı," diyor. "Diğerleri değil mi?"

Bana bakıyor, yeşil gözleri ciddi. Ateş yüzündeki kemikleri öne çıkarıyor, elmacık kemiklerini ve çene hattını daha keskin hale getiriyor. Bir tablo gibi görünüyor, nefes kesici güzellikte.

Belki de viskinin etkisiyledir, ama birden parmaklarımla her açıyı izlemek istedim.

Dokunmuyorum. Dokunamam. Cesaret edemiyorum.

"İstemediğini " diyor. "İstemedim," diyorum.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor, heceler alçak ve sessiz, gizli.

"Artık her şey bana bağlı değil," diyorum.

Ne zaman onun yörüngesinde olsam, kendimi hep çok uzakta hissediyorum ve şu an da bir istisna değil. Onu, dokunuşunu, tenini istiyorum. Bunu isteyerek uyanıyorum. Yatağa onu isteyerek giriyorum.

"Bu bir cevap değil."

"Bu anlamsız bir soru," diyorum.

"Violet."

"Gerçekliğe ters düşüyorsa ne istediğimin bir önemi var mı?" Ben de diyorum ki.

Gerçek şu ki, *ondan* başka ne istediğimi bilmiyorum. Beni sikerken kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını istiyorum. Bir barbekü kulübesinin arkasındaki otoparkta beni öpücüklere boğmasını istiyorum. Geceleri uykuya dalarken kolunu üzerime atmasını ve sabahları yatağın kendi tarafındaki ağırlığıyla beni rahatlatmasını istiyorum.

"Bana bak."

Ben yaparım.

Eli elini benimkinin içine kaydırıyor, ışığın ulaşmadığı bacaklarımızın arasındaki vadide saklı. Kalbim inip çıkıyor, başım dönüyor, dürtü kontrolüm viskiyle birlikte neredeyse yok oluyor.

"Öp beni," diyor.

"Halkın içindeyiz," diye
mırıldandım. "Ve?"

"Ve herkes bizi görebilir," diye
fısıldıyorum. Gözlerim dudaklarına
düşüyor.

"Bırak izlesinler," diyor. Tüylerim diken diken oluyor, başparmağının sert dokunuşları elimin arkasında geziniyor. "Bütün gece seni öpmek için bekledim. Bu sabah evinden çıktığımdan beri bekliyorum."

Sanırım ben *de*.

Bir duraklama. Nefes almıyorum. Başparmağı hareket etmeye devam ediyor, elimin arkasında küçük daireler çiziyor.

Onu istiyorum. Onu, öpücüklerini ve daha fazlasını o kadar çok istiyorum ki, bu istek elle , fiziksel, kendimi sardığım bir pelerin gibi.

"Burada değil," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Nerede?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Ağzım kurudu. Bu sorunun doğru cevabını biliyorum: *benim evimde, ikimiz de eve gidecek kadar ayıldıktan sonra.*

Verdiğim cevap bu değil.

"Düğün ahırını hemen şurada" diyorum.

"miyiz?" diye soruyor, başparmağı hâlâ daireler çiziyor. Sertçe yutkunuyorum, ona bakmak zorunda kalmamak için bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Anahtarım var," diye fısıldıyorum, hâlâ nefes nefese, gözlerim kapalı. "Önce ben gideceğim. Birkaç dakika sonra beni takip et."

Onun eğildiğini, teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Beni herkesin içinde öpmeyeceksin ama ahırda becereceksin, öyle mi?" diye soruyor alay ederek.

"Bunu çok pis bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Çünkü öyle."

Gözlerimi açıyorum, onu tekrar içime çekiyorum. Tanrım, o çok güzel. "Söz veriyor musun?" diye soruyorum.

Eli sadece usulca güler.

"Bunca zamandır birlikteyiz ve sen hâlâ bir söz mü istiyorsun?" diye alay ediyor. "Ben de kendimi kanıtladığımı sanmıştım."

Milimetre kadar eğiliyor. Biri izliyorsa, neyin peşinde olduğumuzdan şüphe duymamalı, ama bunu durduramam. Durdurmak da istemiyorum.

"Evet, söz veriyorum," diyor. "Söz veriyorum, tedbiri elden bırakıp seni ahırda becerecek kadar sarhoşum. Kirli ve mükemmel olacağına ve önümüzdeki hafta boyunca her on dakikada bir bunu düşüneceğine söz veriyorum."

Gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Ve söz veriyorum, eğer şimdi gitmezsen bu bankta yapacağız," diye fısıldıyor. "Defol git buradan."

O gece sahip olduğum son mantıklı anda, gidiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

MENEKŞE

DÜĞÜN AHIRI KARANLIK. Bu kısmı pek iyi düşünmemiştim. Karanlık ve muhtemelen örümceklerle dolu, çünkü burada her zaman etkinlikler düzenlese de örümcekler doğal olarak ahırlara yönelmez mi?

Öyle görünüyor.

İçeri girip gözlerimin alışmasını bekliyorum. Ahırın yüksek pencereleri ve tavan pencereleri var ve bir an sonra içeri süzülen ay ışığında görebiliyorum. Bir uca yığılmış masalar ve sandalyeler, ses ekipmanları, diğer çeşitli düğün aksesuarları.

İçeri giriyorum. Başımın üzerinde bir avize ve ayaklarımın altında ahşap bir zemin olmasına rağmen, yirmi yıldır burada bir hayvan olmamasına rağmen hala saman ve toprak kokuyor.

Ve en uçta, salon şeklinde ustaca düzenlenmiş birkaç kanepeler, çünkü ahır dönüştürüldüğünde alanı dolduracak bir şeye ihtiyaçları vardı. Onlara doğru yürürken kalbim çarpıyor, tam olarak ne kadar aptal olduğumu merak ediyorum, yastıkları bulup güzelce düzenlesem mi yoksa kanepelerin toz örtülerini mi kaldırırsam diye düşünüyorum.

Toz örtülerini çıkarmakla yetiniyorum. Ay ışığında yakalanan benekler her yere uçuşuyor ve görüşüm tekrar dönüyor. Çok uzun süre bakıyorum.

Kapı açılıyor, kapanıyor. Çubuğun üzerinden kaydığını duyuyorum ve sese doğru dönüyorum, hareket etmiyorum.

Ahşap zeminde yumuşak ayak sesleri, ezbere bildiğim bir desen. Karanlık bir şekil bana doğru ilerliyor ve gülümsemesini göremesem de havada titreştiğini hissedebiliyorum.

Ve sonra: Eli'nin dudakları benimkilerin üzerinde. Başparmağı elmacık kemiğimde, parmakları saçlarımda, bedeni bedenime yaslanmış.

Bir anlık tatlılık, şefkat var. Eli belimde geziniyor. Dili alt dudağımda geziniyor. Parmaklarının saçlarımdan arasından nazikçe geçtiği, dokunuşunun çekingen ve nazik olduğu bir an var.

Sonra çekiliyor. Başparmağını alt dudağımın altında gezdiriyor. "Çok fazla viski içtim," diye mırıldanıyor.

"Ne için?" Birden telaşlanarak soruyorum. Eli gülüyor.

"Seni böyle öptüğüm için" diyor, diğer eli kolumdan aşağı kayıyor ve beni bileğimden tutuyor. "Birbirimizi yok etmeye çalışıyormuşuz gibi değil de sevgiliymişiz gibi öpüştüğümüz tüm bu tatlı ön sevişme saçmalıkları için."

Elimi sikinin üzerine koyuyor. Kotun altında çelik gibi hissediyorum ve refleks olarak kotunun içinden kavriyorum.

"etme Violet, sikişemeyecek kadar sarhoş ," diye geveliyor, tam da içime Kulak.

Elimi onun kalın uzunluğu boyunca kaydırıyorum. Zaten çoktan ıslanmıştım ve her saniye daha da ıslanıyor.

"Bu çok fazla tatlı ön sevişme saçmalığı mı?" Elimin topuğu sikinin üzerindeyken soruyorum.

"Daha iyisini yapabilirsin," diye .

Boynunu öpüyorum, sonra ısıriyorum. Izgaradan dumanlar tütüyor, teni tuzlu ve pantolonunun düğmelerini açıyorum, fermuarını bile açmadan elimi içine sokuyorum.

Elimde sert, sıcak ve kalın sikini bulduğumda inliyor. "Hâlâ çok mu tatlı?"

"Oraya varıyorsun," diyor ve gömleğimi çıkartıyor. Sütüyenim de onu takip ediyor ve sonra geriye doğru, kanepenin üzerine düşüyorum, üzerime eğilip kendini avuçlarımla içine pompalarken fermuarı açılıyor.

Eli beni sertçe öpüyor. Ben ağzının içinde inleyene kadar meme uçlarımla sıkıyor, dizlerimi ayırıyor, kanepenin kenarına diz çöküyor.

Onu daha sert, daha hızlı sıkıyorum. Düğmelerimi açıp fermuarımı açtığında prekum şaftından aşağı akıyor ve sırtımı eğiyorum, ağızlarımız hala kabaca birlikte, eli külotumun altında.

Alay etmek yok. Eli iki parmağını içime sokuyor ve dudağını ısırarak inliyorum. Diğer eli bir meme ucumu çimdikliyor, kalalarımla koltuktan kalkıyor ve aynı nefeste hem nefes alıp hem de inliyorum.

Öne doğru itiyor, siki elimin içinde yumuşakça hareket ediyor, ucu neredeyse göğsüme geliyor. Parmakları içimde hareket ediyor ve onu daha sıkı kavırıyorum.

"Ön sevişmeye bile ihtiyacın yok," diye . "Tek yapmam gereken *"Ahırda sevişelim* ve sen ol."

"Ben de bolca viski içtim," diye hatırlatıyorum ona.

Parmakları tekrar hareket ediyor, kıvrılıyor, hassas iç duvarımı okşuyor, elinin topuğu klitorisime değiyor.

"Bu viski değil," diyor, yüzündeki o ukala gülümsemeyle. "Bu kanepeye domalıp sikimi içine gömme vaadi."

Beni tekrar öpüyor, sert ve kaba, ben ağzına doğru inerken eli hala içimde hareket ediyor.

"Sana sarhoş olduğumu söylemiştim," diye mırıldanıyor. "İşte sana tüm planlarımla anlatıyorum."

Sikini tekrar pompalıyorum. Eli inliyor. "Bana diğer planlarını anlat," diyorum.

"Seninle edepsizce konuşmamı mı istiyorsun, Violet?" "Neyin içinde olduğumu bilmek istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Yer değiştiriyor. okşuyorum, o da üçüncü parmağını içime sokuyor. Zevkle inliyorum.

"Seni sonuna kadar götüreceğim ve sonra duracağım," diye mırıldanıyor. "Pantolonunu çıkaracağım, seni ters çevireceğim ve sen kanepenin minderlerine bağırırken amını yalayacağım, böylece dışarıdaki kimse seni duyamayacak."

İçimde ısı birikiyor, arzu ve baskı dönüyor. Parmaklarının her hareketiyle titriyorum, tüm bedenim gergin ve gergin, patlamaya hazır.

"Başka ne var?" Fısıldıyorum.

"O zaman seni olabildiğince sert ve derin becereceğim," diyor.

Derimin her santimi karıncalanıyor.

"Ve sonunda seni boşaltmam için bana yalvardığında, belki sana izin veririm," diye devam ediyor.

İşte o yarım yamalak gülümseme, o ukala gülümseme, o kontrol bende gülümsemesi beni her yönden çıldırtıyor.

"Belki," diyor.

Başını kendime doğru çekiyorum, onu tekrar öpüyorum, parmakları içimde hareket ederken sert ve yavaş. Kalçalarımı döndürüyorum, hala onun uzunluğunu okşuyorum.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" Ağzının içine mırıldanıyorum.

"En azından lütfen demeni istiyorum," diye mırıldanıyor.

Dudağını ısıriyorum, öne doğru oturuyorum. Eli karşılık olarak hırlıyor, parmakları içimden kayıyor.

Sonra öne doğru eğilip dudaklarımı sikinin kalın başına doluyorum.

"*Siktir*," diye tıslıyor Eli.

Kalçalarını kavriyorum, parmaklarımı sokuyorum, daha fazla dayanamayana kadar dudaklarımı aşağı kaydırıyorum. Boğazımın arkasına çarptığında homurdanıyor ve dilimi sikinin pürüzsüz alt tarafına doğru düzleştiriyorum.

Başımı geri çekiyorum. Yavaşça, onunla alay ederek, nefes alışının hızlanışını dinleyerek ilerliyorum. Parmakları tekrar saçlarımın arasında ilerliyor, dilimi etrafında döndürürken başının çıkıntısı dudaklarımın altında.

İnliyor. Onu tekrar emiyorum, elim kökünün etrafına sarılmış. Ne olduğunu anlamadan kanepeden kalktım, önünde diz çöktüm, sikini olabildiğince sert emiyorum.

Eli'nin yumruğu saçlarımı kavıyor. Boğazımın arkasına gelene kadar başımı şaftının üzerine doğru itiyor. Yutkunuyorum, dilim ona karşı hareket ediyor. Bunu tekrar tekrar yapıyoruz. Kendimi ritme, onu dinlemenin zevkine kaptırıyorum.

İstmeden bacaklarımın arasına uzanıyorum. Kendi yumuşak sıcaklığımı buluyorum, o kadar ıslak ki kalçalarım yapış yapış, pantolonumun düğmeleri çoktan açılmış ama çıkarılmamış ve şişmiş klitorisimin etrafında daha önce binlerce kez yaptığım gibi dönüyorum.

Geri çekilirken, Eli'nin sikine doğru inliyorum.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor ve parmaklarımı daha hızlı hareket ettirip tekrar yapıyorum.

Bu sefer daha yüksek sesle, daha sert inliyorum. Eli'nin saçlarımdaki eli her darbeye daha sertleşiyor, daha ısrarcı oluyor. Tatlı ve nazik değil, ama Tanrım, tatmin edici.

Aniden dudaklarım ona zar zor değene kadar beni geri çekiyor. Onu yavaşça yalıyorum, sırtından ucuna kadar, vücudunda dolaşan titremenin tadını çıkarıyorum.

"mi?" Alay ediyorum.

"Ağızına boşalırsam seni doğru düzgün beceremem," diyor. "Her ne kadar bunu yapmaktan hoşlansam da."

Diğer eli yüzümde, başparmağı çenemde. Hâlâ benim gibi kokuyor ve hiç düşünmeden başparmağını ağızıma alıp dilimle yalıyorum.

Eli büyülenmiş bir halde beni izliyor. Başparmağını çekiyor ve ben de hâlâ kendi sularıyla yapış yapış olan parmağını alıp yalayarak temizliyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

Bir an duraksadım, vuruşun ortasında. Duymayı beklediğim şey bu değildi. "Ve sen de kendini boşaltıyorsun," diyor, sonunda ne yaptığımı fark ederek.

diğer eli yapıyor. "Sikimi emmeyi bu kadar çok mu seviyorsun?"

Cevap vermiyorum, o beni izlerken parmaklarını yalıyorum, siki elimde titriyor.

"Belki," diyorum sonunda.

Eli bileğimi tutuyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Parmaklarını ağzımdan çekip kendisi yalıyor, gözleri parlıyor, sonra diğer elimi kendimi tatmin ettiğim yerden .

"Bir kız eğlenemez mi?" Alay ediyorum.

Gömleğini çekiyorum ve anında çıkarıyor, sert kasları loş ay ışığında parlıyor.

"Eğlenceli değil mi?" diyor, sesi alçak, şakacı şekilde. Sonunda tek bir hareketle kot pantolonumu çıkarıyor, eli anında kalçamdan yukarı kayıyor, ıslaklığımı buluyor, başparmağı zaten klitorisimde.

Beni öpüyor. Bir elim sırtında, diğeri sikiinde, dili ağzımda. Ben yerdeyim, kanepeye yaslanmışım, o da önümde diz çökmüş.

Onu istiyorum. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim gibi istiyorum: Ele geçirilmek, ırzıma geçilmesini istiyorum. Beni açmasını ve adını tenimin içine yazmasını istiyorum.

"Bu kadar tatlı saçmalık yeter," diye fısıldıyorum.

"Bu senin için çok mu fazla ön sevişme oldu Violet?" diyor, ağzı hâlâ benimkinin üzerindeyken.

Arkasına uzanıyor, bir an için dikkati dağılıyor. Yumuşak bir gümbürtü, bir şeyin yırtılma sesi. Prezervatifi devasa uzunluğundan aşağı yuvarlarken elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Beni tutup yerden kaldırıyor, sırtım hala kanepeye dayalı, bacakları altımda, kot pantolonu hala üzerinde, beni orada sabitliyor.

Oops. Sanırım bunları ondan almak istemiştim.

Eli beni kabaca öpüyor. Kalçalarımıdan tutup beni kanepeye doğru itiyor ve ben de onun gücüyle başım dönerek omuzlarına tutunuyorum.

Sikini girişime dayadı. Dudakları hala benimkilerin üzerinde, amımın dudakları boyunca kaydırıyor, ucuyla klitorisimin etrafında dönüyor, darlığıma bastırana kadar kendini geri çekiyor.

"Tatlı saçma ön sevişme yok dediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum. Kalçalarımı ona doğru savuruyorum, faydasızca.

Onu içimde istiyorum. Onu orada, olabildiğince yakın, tüm savunmalarımı aşmış olarak istiyorum.

Başka hiç kimsenin bana hissettirmediği her şeyi istiyorum. "Bu tatlı bir saçmalık değil," diyor.

Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, sikinin başı içime giriyor, dururken parmakları kalçalarıma saplanıyor.

"Bu seni yavaşça beceriyor," diyor. "Farkı hissediyor musun?"

Cevap vermiyorum, çünkü hareket ediyor, ön duvarımdaki o tatlı noktayı bulana kadar daha da içeri kayıyor. Sonra ellerimi omuzlarında gezdirirken geri çekiliyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum. "Sadece - oh, *lanet olsun...*"

Tekrar yapıyor, yavaşça, biraz daha derine. Sonra tekrar ve tekrar, her seferinde daha derine ve daha sert. Sonunda kendini bırakıyor, beni doğru çekiyor, vücutlarımız birbirine karışıyor.

"Kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım," diye fısıldıyor kulağıma.

Bacaklarımı ona doladım. Geri çekiliyor, kendini içeri itiyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

"Beni bir ahırda becermekten mi?"

"Seninle sevişmekten vazgeçtim," diye devam ediyor. "Tehlikeyi gördüğümde anlarım ve sen başka bir şey değilsin."

Daha sert, daha derin. Ağzını kendi ağzımla buluyorum ve doğru inliyor. Daha hızlı, daha sert.

"Ben öyle bir şey değilim," diye fısıldıyorum.

"O zaman neden bir ahırın zemininde sevişiyoruz?"

"Bir yatak çok uzaktı," diyorum.

Dudağımı ısıyorum. Bedenlerimiz tekrar tekrar buluşuyor, her itiş daha da acele ediyor. Kendimi Eli'nın etrafına sarıyorum, sanki dikiş yerlerinden patlayacakmışım gibi hissediyorum. Çılgınca, birbirine dolanmış ve sözsüz bir şekilde birlikte hareket ederken daha da yükseliyorum, yaklaşıyorum, sınıra geliyorum.

Ve durdu. Kendini toparladı ve durdu, beni kanepeye yapıştırdı. Nefes nefese kalıyorum ve sonunda gözlerimi açıp Eli'a bakıyorum. Ne istediğini anlamam için konuşmasına gerek yok. "Lütfen," diyorum, kelime boğuk bir fısıltıyla çıkıyor.

Bana yarı alaycı bir gülümseme veriyor. Beni kabaca öpüyor.

Sonra çekiliyor. Ben dizlerimin üzerinde, yerde, dirseklerim kanepede, o da arkamda olana kadar tek başımıza hareket ediyoruz, çözülüyoruz.

Tek bir yumuşak hamleyle içime kayıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ellerimle kanepenin kumaşını tutarak inliyorum.

Sevişiyoruz. *Birlikte yatmıyoruz, sevişmiyoruz ve kesinlikle sevişmiyoruz.* Bir ahırın zeminindeyiz ve bu sikiş, saf, ham ve basit.

Eli bir kolunu göğsüme dolayarak beni dikleştiriyor. Ben parmaklarına doğru inlerken bir eliyle ağzımı kapatıp diğer eliyle klitorisimi buluyor.

Titremeye ve ürpermeye başlamam uzun sürmüyor. Eli tam olarak neye ihtiyacım olduğunu, bana nasıl dokunacağını biliyor. Haftalarca neredeyse sürekli pratik yaptı ve her zaman hızlı bir öğrenci oldu.

Ama başka bir şey daha var. Eli'nın bana bir eldiven gibi uyduğu gerçeği var. Benim için özel olarak üretilmiş gibi hissettirmesi, ihtiyacım olan şeyin her zaman tam olarak onun istediği şey gibi görünmesi gerçeği var.

O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Eli'nin eli hâlâ ağzımın üzerinde, diğer parmakları klitorisimi tıngırdatıyor ve hiçbir şey için durmuyor. Dalga dalga boşalıyorum, doruk noktam içimde sallanıyor.

Saniyeler sonra Eli da onu takip ediyor. Vücudumu demir gibi kavırıyor ve beni orada tutuyor, siki gerilirken ve zonklarken beni kullanıyor, amım tekrar sıkılıyor

Cevap olarak.

Sonunda rahatlıyoruz. Beni bırakmıyor ama yerde dizlerimizin üzerinde rahatlıyoruz. Elini ağzımdan çekiyor ve ben de benimkini onunkinin üzerine koyup parmaklarımı onunkilerin arasına doluyorum.

"Violet, bir itirafta bulunacağım" diyor, dudakları kulağıma yakın. "Bütün günahlarını zaten bilmiyor muyum?"

"Şu anda günahlarımın çoğu sizsiniz." "O zaman itiraf edecek neyin var?" diye sordum.

Duraklıyor, başparmağı dalgın dalgın göğüs kafesimi okşuyor. Hâlâ dizlerimin üzerindeyim, onunla kanepenin arasına sıkışmışım, onun vücudunun benimkine değen sıcaklığı dışında her şeyin gerçek dışı görüldüğü bu cinsel birleşme sonrası hayal durumundayım.

"Bazen keşke biz olmasaydık diyorum" diyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. Ben sarhoşum ve o da sarhoş, zihnim dönüyor, kelimeler, duygular ve söylemem gereken şeyler beynime çarpıyor, kendilerini gösterip kayboluyorlar.

"Bu hiç mantıklı değil," diyor bir süre sonra. Bir başparmağıyla çıplak göğüs kafesimi okşuyor.

"Keşke ben ben olmasaydım ve sen de sen olmasaydın," diyorum.

"Keşke benimle iyi anlaşılan birini isteseydim," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Bu güzel olmaz mıydı?"

Sonunda geri çekildi. Gevşedik, yere yuvarlandık. Ben hâlâ çıplaktım, sırtımı kanepeye yaslamıştım. Eli bir kolunu bana doluyor, pantolonu hala üzerinde ve açık. Başımı omzuna yaslıyorum.

"Ben seninle gayet iyi anlaşıyorum," diyorum. "Benimle geçinemeyen sensin."

Sadece gülüyor.

"Bu nasıl olabilir?" diye düşünüyor. "Çok cana yakınsın, Violet."

"Öyle olsaydım bundan nefret ederdin."

"Hayır, yapmazdım," diyor. "Ben iyi kızlardan hoşlanırım." "Ben de iyiyim," diyorum.
Eli başımın tepesini öpüyor, kolu hâlâ . "Sen bir şeysin," diyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ELI

Çenemi kapalı tutmalıydım. Neden sarhoş olduğumda beynimden geçen her şeyi yüksek sesle söylemem gerektiğini düşünüyorum bilmiyorum ama söylüyorum.

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum ve düşünmemeye çalışıyorum, çünkü şu anda bunun iyi bir şey olmadığı açık. Yarın düşünürüm.

Şu anda ben buradayım ve o da karşımda, yerde sevgililer gibi birbirimize sarılmış durumdayız.

" kaç?" Violet soruyor.

"Randevun mu var?" Alay ediyorum.

Sadece gülüyor.

"Evet, bir sonraki ahır seks randevum saat on birde," diyor tembelce, kıpırdamadan. "Bana sadece saatin kaç olduğunu söyle."

Şaka olduğunu biliyorum ama hoşuma gitmedi. Seth'in onun seksi olduğunu söylemesinden hoşlanmadığım gibi bundan da hoşlanmadım. İki ifadenin de gerçek bir önemi yok ama yine de...

Telefonumu çıkardım.

"Neredeyse on bir," diyorum ona. "Bana gitmemiz gerektiğini mi söyleyeceksin?" "Sana kademelendirmemiz gerektiğini söylemek üzereyim," diyor, hatta

bir kolunu belime doladı.

"Sana şu burnu ve bıyığı olan sahte gözlüklerden almalıyım," diyorum ona. "Böylece her türlü yerde gizlice dolaşabiliriz ve kimse sen olduğunu anlamaz."

"Groucho Marx fetişin olduğunu düşünürler." "Daha kötü şeyler de var," diyorum.

"Ne gibi?"

"İnsanların Harpo Marx fetişi olduğunu düşünmesi gibi."

Telefonumun kamerasını bulup açıyorum.

"Hangisiydi ve sen ne yapıyorsun?" diye soruyor. Beni daha yakına çekiyor.

Böyle zamanlarda Violet'e, bana ağzıyla bir şey söylerken vücuduyla başka bir şey söylemesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Herkesin ne yaptığımızı, bir şekilde birlikte olduğumuzu bilmesine ve beni herkesin içinde öpmemesine ne anlam vereceğimi bilmiyorum.

Ben de bunu istiyorum. İnsanların önünde beni öpmesini, ne olduğumuzu itiraf etmesini istiyorum.

O yapmayana kadar istediğimi bile bilmiyordum.

"Sıkıcı olan oydu ve ben selfie çekiyorum," diyorum. Kamerayı ters çeviriyorum ama o kadar karanlık ki ekranda belli belirsiz şekillerden başka bir şey görünmüyor.

"Hiç Marx Kardeşler filmi izlemedim," diyor. Bir fotoğraf çekiyorum ama bir şey çıkmıyor.

Violet sanki ben bilmiyormuşum gibi "Flaşı ihtiyacın var" diyor.

"Babam Marx Kardeşler'i çok severdi," diyorum telefonumu . "*Operada Bir Gece* onun en sevdiği filmi."

Violet bir kolunu göğüslerine doğru çekiyor ama kadın . "*Ördek Çorbası* değil mi?"

"Gördün mü?"

Düğmeye bastım. Flaş patlıyor ve Violet başını göğsüme çeviriyor.

"Hayır, yeni duydum. Neden selfie çekiyorsun?"

Bir tane daha çekiyorum. Berbat olduklarından eminim - karanlık, titrek, başparmağım muhtemelen karenin bir yerinde - ama gerçekten umurumda değil. Sadece bu anı belgelemek istiyorum, çünkü bir gün bunun gerçekleştiğine dair kanıt isteyeceğime dair bir his var içimde.

"Facebook'ta yeni bir profil resmine ihtiyacım var,"

diyorum ona. "Hiç komik değil" diyor.

"Herkes zaten biliyor," diye belirtiyorum, bir tane daha alarak.

"Bana şantaj yapmaya degecek bir şeyim yok," diyor. Şak.

Şak. Şak.

"Öp beni" dedim.

Yüzü yukarı doğru dönüyor. Yüzünün hatlarını zar zor görebiliyorum, flaş körüyüm. "Tartışma, sadece öp beni," diyorum.

Çekiyor. Bir fotoğraf çekiyorum. Beş tane çekiyorum, sonra telefonu onu geri öpüyorum.

Bu iyi bir şey. Güzel. Hoştan da öte; kendime itiraf etmek istemediğim binlerce şey var. Keşke başka biri olsaydım ya da o olsaydı dedirtmeye yetiyor. Bunun gerçekten işe yaramasını dilememe yetiyor.

Onu uzun ve yavaş öperim. Onu aşıkımız gibi öpüyorum. O da aynı şekilde öpüyor, eli yüzümde yumuşak, dudakları nazik.

Öpücük bitti. Yüzlerimizi birbirine bastırıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Bir düşünceyi kelimelere dökmeye çalışıyorum, *ya bu gerçekten olabileceği gibi hissettiriyorsa* gibi bir şey, ama işe yaramıyor.

"Gitmek istemiyorum," diye

mırıldanıyor. "Burada uyuyamamamız

için bir neden var mı?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bin," diyor. Bir parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor, tüm dikkatim birden o tekil temas noktasına odaklanıyor.

"Buraya geliyorsun, değil mi?" diyor.

"Bu yeterli değil miydi?" Ben takılıyorum ve Violet gülüyor.
"Sadece buraya gel," diyor. "Sabah bana kahvaltı hazırlayacak birine ihtiyacım ."
Saçlarını bir kez daha öpüyorum, kollarım tekrar ona sarılıyor.
"Elbette," diyorum. "İki yeteneğim var, belki de-"
Duruyorum. Dinliyorum. Uzaktan bir feryat geliyor, yükselip alçalıyor.
Gittikçe yükseliyor. Violet geriliyor.
Sirenler yaklaşıyor. "Kahretsin,"
diye fısıldıyorum.

Bu kargaşanın iyi yanı, kimsenin bizi ahırdan birlikte çıkarken görmemesi.
Kötü olan diğer her şey. Dışarı çıktığımızda Lodge'un yanındaki otoparkta bir itfaiye aracı vardı, bir sürü insan etrafta koşuşturuyordu, herkes biraz endişeli ve emin görünüyordu.
"Yangın mı var?" Violet nefes alır.
"Nereden bilebilirim ki?" Ona sordum. "Bir itfaiye aracı var."
Locaya doğru yürümeye başladık. Kamyona rağmen, hiçbir şey yanıyor gibi görünmüyor.
"Bazen ellerinde hangi ilk müdahale ekibi varsa onu gönderiyorlar," diyor daha hızlı yürüyerek. "Çoğu zaman bu itfaiye oluyor."
"Madem her şeyi biliyorsun, neden bana yangın olup olmadığını sordun?"
Uzaktan bir siren sesi daha geliyor. Locaya doğru daha hızlı yürüyoruz, Yangın varmış gibi görünmeyen ve kimsenin yanan bir şey varmış gibi davranmadığı bir yerde.
Bir ambulans garaj yoluna doğru ilerliyor. Sirenleri kapalı ama itfaiye aracının yanına yanaştığında ışıkları yanıp sönmeye devam ediyor. İnsanlar mayoları ve havlularıyla etrafta duruyor, sıcak gecede sıırıslıklam ıslanıyorlar.

"," diye fısıldar Violet ve koşmaya başlar.

Onu takip ederken midemde ağır, hastalıklı bir his var. Otoparkın etrafından dolaşıyoruz. Sağlık görevlileri ambulandan atlayıp havuz alanına doğru gidiyorlar.

"Açık bile olmaması gerekiyordu," diyor Violet, yavaşlayarak yürürken. "Kilitliydi, görevli bir cankurtaranımız falan yoktu ve etrafta bu kadar çocuk varken çok fazla sorumluluk var..."

Havuz alanından gelen bir sedye görüldüğünde sözünü kesiyor. İkimiz de duruyoruz. Violet ağzını kapatıp yoldan çekiliyor.

Ölü bir çocuk görmemek için dua ediyorum. Rusty'yi düşünüyorum ve kalbim sıkışıyor, çünkü yardım edemiyorum ama cesur, harika yeğenimi o sedyede hayal ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. *O değil*, diyorum kendime. *Bütün gece yanında biri vardı.*

Sağlık görevlileri sedyeyle yaklaşıyor. Acele ediyorlar, yürümüyorlar, koşmuyorlar. Üzerindeki kişinin üstü örtülü değil.

Sedyede bir ayak hareket ediyor ve vücudumda bir rahatlama hissi oluyor. Bu bir yetişkin, çocuk değil, hala hareket eden biri, kum sarısı saçları ve kafasına sarılmış bandajları olan biri.

Tanıdığım biri.

"Kevin?" Violet elini ağzından çekerek "Kevin" diyor.

Sedye geçip gidiyor, Violet'in stajyeri sırt üstü yatmış, üzerinde boxer ve kafa bandajından başka bir şey yok.

Bize bakarken, el sallamak istercesine zayıfça bir elini kaldırıyor. Violet onun gidişini izliyor, sonra dönüp havuza doğru yürüyor.

Suçlu görünen Bramblebush çalışanlarıyla dolu. Zane, Brandon ve Naomi şezlonglarda oturmuş, şok geçirmiş gibi görünüyorlar. Lydia ve Martin giyinik bir şekilde oradalar. Lydia'nın gözleri faltaşı gibi açılmış ve solgun, Martin bile endişeli görünüyor.

Havuzun bir tarafında büyük bir kanlı nokta var. Herkes oradan uzak duruyor, kan yavaşça fayanslardaki çatlaklardan sızıyor.

Havuzun yüzeyinde hafifçe sallanan devasa, koyu renkli şişme bir şey var.

Violet tekrar "Olamaz," diyor ve şimdi havuza doğru ilerliyor, kollarını uzatmış, kaymamaya dikkat ediyor. "Hayır, hayır, hayır."

Havuzun kenarından gelirken onu takip ediyorum, sonunda devî doğrudan görebiliyorum.

Bu kesinlikle yüzen mekanik bir boğa. Suyun içinde onun yanında sallanan, her biri yaklaşık 15 santim genişliğinde, ortasına sıkıca bir kutu bira sıkıştırılmış dört şamandıra daha var.

"Bu buraya nasıl geldi?" Violet havuzun kenarına çömelmiş, çoğunlukla kendi kendine söyleniyor. "Ne oldu? Kevin iyi mi?"

Zane boğazını temizliyor, ya da belki Brandon'dır. İkisi de havluya sarınmış, iri gözlü ve solgun.

"," diyor Zane.

"canım," diye tersliyor Violet. "Havuzda ne halt ediyorsunuz?"

Kimse cevap vermiyor.

"Buranın kapalı olmasının bir *nedeni var*," diye devam ediyor. "Cankurtaran yok. İzleyen kimse yok ve burada olmamanız gerekiyor ve burada kesinlikle sarhoş olmamanız gerekiyor!"

"Violet," diyor Lydia, elini Violet'in koluna koymak için kanın etrafından dolanarak.

"Bunu sen mi yaptın?" Violet tersler.

"Beş dakika önce geldim," diyor Lydia.

"Kevin?"

"Muhtemelen sadece bir beyin sarsıntısı, ama her ihtimale karşı onu götürüyorlar," diyor Lydia, sesi hâlâ alçak ve yatıştırıcı. "Kafa yaraları her zaman deli gibi kanar. İyileşecek, Violet."

Derin bir nefes alıyor, parmaklarını gözlerine bastırıyor ve hiç düşünmeden bir adım öne çıkıp elimi sırtına koyuyorum.

Beni gören ya da bir şey düşünen olursa çenelerini tutuyorlar. Violet derin, titrek bir nefes alıyor ve ağlamamaya çalıştığını fark ediyorum.

"Tamam," diyor. "Tamam, buraya bir paspas ve bol miktarda çamaşır suyu getirmeliyiz ve sanırım havuzu boşaltmamız gerekecek çünkü bu kesinlikle-"

Kulübenin kapısı açıldı ve Montgomery dışarı çıktı.

Bodrumda sigara içerken yakalanan gençler gibi hepimiz donup kaldık.

"Neler oluyor?" diye soruyor, aksanı şimdi bile şurup kadar kalın.

Lydia Zane, Brandon ve Naomi'ye hançer dolu bir bakış fırlatır. "Burası kapalı olacaktı," diye gürlüyor.

Zane ayağa kalkıyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ama havluyu üzerinde tutuyor ve düşmüyor.

"Birkaçımız yüzmek için gizlice girdik," diyor kararsız bir şekilde. "Ve... Kevin düştü."

Montgomery Zane'e alaycı bir bakış atar, sonra da mekanik boğaya dik dik bakar.

"O şeyden kurtulmak mı?" Zane sadece başını sallıyor. "Bu senin mi?"

"Sadece buradaydı," diyor Zane.

Elimin altında Violet'in sırt kasları geriliyor.

"Nereden geldi bu?" Montgomery havlıyor.

"Um," diyor Zane başını ovuşturarak. Tekrar sallanıyor, bir eliyle havlusunu tutuyor ama cesurca dik duruyor. "Bilmem ki?"

"Şurada köşede bir kutu var," diyor Martin. "Onda bir ipucu olabilir."

Violet aniden, "O benim," dedi.

Başının üzerinden Martin'le göz göze geliyorum. Hiçbir şey belli etmiyor, bakışları düz ve karanlık.

Seni bok çuvalı, sanırım.

"Senin mi?" Montgomery diyor ki. "Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklamak ister misin?"

"Onu son gördüğümde ofisimdeydi," diyor Violet. Montgomery sadece bekler.

"Buraya geldi çünkü kredi kartım çalındığında bir... yanlış anlaşılma oldu," diyor bir eliyle alnını ovuşturarak. "Geri göndermem gerekiyordu. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum."

"Hayır mı?" Montgomery sessizce sorar.

"Biri getirmiş olmalı," diyorum Martin'e bakarak. Yüzünde hiçbir şey görünmüyor.

"Bunun için teşekkürler Elijah," diye tersledi Montgomery. "Evet, biri getirmiş olmalı. Hepiniz buradan defolup gidin. Havuzu *hemen* kapatın. Biyolojik tehlike temizliği bitene kadar kimse buraya gelmeyecek ve hepinizi Salı sabahı ilk iş ofisimde istiyorum."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döner ve kulübeye doğru geri adım atar. Violet bir sandalyeye yığıldı, yüzü ellerinin arasındaydı. Ben onun yanına oturuyorum, Lydia diğer tarafta, Zane hâlâ garip bir şekilde ayakta duruyor.

Martin, muhtemelen istediği zaman balçığa dönüşebildiği için karanlığın içinde erir.

"Kahretsin," diye fısıldar Violet.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DÖRT

MENEKŞE

ERTESİ SABAH akşamdan kalma bir halde uyanıyorum ve Eli'nin kolu üzerimde. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü akşamdan kalma değil, ama tatsız. Ağzım yapış yapış. Uzuvarım kurşun gibi. Başım pamukla doluymuş gibi hissediyorum.

Eli bana bakıyor. Gözlerinin altında halkalar var ve saçları berbat bir halde.

"Sert görünüyorsun," diyorum, yüzümün yarısı hâlâ yastığa çarpmış halde.

"Amerika Güzeli'ne benziyorsun," diyor sırt üstü dönüp kollarını başının altına alarak.

Onu tersledim, o da güldü.

"Kahvaltı ister misin?" diye soruyor.

YAKLAŞIK bir galon su ve bir galon kahve içiyorum. Eli'nin yaptığı pastırma ve yumurtaları yiyorum. Evde domuz pastırması ve yumurta olduğunu bilmiyordum ama anlaşılan ben bakmadığım zamanlarda buzdolabımı doldurmaya başlamış.

Muhtemelen bir anlamı vardır. Muhtemelen aynı zamanda Ona bir anahtar verdim ve lavabomda kendi diş fırçası olduğunu söyledim ama şu anda bunları düşünemeyecek kadar yorgun ve akşamdan kalmayım.

Ayrıca Sprucevale'deki herkesin bizi bildiği gerçeğini düşünemeyecek kadar yorgunum, dün geceki mekanik boğa olayını düşünemeyecek kadar yorgunum ve kesinlikle şu anda yirmi bin dolarlık şansımın nasıl görüldüğünü düşünemeyecek kadar yorgunum.

Bir galon kahve daha içtim. Eli beni öpüyor ve gidiyor. Gidişini izlerken, aramızdaki sırrı sakladığımızı nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum.

Bir saat sonra nihayet kendimi kot pantolon giymeye ve evden çıkmaya zorladım. Çiçekleri alıp hastaneye götüreceğim.

"Anne, benim hatamdı," diyor Kevin odasına vardığımda. "Bramblebush'a dava açmana gerek yok. Boğaya kendim bindim, yemin ederim-"

"O kapı asla açılmamalıydı," diyor, ben içeri girdiğimde sesinde çelik var. "Birileri bunun bedelini ödeyecek."

İkisi de yukarı bakar: annesinin ağzı ince bir çizgi halindedir, Kevin ise kesinlikle mahcup görünmektedir.

"Merhaba," dedim. "Sadece nasıl görmek istedim."

"İyi olacağım," diyor. "Beni birkaç saat içinde taburcu edecekler, sadece önlem olarak bir gece tuttular."

Annesi bana ters ters bakıyor. Onun bir tür avukat olduğunu hayal meyal hatırlıyorum ve yastığını yeniden düzenlemeye geri döndüğünde çok fazla şey söyleyip söylemediğimi merak ediyorum.

Bir şekilde tanıdık geliyor. Hastane odalarına aşınayım ve birinin yastıklarını durmadan yeniden düzenlemeye de aşınayım, ancak benim durumumda roller tersine döndü.

Göğsümde hızlı ve keskin bir kıskançlık duygusu beliriyor ama onu kovuyorum. Odaya girip Kevin'a çiçeklerini veriyorum. Havuza gizlice girdiği için benden tekrar tekrar özür diliyor. Sanırım sonunda vedalaşırken bile hâlâ özür diliyor.

İşte. Bir şeyi başardım, tek ve basit bir görevi. Karavanıma geri döndüm, Netflix'i açtım ve kendimden geçtim, çünkü düşünecek çok fazla şeyim var ve hiçbirini yapmak istemiyorum.

Clarabelle'in davetini aniden hatırladığımda saat üçtü.

Kanepemdeyim. Rahatım. Yarı uykuluyum ve *House Hunters International*'ın eski bölümlerini izliyorum, milyon dolarlık bütçeleri olan insanlara sinirlenerek sorunlarımdan kaçıyorum.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, kimseye söylemeden. "O gün bugün değil."

Doğruluyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve Clara'nın dün ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum.

Pazar yemeği dedi. Öğleden sonra dört dedi. Ve evet, bugün olduğunu söyledi.

"Neden?" Boş oturma odama soruyorum.

Sonra kanepeden ve sonunda bir duş aldım.

Saat 4:05'te, elimde Kroger'dan son anda aldığım elmalı turtayla Loveless çiftliğinin ahşap merdivenlerini tırmanıyorum çünkü Pazar günü başka hiçbir yer açık değil. Kendimi savunmam gerekirse, en azından güzel bir tabağa koymuştum ve güzel tabaklara bir şeyler koyma konusunda oldukça iyiyimdir.

Ev eski bir çiftlik evi, daha eski değilse bile muhtemelen en az yüz yaşında ve çok büyük. Eli ve ben hep aynı sınıfta olduğumuzdan ve doğum gününüze herkesi davet etmeniz gereken bir yaş olduğundan daha önce birkaç kez içeri girmiştik ama en az yirmi yıl oldu.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda, birden aklıma geldi: Eli'ye geleceğimi söylememiştim. Dün gece *dağınktı* ve bu sabah tamamen unuttum.

Clara ona söyledi, değil mi? Yoksa Eli evine turtayla gelmeme şaşıracak mı?

Omuz silkip kapıyı çalıyorum, çünkü son yirmi dört saat her şeyi altüst etti ve ne olursa olsun, bunu kabulleneceğim.

Bekliyorum. Ayak sesleri. Biri bağıyor.

Sonra kapı açılıyor ve Eli orada duruyor, perde bizi ayırıyor. Turtayı kaldırdım.

"Merhaba," dedim. "Bu arada, annen beni akşam yemeğine davet etti."

Paravan kapıyı iterek açıyor ve ben içeri girerken kapıyı tutuyor. "Bana bir saat kadar önce söyledi," diyor. "İşte, bunu ben alayım."

Eli turtayı benden aldı. Koridorun aşağısını ve mutfağı görmek için boynunu bükerek etrafına bakınıyor.

Sonra bana merhaba öpücüğü veriyor. Hızlı, tanıdık, önemsiz bir öpücük, ancak kardeşleri ve annesi yüz metreden daha uzakta olamazlar.

"Bunun için üzgünüm,"

diyor. "Ne için üzgünsün?"

Ben soruyorum.

İç çekiyor, bir elini saçlarının arasından geçiriyor. Kolunun ön kısmında bir şey izi var ve birden aklıma buranın *harika* koktuğu geliyor.

"Bütün bu Pazar yemeği saçmalığı," diyor. "Sana göre olmadığını biliyorum. Gel, sana içeriği göstereyim."

Ben ona *tüm bu karmaşayı* neden istemediğimi düşündüğünü soramadan arkasını dönüyor ve çıplak ayaklarıyla koridorda ilerliyor.

Mutfağa vardığımızda "Herkes arka verandada," diyor. Turtayı büfenin üzerine koyuyor ve bir kekin yanına özenle yerleştiriyor. "Çıkmadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ve sonunda Eli gülümsüyor.

"Evet, bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm," diyor. "Hazır mısın?"

"Neden engizisyonla yüzleşecekmişim gibi davrandığını anlamıyorum," diyorum ona, bir kalçamı büfeye yaslayarak. "Aileni zaten tanıdığımı biliyorsun, Tanrı aşkına."

Kollarını kavuşturur, bir an için uzaklara bakar.

"Daha önce eve hiç kız getirmedim," diye itiraf ediyor. "On sekiz yaşımdayken taşındım ve ailemi hiçbir kız arkadaşım ile tanıştırmadım."

"Beni eve de sen getirmedin," diye belirttim. "Beni annen davet etti. Bunu bir saat önce öğrendin."

Konuşmadan ayrılıyorum *ve senin kız arkadaşın değilim*, ama ikimizin *de* duyduğunu biliyorum

o.

"Hepsi biliyor," diyor sesini alçak tutarak. "Sanırım biliyorlar. Kardeşlerim biliyor. Eminim Charlie de biliyordur. Annemin ne bildiğini bilmiyorum."

"Charlie burada mı?"

Charlie - Charlotte - Daniel'in en iyi arkadaşıdır ve çocukluklarından beri öyledir. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama her zaman iyi biriydi.

"Evet, çok sık gelir," diyor Eli.

"Eli," diyorum ona, elimi koluna koyarak. "Sakin ol. Sorun yok. Ben büyük bir kızım. Ne olacağını sanıyorsun?"

"Bilseydim kadar endişelenmezdim," diyor yarı gülümseyerek.

Ben bir şey yapamadan öne eğilip beni öpüyor. Kısa, tatlı, bir saniyede biten, *ailenizle tanışmadan önce kız arkadaşınızı sakinleştiren* bir öpücük, ancak bunun hiçbir kısmı burada geçerli değil. Ben onun kız arkadaşı değilim ve ailesiyle daha önce tanıştım.

"Çok fazla olabilirler," diyor. ", şu bitirelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BEŞ

ELI

Arka verandaya açılan sürgülü kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, Violet da geliyor.

Altı çift göz bize doğru dönüyor ve grubun üzerine bir sessizlik çöküyor. Keşke ona gelmemesini söyleseydim.

"Violet geldi," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Millet, bu Violet. Violet, kardeşlerim Levi, Seth ve Daniel'ı, onun kızı Rusty'yi, Charlie McManus'u ve annemi hatırlıyor musun?"

Seth, Daniel, Charlie ve annem yarım daire şeklinde oturuyorlar, önlerinde alçak bir masa, üzerinde Loveless Brewing bardak altlıkları üzerinde biralar. Birkaç metre , Levi ve Rusty arka verandanın tahta döşemeleri üzerinde oturmuş bir çeşit kart oyunu oynuyorlar.

"Violet!" diyor annem, ayağa kalkıp yanıma gelerek. "Gelebildiğine çok sevindim. Eli, ona içki getirmedin mi?"

Annem ona sarılırken Violet, "Teklif etti," diyor. "Ben reddettim."

"Emin misin?" diyor annem. "Çocukların şişelemeyi yeni bitirdikleri soluk biraları var, limonata ve buzlu çayımız var..."

Sandalyelere göz gezdiriyorum. Üç erkek kardeşim de bana bakıyor, yüzlerinde çeşitli eğlence, ilgi ve genel olarak meraklı ifadeler var.

Charlie de bakıyor ama çok hoş biri ve benimle bir akrabalığı yok.

Bir an için, Caleb'in benim özel işlerime burnunu sokmak yerine Kaliforniya'da kendi işini yapıyor olmasına sevindim. Şu anda dördüyle birden uğraşmak zorunda kalsaydım, gerçekten kendimi kaybedebilirdim.

"Emin misin? Biliyor musun, gel de bir bak," diyor annem Violet'e. "Şu anda elimizde ne olduğunu bile hatırlamıyorum..."

"Ben iyiyim, gerçekten," diyor Violet, ama birkaç dakika sonra annem onu eve geri götürüyor, böylece buzdolabının içindekileri ona yüksek sesle okuyabiliyor.

Kaybolur kaybolmaz, gözler lazer gibi hissediyor. Onları görmezden geliyormuş gibi yaparak yanlarına gidip oturuyorum.

"Bana beş dolar borçlusun," diyor Daniel Seth'e. "Sana geleceğini söylemiştim."

Seth dramatik bir şekilde iç çeker, elini cebine atar, cüzdanını çıkarır ve Daniel'a beş dolar uzatır.

"Annem sana geleceğini söylediğinde, ona gelmemesini söyleyeceğini düşünmüştüm," diye açıklıyor.

"Sence Violet söylediğim her şeyi dinler mi?" Ben soruyorum.

"Ben de öyle dedim," diyor Daniel. "Annem davet ederse geleceğini biliyordum."

"Bana söylediğin için teşekkürler," diyorum.

"Bu sabah bunu tartışırken sen burada değildin," diyor yumuşak bir sesle. "Yoksa ben yapardım."

"Violet sana söylemedi mi?" Seth soruyor.

"Unuttu," diyorum soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparak.

"Ya da konuşamayacak kadar meşguldün," diyor Seth, birasını dudaklarına götürüp sırtarak.

Daniel'ın yanında oturan Charlie kaşlarını çatıyor ve öne doğru eğiliyor. "Seth, yemin ettin," diyor.

"Ben bir şey söylemedim."

"O zaman zavallı Eli neden şu anda kızarıyor?"

Kahretsin, yüzüm ısınıyor.

"Yüzüm kızarmıyor," diyorum.

"Eli'nin yüzünü kızartma, bundan nefret eder," diye ekliyor Levi durup dururken. "Git balık tut."

"Gerçekten kimsenin bilmediğini sanıyordun," diyor Daniel, sesi her zamanki gibi sakın ve nazik. "Ve şimdi... kadını... annesiyle birlikte buzdolabına bakıyor."

Uzanıp omzumu okşuyor. Ona ve yüzündeki aptal gülümsemeye ters ters bakıyorum. Kesinlikle bundan çok fazla zevk alıyor.

"Eli'ye karşı nazik ol," diye öğüt veriyor. "O benim kadının değil," diye mırıldanıyorum.

Violet hangi cehennemde?

O döndüğünde bırakırlar.

"Bu kesinlikle doğru değil," diyor Levi yerden. "Bütün fener balıklarını bana ver."

Öne doğru eğiliyor, ellerimle yüzümü ovuşturuyor, altı yaşındaki bir çocuk da dahil olmak üzere hepsine sık sık seks partneri olmaktan başka bir şey olmadığımızı açıklamanın en basit yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Violet ve benim bir anlaşmamız var," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde. "Bir *anlaşma*," diyor Daniel, çoğunlukla kendi kendine.

"Evet," diyorum Rusty'ye bakarak. "Birlikte biraz zaman geçiriyoruz ama çıkmıyoruz."

Kardeş takımdan sessizlik. Sessizlik ve ilgili bakışlar. "Başka türlü anlaşıyoruz bile," diye belirtiyorum.

"Çıkarları olan arkadaşlar olduğunuzu mu söylüyorsun?"

Seth soruyor. "Arkadaş mısınız ki?" Levi sorar.

"Biliyorum, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Seth öne eğilmiş, düşünceli görünüyor. Gözleri kısılır. "Çoğu geceyi onun evinde geçiriyorsun," diyor. "Evet," diye onaylıyorum, temkinli bir şekilde.

"Başka biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır."

"Yemekleri birlikte mi yiyorsunuz?" Levi araya giriyor.

Daniel sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Eminim onun için yemek yapıyordur," diyor. "Onun için yemek yapıyorsun, değil mi?"

Ben yapıyorum. Çoğu zaman ben onun mutfağında yemek hazırlarken o da bir kadeh şarap içip bana yardım ediyor. Soğan doğrama becerisi son bir ayda çok ilerledi.

"Ben herkes için yemek yaparım," diyorum. "Ben sizin için yemek yapıyorum göt herifler-" "Eli." Bu Daniel.

"Siz ahmaklar için yemek yapıyorum ve siz bana üçüncü dereceden o."

"Eli," diyor Charlie öne doğru eğilerek. Evinde bağdaş kurmuş oturuyor. elinde bir bira, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bu çocukların hepsi asıl noktayı kaçırıyor. Birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıyor musunuz?"

Evet.

Sanırım Violet ile tartışmayı başkalarıyla konuşmaktan daha çok seviyorum. "Bununla tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Charlie birayı dudaklarına götürerek, "O senin kız arkadaşın," diyor.

"Birinin arkadaşlığından keyif almak onu benim kız arkadaşım yapmaz," diyorum.

dışarı. "Sen Daniel'ın kız arkadaşı değilsin."

Yemin ederim Charlie hafifçe pembeleşiyor ama belki de hayal görüyordur.

"Daniel'la ben bir-" "*Charlie.*"

"-uh, biz sadece platonik arkadaşız," diye bitiriyor Daniel'a gözlerini devirerek.

"*Her zaman dinliyor,*" diye mırıldanıyor Daniel.

"Levi Amca, platonik ne demek?" Rusty hâlâ yerde otururken soruyor.

"Demek ki aşık değiller," diyor Levi. "Bütün dev tüp solucanlarını bana ver."

Rusty dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve kıkırdayan Levi'nin önünde yere üç kart atıyor. Eğilip Levi'nin Go Fish kartlarına bakıyorum.

Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyorlar: çeneler ve dişler, bazı garip yılan balıkları, hayvanlara hiç benzemeyen bazı şekiller.

"Ne çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

"Abyssal Zone Go Fish," diyor Levi, az önce Rusty'den aldığı üç kartın üzerine dev tüp solucanlarından oluşan bir kart daha atarak.

"Onlar okyanusun dibinde, her zaman karanlık olan yerlerde yaşayan tuhaf balıklar," diye açıklıyor. "Onu bana Charlie verdi."

Tekrar birasını içen Charlie'ye bakıyorum, hayal ettiğim kızarıklık gitmiş.

"Harika, değil mi?" diyor. "Her neyse, kız arkadaşın."

"Violet benim kız arkadaşım değil," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Biz değiliz-"

Daniel, "Violet'e onun kız arkadaşın olduğunu söylemelisin," diye araya giriyor.

"O değil."

"Öyle," diyor Seth.

"O değil! Benim kız arkadaşım olmak istemeyen o!" Kendiminki de dahil olmak üzere tam bir sessizlikle karşılaştım.

Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.

Bunu daha önce hiç yüksek sesle *düşünmemiştim*.

Hepsi bana bakıyor. Altı yaşındaki Rusty bile bana bakıyor.

"Uh oh," diyor Seth, tam sürgülü kapı tekrar açılırken.

Violet ve annem ellerinde Cheerwine şişeleriyle bir şeyler konuşarak içeri giriyorlar. Hepimizin tamamen sessiz olduğunu fark etmemiş gibiler.

"Cheerwine var mı?" Seth sonunda sorar.

"Bodrumdaki buzdolabında," diyor annem rahat bir tavırla. "Beni dinleseydin bunu bilirdin."

"Burada neler oluyor?" Violet bize doğru yürüyerek soruyor.

Benim yanıma oturuyor, sonra eğilip Levi ve Rusty'nin oyununa bakıyor.

"Bunlar dev tüp solucanları mı?" diyor. "Harika."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

MENEKŞE

Çok rahatladım, çok güzel vakit geçiriyorum. Clara'nın evinde kötü vakit geçireceğimi düşündüğümünden değil ama bazı endişelerim vardı. Kapı gibi vurduğun adamın annesiyle vakit geçirirken endişelenmemek zor.

Bu arada, bu ifadeyi takdir etmeye başlıyorum. Belli bir çirkin, cahil cazibesi var.

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Eli kuzu eti, nane, kızarmış brüksel lahanası ve görünüşe göre kardeşi Levi'nin tüm malzemelerini topladığı bir çeşit ferahlatıcı, çıtır salata yaptı. Bana okyanusun dibindeki biyolüminesans ve jeotermal enerji hakkında her şeyi anlatan Rusty'nin yanına oturuyorum. Yılan balığının çenesinin vücudunun dörtte birini oluşturduğunu bilerek onu etkilediğimi düşünüyorum.

Ama en önemlisi, arkama yaslanıp dinliyorum. Bu ailede bir ritim var, kardeşler arasında gelgitler kadar kolay ve doğal bir gidiş geliş var. Bir saniye önce birbirlerinin canına okuyorlar, bir saniye sonra da soslarını paylaşıyorlar, hepsi de bir ömür boyu biriyle yaşamamanın getirdiği rahatlıkla.

Benim hiç kardeşim yok. Babam ben daha bebekken beni terk etti, bu yüzden hep annem ve ben vardık, şimdi de sadece ben varım.

Yemek bittiğinde ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya yardım etmeye çalışıyorum ama Clara beni kovuyor.

"Olmaz Violet, sen burada misafirsin," diyor.

"*Anne*," diye sesleniyor Daniel mutfaktan.

Clara bana gözlerini deviriyor.

"Nasıl bu kadar sıkı bir kış yetiştirdiğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyor musun, araştırmalar daha fazla küfür eden insanların etmeyenlere göre daha mutlu, daha zeki ve daha yaratıcı olduğunu gösteriyor?"

Daniel, "Çalışmalar altı yaşındaki çocuklar üzerinde yapılmadı," diyor.

"Git oturma odasında biraz otur," diyor. "Eli nerede? Eli, biz tatlıdan önce ortalığı toparlarken sen de Violet'i gezdir."

"Peki, hangisi?" diye soruyor. "Oturmak mı, yoksa tur atmak mı?" Clara öfkeyle iç çeker ve uzaklaşır.

"Beni gezdir," diyorum ve kolumu onun koluna doluyorum.

Eli evin yan tarafındaki bir sıra çiçeği göstererek, "ŞURADAKİ ÇİÇEKLİK kolumu kırdığım yer çünkü Levi beni on üç karahindiba yerssem uçabileceğime ikna etti," diyor. "Çatıdan atladım. Kendini savunmak gerekirse, sanırım o da benim kadar işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyordu."

"Oraya nasıl çıktın?"

"Eskiden verandanın yan tarafında bir kafes vardı ve içinde sabah sefası çiçekleri vardı," diyor. "Ben altı, o sekiz yaşındaydı, yani onu merdiven gibi kullanabilecek kadar hafiftik."

"Sıfır gözetimle tabii ki," diye gülüyorum.

Eli sırtarak omuz silkiyor.

"Biz beş kişiydik, bir de annem vardı ve babam o zamanlar hâlâ saatlerce çalışıyordu," diyor. "Levi ilkokuldayken neredeyse bir yetişkin sayılırdı."

Evi gezerken mimari ayrıntılara pek girilmedi ("Sanırım burası 1860'larda falan inşa edilmiş," dedi Eli) ve Loveless'ların çocuklarından birinin ya da birkaçının yaralandığı çocukluk olaylarına dair anılara ağırlık verildi.

Geç yaşta akademik kariyere başlamak bir yana, Clara'nın akıl sağlığını bu kadar uzun süre nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Caleb'in ağaçtan düştüğünü, Seth'in sümüklüböcek yediğini ya da Daniel'in bir şekilde omzunu sivri bir sopaya sapladığını duydukça, ondan daha çok etkilendim.

Görünüşe göre Daniel on iki yaşındayken omzunu o sopaya *nasıl* sapladığını kimseye anlatmamış. Eli, Charlie'nin bildiğini düşünse de bugüne kadar bunu reddetmiş.

"Ve ormanın arka tarafındaki içki kaçakçılığı kulübesi," diyor Eli, uzakları işaret ederek. "Şu anda yıkılmaya yüz tutmuş durumda ama Levi onu restore etmekle tehdit edip duruyor."

"Kim kaçakçılık yaptı?" Ben soruyorum. Eli'nin yarım yamalak anlattığı tarihçeye göre, ev inşa edildiğinden beri ailesine aitmiş.

"Kim yapmadı ki?" diyor sırtarak. "Çoğunlukla büyük büyükbabam Lowell, sanırım. En azından başı en çok belaya giren oydu ama sonra şerifin kızıyla evlendi ve sonunda her şey yoluna girdi."

"Tam olarak nasıl çözüldü?" Ben soruyorum.

"Başını belaya sokmayı bıraktı," diyor Eli.

"İçki içmeyi bıraktı mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Eli gülerek. "Hiçbirimiz doğmadan önce öldü, ama büyük büyükbabam Lowell ile çok iyi anlaşabileceğime inandırıldım."

Ön verandaya çıkan basamakları tırmanıyoruz. Aslında evin dışını saran tek bir sundurma var ve onun üzerinden geçip içeri giriyoruz.

"Size neyi gezdirmem gerektiğini bile bilmiyorum," diyor girişte etrafına bakarak. "Yine de eminim ki

Bitirdiğimizde bir sınav olacak ve ben başarısız olacağım. Gel ." Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

"Bunlar merdivenler," diyor yardımsever bir şekilde. "Yukarıda yatak odalarının çoğu var, burası da banyo. İyi çalışan bir duşu var."

"Çok bilgilendirici," diye mırıldanıyorum. Bir kapıyı işaret ediyor.

"O odayı bir süre Levi ile paylaştım, sonra bir süre Daniel ile paylaştım," diyor. "Şimdi Daniel'in ve Rusty de koridorun karşısında. Ben yukarıda, çatı yatak odasında kalıyorum."

"Bunu görebilecek miyim?"

"Peki neden istiyorsun?" diye soruyor, bana bir bakış atıyor ve ben gülüyorum.

"Merak," diyorum. "Şimdiye kadar evime binlerce kez gelmişsinizdir ve ben buraya hiç gelmedim."

Bir sonraki *merdivenin* dibinde durdu ve bana her zaman hissettiğim o sırtışı verdi.

"Tek sebep bu mu?"

"Evet," dedim. "Eğer aşağıda kardeşlerin, annen ve yeğenin varken bir şeyler yapacağımı düşünüyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir."

"Hanky-panky," diyor, uzanıp beni belimden kavrarken sesi alçalıyor. "Bu da ne demek oluyor, Violet?"

"Kapa çeneni," diyorum merdivenleri onun önünde tırmanırken. "Sadece ağzımdan kaçtı."

"Kulağa hoş geliyor," diye alay ediyor ve hafifçe kıcıma şaplak atıyor. "Hanky-panky. Biliyorsun, bizi buradan duyabileceklerinden şüpheliyim."

Tavan arası küçük, sadece iki kapı olan kısa bir koridor. Eli soldakini açıyor ve beni iki ucunda pencereler, eğimli bir çatı, bir yatak ve bir çalışma masası olan bir alana götürüyor.

Ve... hemen hemen hepsi bu.

"Ta da," diyor ve kapıyı kapatıyor. "Etkilendin mi?"

"Bir karavanda yaşadığımı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ve bu evimdeki her şeyden çok daha güzel?"

"Evet, ama seninkinde gece geç saatlere hiç aldırış etmeyen altı yaşında bir çalar saat var mı?" diye gülüyor.

Eli ellerini belimde dolaştırırken, başparmakları tişörtümün altından tenime sertçe dokunurken, "Doğru," diye itiraf ediyorum.

"Kendi evimi bulmalıyım," diye mırıldanıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Güzel bir öpücük. Ölçülü bir öpücük, zorlukla geri çekilen bir sıcaklıkla dolu, hiçbir yere gitmeyen öpücük.

Bir süre sonra geri çekiliyor.

"Teşekkürler," diyor başparmağını sırtımda gezdirerek. Sanki hiç yerinde duramıyormuş gibi bir alışkanlığı var. "Gelmek zorunda değildin."

"Clarabelle Loveless'ın davetini geri çevirecek değildim," diyorum ona. "O kadar cesur değilim."

"Ciddiyim," diyor. "Konuştuğumuz şeyin bu olmadığını biliyorum."

Neredeyse ona bunun hala önemli olup olmadığını soracaktım. *Neredeyse* bir ay önce *konuştuklarımızın* şu anda bulunduğumuz yerle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyeceğim ama bundan kaçınıyorum. Bunun ikimizden biri için hala önemli olmasından korkuyorum ve ironik bir şekilde bu kişi ben değilim.

Ayrıca, şu an -tüm ailesi iki kat aşağıda öğütülürken tavan arasındaki odasında geçirdiği bu çalıntı anlar- pek de iyi bir zaman ya da yer değil.

Bunun yerine ona "Sorun değil," diyorum. "Güzeller. Onlardan hoşlanıyorum. Benim hiç kardeşim olmadı."

Gülüyor. Beni öpüyor. Elleri sırtımda, arzu içimde yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerliyor, ama onu görmezden geliyorum.

"Bazen keşke ben de yapmasaydım diyorum," diyor. "Ama genel olarak gayet iyiler."

Tekrar öpüşüyoruz. Elleri yukarıya doğru hareket ediyor. Başparmakları göğüs kafesimde, sütyenimin baleninin hemen altındaki yumuşak deride ve istemeden ona doğru bastırıyorum, vücutlarımız aynı hizaya geliyor.

Kendimi geri çekmeye zorluyorum.

"Hanky-panky yok," diye takılıyorum.

"Sadece mastürbasyona ne dersin?" diye soruyor, yüzünde o yarım gülümsemeyle. "Muhtemelen beş dakika daha iyi olurum, bahse girerim gençler gibi kıyafetlerin üzerinde bir şeyler yapabiliriz-"

"ELIJAH!!" diye bağılıyor aşağıdan bir ses.

Eli bir an için gözlerini kapatır, sonra kapıya doğru yürür. "NE?" diye bağıırır.

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı vuruyor.

"Pasta bıçağı nerede?" Seth'in sesi ikinci katın sahanlığından geliyor.

"Bilmiyorum," diyor Eli. "En son kim kullandı? Onlara sor." Seth, "Daniel sen olduğunu söylüyor," der.

Eli'nin odasına doğru ilerliyorum. Burada pek bir şey yok: bir şifonyer, bir yatak, bir çalışma masası, küçük bir kitaplık. Kitaplığa doğru yürüyorum, parmaklarımı kitap sırtlarında gezdiriyorum. Yarısı roman, yarısı seyahat rehberi, sırtları kullanılmaktan çizilmiş: İzlanda, İspanya, Tayland, Fransa, Mısır, İtalya, Moğolistan, Çin, Türkiye. Çok yıpranmışlar, sayfaları kirli.

Gitmeyi hiç düşünmediğim yerlerin bir listesi. Bana kalırsa Moğolistan'a gitmek Ay'a gitmek gibi bir şey olabilir. Kanada'ya hiç gitmedim. Mississippi'nin batısına bile hiç gitmedim.

"Perşembe gecesi burada bile değildim," diyor Eli. "Ben - ben burada değildim, neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Tayland'la ilgili kitabı merakla elime alıyorum. Pazar yerlerinde nasıl pazarlık yapılacağına dair bir sayfa açılıyor ve boş boş biraz göz gezdiriyorum.

Bazı sayfalar işaretlenmiş. Bazılarında Eli'nin el yazısıyla notlar var ve gitmek için yılın en iyi zamanıyla ilgili sayfada her ikisi de var.

Tayland'da göçmen olarak yaşamakla ilgili sayfa da öyle. Hızlı bir taramaya göre, uygun fiyatlı, yaşam kalitesi iyi ve Asya'nın geri kalanı kısa bir uçuş uzaklığında.

Kitabı yerine koydum. Onun eşyalarını karıştırarak ve o dünyayı gezip Tayland'a, Çin'e ve Mısır'a giderken benim burada olduğumu kendime hatırlatarak kendime iyilik yapmıyorum. Bu kitaplık, muhtemelen Sprucevale'den yüz kat daha ilginç olan yerlerin bir listesi.

Bunu ne zaman anlayacak merak ediyorum.

Eli hâlâ merdivenlerden aşağı bağırarak, "O zaman başka bir bıçak kullan," diyor. "Bu değil - ne yaptın?"

"Kırbaçlama olmadığını söyledi," diyor Rusty'nin sesi.

"Biz bile - biliyor musun, bekle, aşağı geliyorum," diyor Eli, sonra bana dönüyor. Bakışlarımı kitaplıktan, buraya dönmekle yaptığı hatayı er ya da geç fark edeceği düşüncesinden ayırıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Aşağı inmeme lazım, sanırım annem yarı yarıya krem şanti yapmaya çalışıyor."

"Böyle yapmıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Sen de mi?" diyor ve kapıyı açıyor. Ben çıkarken elini sırtıma koyuyor, merdivenleri onun önünde iniyorum.

"Krem şanti yapmayı bilmiyorum," diyorum. Kitapları ve şüpheyi zihnimin gerisine itiyorum. "kadarıyla, bakkaldan bir küvet içinde geliyor."

Eli gülüyor.

"O Cool Whip ve sen az önce sapkınlık yaptın," diyor. "Hadi ama."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ELİ

"DİKKATLİ OL," diyorum Violet'e elimi uzatarak. Elimi tutuyor, diğer eliyle pencere çerçevesine tutunuyor, camların altından eğiliyor ve dikkatlice çatıya çıkıyor.

"Bu tutar mı?" diye soruyor, karanlıkta ayaklarımıza bakarak.

"Bu bir çatı."

"Ben olsam çatıma çıkmazdım" diyor.

Elini elimde tutuyorum ve onu çatının tepesine, en iyi manzaraya sahip noktaya götürüyorum. Buradaki ağaçlar gökyüzünün çoğunu görmek için çok sık, ama birazını görebiliyoruz.

Uzandık, kiremitler hala gün boyunca sıcaktı, kolumu başının altına koydum.

"Lisedeyken içki ve esrar içmek için buraya mı geldin?" diye soruyor.

"O kadar da havalı olmadığımı biliyorsun," diyorum.

"Evet, ," diye kabul ediyor, sesi tembelleşiyor. "Konuşabildiğimden değil."

"Buraya kitap okumaya geldim," diyorum. "*Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni burada bıraktığımda, üzerine yağmur yağdığında ve Levi onu bulduğunda sonunda yakayı ele vermiş olsam da, kendime zaman ve alan ayırabildiğim tek zaman buymuş gibi geldi."

"Buraya ot içmeye mi geliyordun?" diye soruyor.

"Benden daha muhtemel," diye itiraf ediyorum. "Ama bence o da sessizliği seviyordu."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve bunun tadını çıkardık. Aşağıdaki evdeki insanların gürültüsü belli belirsiz bir vızıltı, ara sıra sesler duyuluyor.

Bu küçük bir mucize gibi geliyor: Violet'in gelmiş olması, kardeşlerimin daha yemek yemeden onu korkutup kaçırmamış olması, onlara karşı koymayı başarması ve hatta derin deniz balıkları hakkındaki ezoterik bilgisiyle Rusty'yi etkilemesi. Ailemi seviyorum ama bazen çok fazla olabiliyorlar.

Ayrıca, hiçbirinin Violet'i köşeye sıkıştırıp ilişkimizin doğası hakkında sondaj soruları sormadığından oldukça eminim. Ona kız arkadaşım deyip demememi neden bu kadar önemsedikleri hakkında hiçbir fikrim yok, özellikle de ben o kadar önemsemediğim için.

Çok seks yapıyoruz. Birlikte vakit geçiriyoruz. Bazen kimsenin bizi tanımadığı başka şehirlerdeki restoranlara gidiyoruz. Şu anda meraklı kardeşlerimin gözlerinden uzakta, bir çatıda sarılıyoruz.

Ne dediğimiz kimin ?

Benim umurumda değil.

Gerçekten, umurumda değil.

Violet yukarıya, yaprak örtüsünün ötesinde parıldayan yıldızlara doğru işaret ediyor, başı omzuma dönük.

"Bu Orion mu?"

"Orion orada değil," diyorum ona. "O kemer."

"Bu sadece üç yıldız, aynı takımyıldızda bile değiller," diyorum ona. "Şu ikisi Draco'da," diyorum işaret ederek, "ve bu da Herkül'de."

Violet iç çekiyor.

"İyi," diyor.

"Orion bir kış takımyıldızıdır," diyorum ona.

"Şu ne?" diye soruyor, işaret ederek.

I var Hayır fikir ne O işaretleme at, Yani I sadece başla takımyıldızları isimlendirmek.

"Şuradaki," diyorum parmağımı gökyüzüne doğru sallayarak, "Kuğu Cygnus-"

"Haça benziyor."

"Bu bir kuş. Gördün mü, boynu ve kanatları var?"

Violet bir an için bunu düşünüyor, hafif bir esinti saçlarını koluma değdiriyor.

"Ben göremiyorum," diyor. "Bana daha iyi bir takımyıldızı göster."

"Kuğu mükemmel bir takımyıldızıdır," diye karşılık veriyorum ama gülüyorum.

"En iyi ihtimalle B eksi bir takımyıldızı," diye dalga geçiyor. "Hadi ama, daha iyisini yapabilirsin."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve başka bir şeyi işaret ediyorum.

"İşte, bu bir ejderha," diyorum Draco'yu göstererek. "Bir kuyruğu ve bir kafası var ve Küçük Ayı'nın etrafını sarmış gibi."

Violet bana doğru kayıyor, başını eğiyor. Sonra başını diğer tarafa yatırıyor, vücudunun yan tarafı benimkine değiyor, sıcaklığı yayılıyor.

Bunu sevdim. Yumuşak. Güzel kokuyor. Burada, çatımda, her zaman yaptığı gibi beni diken üstünde tutuyor. Violet her zaman geçinmesi en kolay insan değildir, ama kim kolay olsun ister ki? Ben her zaman ilginç olanı alırım.

"Bu senin dövmen," diyor sonunda. "Değil mi?"

"Doğru," diye onaylıyorum.

Bana bakıyor.

"Bana anlatacak ?" "Soracak mısın?"

"Hiç yapmamış olmam garip mi?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "Çoğu zaman bende olduğunu unutuyorum."

"İnsanlar sana sürekli soruyordur, o yüzden açıklamaktan bıkmışsındır diye düşündüm," diyor. "Ya da insanlar sorsun diye aldın ve ben de sana bu zevki tattırmak istemedim."

"Sırtımda, kimse görmüyor," diye işaret ediyorum, eğlenerek. "Gömleğimi ne sıklıkla çıkarıyorum sanıyorsun?"

"Bana oldukça sıkılmış gibi geliyor."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Ama yine de bunu hiç sormadın."

"Tamam, ," diyor ama gülüyor. "Eli, lütfen bana dövmeden bahset."

"Artık büyük bir şey haline geldi," diyorum. "Sadece bir dövme. Bir keresinde evi ziyaret ettiğimde kardeşlerimle birlikte yaptırmıştık."

"Hepinizin dövmesi mi var?"

"Farklı takımyıldızlar ama evet," diyorum.

"*Daniel*'in dövmesi mi var?"

Sadece gülüyorum.

"Bu akşam erken saatlerde *cehennem* dediğim için bana kızdı," diye devam ediyor.

"Yirmi iki yaşındayken onu hatırlamıyor musun? Sadece bir dövmesi ve bir sürpriz bebeği olması bir mucize."

"Doğru," diye gülüyor Violet. "Hangilerini aldılar?"

"Daniel yılan Serpens'i aldı, çünkü aynen aktarıyorum, 'yılanlar çok fena'," diyorum ona. "Levi'nin kargası Corvus; Caleb'in sekstantı var çünkü o bir inek ve sanırım Seth'in de... kahretsin, son dakikada değiştirdi ve neyle bitirdiğini asla hatırlayamıyorum."

"Bunu neden aldın?"

Gece gökyüzüne, aynı zamanda tenimde dövmesi olan takımyıldızlara bakıyorum. Gerçek şu ki, gerçekten bilmiyorum. Sadece onları her zaman sevmişimdir: ayının etrafına sarılmış ejderha, kuyruğundaki Kuzey Yıldızı tarafından yönlendirilen ayı yine de kaçıyor. Orada yönümü bulmak ve evimin yolunu bulmakla ilgili bir şeyler var ama şu anda tam olarak kavrayamıyorum.

"Şey, yirmi üç yaşındaydım ve ejderhaların kötü olduğunu düşünüyordum," diyorum. Violet sadece gülüyor.

"Kuzey Yıldızı'nı kendime dövme yaptırma fikri hoşuma gitti," diyorum, sesim giderek kısılıyor. "Kaybolduğumda her zaman yolumu bulabileceğimi hissettiriyordu."

"Yapabilir
miydin?"

"Tabii ki
hayır."

O sessiz. Uzun sessiz, biraz fazla uzun.

"En sevdiğin yer neresiydi?" diye soruyor. "Gittiğin her yer arasında."

Olasılıkları gözden geçiriyorum: dağlar ve okyanuslar ve nehirler, kalabalık şehirler ve küçük sessiz kasabalar, güvenli yerler ve tehlikeli yerler ve aradaki her şey.

"Chiang Mai ve Saygon'daki yemekleri sevdim," diyorum. "İsviçre Alpleri'nde bir köyde Noel geçirdim ve yemin ederim bana Noel Baba'nın gerçek olduğunu düşündürdü. İstanbul'da bir politikacının geçici özel aşçısı olarak bir ay yaşadım ve her sabah markete gidip deneyecek yeni bir şeyler buldum. Peru'ya gittim ve yükseklik hastalığını atlattıktan sonra gördüğüm en güzel yeri."

"Demek her yeri sevdin," diyor.

Şimdi bana daha da yakın, bir bacağı benimkinin üzerinde, elim göğüs kafesinin üzerinde. Başparmağımla onu okşuyorum, düşüncesizce, gökyüzüne düşecekmişim gibi hissettiğimde bile onun sıcak teninin hissi beni sabitliyor.

"Her yerde değil,"
diyorum. "Ama
özlüyorsun."

"Hem özlüyorum hem de özlemiyorum," diyorum bir süre sonra. "Bir sürü boktan işte çalıştım ve bir sürü yarım yamalak dairede yaşadım. Sürekli taşındım çünkü hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. İlginç olan hiçbir şey ilginç kalmıyor. Her yerde bir süre sonra aynı sorunlar yaşanıyor."

"Beni Bangkok ve Sprucevale'in birbirine benzediğine ikna edemezsiniz."

"Şaşırsınız," diyorum. "Oradaki lanet çukurları da tamir etmiyorlar."

Bu bir kahkaha alır. Elini benimkinin üzerinde kaydırıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. Başımı çeviriyorum ve saçlarını usulca öpüyorum, o kadar usulca ki belki fark etmiyor.

"Onları sevdim," diyor aniden.

"Çukurlar mı?"

"Ailen," diyor, sanki bu çok belliymiş gibi. "Eğlenceliler."

"Eğlenceliler çünkü sen onların misafirisin," diyorum, sesim gerçekte olduğumdan daha huysuz çıkıyor. "Pasta bıçakları konusunda bağırıp çağırmıyorlar ve daha sonra engizisyonla karşılaşan sen olmuyorsun."

"Ne engizisyonu?"

"Şu anda ciddi misin Violet?"

Bana doğru dönüyor, gözleri benimkilere bakıyor.

"Peki, ilk soru *neden onu davet edenin annem* olacak?" Ben de diyorum ki. "Sonra bir *daha ne zaman gelecek* ve ondan sonra da *taşınıyor musun* ve *neden onu güzel bir yere götürmüyorsun?*

_"

Duruyorum, çünkü neredeyse bir sonraki soruların *ne zaman evleneceğiniz* ve *çocuklarınıza ne isim vereceğiniz* olduğunu söyleyeceğim çünkü kardeşlerimin bilmediği bir şey varsa o da bazen nasıl susulacağıdır.

"Ve bunların hiçbiri burada geçerli değil," diyor, sesi düz, sanki uzaktaymış gibi.

Olabilir, neredeyse diyeceğim. *Ya ?*

Ama sonra dün geceyi hatırladım. Ateşin yanında onu öpmek için yalvardığımı, elini tuttuğumu hatırlıyorum.

Burada olmaz, dedi.

Çünkü ben sadece iki şey için iyiyim ve ne kadar istesem de erkek arkadaş olmak bunlardan değil.

"Hayır," diyorum. Bunu bir şakaymış gibi söylüyorum, sesim göğsümdeki ağırlığa rağmen hafif.

Bir süre sessiz kaldık, hava etrafımızda yavaşça serinliyordu. Ağaçlar esintiyle hareket ediyor, yıldızlar göz kırıyor ve o orada, bana sokulmuş, eli elimde kalıyor.

Zihnimi sessiz olmaya zorluyorum. Bunların hiçbirini üzerinde düşünmeye değmez. Sadece öyle ve bu yeterince iyi olmalı.

"Bana daha fazla takımyıldızı anlat," diyor sonunda.

Çatıda kayıyorum, kolum hâlâ ona sarılmış, parmaklarım hâlâ benimkilerin arasında. Saçları çenemde yumuşacık ama bunların hiçbirini düşünmüyorum.

"Neden?" diye soruyorum. "Onlara B eksi verebilmek için mi?"

"Sadece hak ediyorlarsa," diyor.

Etkili olması için dramatik bir şekilde iç çekiyorum. Sonra gökyüzünü işaret ediyorum ve Violet hikayeleri anlatmaya başlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

MENEKŞE

"TURTLE DOVES demek istiyorsun," diyorum oturma planında gezinirken. Bu diğerlerinden daha karmaşık: soyluluk rütbesine göre renk kodlu, son dört günde acilen öğrenmem gereken bir şey.

Yemin ederim, gelinlerin neden oturma planlarını benim yapmamı istediklerini anlamıyorum. Prensesin adamlarına elli tane e-posta göndermiş olmalıyım, bir İngiliz markizinin rütbesinin İsviçreli bir barondan daha yüksek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Peki markizin aslında bir erkek unvanı olduğunu biliyor muydunuz? En azından farklı sınıflarımız yokmuş gibi davrandığımız Amerika için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hayır, kaplumbağaları kastediyorum," diyor Lydia telefonun diğer ucunda. Sesi stresli geliyor.

"Çok yavaşlar," diye devam ediyor. "Kabukları var. Aslında şu anda çoğunlukla kabuklarının içinde saklanıyorlar ve içimden bir ses düğün töreninin doğru anında aniden uçmayacaklarını söylüyor."

Hâlâ oturma planına bakıyorum ama göremiyorum. "Şaka yapıyorsun," diyorum.

"Hayır!" Lydia bağırıyor.

"Sürüngenlerimiz var da kuşlarımız yok mu?" diye sordum. Şaşırdım. Böyle bir şeyin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ben de sana bunu söylüyorum," diyor.

Masamdan kalkıyorum, çünkü oturma planı bu haliyle yeterince iyi olmak zorunda.

"Hemen geliyorum," diyorum.

BEŞ DAKİKA sonra Lydia'nın yanında durmuş, kaplumbağalarla dolu birkaç kasaya bakıyordum.

Gerçekten nutkum tutuldu. "Ne?" diye sordum. "Nasıl?"

Sadece başını sallıyor.

"Sen...?" diye soruyorum.

"Martin kaplumbağa güvercinlerinden sorumluydu," diyor. "Bunlar ortaya çıktığından beri onu görmedim."

Bu küçük, soğuk bir teselli, ama teselli: en azından bir kez olsun kendi sorumluluğunu berbat etti, benimkini değil.

Kasalardan birinde bir kaplumbağa kafasını dışarı çıkarıp bize bakıyor. Sevimli sayılır - yaklaşık 15 cm çapında, kabuğunda güzel renkler var - ama sonra kafasını geri çekiyor.

"Pekâlâ," diyorum sonunda. "Onları nereye koyacağınızı ve biri gelip alana kadar kaplumbağalara nasıl bakacağınızı bulursanız, Montgomery'ye söylerim ve bir dahaki sefere kuş bulup bulamayacağımıza bakarım-"

Saatimi kontrol ediyorum.

"-Üç saat," diye bitiriyorum.

"Montgomery biliyor," diyor Lydia. "Martin'i götüren oydu." "Oh," diyorum.

Sesimi olabildiğince nötr tutuyorum, ancak içimden takla atıyorum.

"O sümüklü boktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Lydia.

"Aynı," diye itiraf ediyorum.

"15 KILO MARUL MU?" Zane soruyor. "Bu ne kadar marul ki?"

"Sanırım on beş pound," diyor Brandon.

Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. Yüzü gayet düzgün. "Sende var mı? tüm yeşillikleri alacağım," diyorum, çünkü dilenciler seçici olamazlar.

bakıyorlar, sonra Zane omuz silkiyor.

"Elbette," diyor. "Buna neden ihtiyacın var?"

Beni buzdolabına götürdüklerinde kaplumbağalar hakkında açıklama yapıyorum. Bir demet yeşillik alıyorum ve kaplumbağaların *neden* var olduğuna dair sorularını yanıtlamaya çalışıyorum, ama Tanrı biliyor ki ben de durumu tam olarak anlamıyorum.

Çıkarken Eli'in yanından geçtim. Üzerinde sıçramalarla kaplı bir önlük var, elinde bir termometre tutuyor ve bir tencereye odaklanıyor.

Birbirimize başımızı salladık ve sonra marullarımla birlikte oradan çıktım.

VE SONRA, en şaşırtıcı şey oluyor: prensesin düğünü mükemmel geçiyor. Tek sorun güvercin salınımının olmaması - şaşırtıcı olmayan bir şekilde, zamanında yedek kuş bulamadık - ama kimsenin fark ettiğini sanmıyorum ve Majesteleri kesinlikle umursamıyor gibi görünüyor.

Tören çok güzel. Gün muhteşem. Yemekler harika. Oturma planını doğru yaptım, yapmadıysam da o kadar çok ithal votka var ki kimse fark etmiyor. Kadeh kaldırmalar, danslar, daha fazla içki ve daha fazla dans var ve söyleyebileceğim kadarıyla herkes harika vakit geçiriyor.

Çift parlıyor. Kadın mutluluktan ısıldıyor. Yeni kocası gözlerini ondan alamıyor ve onlara her baktığımda, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi birbirlerine yaslanıp gülüyorlar.

Bu gibi düğünler korkunç olanları telafi etmekten daha fazlasını yapıyor.

Köşede durmuş, Eli'yi bulup gitmek üzereydim ki birden prensesin bana doğru geldiğini gördüm.

. Kraliyet ailesi için dik durmam gerekiyormuş gibi görünüyor. "Violet?" diye soruyor.

"Sorun nedir?" Varsayılan halimle soruyorum. Gülüyor, eli kolumda.

"Ne? Yanlış bir şey yok," diyor, aksanı votkayla daha da ağırlaşmış. "Zees çok güzel. Mükemmel. Hayatımın en güzel günü ve bunun gerçekleşmesini sağladığın için seni batırmak istedim."

Sonra omuzlarımı tutuyor, eğiliyor ve her iki yanağıma birer öpücük konduruyor.

"Harika," diyor pembeleşerek. Sonra göz kırpmıyor.

"Patronuna söyleyeceğimden emin olabilirsiniz" der ve partisine geri döner.

Bunun gitmem için bir işaret olduğuna karar verdim, çünkü daha iyi bir şey olmayacaktı.

"SONRA BENİ ÖPTÜ," diyorum.

"Kıskanmalı mıyım?" Eli soruyor.

Yatağında yüzüstü yatıyorum, çarşaf ayaklarıma dolanmış. O sırt üstü yatıyor. İkimiz de çıplak, terli ve doymuşuz.

Olur muydun? Bence olurdu.

"Çok platonikti," diyorum. "Neredeyse hiç dil yoktu."

"Parayla ne yapacaksın?" diye soruyor. Bu soru bile sinirlerimi zıplatıyor. "Uğursuzluk getirme," diyorum ona. "İki gün daha var. Herkes kazanabilir." "Hadi ama."

"Bu konuşmayı bir şekilde bana karşı mı kullanacaksın?" Alay ediyorum. "Üzerinde dinleme cihazı mı var ve şimdi beni Bramblebush'tan binlerce doları zimmetime geçirdiğimi falan söylemem için yem mi atacaksın?"

Eli sadece gülüyor.

"O kadar kötü müyüm?" diye soruyor.

"İnsanlara kendi osuruklarımı koklamayı sevdiğimi söylemişsin," diyorum. Daha sert gülüyor.

"Bu oldukça iyiydi," diye itiraf ediyor.

"Çocuklar bana *aylarca* osuruk koklayıcısı dediler." "O zaman etkili oldu."

Yastığımı kapıp vuruyorum. "Ah," diyor, sesi boğuk çıkıyor.

Yastığımı göğsümün altına doğru itiyorum, daha da şişirmek için deliyorum.

"Göl kenarındaki kulübenin peşinatı olarak kullanırdım," diyorum. "Bunu biliyorsun. Buradan taşınırdım. Karavan çöprü olmaktan bıktım."

İç çekiyorum, geriniyorum.

"Çatı asla akmazdı," diyorum. "Bir küvetim olurdu. Klima yazın ve kalorifer kışın düzgün çalışırdı. Kapı komşularım, ilgi alanları beş yüz parçalık yapbozlar ve bahçecilik olan sessiz, emekli bir çift olurdu."

Bir an sessiz kaldı. Sonra bana bakıyor, yüzü aniden ciddi, korunaksız.

"Bir yere gidelim," diyor. "Kutlamak için. Uzakta bir hafta sonu."

"Sana uğursuzluk getirme demedim mi?"

", " diyor. "Kimsenin bizi tanımadığı bir dağ kasabasında güzel manzaralı ve jakuzili büyüleyici bir kulübe kiralayacağız."

Alt metni yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Doğru anladığımdan emin olmak için oynatıyorum.

Tuzaklar için inceliyorum.

"Sadece ikimiz bir hafta sonu için," diyor. " gel." Kalbim küt küt atıyor, tekmeliyor, yeniden başlıyor, çarpıyor.

"Nerede?"

"Herhangi bir yer" diyor. "Lütfen?"

Bir an nefesimi tutuyorum, her şeye rağmen gerginim, gergin olmamam gerektiğini bildiğim halde gerginim.

"Geçen hafta sonu seni öpmediğim için özür dilerim," diyorum ve kendimi durduramadan kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum.

Kaşları yukarı doğru kalkıyor.

"Beni çok öptün," diyor.

"Herkesin önünde yani," diyorum.

Göğsüm patlamak üzere olan bir balon gibi hissediyor, sadece onun *oh, sadece şaka yapıyordum* ya da *sadece sarhoştum* ya da beni bir iğne gibi patlatacak yüzlerce cümleden başka bir şey söylemesini bekliyorum.

"Keşke yapsaydım," diye fısıldıyorum.

Eli elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Bunun yerine, kazandıktan sonra Salı günü seni yemeğe götürmeme ne dersin?" diyor.

"Yapma-"

"Jinx it, biliyorum, seni yemeğe götürebilir miyim? Buraya. Şehirde."

Kalbim körük gibi.

"Ya uğursuzluk getirdiğin için kazanamazsam?" diye soruyorum. "O zaman kafanı dağıtman için seni dışarı çıkarırım," diyor. "Ya Martin kazanırsa?"

Eli yüzünü buruşturdu.

"Eğer Martin kazanırsa, bizi almaları için birini çağırmak zorunda kalana kadar barda sarhoş olup öpüşelim derim," diyor ve ben gülüyorum.

"Tamam," dedim sonunda. "İyi biri kazanırsa akşam yemeği, Martin kazanırsa shot."

"Aynen öyle."

Elim hala elinde ve her zamanki huzursuz haliyle parmaklarıyla parmak eklemlerime dalgınca vuruyor ve ben de onu izliyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu şimdiden hatırlayamıyorum, ama bu hep böyle olur.

"Eli," dedim.

Bir an için dokunmayı bırakıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Violet.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum.

Bundan daha fazlası var. Arzu ve şehvet var tabii ki ve aramızda olan her şey var. Ama aynı zamanda bu sessiz anlar da var. Bana çatısında göstermesi ya da ben ona annemden bahsederken arabada bana sarılması da var. Kahvaltıda krep yapıyor ve aile yemeğine turta getiriyor.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor, elimi dudaklarına götürüp öperken gözleri gülümseyerek kırışıyor. "Hem de çok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

MENEKŞE

SALI SABAHİ, Noel'deki bir çocuk gibi sabahın beşinde uyanıyorum. Otuz dakika tekrar uyumaya çalıştıktan sonra pes ediyorum, sessizce yatağımdan kalkıyorum, bornozumu giyiyorum, mutfığa gidiyorum ve kahve yapıyorum.

İki saat sonra Eli içeri girer, yüzünde yastık çizgileri vardır, saçları dağınıktır ve üzerinde boxer'ından başka bir şey yoktur.

Çok güzel bir sabah manzarası.

Bana şüpheli bir bakış attı, sonra başını salladı ve kendine kahve doldurdu.

"Bu toplantı için bu kadar heyecanlı mısınız?" diyor, uykusu hâlâ sesini bastırırken.

"Uyuyamadım," diyorum okuduğum kitabı bir kenara iterek.

"Bramblebush'ta iyi iş çıkaran başka çalışanlar da olduğunu biliyorsun," diye takılıyor. "Mesela benim gibi. Bu yaz iyi iş çıkardım."

"Kazanacağımı düşündüğüm için uyuyamadığımı söylemedim," diyorum dürüstçe. "Sadece uyuyamadığımı söyledim."

Gerçekten kazanacağımı düşünseydim bebek gibi uyurdum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama beni ayakta tutan şey kazanamama düşüncesi.

Kaybetmeyi sevmiyorum. Gerçekten ama gerçekten sevmiyorum.

"Mhm," diyor kahveyi dudaklarına götürürken. "Eminim bu hiç aklından geçmemiştir."

Sadece gözlerimi deviriyorum.

"Kazandığınızda biz küçük adamları hatırlayın," diyor. "Kabul konuşmanızda bizden birkaçının adını verin."

Tezgâhıma yaslanmış, yudumluyor. Bir dakikamı ayırıp bakıyorum, çünkü bakabiliyorum.

"Sana isim vermemi mi öneriyorsun?" Ben soruyorum. "Ve Eli Loveless'a, yatağımı sıcak tuttuğu için teşekkürler?"

"Bundan daha iyisini yaptım," diye sırtarak alay ediyor. "Bir ısıtma yastığı yatağını *sıcak* tutabilir. Ayrıca, profesyonel başarılarım da var. Hatta birkaç tane."

"Konuşmanda bana teşekkür edecek misin?"

"Kazanan gerçekten bir konuşma yapmak zorunda mı?"

"Geçen yıl ya da ondan önceki yıl yapmadım," diye itiraf ediyorum.

"Garip olurdu." "Güzel," diyor. "Konuşma yapmaktan nefret ederim."

"Kazanırsan seve seve yaparsın," diyorum. "Yalan söyleme Eli, seni bunun için çok iyi tanıyorum."

Gülüyor.

"Belki," diye itiraf ediyor. "Çoğunlukla, seni bir konuda yendiğim gerçeğiyle olabildiğince uzun süre eğlenmek isterdim."

Başımı elime yaslıyorum. "Hâlâ mı

Eli?" Hafifçe söylüyorum. "Şimdi bile

mi?"

Son kahvesini içiyor, fincanı lavaboya koyuyor ve mutfağa geçip bana doğru geliyor.

"Özellikle de şimdi," diyor ve beni başımın üstünden öpüyor. "Ben duş alacağım. İstersen bensiz git, anahtarım yanımda."

Tüm personel toplantısı başlayana kadar Eli'ı bir daha GÖRMÜYÖRÜM ve sonra odanın diğer ucundan geliyor. Dördüncü fincan kahvemi içmiş, Lydia ve Kevin ile boş boş sohbet etmeye çalışırken o içeri giriyor.

Doğruca yanımıza geldi. Kalbim çarpıyor ve dün geceki konuşmamızı hatırlayarak bir anda kendimi destekliyorum. Artık gerçeğiz. Eli Loveless'ın erkek arkadaşım olduğunu tüm dünyaya itiraf etmeye tamamen hazırım.

Ama onu iş arkadaşlarımın önünde öpebileceğimi sanmıyorum. Bu çok garip, değil mi? Garip ve hiç profesyonelce değil? Ve birçok işyeri kuralına aykırı?

Eli aklımı okuyabiliyormuş gibi başını sallıyor. Belki de şimdiye kadar okuyabilmiştir, kim bilir.

"Başın nasıl?" diye sorar Kevin'a.

"Daha iyi oldu," diyor zavallı stajyerim. "Montgomery bizi epey azarladı."

Lydia yüzünü buruşturdu.

"Duydum," diyor Eli kuru bir sesle. "Zane ve Brandon bütün hafta kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırdılar."

Kevin, "Bizi kovmamasının tek nedeninin bu haftanın son haftamız olması olduğunu söyledi, yani bir anlamı yoktu," diye itiraf ediyor. "Yani bu da... bir şeydir."

Toplanan personelin üzerine bir sessizlik çöküyor ve Lydia'nın gözleri ön tarafa kayıyor. Döndüm, kalbim çoktan güm güm atmaya başlamıştı.

Montgomery herkesin önünde duruyor, beyaz keten takım elbisesi ve fötr şapkasıyla her zamanki gibi kendini beğenmiş ve iyi giyimli görünüyor.

Bir *ascot*. Bu adam nasıl gerçek ve çizgi film karakteri değil?

"Herkesе günaydın ve bu toplantıya geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor sanki zorunlu değilmiş gibi. "Öncelikle hepinize harika, olağanüstü bir düğün sezonu geçirdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Kibarca alkışlayın.

"Konuya girmeden önce, geçtiğimiz üç ayla ilgili birkaç istatistik paylaşmak istiyorum" diyor ve bir kâğıt parçasını açıyor. "Hepiniz

Bramblebush'ın şimdiye en yoğun düğün sezonu olduğunu biliyor musunuz?" Toplanan çalışanlar mırıldanıyor.

"Bu doğru, millet," diye devam ediyor. "Anma Günü ile bugün arasında, dördü Cuma günleri olmak üzere on yedi düğüne ve bir de mahalle partisine ev sahipliği yaptık!"

Kibar kahkahalar. Bir şey göğsümü tırmalıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden kahvemden bir yudum daha alıp geçiştirmeye çalışıyorum.

Montgomery, "Bramblebush'ta yaklaşık yetmiş yedi yüz konuk var," diyor. "En büyük düğünle birlikte..."

Rakamları konuşmaya devam ediyor, gürültü kulaklarımda donuk bir uğultuya dönüşüyor. Buna dayanamıyorum. Montgomery'nin bunu bana zarar vermek için yaptığını hissediyorum, çünkü Eli'yi yenip yenmediğimi öğrenemediğim her an, kendi endişemde boğulduğumu hissettiğim bir başka an.

Eli yanımda duruyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve yemin ederim, az önce üzerime kirpi sürtmüş gibi hissediyorum. değil.

Onu gerçekten yenmek istiyorum.

Bu konuda böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Onun da bu yaz çok çalıştığını biliyorum. Kendimi zarif bir kaybeden olmaya hazırlamam gerektiğini, rekabetin her şey olmadığını, gerçek ödülün gerçek dostluk olduğunu ya da Susam Sokağı saçmalığı gibi bir şey olduğunu biliyorum.

Evet, hayır. Tüm hayatımı Eli Loveless'ı her konuda yenmek isteyerek geçirdim ve her şeye rağmen bugün de farklı değil.

"Büyüleyici değil mi?" Montgomery açıkça büyülenmemiş kalabalığa soruyor. "Bunun gerçekten önemli bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu bilgiler için Rosa Garcia'ya teşekkürler."

Bir alkış tufanı.

"Pekâlâ, sizi yeterince beklettim," diyor Montgomery ellerini kavuşturarak. "Hepinizin bu yaz En Değerli Çalışan ödülünü kimin kazandığını öğrenmek için burada olduğunuzu biliyorum."

Kalabalığın içinden bir vızıltı geçiyor. Kahve fincanımı biraz daha sıkıyorum.

Önemli değil, kendime yalan söylüyorum. Kim kazanırsa kazansın mutlu olun, değilseniz de mutluymuş gibi yapın.

Montgomery, "Bu yılın kazananı gerçekten bunu hak eden biri" diyor. "Bir takım oyuncusunun ruhunu temsil eden, ancak kendisinden istendiğinde bunun ötesine geçen bir çalışan."

Bu duyuruyu beklerken öleceğim. "Ve o çalışan..."

Ellerim titriyor.

"Elijah Loveless!" Oh.

Her şey bir anlığına duruyor. Nefesimi tutuyorum, ellerim hala kahve fincanımın etrafında sıkılı ve bekliyorum.

Duyurunun mideme inen bir yumruk gibi hissettirmesini bekliyorum. Tüm çabalarımın boşa gittiğini, yeterince iyi olmadığımı ve asla yeterince iyi olamayacağımı hissetmek için bekliyorum.

Ama yumruk yok. Ezici bir başarısızlık hissi yok.

Eli'ye bakıyorum. Bana bakıp sırtıyor ve ben de gülümsediğimi fark ederek şaşırıyorum.

"İyi iş," diyorum usulca. "Bunu hak ediyorsun." Lanet olsun, ciddi dim.

"Teşekkürler," diyor ve sonra herkes alkışlıyor, insanlar onu tebrik etmek için dönüyor, insanlar sırtını sıvazlıyor ve parayla ne yapması gerektiği konusunda şakalar yapıyor.

Yutkunuyorum, kahve fincanımı kolumun altına sıkıştırıyorum ve onlarla birlikte alkışlıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım. Kazanamadığım için üzgünüm ve evet, bir yanım Eli kazandığı için kızgın. Ama onun bunu hak ettiğini bilen daha büyük bir parçam var ve bu parçam onun adına gerçekten mutlu.

Neler oluyor?

"Tebrikler, Elijah!" Montgomery diyor ki. "İşte ilk düğün sezonunuz."

Eli Montgomery'ye kadeh kaldırır gibi kahve fincanını kaldırıyor. "Teşekkür ederim," diye sesleniyor, ne diyeceğini bilemez bir halde.

Bana tekrar bakmasına rağmen ellerimi kendi kahve fincanımın üzerinde tutuyorum. Elimi koluna koyup eğilmek, onu öpmek istiyorum ama iş yerindeyiz ve tüm personelin katıldığı bir toplantıdayız, bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum.

Eli bana tekrar gülümsüyor ve Montgomery konuşmaya devam ediyor.

"Artık bu iş bittiğine göre, konuşmamız gereken birkaç şey daha var..." diyor, hâlâ önde durarak.

Eli kulağıma , "Bu yemek benden," diyor.

Hafif bir şaşkınlık içinde ofisime döndüm. Bir şey kaybettim - Eli'ye, daha az değil - ve aslında o kadar da umursamıyorum. Beni yanlış anlamayın. Hâlâ keşke ben kazansaydım diyorum. Şu anda yirmi bin dolar daha zengin olmak isterdim.

Ama en iyi *ihtimalle* hayal kırıklığına uğradım, hepsi bu. Eli bunu hak ediyor. Vinçleri katladı. Bir pastayı kurtardı. İmkânsız insanlar için güzel yemekler yaptı ve tüm bunları büyütmeden yaptı.

Bilgisayarımı uyandırdığımda, göl evinin ilanı hâlâ tarayıcımda duruyordu.

Midemde bir burkulma oluyor. Bir pişmanlık, boğazımda kısa bir yumru, kısa bir yoğun arzu nöbeti. Karavanımdan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Yazın çok sıcak, kışın çok soğuk olmasından nefret ediyorum, annemin öldüğü yer olmasından nefret ediyorum, neredeyse hiçbir değeri olmamasına rağmen bana paraya mal olmasından nefret ediyorum.

Her şeyden çok karavan parkında bir karavan olmasından ve her şeye rağmen oradan çıkmayı başaramamış olmaktan nefret ediyorum.

Pencereyi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Oraya ulaşacağım. Yıllardır düzenli olarak para biriktiriyorum. Ödül parası olmasa bile peşinata çok yaklaştım. Bu ev piyasadan çekilirse başka evler olacak ve hayat devam edecek.

Tam Excel'i çalıştırırken telefonum çaldı.

"Violet," diyor Montgomery'nin sesi. "Seni ofisimde görebilir miyim?"

"Elbette," diyorum, kalbim küt atıyor. Belki de bir çeşit İkincil ödül. Belki bir maaş zammı ya da terfi alıyorumdur.

Kapıyı çaldığımda "Otur," dedi, yüzü asıktı.

Ben . Midem aniden sıkışıyor. Dudaklarım üşüyor. Bu iyi bir ofis ziyareti değil.

Montgomery oturuyor. Faresiyle bir şeye tıklıyor, göz teması kurmuyor.

Sonra tek kelime etmeden monitörü bana doğru çevirdi.

Ben de bakıyorum.

Yerde, bir kanepeye yaslanmış oturuyorum, tenim flaşla tamamen solmuş. Gülüyorum, arkama yaslanıyorum.

Çıplağım. Belden yukarısı görünüyor, meme uçlarım sert ve kahverengimsi pembe.

Belli ki düğün ahırındayım.

Sanırım kusacağım.

Montgomery sakince monitörü geri çevirdi. İki elimle ağzımı kapatmıştım. Titriyorum, ürperiyorum, aynı anda hem üşüyor hem de ısınıyorum.

"Bunu Cumartesi gecesi anonim bir e-posta hesabından aldım," diyor ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Ve itiraf etmekte sakınca görmüyorum ki bunu yapana kadar ödül için Elijah'la sizi başa baş görüyordum. Hatta her ikinize de on bin dolar vermeyi ciddi ciddi düşündüm."

Başımı sallıyorum, ellerim hala ağzımın üzerinde. Beni çıplak gördü. Montgomery, patronum, beni üstsüz gördü.

Gözlerimi kapatıyorum. Ona bakamıyorum.

"Violet, anlamamı isterim ki seni Bramblebush topraklarında bariz bir uygunsuzluk yaptığın için kovmamamın tek nedeni burada uzun süredir mükemmel bir iş çıkarmış olman," diye devam etti.

Başımı sallamak için kendimi zorluyorum. Boğazımda safra yükseliyor. Biri damarlarıma viski koymuş gibi hissediyorum, kalbimin her pompalanışı bir öncekinden daha kötü yanıyor.

"Bir daha böyle bir şeye müsamaha göstermeyeceğim," diyor. "Ve açıkçası Violet, sana çok şaşırdım. Zane ya da Kevin gibi aptalların bunu yapmasını beklerdim ama sen?"

Ona cevap vermiyorum. Sadece nefes alıyorum çünkü yapabildiğim tek şey bu. "Violet?" Montgomery soruyor.

Sertçe yutkunuyorum, dişlerimi sıkıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Dik oturuyorum, ancak gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü beni çıplak gören patronumun yüzüne kesinlikle bakamıyorum.

"Özür dilerim," diye
fısıldıyorum. "I-" Midem
kabarıyor, sıkılaşıyor.

Koşuyorum. Ofisinden çıkıp tuvalete koşuyorum, orada bir kabinin kapısını açıyorum ve zar zor zamanında yetişiyorum. Kuru kusana kadar kustum. Sifonu tekrar tekrar çekiyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve işimin bittiğinden emin olduğumda hala giyinik bir şekilde tuvalete oturuyorum ve başımı kabinin kenarına yaslıyorum.

Bütün vücudum titriyor. Uzun süre orada oturuyorum. İnsanlar gelip diğer kabinlere giriyor ama ben gitmiyorum.

Kalbimden bıçaklanmışım gibi hissediyorum.

O fotoğrafı çekmesine asla izin vermemeliydim.

İnsanların değişmediğini bilmeliydim. Bir şekilde Eli'nin yumuşamak yerine daha soğuk, daha acımasız, istediğini elde etmek için insanları mahvetmeye daha istekli olduğunu görmeliydim. Çocukken dersimi almalıydım ama almadım.

Onun yerine onunla yattım ve Tanrı aşkına, ondan *hoşlanmama* izin verdim ve şimdi buradayım, patronumun sabit diskinde memelerimin resmi varken bir tuvalet kabiniinde ağlıyorum.

Yine kustum.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

ELI

YIRMI BIN DOLAR.

Tek seferde gördüğüm en fazla para olabilir. Bramblebush'tan gelen bir çek şeklinde elimde duran bu para kesinlikle şimdiye kadar sahip olduğum en fazla para.

Ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kazanacağımı düşünmemiştim. Violet'in kazanacağını düşünmüştüm ve her şeye rağmen garip bir şekilde bunu sorun etmedim.

Hâlâ kazanmak istiyordum. Violet'i bir konuda yenmeyi istemek bu noktada DNA'ma işlemiş durumda ama doğrusu onun adına mutlu olmaya hazırdım.

Ama şimdi kendim için mutlu olabilirim.

Montgomery omzumu bir kez daha sıvazlayarak, "Tebrikler," dedi. "Hepsini tek bir yerde harcama."

Sonra dönüp mutfaktan çıkıyor. Herkesin bana baktığını fark ediyorum ve çeki hızla cebime atıyorum.

"En azından bizi bir şeyler içmeye götüreceksin, değil mi?" Naomi öyle diyor. "Büyük işlere girdikten sonra küçük insanları hatırlamaya çalış."

"Süslü içkiler," diye Brandon. "Şehir merkezindeki yeni kokteyl barda."

"İçki içecek kadar büyük müsün?" diye soruyorum.

Naomi, "Bahse girerim yirmi bin dolarla iyi bir sahte kimlik alınabilir," diye ekliyor.

"İçkiler belki," diyorum onlara, sahte bir sertlikle. "Kimseye sahte kimlik almayacağım. İşinizin başına dönün."

Naomi, "Sen , Para Çuvalı Amca," diye geçerek büyük karıştırma kaplarını çıkarıyor.

Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak mutfağa bakıyorum. Sanırım yarın akşamki kurumsal bir etkinlik için hazırlanıyoruz - eski dünya İtalyan ziyafeti isteyen bir ders kitabı üreticisi - ancak buraya başladığımdan beri ilk kez Cumartesi günü düşün yok.

Violet'i hiç gitmediği bir yere götür. Dağlarda bir yatak ve kahvaltıyı unut. Paris'e git.

Annenizin evinden taşınabilmek için kendi evinizin peşinatını ödeyin.

Tanrı aşkına yeni bir araba al.

İtalyan yemeklerinin neye ihtiyacı vardır? Muhtemelen domates sosu. Belki de birkaç galon domates sosu yapmalı ve başka ne yapacağıma sonra karar vermeliyim.

Daniel ve Seth ile bir birahane aç. Bira fabrikasını genişletin, kendi mutfağınız olsun. Montgomery için çalışmayı bırak, çünkü 20 bin dolar bir yana, o berbat bir patron.

Bu aslında kötü bir fikir değil.

Mutfak kapısı açıldığında ve Violet sessizce içeri girdiğinde, depodan üç galon büyüklüğünde bütün domates konservesi taşıyorum.

Berbat görünüyor. Saçları darmadağın. Gözleri kırmızı, şiş, cam gibi, yüzü benek benek.

Zihniyle beni yakmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Domatesleri büyük bir gürültüyle tezgâhın üzerine bırakıyorum. Mutfaktaki herkes gürültüye bakıyor, ona bakıyor, bana bakıyor ve hızla yaptıkları işe geri dönüyorlar.

Midemin dibi çoktan düştü. Bana doğru yürüyor.

Ben.

"Eli," diyor, sesi kaba bir fısıltı, gözleri öfkeyle dümdüz.

Ben cevap veremedim uzaklaştı. Başka ne yapacağımı bilemediğim için onu mutfağa, köşeyi dönüp soğuk hava kadar takip ettim.

Bir anda, onu burada öptüğüm zamanı hatırladım. O korkunç düğünün ortasında. Bütün gece ayaktaydık ve birlikte beş yüz turna kuşu yapmıştık ve onun buraya geldiğini gördüğümde onu takip etmek zorunda kaldım. Onu sadece bir kez öpmek zorundaydım yoksa ölebileceğimi düşündüm.

Violet dönüyor. Gözlerindeki köpekbalıkları dişlerini kırıyor. Buraya öpüşmeye gelmedik.

"Neden?" diye sorar, sesi kırılır.

Neler olduğunu bilmiyorum ama onu omuzlarından tutmaya gidiyorum. Onu rahatlatmak, her ne olduysa, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ben ona dokunamadan geri adım attı.

"Yapma," diyor. "Şu anda buna *cüret* etme."

Panik beni bıçakladı. Violet'in öfkesi karşısında içgüdüsel bir tepki, saf ve basit bir refleks olarak yarımda öfke çiçekleri açıyor. Ben bir şey yapmadım bile. Kendimi kontrol altında tutuyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"Bilmeliydim," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Titriyor. Gözlerini kaçırıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, çenesi bükülüyor. "Tabii ki değişmedin. Tabii ki o kadar para için beni becerecektin, seni lanet olası pislik."

Sözleri bana tuğla gibi geliyor, teker teker çarpıyor.

"Kazanmak için seni becerdiğimi mi düşünüyorsun?" Sağ elimin parmak eklemlerini kırarak söylüyorum, içimde öfke patlıyor, sıcak ve karanlık. "*Lanet* olası bir şeyi kazandım ve sen bununla başa çıkamıyor musun?"

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. Bana ayakkabısının altında bulduğu bir şeymişim gibi bakıyor, iki gözünden de yaşlar akıyor.

"Bana resmi gösterdi," diyor, sanki aptalmışım gibi.

Sanki altımdan bir şey çekilip alınmış gibi hissediyorum.

"Ne resmi?" Ben soruyorum.

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum," diyor sorumu duymazdan gelerek. Sesi titriyor ama kontrolü elinde tutuyor. "Senin hakkında bildiğim onca şeyden, bana yaptığın onca şeyden, büyürken benden ne kadar *nefret ettiğini* bildikten sonra, sırf sen ateşlendin diye buna kanacağıma inanamıyorum. Aferin, şaka benim üzerimde, sen kazandın."

"Ne resmi?" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim.

"Hayır," diyor gözlerimin içine bakarak. "hayır, buna kanmam."

"Kahretsin, Violet, *ne resmi?*" Bağırarak için dişlerimi sıkarak bir adım öne çıkıyorum. Violet yerinde duruyor, ağlıyor ve ters ters bakıyor.

"Ne resmi Violet?" Sesim son derece sakın bir şekilde soruyorum.

"Düğün ahırındaki resmim, Eli," diyor, sanki ben bir aptalmışım gibi, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum. "Montgomery'ye gönderdiğin."

Siyah dallar nefes borumun etrafında kıvrılıyor, beni boğuyor.

Montgomery'de Violet'in çıplak bir resmi var.

rüzgarı atmışlar gibi hissediyorum.

"Geçen hafta sonu sarhoşken almana izin verdiğim mi?" diyor. Şimdi sesinde alaycı bir ton var, saldırgan. "Sana şantaj olarak işe yaramayacağını söylediğim mi? Söyle bana, bu fikri sana ben mi verdim?"

"Yemin ederim Montgomery'ye hiçbir şey göndermedim," diyorum ona. Panik bıçağı dönüyor, göğsümde bir delik açıyor. "Sana söz veriyorum, asla -"

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" diye tıslıyor, gözleri kocaman. "Sadece kazanacağını ve bana asla söylemeyeceğini ve benden sıkılıp yoluna devam edene kadar sevişmeye devam edeceğimizi mi düşündün? Yoksa öğreneceğimi umursamadın mı?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bütün bu Martin hikayesini sen uydurdun," diye fısıldıyor. "Vinçlerle oynadın, bir şeylerin kaybolmasını sağladın, boğayı havuza soktun ve ben

"Çünkü sen şu anda seksisin ve Martin her zaman bir pislikti."

Ondan uzaklaşıyorum. Dönmek . Bir şeyi yumruklamak istiyorum: kapıyı, duvarı, bir bifteği, elli kilo patatesi duvara fırlatmak. Şu anda kesinlikle bir şeyleri mahvetmek istiyorum.

"Bunu gerçekten benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Sanırım yirmi bin dolar için beni siktin? Evet, izleri var," diyor hançer tükürür gibi.

"İki ay," diyorum, ona doğru dönerek. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Moloza dönüşüyor.

Yutkundu, burnunu çekti, yüzü öfkeliydi, kolları hala önünde kilitliydi. Onu.

"İki aydır beraberdik ve sen bana inanmıyor musun?" Ben soruyorum. Sesim yükseliyor.

"Birlikte değildik."

Acıtıyor. Acıtmamalı ama .

"Bir saniyeliğine bile şüpheden faydalanamıyorum."

"Sen değil, hayır."

Sadece ona bakıyorum, çünkü kendimi halatsız, merdivensiz, çıkışsız bir çukura atılmış gibi hissediyorum.

"Sence ben böyle biri miyim?" Ben soruyorum. "Bütün bunları para kazanmak için mi yaptım?"

"Sekse aldıldığını sanmıyorum."

"Sana inanamıyorum," diyorum. Tekrar arkamı dönüyorum. Şu anda ona bakamam.

"Çıplak bir fotoğrafım sihirli bir şekilde senin telefonundan patronuma ulaşıyor, yirmi bin dolar kazanıyorsun ve bana yaptığın onca şeyden sonra bunu yapanın sen *olmadığını* mı düşünmem gerekiyor?" diyor.

Sikeyim böyle işi. Siktir et onu. Aramızda bir şey olduğunu düşündüğüm için siktir et beni.

Biz.

"Evet, belki iki saniyelik bir güven kazandığımı düşünmüştüm," diyorum kapıya doğru yürürken. "İnsanlardan sadece onlardan daha iyi olduğunu düşündüğün zaman hoşlandığını unutmuşum. Siktir git Violet."

Kapıyı açıyorum, sıcak hava yüzüme çarpıyor.

"Siktir *git*, Eli!" Kapanırken duydum.

Kalbimin yakınlarında bir yerde siyah bir süpernovadan kemiklerime yayılan öfkeyle mutfığa geri dönüyorum. Buradaki her cam parçasını kırmak, her aleti devirmek, her tencereyi fırlatmak istiyorum. Violet mantıklı düşünene kadar ona bağırarak istiyorum.

Ve o fotoğrafı göndereni öldürmek istiyorum. Günün büyük bir bölümünde yanımda olmasa da, birinin telefonumu bulup karıştırabileceği hiç aklıma gelmemişti. Tanrım, kilitli bile değil.

Lanet olsun, hepsi benim suçum.

Mutfak kapısından içeri giriyorum. Herkesin beni izlediğini biliyorum. Muhtemelen Violet'le ettiğimiz kavgayı duyduklarını biliyorum ama umurumda mı bir bakayım.

Otuz saniye içinde Montgomery'nin ofis kapısındaaydım. Sekreterini görmezden gelip kapıyı iterek açtım.

"Kim gönderdi?" Önsözle uğraşmadan soruyorum.

Kıpkırmızı oldu. Masasının karşısında bir kadın oturuyor, ağzında küçük bir şaşkınlık ifadesi var.

"Affedersiniz-"

"Violet'in fotoğrafını kim gönderdi?"

Ben soruyorum. "Elijah, buraya öylece dalamazsın-"

"Aldım," diyorum ona, masaya doğru adım atarak, iki avucumu da masanın üzerine koyarak. "Ahırda. Geçen cumartesi. Sarhoştuk. Gerisini görmek ister misin?"

"Hayır," diyor, yüzü parlak ve sesi soğuk. "Aşıkların kavgasıyla ilgilenmiyorum, Elijah."

"Bu bir sevgili kavgası değil," diyorum kendimi kontrol etmek için savaşılarak. "Bu birisinin benden özel bir fotoğrafımı çalması-"

"Şirket mülkünde uygunsuz davrandığını açıkça gösteren bir fotoğraf."

"-ve onun izni ya da bilgisi olmadan sana gönderiyor. Bana kimin gönderdiğini söyle."

"Çık dışarı."

"Söyle bana-"

"İkinizi de kovmadan ve o çeki iptal etmeden önce defolun," diyor, yavaşça ayağa kalkıp kravatını düzeltiyor. Hâlâ öfkeden kıpkırmızı. "İkinizi de kaybetmek istemiyorum Elijah, ama Tanrı yardımcım olsun, eğer hemen ofisimi terk etmezseniz ikiniz de işsiz kalacaksınız."

Kendi işim umurumda bile değil. Öfkeden köpürüyorum, bilgisayarını alıp gitmek istiyorum, bakalım kendim bulabilecek miyim?

Ama bunu Violet'e yapamam. Ne kadar kızgın olsam da, onu da kovduramam.

Başka bir şey söylemeden dönüp gidiyorum. Sekreteri gözlerini kaçırıyor ve ben onu görmezden gelerek koridora geri dönüyorum, ofis labirentinin içinden dolambaçlı yollardan geçiyorum.

Bunu kimin yaptığına dair oldukça iyi bir fikrim var. Telefonumda böyle resimler olduğunu nasıl bildi bilmiyorum. Genelde dolabımda bırakırım. Belki de bunca zamandır eşyalarımı karıştırıyordu.

Martin'in ofisine gittiğimde, öfkem yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. İçeri giriyorum, başını kaldırıp bakıyor, sonra kapıyı arkamdan kapatırken endişeli görünüyor.

"Tebrikler-"

Onu gömleğinin önünden tutup kollarını sallayarak sandalyesinden kaldırıyorum.

"Ne-"

"Sen olduğunu biliyorum," diyorum ve onu duvara doğru itiyorum. "Sen aşağılık bir pisliksin."

Gözleri sahte bir şokla büyüyor. yalancığı gördüğümde anlarım. "Ben neydin biliyor musun?"

Elleri bileklerimi kavırıyor ama öfkeyle kilitleniyorum.

"Oyun oynama," diyorum sesimi alçaltarak. "Sen olduğunu biliyorum, ne yaptığını biliyorum ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Martin zor nefes alıyor. O orta boylu, ama ben daha iriyim ve daha da önemlisi, daha kızgınım. Gözleri benimkileri arıyor.

Ve sonra, yemin ederim, bana sırtıttı.

"Kanıtla" dedi.

Onu boğmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Boğmak istiyorum. Violet'e yaptıkları için, resimlerimi karıştırıp patronuna gönderdiği için ona iki siyah göz ve kırık bir burun vermek istiyorum. Onu bu şekilde ihlal ettiği için hiçbir şey yeterli gelmiyor.

"Seni mahvedeceğim," diyorum yüzüne bakarak. "Eğer bir daha Violet'e bakarsan kalbini söker ve meze olarak servis ederim."

Sonra gitmesine izin verdim, arkamı döndüm ve beni hapse attırabilecek bir şey yapmadan önce ofisinden ayrıldım.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

MENEKŞE

"HERKES DUYDU," diyorum ellerimin arasından, iki dirseğimi Adeline'in mutfak masasına dayayarak. "Herkes. Mutfak personeli. Planlamacılar. Muhtemelen Loca'da duymuşlardır. Tanrım, muhtemelen Roanoke'ta kavga ettiğimizi duymuşlardır-"

"Interstate 81'de çok fazla yol çalışması var," diyor. "Merak etme." "Oraya geri dönemem," diyorum titreyerek derin bir nefes alarak. "Benim Patron göğüslerimi gördü çünkü eski kankam beni yirmi bin dolar için kazıkladı."

Adeline sadece saçlarımı okşuyor ama yumruğunun masada sıkıldığını görüyorum.

"Tüm bunların bu kadar *sürdüğüne* inanamıyorum," diyorum ve sesim tiz bir ciyaklamadan öteye gitmiyor. "Kim yapar bunu? Lanet Eli beni öylece terk edemezdi, etmek zorundaydı-"

Ara veriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"O lanet olası bir yılan," diyor ve sesi yumuşak ama içinde çelik var.

"Ondan hoşlandığımı söyledim," diyorum sefilce. "Beş gün önce falan. Tanrım, ne kadar aptalım. Birlikte jakuzili bir kulübeye tatile gideceğimizi söyledi ve bahse girerim Montgomery'ye çoktan ahırdaki memelerimin fotoğrafını göndermiştir."

"Aptal değilsin," diyor Adeline, saçlarımı yüzümden iterek. "Sen insansın."

"Para için," diyorum, en azından bininci kez.

Tekrar ağlamaya başladım. Bugün vücudumdaki tüm sıvıyı nasıl ağlayarak boşaltmadığımı bilmiyorum ama görünüşe göre daha fazlası var. *Lanet olsun.*

"Nasıl olduğunu biliyordum. Biliyordum, Adeline. Yine de gidip memelerimin fotoğrafını çekmesine izin verdim."

Bir şey söylemiyor ama çenesindeki bir kas . "Ve beni yirmi bin dolar için becerdi," diyorum.

Göğsümde bir boşluk hissediyorum, sanki biri onu dışarı çıkarmış gibi, ama hala nefes alıyorum ve kalbim hala atıyor, bu yüzden sanırım teknik olarak iyiyim.

"Cesedi saklamana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor, sesi son derece nazik.

Bir mendil alıp burnumu sildim.

"Nereye?" diye soruyorum.

Çenesini kendi eline yaslıyor, hâlâ saçlarımı okşuyor. Ona izin veriyorum, çünkü güzel hissettiriyor ve zaten saçlarım şu anda berbat durumda.

"Bir su kütlesi muhtemelen en iyi yerdir," diyor, sesi hala çok yatıştırıcı ve nazik. "Kanıtları ortadan kaldırmaya yardımcı olur ve polisin derinleri düzgün bir şekilde aramak için neredeyse hiçbir zaman kaynağı olmaz."

Derin, ürpertici bir iç çekiyorum.

"Geçen hafta Evans Gölü'nden 1977'den beri orada olan bir arabayı çıkardılar" diyor.

"Araba mı?" Ben de öyle dedim.

Yarım saniyeliğine Eli'ı unutuyorum.

"Evet," diyor. "Sanırım bir Buick'ti."

"Orada kimse fark etmedi mi?"

Adeline sadece omuz silkiyor.

"Görünüşe göre öyle değil," diyor. "Sanırım işin püf noktası yüzeye çıkmadığından emin olmak. Çünkü eğer biri kıyıda bir el bulursa-"

"Tamam, tamam, daha az gerçek suç programı izlemelisin,"
diyorum. "Yine de cinayet konusunda gerçekten iyi olurdum."

"Adeline, sen bir hemşiresin," diyorum.

"şey, cinayet kısmı dışında," diyor. "Sanırım o konuda gerçekten kötü
olurdum. Eli hariç."

Burnumu ekiyorum. Alnımı elime yaslıyorum, elimde bir mendil var.

"Cinayet muhtemelen birinin patronuna çıplak bir fotoğraf göndermekten
daha kötüdür.

resim," diyorum.

Kendime rağmen, tekrar oynatıyorum. Resmi. Montgomery'nin yüzü.
Eli'ın benim yerime parayı seçtiğini bilmenin içime attığı yumruk.

"Değıştiğini sanıyordum," diyorum, üzerime bir başka sefalet dalgası
kyor. "Yani, hâlâ bir tür pislikti ama iyi bir pislik olduğunu düşünmüştüm.
Ama hayır, daha da kötüleşti, huysuzlaştı, *kötüleşti* ve her şeyi siktir et
Adeline, ben bıraktım. Hayatı bıraktım."

Son kısmı alnımı mutfak masasına dayayarak söylüyorum.

"Bırakmak sorun değil," diyor.

"Yirmi kedi alıyorum ve dağa taşınıyorum," diyorum. "Kediler paranın ne
olduğunu bile bilmez."

"Kedilere alerjin yok mu senin?"

"Planlarımı mahvetme," diyorum

ona. "zr dilerim."

Derin bir nefes daha alıyorum ve ocağın üzerindeki saate bakıyorum. Saat
6:30.

"Geç kalmadan işe ," diyorum ona. "Birkaç dakikam
var."

"Ben iyiyim," diyorum.

Saçlarımı okşamaya devam ediyor, gzyaşlarıma yapışan saçlarımı
yüzümden çekip alıyor.

"Bu gece burada kal, tamam mı?"

dedi. Sadece başımı sallıyorum.

"Banyo yap, film izle, tüm eşyalarımın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Koridordaki dolaptan bir diş fırçası al, yeni bir paket aldım."

"Teşekkürler," diyorum.

Kahretsin, diş fırçası hala lavabomda. Yastığı muhtemelen hâlâ onun gibi kokuyordur. Sanırım buzdolabımda hala geçen hafta aldığı pastırma var.

Eli'm hayatıma girmesine izin verdim ve o beni mahvetti. Beni mahvetti ve özür bile dilemedi.

Gözlerimin arkasındaki basınç artıyor ve sanki onu savuşturabilirmişim gibi parmaklarımla bastırıyorum.

"İşine git," dedim. "Ben iyiyim."

"Violet," diye mırıldanıyor.

"İyi gibi mi?" Deniyorum.

Mavi gözlerine bakıyorum, kaşları birbirine kenetlenmiş. Neredeyse üç saattir burada oturmuş, aynı aptal hikâyeyi tekrar tekrar anlatmamı dinliyor. Adeline gerçek bir melek olabilir.

"Ciddiyim," diyorum.

Ayağa kalkar, tekrar saate bakar.

"Sanırım banyo lavabosunun altında bir rahatlama aromaterapi mumu var," diyor.

"Bu işe yarıyor mu?"

"Hayır," diyor. "Aromaterapi saçmalık. Ama güzel kokuyor ve bu da bir şeydir."

"Teşekkürler," diyorum.

Eşyalarını topluyor, saçlarını geriye atıyor, buzdolabından biraz yoğurt ve elma alıyor.

"Uyumaya çalış, tamam mı?" diyor ve beni başımın üstünden öpüyor. "Netflix şifresini biliyorsun. Romantik dizi yok, söz mü?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Violet."

"Tamam, romantik komedi yok."

"Sadece patlamalı filmler," diyor ve çantasını kapıyor. "Sabah geldiğimde The Rock'ın tüm eserlerini izlediğini görmek istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diyorum.

"Eli bok kafalı ve pisliğin teki ve hak ettiğini bulacak," diyor. "Sabah görüşürüz. Patlamalar!"

Ön kapıyı arkasından kapatıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum. Burnumu tekrar sildikten sonra kupamı lavaboya, mendillerimi de çöpe atıyorum.

Daha iyi hissetmiyorum. Kendimi hala birinin yol kenarına bıraktığı, atılmış ve bir kenara fırlatılmış bir hamburger paketi gibi hissediyorum. Ama daha kötü de hissetmiyorum.

Oturma odasına gidiyorum, kanepeye uzanıyorum, Netflix'i açıyorum ve The Rock'ın oynadığı bir film buluyorum, çünkü aklımı Eli'den uzak tutmak için her şeyi yaparım.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ELİ

Kapıyı açan **adam** iri yapılı, elli yaşlarında, beyaz tenli ve emir vermeye alışkın birinin duruşuna sahip. Onunla daha önce hiç karşılaşmadım. Şehirde yaşamıyor olmalı.

"Yardım edeyim mi?" diye soruyor, elleri kalçalarında.

"Umarım öyledir," diyorum. "Kilerimizdeki bazı eşyaların ayaklanıp gitmesiyle ilgili bir sorun yaşıyoruz ve Montgomery suçlunun kim olduğu konusunda bize bir fikir verebileceğinizi düşünüyor."

Ona gülümsüyorum, babamın polis arkadaşlarının arasında büyürken öğrendiğim o kolay, çekici, iyi çocuk gülümsemesiyle. Avuçlarım terlemiyormuş gibi yapıyorum.

Berbat görünüyorum çünkü dün gece hiç uyumadım. Uyuyamadım. Öylece uzandım, tavanı izledim, Violet dışında bir şeyler düşünmeye çalıştım, bana kızgındı ve soğuk bir depoda ağlıyordu.

Ben çocukken babam bizi yakındaki bir gölete balık tutmaya götürürdü. Genellikle balık oltayı ısıırırdı, biz oltayı çıkarırdık ve balıklar kendi neşeli yollarına giderlerdi. Ama arada sırada balık kancayı yutardı ve bu durumda balık için her şey biterdi. Ya oltayı çekmemiz ya da kesmemiz gerekirdi ve her iki durumda da balık gidiciydi.

Kancayı yutmuş gibi hissediyorum, sanki göğüs kafesimin arkasına keskin ve acımasız bir şey sıkışmış ve beni yok etmesini bekliyorum.

Onu her düşündüğümde, içim burkuluyor. Ne zaman *senden hoşlanıyorum* dediğini hatırlasam ya da onu çatıda yıldızlara bakarken düşünsem, içim burkuluyor.

Son iki ayın bir önemi yokmuş gibi görünse de, bu acı veriyor. Bunu ona yapabileceğimi düşünse de, acıtıyor.

Canım acıyor ve ne olursa olsun bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım. "Monty bu konuda bir şey söylemedi," diyor adam.

Monty mi?

"Bu sadece onun bir önerisiydi," diyorum. "Ama geçen hafta yaklaşık bin dolarlık safranımız kayboldu ve birilerinin bunu karaborsada satıyor olabileceğini düşünmeye başladım."

Kaşları çatılır.

"Saffron?"

"Bu bir baharat," diye açıklıyorum. "Kilosu beş bin dolara satılıyor, bu yüzden çok fazla kaybetmek istemem."

Alçak sesle bir ıslık çalıyor, sonra kapıdan geri çekilerek beni güvenlik ofisi süitine alıyor.

"Size ne kadar yardımcı olabiliriz bilmiyorum ama görüntülere bakabilirsiniz. Şuradaki Marcus'la konuşun. Bu arada ben Jim."

El sıkıştık. Kendimi tanıttım. Gerçekten de baharat için bir karaborsa olduğunu teyit ediyorum, bu da onun bir ıslık daha çalmasına neden oluyor.

Sonunda beni küçük ofis odasından geçirerek orada bulunma sebebim olan monitör odasına götürüyor. İçeride genç bir adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasına koymuş, bir dizi ekrana bakıyor. En az otuz tane olmalı.

"Marcus," diyor Jim. "Bu Eli. Ona mutfaktaki kameraları gösterebilir misin? Baharat sorunu yaşıyorlar."

"Elbette," diyor ve ben odaya girip boş bir sandalyeye oturuyorum. Jim gidiyor.

"Ne tür bir baharat sorunu?" diye soruyor.

"Sanırım biri pahalı olanları alıyor," diyorum ve icat ettiğim sorunu açıklıyorum.

Belli ki gerçek değil. Kimsenin safranı, vanilya çekirdeklerini ya da başka bir şeyi çaldığını bulamayacağım.

Martin'i iş üstünde yakalayacağım.

Sonra da bu görüntüleri Montgomery'ye götürüp onu kovduracağım.

Bu yeterli gelmiyor. Onu kovdurmak ve arkasından dünyayı yakmak istiyorum. Onu kovdurmak ve çalışamaz hale getirmek istiyorum. Onu kovdurmak, evinden attırmak, ehliyetini iptal ettirmek istiyorum. Adını değiştirmek zorunda kalmasını ve yeni bir eyalete taşınmasını istiyorum ve oraya gittiğinde, birinin sarkık aletinin fotoğrafını çekmesini ve her sokak köşesine ve tabelaya asmasını istiyorum.

Martin'in acı çekmesini istiyorum. Ben de bunu istiyorum.

Şimdilik onu kovdurmakla yetinmek zorundayım.

Violet benimle bir daha konuşmayabilir ama bu bok çuvalı hakkında bir şeyler yapacağım.

"Pekâlâ," diyor Marcus ve bir dizüstü bilgisayarı bana doğru itiyor. "Geçen haftanın görüntülerini bunda saklıyoruz, ancak iki hafta sonra buradan siliniyor ve bulutta saklanıyor. 'Mutfak 1' ve 'Mutfak 2' yazan şu klasörleri görüyor musun?"

"Burası mutfak mı?" diye sordum. "Tamamdır."

Oldukça açıklayıcı ve video dosyalarını incelemeye başlıyorum. Her biri kamera ve tarih ile etiketlenmiş, böylece ihtiyacım olanı anında buluyorum.

Sonra bir çıkmaza girdim. Mutfakta sadece iki kamera var ve ikisi de dolaplarımızın olduğu odada değil. İkisi de odanın girişine doğrultulmamış bile.

Kanca daha derine iniyor. Karnıma gömölüyor ve yemin ederim soğuk çelik ucun omurgama saplandığını hissedebiliyorum.

. Vazgeçmek için güvenlik ofisine yalan söyleyerek girmedim, bu yüzden bir haftalık mutfak görüntülerini özenle inceledim ve olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdim.

Martin üç kez gelip gidiyor: Salı, Çarşamba, Cuma. Her seferinde dolaplara gidecek, telefonumu bulacak ve fotoğraflarıma bakacak kadar uzun süre mutfakta kalıyor.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kaç tanesini inceledi? Hepsine baktı mı? Montgomery'ye hangi resmi göndereceğini düşündü mü? Violet'in bir üstsüz resminden diğerine gidip karar verdi mi?

Derin bir nefes alıyorum. Çenemi açıyorum. Yumruklarımı açıyorum.

Ekranda Martin mutfaktan çıkıyor ve benim hala hiçbir şeyim yok ve sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi ovuşturuyorum. monitör yığınının bakıyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

Bir şeyler olmalı, diyorum kendime. Bütün yaz boyunca herkes için işleri berbat etti.

Bir yerlerde kanıt var.

Bir şey gözüme çarpıyor: parlak bir flaş, su üzerinde hızlı bir güneş ışığı parıltısı. Havuz kameralarından birinde, kollu şamandıra giyen bir çocuk suya gülle atıyor.

Daha dik oturuyorum. Safran hırsızımı yakalamaya yeniden ilgi duyuyormuşum gibi yeniden öne doğru eğiliyorum.

Marcus bana pek dikkat etmiyor. HAVUZ etiketli klasörü açıyorum.

Mutfak kameralarıyla aynı: tarihe göre sıralanmış. 25'ine kadar tarıyorum, iki cumartesi önce.

Dosyalar 8-24'ten 8-26'ya atlıyor.

Göz kırpıyorum. Tekrar kontrol ediyorum.

Yanılmıyorum.

Bir diyalog kutusu açıyorum ve bilgisayarda 8-25'i arıyorum. Marcus hâlâ dikkatini vermiyor ama hiçbir şey bulamadım. O güne ait havuz görüntüleri yok. Çöpte bile yok.

Midem bulanırken bile damarlarımda gerginlik dolaşıyor. Birden Jim kapıda belirdi. Marcus da ben de başımızı kaldırıp bakıyoruz.

"İhtiyacın olanı buldun mu?" diye soruyor.

Sanırım *tam tersini buldum*.

"Kamera yanlış yere doğrultulmuş," diyorum üzülerek. "Yine de yardımın için teşekkürler."

"Sorun değil," diyor ve iri elini sıkıyorum.

Bileme taşına birkaç damla daha sıkıyorum, bıçağı içinden geçiriyorum ve sonra tezgâhın önüne çömeliyorum.

Shiiick.

Açıyı ayarlıyorum ve tekrar yapıyorum. Çıkan ses ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ama ellerimin altındaki çeliğin taşa verdiği sağlam hissi, bunu serbest elle yapmanın gerektirdiği konsantrasyonu görmezden geliyorum.

Shiiick. Shiiick.

Bir şeyler yapmalıyım yoksa aklımı kaybedeceğim.

"Viski içerken bunu yapman doğru mu?" diye soruyor annem arkamdan.

Bıçağı bir kez daha bileme taşının üzerinden geçiriyorum, bıçağı kontrol ediyorum, sonra omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bunu uykumda bile yapabilirim," diyorum ona.

Tezgaha doğru yürür, bir kalçasını tezgaha yaslar, yanında durur.

Ben.

"Evet, ama bunu içerken mi yapmalısınız?"

Annem tezgahın üzerinde, bıçakların yanında duran çoğu boş viski bardağına bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Tüm bu bıçaklar gerçekten bizim mi?" diye soruyor.

"Senin mutfağındaydılar," diyorum, üzerinde çalıştığım bıçağı tekrar taşa dayayarak. "Belki de onları bir kilise yemeğinden çalmışsındır, bilemiyorum."

"Hepsini keskinleştirmeyi mi planlıyorsun?"

Tezgâha bir göz attım. Çoğunlukla bıçaklarla kaplı: biftek bıçakları, oyma bıçakları, kasap bıçakları, hatta bir ya da iki fileto bıçağı.

"Eğer sıkıcıysa."

"Neden bir balta var?"

"Çünkü bilenmeye ihtiyacı var," diyorum bıçağı tekrar taşın üzerinden geçirerek. "Ya da öyle olduğunu varsayıyorum. O şeyi hiç biledin mi?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, hâlâ tezgâha yaslanmış bir halde.

"Baltayı bilemek hakkında mı?"

"ne olursa olsun," diyor.

Shiick. Shiick. Shiiick.

"Her şey yolunda," diyorum ona bakmadan.

Yalan söylüyorum. O yalan söylediğimi biliyor, ben de onun yalan söylediğimi bildiğini biliyorum. Clara Loveless çok zeki bir kadın - beş erkek çocuk yetiştirdikten sonra elli üç yaşında astronomi doktorası yaptı - ve onu kandırmak pek mümkün değil.

"Saçmalık," dedi annem. "Viski içerken on mil yarıçapındaki her bıçağı keskinleştiriyorsun ve dahası, hafta içi bir gecede saat altıda evdesin. Tanrı aşkına, güneş hâlâ parlıyor Elijah."

Bıçağı bırakıyorum, iç çekiyorum, viskiyi elime alıyorum ve kalanını içiyorum. Seviştiğim kızla yaşadığım sorunları anneme anlatmak istemiyorum ama alkol konuşmak istememe neden oluyor.

"Violet ile kavga ettim," diyorum.

"Kavga mı? Violet'la mı? Kesinlikle hayır," diye annem.

"Eğer böyle olacaksan o zaman-"

"Özür dilerim tatlım, haklısın," diyor annem, elini koluma koyarak. "Bu benim kabalığımdı."

"Yirmi bin doları kazanmak için patronumuza onun bir fotoğrafını düşünüyor," diyorum ve viskinin olduğu bara geri dönüyorum. Kendime bir bardak daha dolduruyorum.

Annem bir bardak alıp yanıma geldi ve uzattı. Ona da biraz viski koydum.

"Ne tür bir resim?" diye soruyor.

İçiyorum ve cevap vermiyorum.

"Anlıyorum," diyor ve yüzüm için başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Anladın mı?"

"Hayır!"

Dirseğimi tutuyor ve beni arka verandaya götürüp ikimizi de oturtuyor. Kendimi biraz çocuk gibi hissetsem de ona izin verdim. Viski içen bir çocuk.

"O zaman bu sadece bir yanlış anlaşılma," diyor.

"Benim bir sosyopat olduğumu düşünüyor."

"Böyle düşünmek için bir nedeni var mı?" diye soruyor annem.

İçiyorum. *Hayır* demek istiyorum. Hayatımda sadece Violet'e iyi davranmış olmak istiyorum. Benim hakkımda kötü düşünmesi için hiçbir neden olmamasını istiyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

"İyi bir tane değil," diyorum sonunda.

Annem bana bakıyor. Tekrar içiyorum. Alkol iyi hissettiriyor, sanki beynimi köreltiyor.

Annem, "Violet hayatında çok fazla iyilik görmedi," diyor. Söylemesini beklediğim bu değildi.

"Pek nazık biri değil," diye mırıldandım viskinin içine.

"Siz ikiniz birinci sınıftayken bir keresinde annesinin evine gitmiştim," diyor annem, benim sözümü duymazdan gelerek. "Neden gittiğimi unuttum. Ev baca gibi kokuyordu ama her neyse, bir şey fark ettim. Buzdolabının üzerinde hiçbir şey yoktu. Tek bir sanat eseri bile yoktu."

Kaşlarımı çattım. Bir içki daha alıyorum. Annem beklentiyle bana bakıyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Ayağa kalkıp arka kapıya doğru yürüyorum ve buzdolabına bakıyorum.

Rusty'nin çizimleriyle kaplı. Pastel boya ile süslenmiş inşaat kağıdı parçaları arasında buzdolabını zar zor görebiliyorsunuz.

Tekrar oturdum.

"Yani Daniel daha iyi bir ebeveyn," diyorum.

"Ölüler hakkında kötü konuşmak istemem ama evet," diye itiraf ediyor annem. "Ama bunun yanı sıra, insanların oldukları gibi olmalarının bir nedeni var."

"O zaman neden böyleyim?"

"Bu babanın genetiği," diyor sinsice gülümseyerek. "Ölüler hakkında kötü konuşmamak."

Gözlerimi deviriyorum.

"Demek istediğim, Violet'ten hoşlanıyorum ve bazen senin için neyin iyi bilemeyecek kadar inatçı olduğun için, onu kaybedersen kendine kötülük edeceğini söylemekten çekinmiyorum."

"Beni kaybeden o."

"Benim önerim," diyor annem, beni yine görmezden gelerek, "belki de onun neyi hak ettiğini ya da neyi kazandığını düşündüğün konusunda endişelenmemen. Sadece nazik ol çünkü onu seviyorsun ve herkes bazen nezaketi hak eder."

Bir elimi saçlarımda gezdirip arka bahçemize bakıyorum: orman başlamadan önce çeyrek dönümlük bir çim alan.

"Ya pisliğin tekiyse ve ondan kurtulduğum için mutluyсам?"

"Bu yüzden mi viski içip bıçak bileyliyorsun?" Güzel.

"İyi tavsiyen sadece *nazik olman* mı?" Ben de diyorum ki. "Bana söyleyemez misin, mesela... ona ne tür bir çiçek alacağımı?"

"Hayır, çünkü çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor annem gülerek. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, tavsiyem *çok nazik olman*."

Çok nazik ol. Evet.

Tabii. Harika.

"Teşekkürler," diyorum ve o bardağı da bitiriyorum. Annem ayağa kalktı.

"Ben bıçakları kaldırmaya gidiyorum," diyor hafifçe. "İstersen burada somurtmaya devam edebilirsin."

"Somurtmuyorum."

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim," diyor bana, ayağa kalkarak. "Hepimizin ara sıra buna ihtiyacı olur. İyi somurtmalar, Eli."

Benim var.

Bir geceyi daha uyuyamadan geçirdim.

Kendi yatağım garip geliyor. Yastığım yanlışı geliyor. Battaniyem çok sıcak, sonra çok soğuk, sonra çok sıcak ve en kötüsü Violet burada değil.

Onu özlüyorum. Bundan nefret ediyorum.

Hâlâ kızgıyım. Kanca hala göğsümün derinliklerinde, hala onun yüzünü her düşündüğümde sarsılıyor. Bana güvenmediğini kendime her hatırlattığımda bunu hissediyorum. Bana hiç güvenmediğini. Beni bir kol boyu uzakta tuttuğunu, her an hakkımda en kötüsünü düşünmeye hazır olduğunu.

Ve onu özlüyorum. Hepsi bu kadar. Aramızdaki şeyler bazen ne kadar karmaşık olsa da, bu çok basit. Yemek yaparken onunla konuşmayı özlüyorum, sabahları ona kahve getirmeyi özlüyorum ve onun yatağında uyanmayı özlüyorum.

Ona kızgıyım, onu özlüyorum, keşke burada olsaydı diyorum ve bana neden güvenmediği ve nasıl güvenebileceği konusunda onunla kavga etmek istiyorum.

Muhtemelen bu fotoğrafı Montgomery'ye göndereceğimi düşünüyorum ve yüzümü saçlarına gömüp ona sımsıkı sarılmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyorum.

Martin'in kafasını bir tepside ona sunmak istiyorum ama bunu bile yapamıyorum. Mecazi olarak bile yapamıyorum.

Annemin tavsiyesi kafamın içinde dönüp duruyor. *Çok nazik ol.* Muhtemelen genel olarak iyi bir hayat tavsiyesi, ama Violet ile işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona karşı nazik olmayı denediğimden emin değilim. Birbirimize pek çok şey yaptık ama kibar olmak? Pek sayılmaz.

Uyumaktan ve her zaman yanlış sıcaklıkta olan çarşaflarımdan vazgeçiyorum ve volta atmaya, aynı şeyleri tekrar tekrar yapmaya başlıyorum. Tekerleklerimi çamurda döndürüyormuşum gibi hissediyorum ama motoru döndürmeyi bırakamıyorum.

Kanca. Yastığındaki saçları. Tartıştığımızda gözlerindeki bakış.

Çok nazik ol.

Adımlarımın ortasında kapım gıcırdayarak açıldı. Daniel kafasını içeri soktu.

"Eğer uyumayacaksan, en azından otur yerine," diye tıslıyor. "Dil,

Daniel," diye tıslayarak karşılık veriyorum.

Kaşlarını çatıyor, eğiliyor ve bana daha

yakından bakıyor. "Tanrım," dedi.

Sadece bakıyorum.

"O kadar kötü, ha?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum kollarımı kavuşturarak. O

sadece iç geçiriyor.

"Aşağıya gel," diyor, dönüyor ve uzaklaşıyor.

"-ŞİMDİ DE BENDEN NEFRET " diyorum, yarısı boş çay bardağımı avuçlarımla arasına alarak. "Benden nefret ediyor. Benden başından beri nefret ediyor olmalı, çünkü görünüşe göre hiçbirinin önemi yoktu."

Daniel'ın bana yaptığı nane çayından bir yudum daha alıyorum. Keşke burbon olsaydı.

"Benimle çıkmak bile istemedi," diyorum, çoğunlukla kendime. "Bilmem gerekirdi. Benim neyim var Daniel?"

Daniel sadece beni izliyor. Bütün bu süreyi dinleyerek, pek bir şey söylemeden başını sallayarak geçirdi, ama sorun değil.

"Özür dilerim," diyor.

"Son olarak, hoşlandığım bir kız var - gerçekten *hoşlanıyorum*, Tanrı aşkına - ve o bir pislik," diye devam ediyorum. "O fotoğrafı patronuna gönderdiğimi sanıyor. O fotoğrafı başkasına göstereceğimi sanıyor. Bu delilik. Ne zaman onun o e-postayı açtığını hayal etsem - ugh."

"Bu çok zor," diye katılıyor Daniel.

Her zamanki gibi sakın. Daniel yirmi üç yaşındayken bir yaşında bir kızı olduğunu öğrenmiş ve iki ay sonra da hiç tanımadığı bir çocuğun tam velayetini almıştı, bu yüzden korkması neredeyse imkânsızdı.

"Yapmadığını kanıtlayabilir misin, yoksa mesele bu değil mi?" diye soruyor kendi çayını içerken.

" bu değil," diyorum. "Mesele şu ki-"

Duruyorum. Artık amacımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Mesele şu ki, bunu düşünebildiği için incindim ve beni bir saniye bile dinlemediği incindim ve mesele şu ki, şu anda buraya gelse muhtemelen onu bir saniyede geri alırdım.

"-İyi ama ben de bunu kanıtlayamam," diyorum.

Ona mutfak kameralarının yanlış yere tutulduğunu anlattım. Ona Martin'den ve ne kadar boktan biri olduğundan bahsettim. Ona turnaları, istiridyeleri, bu yazı mahvetmeye çalıştığı her şeyi anlatıyorum. Ona mekanik boğadan ve silinen dosyalardan bahsederim.

"Tamam," diyor Daniel, beni göstererek. "Şurası. Tam şuradaki. İlişkiler hakkında bir bok bilmem ama bu bende var."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Silinen dosyalar. Onları geri alabilirsiniz."

Bir umut ışığı var. Küçük. Kırılgan. Ama Martin'in kafası bir tepside gibi görünüyor ve Violet benimle bir daha konuşmasa bile bunu istiyorum.

"Rusty bir keresinde bira fabrikasındaki bilgisayardan her şeyi silmeyi başarmıştı," diyor. "Bu uzun bir hikaye ve kıssadan hisse, düzenli olarak yedekleme yapmamız gerektiği, ancak tüm dosyalarımızı kurtarmayı başardık."

Çayımı yudumluyorum, zihnim zaten yarışıyor.

"Muhtemelen kendiniz de yapabilirsiniz, ama Silas'ın asker arkadaşlarından birini aradık, şu anda IT işleriyle uğraşıyor-"

"Numarası hâlâ sende var mı?"

"Muhtemelen."

Pijamamın ceplerini yoklayıp telefonumu arıyorum. "Eli, saat sabahın üçü."

"O numaraya ihtiyacım var," diyorum.

"Eğer şimdi arayacaksan sana vermiyorum," diyor sinirli bir sesle.

"Sabaha kadar bekle."

"Bana verirsen yaparım," diyorum.

"Ben vermezsem sen de vereceksin," diyerek ayağa kalktı ve kupalarımızı aldı. "Telefonum odamda, o kadar uzun süre dayanabilir misin?"

"Sanırım sabaha kadar bekleyeceğim," diyorum.

Daniel fincanları lavaboya koyuyor, sonra iç çekerek bana dönüyor. "Gel buraya," diyor ve sarılmak için kollarını uzatıyor.

Araya giriyorum. Kardeşlerime pek sık sarılmam ama o sert ve sağlam. Sırtımı sıvazlıyor, kısa sakalı kulağımı hafifçe gıdıklıyor.

"Bu berbat bir şey ama her şey girecek," diyor. "Biraz uyumaya çalış, bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum ve ilk kez alaycı bile davranmıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor.

"İstiyorum."

Bir saniye daha birbirimize sarılıyoruz ve ayrılırken saçlarını okşuyorum.
Yüzünü bana çevirdi.

"Siktir git yat, Eli," diyor ama gülümsüyor.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELI

Silas'ın kafasında bir mekanizma var. Bronco'mun yanında durup kollarımı kavuşturarak Grady'yle birlikte araçlarından inmelerini ve Silas'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmalarını izliyorum.

İkisi de tamamen siyah giyiyor. Grady'nin üzerinde kargo pantolonu var ve Silas'ın üzerinde de kafa mekanizmasına ek olarak bel çantalarının kargo pantolonuna benzeyen bir şey var.

Sonunda onlara doğru yürüdüm.

"Merhaba," diyorum Grady'ye, elimi uzatarak. "Ben Eli. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorunuza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diyerek elimi sıktı. "Umarım Silas'ı yanımda getirmiş olmamın bir sakıncası yoktur, zor bir durumda çok faydalı olabilir."

Bramblebush çalışanlarının park yerine bakıyorum, tam olarak hangi dar noktalara gireceğimizi düşündüklerini merak ediyorum. Bir tane gece güvenlik görevlisi var ve bu gece şu ana kadar zamanının çoğunu telefonundan *The Office*'i izleyerek ve ara sıra arazide dolaşarak geçirdi.

Burası ıssız bir yerde eski bir çiftlik ve burada külçe altın depolamıyoruz. Kameralar çoğunlukla çalışanları ve misafirleri izlemek için, etrafta kimse yokken binayı değil.

Bu, denediğim şeyi daha az aptalca yapmıyor. Eğer yakalanırsam -ki ben bir kedi hırsızı değil de bir şef olduğum için yakalanma ihtimalim oldukça yüksek

- Kesinlikle kovulacağım.

Benim için sorun değil. Montgomery beni istediği kadar kovabilir. Çeki çoktan bozdurdum.

"Sorun değil," diyorum, şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi görünen Silas'a bakarak. "Kafadaki ne?"

Silas sırtıyor ve kafasına takılı büyük siyah hantal şeyi işaret ediyor.

"Gece görüş gözlükleri," diyor. "Bu şeyleri daha önce hiç kullanmamıştım. yıl."

"Hayır," dedim.

Silas kollarını önünde kavuşturur. Grady ona bir bakış atar.

Yüzünde *sana söylemiştim* bakışı.

"Bunlar bize ciddi bir taktik avantaj sağlayabilir-"

"Seni gören herkes neden uzaylıların inmesini bekliyormuş gibi görüldüğünü merak edecek," diyorum.

"Mesele de bu zaten," diyor tek kaşını kaldırarak. "Kimse beni görmeyecek."

Belki de bu geceki planımız hakkında net olmadığımı fark ediyorum. Ellerimi birbirine sürterek Grady'den Silas'a ve geriye bakıyorum ve biraz suçlu hissediyorum çünkü gizli bir operasyon için çok ama çok heyecanlılar.

"Burası çalıştığım yer," diye açıklıyorum. "Bazen garip saatlerde burada oluyorum, birkaç hafta önce domuz omzunu tam olarak marine etmem gerektiğinde olduğu gibi-" İkisi de mükemmel bir çizgide duruyorlar, ayakları omuz genişliğinde açık, kolları göğüslerinin önünde çapraz. Sanki selam vereceklermiş gibi hissediyorum.

beni ya da başka bir şeyi.

"-Neden çok önemli değil, ama önemli olan ki, burada olmam hiç şüpheli değil ve yanımda birkaç kişi olması bile şüpheli değil. Sanki benim dostlarıymışsınız gibi davranın.

Bir şeyi kontrol etmek için burada kısa bir vermemiz gerekti. Anladın mı?"

"Anladım," diyor Grady.

Silas sessiz. Gözlükler hâlâ kafasında. "Silas?"

"Sana söylüyorum-"

Bir elimi saçlarımin arasına sokuyorum. İşleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm, zorlaştıracağını değil, çünkü sadece içeri girmek, silinmiş dosyaları bulmak, Martin'in hayatını mahvetmek ve geri çıkmak istiyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu. İntikama ihtiyacım var. Violet için adalet istiyorum. Kavgamızdan bu yana onu iki kez gördüm, her seferinde bir saniye kadar ve bana bakışı kalbimi parçalıyor gibiydi.

Bana sonsuza kadar kızsâ bile, bunu yapmalıyım. Annemin istediği gibi güzel bir şey olduğundan emin değilim ama bu da bir şeydir.

"Onları bir çantaya falan koyabilir misin?" Sonunda sordum.

"Anlaşıldı," diyor ve arabanın kapısını tekrar açıyor.

Beş dakika sonra, Bramblebush ofis ahırının yan kapısından içeri giriyoruz. Bugün pek de iyi olmayan yeteneğimin elverdiği ölçüde biraz keşif yaptım ama sanırım en azından kameraların nerede olduğunu biliyorum.

"Tamam," diyorum yürürken, planın üzerinden bir kez daha geçerken. "Kamera kayıtlarının olduğu güvenlik ofisine girmemiz gerekiyor. Genellikle kilitli olmayan kapıcı dolabında anahtarlar var."

Grady sadece iç çeker. Silas başını sallâr.

"Buradaki insanlar kapı kitlemeyi bilmiyor mu?" diye soruyor retorik bir şekilde. "Güvenli olduğunu düşündüğümüzü biliyorum ama..."

"Bütün bu karmaşanın içindeyiz çünkü telefonumu şifreyle korumadım," diyorum.

Silas dehşet içinde, "Eli,"
der. Grady sadece başını
sallâr.

"*Artık* bir şifresi var," diye homurdandım. "Her neyse, güvenlik ofisine giriyoruz, sen dosyaları geri alıyorsun, onları bu flash belleğe yerleştiriyoruz ve gidiyoruz."

"Güvenlik ofisine girdiğimiz görüntüleri silecek miyiz?" Grady soruyor.

"...evet," diyorum, bunu düşünmüşüm gibi davranmaya çalışarak.

"Güvenlik görevlisi şüpheli bir şey duyar ve kontrol etmeye karar verirse ne yapacağız?" diye soruyor.

"Sen silinen dosyaları al, ben de Pam ve Jim'in birlikte ne kadar mükemmel olduklarından bahsederek onun dikkatini dağıtıyorum," diyorum. "Sadece dosyalara ihtiyacımız var. Tek umursadığım bu."

Grady, "Tutuklanmamayı önemsiyorum," diyor.

"Tutuklanmayacaksın," diyorum ve haklı olduğumdan en az yüzde seksen eminim.

Şu anda etrafta başka kimse yok. Sezon dışı bir Perşembe akşamı ve yarın küçük bir etkinlik olsa da, kimsenin geç saatlere kadar kalacağı türden bir şey değil. Koridorlarda kimseyle karşılaşmadan yürüyoruz ve fark edilmeden kapıcı dairesine ulaşıyoruz.

Kilitli değil. Açtım, içeri eğildim, Hank'in bugün onları bıraktığını gördüğüm kancadaki anahtarlığa uzandım.

Anahtarlık yok. Kaşlarımı çatıyorum. Daha da eğildim, elim duvarı tırmalıyordu ama hiçbir şey yoktu.

Işıkları açıyorum. İçeri girdim. Dolap en fazla üç metre kare, bu yüzden kalbim küt küt atarken etrafa bakmam uzun sürmüyor.

Anahtar yok. Kalbim göğsümde yükseliyor, göğüs kafesimdeki kanca bükülüyor.

"Anahtar yok mu?" Grady soruyor. Silas onun arkasında, sırtı bize dönük, gözcülük yapıyor.

"Burada degiller," diyorum.

"değil," diyor Grady. "Gel ."

Şimdi gülümsüyor. Silas ve asker arkadaşından yardım istemenin şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ama ışığı söndürüp kapıyı kapatıyorum ve onları güvenlik ofisine götürüyorum.

Koridorda sadece bir kamera var ve yanından geçmeden önce onu işaret ediyorum. Bir an için içlerinden birinin bir kutu spreyci boyayı çıkarıp objektifi karartacağından korkuyorum ama neyse ki ikisi de sadece başlarını sallayıp kameraya sırtlarını dönüyorlar.

Güvenlik odasının kapısına geldiğimizde Grady durdu. Elini kaldırdı. Silas da ben de kısa duruyoruz. Avuçlarım terliyor ve ensemden aşağıya doğru inen tek bir ter damlası var.

Bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Sinsi bir tip değilim. Fark edilmeden ve görünmeden bir şeyler yapmakta iyi değilim ve buradaki tüm bu sessizlik ve yıkıcılık beni on kat daha fazla geriyor.

Grady hiçbir uyarıda bulunmadan tek dizinin üzerine çöktü. Çok sayıdaki kargo ceplerinden birinden bir şey çıkarır, yaklaşık bir ayak uzunluğunda bir tüp, kapının altına sokar ve kulağına bir kulaklık takar.

Silas'a bakıyorum. Silas neredeyse hazır ol vaziyetinde, iki eli de kemerinde, tetikte duruyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp silah getirmemiş olması için dua ediyorum. Bu ateşli silahla ilgili bir durum *değil*.

"Temiz," diye mırıldanıyor Grady, tüpü ve kulaklığı cebine geri koyuyor ve bir diğerinden küçük siyah bir poşet çıkarıyor.

Açıyor. İçi küçük gümüş aletlerle dolu. Birkaçını seçer ve çalışmaya başlar.

Kapı yirmi saniye içinde açılacak. Silas'a başıyla selam veriyor ve Silas içeri, karanlığa doğru süzülüyor. Ben de onu takip ediyorum ve içeri girer girmez Silas'a takılıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kapı kapanıyor. Yerde kırmızı bir ışık parlıyor ve ben sığıyorum.

Sanırım *bir şeyi tetikledik. Şimdi olmaz, çok yaklaştık.*

"Kırmızı bir el feneriyle gece görüşünü kaybetmezsin," diye açıklıyor Silas ve ben kalbimi sakinleştirmeye çalışırken ışığı odanın içinde dalgalandırıyor. "Şimdi nereye?"

Monitörlerin parladığı arka odayı gösteriyorum. İçeri giriyoruz. Oturuyoruz. Monitörlerin hepsi sessiz ve hareketsiz, Lodge'dakiler hariç ve onlar bile sıkıcı: resepsiyonist bilgisayarında yazıyor, salonda biri ciltsiz bir kitap okuyor.

Grady dizüstü bilgisayarı açar ve masaüstü gelir.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye mırıldandı. "Siz parolanın ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Alabilirsin, değil mi?" Ben soruyorum.

"Bana bir saniye verirsiniz," diyor.

Silas küçük monitör odasının kapısının dışında, yine hazır olda bekliyor. Bir omzunda dizüstü bilgisayar çantası var ve bir eli fermuarda, sanki gece görüş gözlüklerini çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi.

"Özür dilerim," diye özür dilerim.

Grady hiçbir şey söylemiyor. Silas hiçbir şey söylemiyor. Havuzun güvenlik görüntülerinin olduğu dosyayı gösteriyorum. Kayıp tarihi gösteriyorum. Grady sadece başını sallıyor, sonra başka bir cebinden bir USB bellek çıkarıyor.

"İki dakika," diyor ve işe koyuluyor.

Ayağa kalkıyorum. Oturmaya devam edemem. Burada adım atacak kadar yer yok, bu yüzden orada öylece duruyorum, kollarımı kavuşturmuş monitörleri izliyorum, midem düğüm düğüm.

İşe yarayacak, kendime söyleyip duruyorum. Bu

işe yarayacak. Ya kamera hiçbir şey göstermezse?

Ya Martin bir şeyi gerçekten nasıl sileceğini biliyorsa?

Ya işe yararsa? O zaman ne olacak?

Sonra ne olacağını bilmiyorum. Montgomery'ye güvenlik görüntülerini anonim olarak gönderdiğimi biliyorum - Grady telefonda konuştuğumuzda bana bu konuda ayrıntılı talimatlar verdi.

Kovulacak. Neredeyse eminim. Kevin'in kişisel yaralanma avukatı olan annesinin Bramblebush'a ihmalkarlık nedeniyle dava açacağına dair söylentiler dolaşıyor. Görüntüler Martin'in havuzun kilidini açtığını ve boğayı getirdiğini gösteriyorsa, bu Bramblebush'a kötü bir dava açtığı anlamına gelir.

Bir dava.

Bu bana başka bir fikir verdi. Daha sinsi. Daha sinsi. Kötü bile olabilir.

Şimdilik bir kenara

itiyorum. "İşe yarıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Grady, sertçe.

Sertçe yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Tek ihtiyacım olan cebimdeki o dosya, sonra işim bitecek. Bundan sonra ne olacağı umurumda değil ama Grady ve Silas gibi ben de tutuklanmamayı tercih ederim.

Sonra Grady eğiliyor, kaşlarını çatıyor, yüzü dizüstü bilgisayar ekranıyla aydınlanıyor. "Huh," diyor ve midem bulanıyor.

"Çocuklar," diyor Silas, ben Grady'ye ne olduğunu soramadan.

"Misafirimiz var."

Monitör bankasını işaret ediyor. Yukarı bakıyorum. Grady bakmıyor.

Yalnız güvenlik görevlisi koridorlarda yürüyor. Onu bir aşağı inerken izliyorum, sonra bir başkası.

Sanırım buraya geliyor. Monitörlerin anlamak biraz zor ama eminim-
Tuvaletleri geçiyor, sonra da dinlenme odasını.

Buraya geliyor.

"Kahretsin," diyorum ve Silas'a dönüyorum. "Tamam, eğer ben-"

Gözlükleri çoktan kafasına geçirmiş, yüzünde kocaman bir sırıtış var.

"Ben hallederim evlat," diyor.

Sonra da gitti.

"Siktir," diyorum ellerimi yüzümde gezdirerek. "Siktir."

"O iyi," diyor Grady, hâlâ eğilmiş, tamamen ilgisiz. "Şu anda bok içindeki bir domuzdan daha mutlu."

Silas ekranda. Sessizce koridorda ilerleyişini, sonra bir köşeye kıvrılışını izliyorum.

Bir saniye sonra gardiyan koridorun karşı ucundaki köşeyi döner. Bir saniyeliğine donuyor. Bir şey bağılıyor gibi görünüyor.

Sonra Silas koşuyor ve koruma da peşinden koşuyor. Dikkatimi Grady'ye veriyorum, o hâlâ dizüstü bilgisayara bakıyor. Ekranda ilerleme çubuğu olan bir açılır pencere var ama çubuk yarı yolda donmuş gibi görünüyor.

Sadece oturuyorum. Grady'ye işe yarayıp yaramadığını sorma zahmetine bile girmiyorum çünkü şu anda benim aptalca sorularımı duymak istediğini sanmıyorum. Monitörlerden Silas'ı ve koridorlarda koşuşturan güvenlik görevlisini izliyorum.

"Ben böyle yapmazdım," diye mırıldanıyor Grady, çoğunlukla kendi kendine. Sonra da bana: "Bunun silindiğinden emin misin?"

Midemdeki tuğlaya karşı yutkunmaya çalışıyorum.

"Hayır," diyorum, dürüstçe.

"Huh," diyor ve tekrar sessizliğe gömülüyor.

Silas'ı ve güvenlik görevlisini monitörlerden izliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Terliyorum, midem düğümleniyor.

Bu işe yaramazsa ne yapacağım? Sanırım.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Sorun bu değil. Martin'in ağzını burnunu kırma seçeneği her zaman var ama morluklar iyileşiyor ve saldırı suçlamasıyla karşılaşmamayı tercih ederim.

Montgomery'ye gönderdiği e-postanın izini sürmenin bir yolu olmalı diye düşünüyorum. Belki hackleyecek birini bulabilirsem-

"Bu kadar mı?" Grady aniden sorar ve dizüstü bilgisayar ekranını Ben.

Havuzun bir videosu. Gündüz vakti. Su sıçratan birkaç çocuk var.

sarı bir şamandıra suda sallanıyor.

"Ayın 25'i olarak etiketlenmiş," diye açıklıyor ve ben de bilgisayara uzanıyorum.

Videoyu tarıyorum. Hava kararıyor. Şamandıra kayboluyor. Herkes ayrılıyor.

Daha uzağı tarıyorum ve birden Kevin sedyede, iki sağlık görevlisi ona bakıyor. Dimdik oturdum.

"Evet, burası" diyorum ve geri dönüyorum.

Monitörlerde bir şey gözüme çarpıyor ve yukarı bakıyorum. Binanın yanından geçen bir golf arabası. Bir dakika sonra, başka bir golf arabası.

"Ne oluyor lan?" Dedim.

Grady olabildiğince sakın bir şekilde, "etsek iyi ," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Dizüstü bilgisayara odaklanıyorum, geriye doğru tarıyorum, . Havuz kapalı. Gece vakti. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok.

Kilitli kapıda elinde bir kutu taşıyan biri vardı. Çalmasına izin verdik.

Kapının kilidini açıyor. İçeri girdi. Yüzünü göremiyorum ama bu o.

Bu o olmalı. Havuzun kenarından geliyor.

Yüzünü göster, sanırım. Lanet yüzünü göster.

Bir şezlonga oturur, mekanik boğayı çıkarır ve havaya uçurmaya başlar. İleri sarıyoruz. Bu şeyi havaya uçurması sonsuza kadar sürüyor ve tüm bu süre boyunca sırtı kameraya dönük.

Sanırım *orada olduğunu biliyordu.*

Bütün bunları yaşadım ve hala elimde bir şey yok. Silas şu anda bir golf arabasını kovalıyor ve benim elimde hiçbir şey yok.

Sonunda, ekranda, boğayı havuza atıyor. Ve sonra, bir saniyeliğine kameraya bakıyor. Bu kesinlikle, hiç şüphesiz Martin.

Grady, "İşte burada," diyor ve dizüstü bilgisayara bir USB bellek daha takıyor.

Tekrar monitörlere bakıyorum. Golf arabaları hâlâ hareket halinde ve göğsüm sıkışıyor. Güvenlik görevlisi şimdiye kadar polisi aramış *olmalı.*

"Ne kadar sürer - oh," diyorum, onu çıkarıp bir tane daha sokarken.

"Birkaç yedekleme yapacağım," diyor birkaç tuşa basarak. "Sen birazını al, ben birazını alacağım. En az bir tanesini güvenli bir yerde bırakın."

Bana dört tane flash disk verdi. Monitörlerde golf arabaları durduruldu. Güvenlik görevlisi birinden iniyor ama Silas ortalıkta görünmüyor. Başka bir monitörde mavi ışıklar yanıp sönüyor. Grady yukarı bakıyor. Dizüstü bilgisayarda başka bir şey yapıyor. Bir kod kutusu . Bir şeyler yazıyor, ve sonra ekran kararıyor.

Ekranda, polisler Bramblebush'ın uzun araba yoluna giriyor.

"Arka çıkış var mı?" Grady soruyor. "Görünmeden çıkabileceğimiz bir yol var mı?"

"," diyorum ve güvenlik ofislerinden çıkıyoruz.

Soyunma odasından çıktım ve Grady'ye bir önlük fırlattım. Hiç sormadan önlüğü giydi ve paslanmaz çelik tezgâhın önünde durdu.

Önüne bir soğan ve kesme tahtası koydum, eline bir bıçak tutuşturdum.

"Bunu keseyim mi?" diye soruyor, bir elinde bıçak, diğerinde soğan.

Buzdolabını açıp bir tencere çıkarıyorum, ocağın üzerine koyup çalıştırıyorum.

"Sadece yapabiliyormuş gibi görün," diyorum ona.

Mutfak kapıları açılır ve güvenlik görevlisi içeri girer, onu iki polis takip eder.

"Burada olduğunu fark etmemiştim," diyor. "Gece geç saatte yemek mi pişiriyorsun?"

Grady bıçağı kavırıyor ve kaşlarını çatarak soğana bakıyor, bilgisayar başında olduğundan on kat daha fazla konsantre oluyor. Silas'ın şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Golf arabasını ormanın kenarında terk ettiğinden beri onu görmedim, umarım hayattadır ve bir dağ aslanı ya da başka bir şey tarafından yenilmiyordur.

"Yarınki etkinlik için konserveye bir şey koymayı unuttum," diyorum onlara gülümseyerek. "Buna biraz baharat eklemem gerekiyor, biraz daha kaynamaya bırakın ve o sırada ben de ruloları prova etmeye başlayabilirim, değil mi?"

Grady soğanı tam ortasından kesiyor. Kabuğu hâlâ üzerinde ve bıçağı birine saplayacakmış gibi tutuyor.

"Doğru," diye kabul eder muhafız. "Rahatsız ettiğimiz için özür ." "Harika kokuyor," diyor polislerden biri.

Dönüp gidiyorlar. Grady bana bakıyor. Parmak belleklerin olduğu cebime dokunuyorum, otuzuncu kez hâlâ yanımda olduklarından emin oluyorum.

"Daha önce hiç soğan *gördün* mü?" diye sordum.

SILAS Bronco'mda oturuyor. Nasıl girdiğini sorma zahmetine girmiyorum, çünkü yirmi yıllık bir hurdaya girmek o kadar da zor olamaz.

Bizi gördüğünde sırtıyor, ilk kez roller coaster'a binmiş bir çocuk gibi bakıyor. Cebimdeki parmak belleklere bir kez daha dokunup kendimi rahatlatıyorum.

"İşe yarayacaklarını söylemiştim," diyor gözlükleri kaldırarak.

"Teşekkürler," diyorum. "Sen iyi misin?"

"Bu aylardır yaşadığım en eğlenceli şeydi," diyor. "Eli, ne zaman işyerine gelip gizli bir operasyon yapmamı istersen-"

"Aslında bunun hiç olmamasını umuyorum," diyorum.

"-sadece bana haber verin çünkü ben *varım*," diyor. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Evet," diyor Grady ve ona bir USB bellek uzatıyor. "Her ihtimale karşı bunu sakla."

Silas sadece başını salladı ve cebine koydu. Grady ve ben el sıkıştık. Silas beni sert bir sarılma için kendine çekti.

"İyi şanslar evlat," diyor. "Şimdi git ve onu geri getir."

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MENEKŞE

Ofis koltuğumda otururken kollarımı başımın üzerine uzatarak **GÖZLERİMİ ovuşturuyorum**. O sabah en az onuncu kez, sağ elimi boynumun sol tarafına götürüp oradaki kıvrımı çözmeye çalışıyorum.

En az onuncu kez, işe yaramıyor.

Muhtemelen Adeline'in kanepesinde uyumayı bırakmalıyım ama karavanımda olmaktan nefret ediyorum. Diş fırçasını attım ve çarşaflarımı yıkadım ama her şey bana hala Eli'yi ve sonunda ne kadar önemsiz olduğumu hatırlatıyor.

Bu bana onu sevdiğimi hatırlatıyor. Gerçekten, gerçekten . Ondan hoşlandığımı söyledim. Kendimi ona - onca insan arasından *ona* - başka hiç kimseye açmadığım şekilde açtım. Ona güvendim.

Ve bunu bana karşı kullandı. Yirmi bin dolar için.

Montgomery'nin gözlerinin içine bakamıyorum. Toplantılara katılmıyorum, bahaneler uyduruyorum, çünkü *kimsenin* gözünün içine bakamıyorum.

Kendimi çıplak hissediyorum. Herkes beni düğün ahırında üstsüz ve sarhoş görmüş gibi hissediyorum ve bu berbat, sürünen bir his, sanki bir bataklığa hapsolmuşum ve çıkamıyorum. Açıkçası yeni bir iş aramaya başladım bile ama Sprucevale küçük bir yer ve çok fazla fırsat yok.

Üretken bir şeylere odaklanmam gerektiğini düşünerek bilgisayarıma döndüğümde Lydia koşarak ofisime geliyor.

Nefes nefese kalmış. Yarım saniye sonra, Kevin neredeyse sırtına çarpıyordu.

"Ne oldu-"

"Martin kovuluyor," dedi.

Sandalyemden fırladım.

"Kaplumbağalar için mi?" Dedim.

İçeri girip kapıyı kapatıyorlar.

"Bilmiyoruz," diyor Kevin. "Ama Montgomery bu sabah onu aradı ve Martin ofisinden çıktığında çok kızgındı ve sonra kendi ofisine gitti ve bir kutuya bir şeyler koymaya başladı ve kapıda bir güvenlik görevlisi vardı."

Gülümsemeye başlıyorum, belki de günlerdir ilk kez. Ağzımı yumruğumla kapatıyorum, çünkü birinin talihsizliğine sevindiğim için kendimi biraz kötü hissedecek kadar terbiyem var.

Sadece biraz kötü.

"Brandon ne olduğunu sormaya çalıştı ama hiçbir şey söylemedi," diyor Kevin, ofisime doğru yürüyüp pencerenin yanında park yerine bakmakta olan Lydia'nın yanına gidiyor.

"Tabii ki bir şey söylemedi," diyor Lydia. "O hak ettiğini almış, aşağılık bir pislik."

Onlara katılıyorum, kollarımı kavuşturmuş, Martin'in arabasına doğru utanç yürüyüşünü bekliyorum.

Buraya bakarsa bizi izlediğimizi görecektir ama umurumda değil.

Turnalar. İstiridyeler. Havuzdaki boğa. Yaptığı binlerce boktan şey, bir şeylerin kaybolmasına neden olmak, emirlerle dalga geçmek.

"İşte orada," diye tıslıyor Lydia ve üçümüz pencerenin etrafında daha da kalabalıklaşıyoruz.

Klasik. Elinde tek bir kutuyla dışarı çıkıyor. bir lamba çıkıyor. Arabasına kadar bir güvenlik görevlisi tarafından takip ediliyor.

Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz. Bagajı açtı ve kutuyu içine koydu. Güvenlik görevlisi izliyor. Martin arabanın kapısını açıyor ve binerken doğrudan bize bakıyor.

Direkt *bana* bakıyor.

Onu tersledim. *Harika* hissettiriyor.

Sonra arabasına biniyor, kapısını kapatıyor ve güvenlik görevlisi onun uzaklaşmasını izliyor.

"İyi ki kurtulduk," diye

mırıldanıyor Lydia. "Ondan nefret

ederdim," diye itiraf ediyor Kevin.

"Umarım artık bir yol ekibinde çalışması

gerekiyordur," diye ekliyorum. "Ooh, yazın," diyor

Lydia.

"Asfalt dökmek," diyor Kevin.

Kapım çalınıyor ve üçümüz de sanki yapmamamız gereken bir şey yapıyormuşuz gibi sığıyoruz.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Eli içeri girdi. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, sonra da yere düşüyor. Lydia ve Kevin birden kıpırtısız, kaskatı kesiliyorlar, sanki nefes almaktan korkuyorlar.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor, sesi kibar ve sessiz.

Bir yanım hayır demek ve onunla bir daha asla konuşmamak istiyor. Bir yanım sonsuza kadar kızgın kalmak, sonsuza kadar incinmek ve dağdaki bir mağarada yaşayan, durmadan kuşlara bir keresinde kalbimi kıran adamdan bahseden deli ve yaşlı bir kadın olana kadar yaralarımı sarmak istiyor.

Ama üç gecedir Adeline'ın evindeyim ve bana bir cesedi saklayabileceğimiz tüm yerleri anlatırken - ve desteğini takdir ediyorum, gerçekten - Eli ile son bir kez makul bir konuşma yapmanın beni öldürmeyebileceğini de belirtti.

"Elbette," diyorum sonunda, vücudumdaki tüm kan çekilmiş gibi hissederek.

"Gidip şu şeyle ilgilenmem gerek," diyor Lydia. "Ben - bilirsin, bana ihtiyacın olursa-"

"Aynen. Bir şey buldum," diye kabul ediyor Kevin.

Ofisimden çıkmak için neredeyse birbirlerine çelme takıyorlar. Eli arkalarından kapıyı .

Masama yaslanıyorum, kollarımı önümde kavuşturuyorumsanki olacakları gibi.

"Martin'in kovulduğunu duydun," diyor.

"Az önce gidişini izledik," diyorum.

Duraklıyorum. Eli ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi ellerini önünde birbirine sürterek beni izliyor.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Eli'ın *her zaman* söyleyecek bir şeyleri vardır.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Sesimi alçak tutuyorum, aksi takdirde bağırmaya başlayacağımdan .

"Görünüşe göre birisi onun havuzun kilidini açıp mekanik boğayı içine koyduğu güvenlik kamerası görüntülerini bulmuş" diyor.

Ne dediğini gayet net duyuyorum.

"Yani sinsice ve el altından başka bir şey mi yaptın?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Çenesi esniyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudağımı ısırıyorum.

"Bunu o yaptı," diyor Eli, sesi alçak ve kontrollü. "Kanıt *başka biri* buldu."

"Ve *yaptı biri* *başka* yapmak Tabii ki o Bu kanıt geldi Montgomery'nin dikkatini anonim olarak mı çekeceksin?" Ben de öyle dedim.

"Evet," diyor basitçe. "O fotoğrafı gönderdiği için kellesini bir tepside istedim ve aldım."

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Berbat görünüyor. Gözlerinin altında çukurlar var ve birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyor. Saçları her zamankinden daha dağınık ama bana her zamanki yoğunluğuyla bakıyor.

Harika göründüğümünden değil. Ağlıyor ve kanepede uyuyordum. Kalan son varlığımış gibi öfkeye tutunuyorum.

Eli ellerini ovuşturur. Derin bir nefes alır. Sanki söyleyeceklerini formüle etmeye çalışıyormuş gibi bir tarafa bakıyor.

"Resmi onun gönderdiğini kanıtlayamadım," diyor sonunda, sesi yumuşak, kısıtlı, sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi. "Montgomery'ye kanıtlayamadım, sana da kanıtlayamam ama yine de onu kovdurabilirdim, ben de kovdurdum."

Kızgın kalmak istiyorum. Kırgın kalmak istiyorum, çünkü bir şekilde bu ona inanmaktan ve üzgün olmaktan daha kolay geliyor.

Elini cebine atıyor ve bir USB bellek çıkarıp bana uzatıyor. Parmak uçları avucuma zar zor değiyor ama o fısıltılı dokunuş yine de içimde bir özlem şimşegi çaktırıyor.

Eli, "Kevin'in annesinin Bramblebush'ı sakatlığı yüzünden dava ettiğine dair bir söylenti var," diyor. "Eminim bunu görmekle ilgilenecektir."

Elimi etrafına kapatıyorum.

"Bu senin bazen sinsi, acımasız bir pislik olduğunun kanıtı, biliyorsun değil mi?" Ben soruyorum.

"Sadece doğru sebepler için," diyor. "Seni inciten herkese sinsi, acımasız bir pislik olmak için dünyanın sonuna kadar giderim. Bana inanmayacak olsan bile."

Korkuyorum. Onun hakkında en kötüsünü düşündüğümde haklı olduğumdan korkuyorum. Ona inanmamın aptallık olacağından korkuyorum. Elimdeki USB belleğin onun benim düşündüğüm şeyi yapabileceğinin kanıtı olmasından korkuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımla savaşıırken nefesim titriyor.

"Tanrım, ağlama, iştesin," diye mırıldanıyor. Son zamanlarda ilk kez Günlerdir sesinde o tanıdık alaycı nota var. "O zaman beni işte ağlatma," diye fısıldıyorum.

Eli yaklaşıyor. Bir yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor ve ben bir şey yapamadan başparmağıyla gözyaşımı siliyor.

"Yapma," diyorum ama bu sözün arkasında ateş yok.

"Bu akşam benimle yemeğe çık," diyor. "İşten sonra."

Elimdeki USB belleği sıkıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Lütfen?"

Eli soruyor.

Sadece başımı sallıyorum.

"Yedi. Seni alacağım," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi yeniden kontrol altına alıyorum. Masamın etrafından dolaşıp tekrar oturuyorum, USB bellek elimde.

"Yedi," diye onaylıyorum.

Yüzünden bir gülümseme hayaleti geçer.

"Görüşürüz o zaman," diyor ve beni ofisimde yalnız bırakıyor.

Masama bakıyorum. Bir girdap gibi hissediyorum. Bir pislik gibi hissediyorum. Kendimi saf bir aptal gibi hissediyorum. Son birkaç gün beni çölde sürüklemiş gibi hissediyorum.

Ve hediyeleri hak etmediğimi düşünüyorum.

Eli'nin kafası köşeden geri döndü.

Sesini alçaltarak, "Burada bunu izlemeyin," diyor. "Burada güvenliğin ne kadar kötü olduğunu bilerseniz şaşarsınız."

Sonra yine gitti.

USB belleği cebime koydum.

ÇİÇEK GETİRMIŞ. Güzel çiçekler. Parlak pembe şakayıklar ve soluk pembe düğünçiçeği, aralara serpiştirilmiş küçük beyaz güller, okaliptüs sapları.

Muhteşem, şık ve Eli'nin düğünçiçeğinin ne olduğunu bildiğini sanmıyordum.

Uzatıyor. Ben alıyorum.

"Bunun için fazla övgü alamam," diye itiraf ediyor. "Sadece Blooms in the Vale'ye gittim ve Kate'e senin seveceğin bir şey yapmasını söyledim, çünkü benden daha iyi bileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Doğru anlamış."

"Güzel," diyor ve sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Hâlâ kaba görünüyor ama öğleden sonra tıraş oldu. Saçları daha iyi görünüyor. Sanırım duş aldı.

Yaptım. Duş aldım, bacaklarımı tıraş ettim ve kendimi temizledim. Saçlarımı kuruttum ve güzel bir iç çamaşırı ile şirin bir elbise giydim.

Adeline'ı aradım ve ona her şeyi anlattım. Her zaman yaptığım gibi dönüp dolaşıp ona anlattım, ta ki üçüncü ya da dördüncü tekrarda sözümü kesip *Violet, nasıl hissedersen hisset, sorun değil* diyene kadar. *Herkes bazen yanılır. O kadar da kötü değil.*

Yine de gerginim. Derin bir nefes alıyorum.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, sesinde bir gülümseme var.

"Doğru," diyorum ve geri çekiliyorum. "Ve bunları suya koymalıyım-"

"Bekle," diyor bileğimi tutarak. Eli sıcak. Pedleri sert ama altı yumuşak. Elini benimkinin içine kaydırıyor ve uzun bir günün sonunda yatağa girmiş gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alır.

"Violet-"

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım. "Sana inanmalıydım. Hemen sonuca varmamalıydım ve sana *bir saniyeliğine* şüpheyile yaklaşmalıydım ve..."

Boğazımda kocaman bir yumruyla sözümü kesiyorum. Eli elimi sıkıyor. "Kahretsin, bunun provasını yapmıştım," diyorum.

Başka tarafa bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Sana güvenmeliydim," diyorum sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak. "Hepsi bu kadar. Sen bunu hak ettin. Sana inanmam gerekirdi ama . Ve ben

Üzgünüm."

"Anlıyorum," diyor basitçe.

Onu izliyorum, bekliyorum. Her şeye rağmen hâlâ gerginim, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Biz her zaman... bizdik," diyor. "Çocukluğumuzdan beri boğazıma sarıldın ve bunun tersi de geçerli ve bunu değiştirmek zor. Değişmek zor, nokta, ve diğer insanların değiştiğine inanmak daha da zor."

Nefes veriyor, sertçe, elimi sıkıyor.

"Ama her zaman güvenebileceğin biri olmak istiyorum. Her zaman arkanı kollamak istiyorum. Her zaman orada, arkanda olmak istiyorum ve senin olup olmadığımı asla düşünmek zorunda kalmayacağın kadar sabit olmak istiyorum. Sadece *öyleyim*. Ben . Oradayım ve her zaman oradayım ve seni incitip incitmeyeceğimi asla merak etmene gerek yok ve bunu prova ettiğime inanabiliyor musun?" diye soruyor.

Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum.

"Belki de daha fazla prova yapmalıydın?" Fısıldıyorum.

"Gördün mü, değiştiğinden emin değilim," diyor alay ederek.

Sesime güvenmesem de, "Elbette güveniyorum," diyorum. "Eskiden olduğumdan tamamen farklıyım."

"Hiçbir zaman sıkıcı olmadın," diyor. "Arkadaşlığınızı bir an bile eksik bulmadım. Ne o zaman ne de şimdi."

"Seninki de öyle," diye itiraf ediyorum. "Seninle tartışmayı neredeyse başka bir şey yapmaya tercih ederim."

"Konuşmamı bölmeyi bıraktın mı?" diye sorar.

"Prova yaptığınızı iddia etmek için sözünüzü kestiniz," diye itiraz ediyorum. "Prova yaptım," diyor ve bana bakıyor.

Göz göze geliyoruz ve yine o his: yerde durmadığımı, onun üzerinde bir yerde olduğumu. Süzülüyorum, boğuluyorum.

"Pek çok yerde bulundum ve senin gibisi yok," diyor, sesi birden alçalıp ciddileşiyor. "O sensin, Violet. Benim için her şey sensin. Ya sen ya da münzevi bir hayat. Bırak senin olayım."

Hâlâ gözlerinin içine bakıyorum. Yine ağlıyorum, rahatlama, pişmanlık ve keder gözyaşları. Minnettarlık gözyaşları.

Evet demeye çalışıyorum ama sesimi çıkaramıyorum, sadece dudaklarım kelimeleri oluşturabiliyor.

Sonunda başımı sallıyorum. Eli beni kendine doğru bastırıyor ve başımı göğsüne gömüyorum, ona sımsıkı sarıldıkça tüm vücudum titriyor.

İyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Sanki bu kavgadan çok ama çok daha eski bir şeyi iyileştirmişim gibi hissediyorum, sanki yok olana kadar bende olduğunu fark etmediğim bir kıymık gibi.

"Bir sorum var," diyorum sonunda.

Geri çekiliyorum. Ona bakıyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşını siliyor. "Önce beni öp," diyor Eli ve ben de öpüyorum.

Tatlı, nazik. *Seni özledim* öpücüğü. *Özür dilerim* öpücüğü. *Bunu bir daha asla yapmayalım* öpücüğü.

Seninim öpücüğü.

Bitiyor. Dudaklarını alnımda gezdiriyor.

"Tamam, çek" diyor.

"Martin'i gerçekten sen mi kovdurdun?"

Bana bakıyor. Sırtına kadar yüzüne bir gülümseme yayılıyor. İki kaşımı da kaldırıyorum, bundan ne anlam çıkaracağımı tam olarak bilemiyorum.

"Kesinlikle evet," diyor. Elim tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor, parmak eklemlerimi öpüyor. "Ve bu sana akşam yemeğinde anlatacağım harika bir hikâye. Suşi sever misin?"

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ELİ

Violet'i ilk randevumuza götürüyorum.

Evindeki hemen hemen her mobilya parçasının üzerinde hemen hemen her pozisyonda seks yaptık, ancak bu ilk kez dürüst bir *randevuya* çıktık. El ele tutuşuyoruz. Sake içiyoruz. Çok fazla wasabi yedi ve parlak pembeye döndü.

Ona silinen güvenlik görüntülerini geri aldığımı ve Silas'ın golf arabası kovalamacasını anlattım. Gece görüş gözlükleri hakkında bir sürü sorusu var ve ne yazık ki çok azına cevap verebiliyorum.

Yemekten sonra dondurma alıyoruz ve el ele tutuşarak Sprucevale şehir merkezinde dolaşıyoruz. Nehre bakan bir bankta oturup serpmelerin iyi olup olmadığını tartışıyoruz; Violet yanılıyor ve onlar değil.

Tartışmanın yarısında beni öpüyor ve tadı biraz çikolata gibi geliyor.

Hiç konuşmadan onun evine geri döndük. Diş fırçamı attığı için özür diliyor ve bana yeni bir tane veriyor.

O gece sadece ona sarıldım. Orada olmak bir şekilde önemli hissettiriyordu. Sadece onunla olmak. Sadece onun olmak.

Ertesi sabah uyandığımda Violet çoktan gitmişti ve duş akıyordu.

Yuvarlandım ve başucumdaki saate baktım.

Saat 10:30. Aman *Tanrım*. Ölü gibi uyumuşum.

Geri dönüyorum ve Violet'in dönmesini bekleyerek yatakta kalıyorum.

Beş dakika içinde döneceğimden eminken neden kalkayım ki?

Sadece enerji tasarrufu yapıyorum.

Beş dakika geçti. Hala duş alıyor. Sonra on.

Gidip kanalizasyona falan çekilmediğinden emin olmalıyım.

İçeri girmeden önce kapıyı çalıyorum, sonra kapıyı kırıyorum.

"Burada hâlâ hayatta mısın?" Buhar yüzüme çarparken soruyorum.

"Eli?" diye soruyor.

"Başka kim olabilir ki?"

"Umarım kimse yoktur," diye cevap veriyor.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve duş perdesinin arkasından onun gölgesini izliyorum. Küçük bir banyoda küçük bir duş, küvet için yeterince büyük değil ama küçük de değil.

"Hâlâ orada mısın?" Kollarımı göğsümde birleştirerek soruyorum. Duş perdesi yarıya kadar geri çekiliyor ve Violet dışarı bakıyor. "Gitmek zorunda mısın?" diye soruyor.

Tek görebildiğim yüzü, yan tarafı ve bir kalçası. Geri kalanı duş perdesinin arkasında gölgede kalıyor ama yemin ederim benimle alay ediyor, vücudundan akan suyu yalamak istiyorum.

"Hayır," dedim.

Tekrar duşa giriyor. Perde kısmen açık kalıyor. "Bir saniye içinde çıkacağım," diyor.

Öne doğru çekiliyorum. Şimdiye kadar onu çıplak görmeye alışmış olmam gerektiğini, neredeyse her gün gördüğüm bir şeyin benim için bu kadar çekici olmaması gerektiğini biliyorum, ama öyle.

Duş kabinine yaslanıyorum, perdeyi daha da geriye itiyorum. Violet beni görüyor, gülümsüyor, saçlarını spreyin altında durularken başını geriye atıyor.

"Beklemekten nefret ediyorum," diyorum ve başparmağımı sert, pembe bir meme ucunun üzerinde kaydırmak için uzanıyorum.

Violet'in göz kapakları çırpınarak kapanıyor. Tekrar yapıyorum, başparmağım la parmağımın arasına alıp yuvarlıyorum. Dudağını ısıırıyor.

"Gel buraya," diye fısıldadım.

Duş kabininin kenarına geliyor, sıcak, ıslak ve damlıyor, çıplak vücudu kaygan. O beni öperken ona dokunmadan duramıyorum, ellerim kaygan ve esnek vücudunda geziniyor. Gömleğimi elleriyle sıkıyor, ağzı benimkinin altında açık, göbeğime su damlıyor.

Direnmek yok.

Rekor bir sürede gömleğimi, kot pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkardım. Duşuna girdiğimde çoktan sertleşmişim, ağzım onunkinin üzerinde, onu ucuz porselen duvara doğru itiyorum. Vücudu çarptıkça titreşiyor. Bir şişe şampuan raftan düşüp takırdıyor ama ikimiz de görmezden geliyoruz.

Onu kalçalarından tutup bir elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Burası diğer yerlerinden bile daha sıcak ve ıslak; parmaklarımı yumuşak, kadifemsi dudaklarının arasında gezdirirken Violet ağzımın içinde inliyor.

Doğru, elektrikli, gizli, güvenli ve kutsal hissettiriyor. Başparmağım la klitorisine dokunduğumda kalçalarının bana çarpmasından hâlâ heyecan duymamam gerekirdi ama duyuyorum.

Onunla birlikteyken, böyle, dünya yok oluyor ve başka hiçbir şey var olmuyor. Gerçeklik sırtımdaki suyun sıcaklığı, ağzının benimkinin altında olması, vücudunun bana daha fazlası için yalvarması. Gerçeklik onun tırnaklarının sırtımda olması, dudaklarımın kulağına değmesi, elinin sikimi bulup okşaması.

"Ben seninim," diye mırıldanıyorum kulağına, iki parmağımı onun dar, sıcak girişine sokarken.

Nefes alıyor, inliyor, ağzı açık, başı geride. Eli üzerimde sıkılaşıyor. Üçüncü parmağımı sokup boynunu öpüyorum. Nabzı hızla atıyor ve ben

boynuna. Ağzımı köprücük kemiğine götürüp orada biriken suyu yalıyorum.

Meme uçları sert ama ağzımda, dişlerimin arasında yumuşuyor, eli saçlarımda düğümleniyor. Parmaklarımla iç duvarını okşuyorum ve kalçaları benimle birlikte hareket ediyor, yalvarıyor, yakarıyor.

Onu böyle seviyorum, savunması gitmiş, hala yumuşak ama talepkar, tüm açılı ve kıvrımları. Dizlerimin üzerine çöküyorum, dudaklarım karnında. Nefes alış verişi hızlanıyor. Parmaklarımı daha sert hareket ettiriyorum, içinden geçen ürpertiği hissediyorum.

Ağırlığını değiştiriyorum, bir dizimi omzuma atıyorum ve o da perde çubuğunu tutup kendini sabitliyor.

Yavaşça klitorisini dilliyorum, dilim geniş, düz ve sert. "Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyor, sanki bu bir sürprizmiş gibi.

Ben de onu böyle seviyorum: ağzı bozuk ve sert, eli saçlarımda çok sıkı, amı parmaklarımı sıkıyor, o kadar sert sıkıyor ki neredeyse acıtıyor. Violet'i ona vermem gereken her şeyi istediğinde seviyorum. Ne olursa olsun bunun için yalvardığında onu seviyorum. Onun için sonsuza kadar dizlerimin üstünde kalabilirim.

Onu yavaşça kucaklıyorum. Dikkatlice. Onu sertçe yalıyorum, vücudu her geçişte sarsılıyor, içindeki parmaklarım ritme ayak uyduruyor. Artık dilimle adımı yazmıyorum çünkü onun nelerden hoşlandığını biliyorum. Vücudunun her titreyişini ve nüansını biliyorum.

Ayrıca, artık adımı biliyor. Yakında dudaklarında olacak.

Sikim zonkluyor. Violet'in vücudunda bir sarsıntı oluyor ve bu içimde bir depreme dönüşüyor. Onu daha hızlı, daha sert yalıyorum, içim içime sığmıyor. Onu duvara daha sert itiyorum, arkasındaki çürük şeyin sallandığını hissediyorum. Duşun zeminine başka bir şey çarpıyor ama kendimi onun daha derinlerine itiyorum, onu durmadan içime çekiyorum.

"Eli," diye soluk soluğa bağılıyor ve işte orada: üç soluksuz harf doğrudan içime işliyor.

"Beni boşalt," diye fısıldıyor ve ben çaresizim. Şu anda hayatta ne olayım, onun kölesiyim çünkü buna *ihtiyacım* var. Onun titremesine ve

Adımı fısıldamasına, titremesine, boşalmasına ve tamamen benim olmasına ihtiyacım var.

Onu daha sert, daha sert yalıyorum ve o inliyor. Adımı bir dua gibi fısıldıyor ve bir lanet gibi fısıldıyor ve ben hangisini tercih ettiğimi asla bilemedim. Titriyor, titriyor ve gözlerim yaşarana kadar saçlarımı kavırıyor ve sonra boşalıyor.

Ve ben onu böyle seviyorum. Onu çıplak ve savunmasız, düşünün duvarına karşı titrerken seviyorum. Onu saf hayvan haliyle seviyorum, düşüncesiz ve vahşi. Bu şekilde benim olduğunda, kendini bana teslim ettiğinde ve ben de ona bunu geri verdiğimde onu seviyorum.

Sönüyor. Parmaklarımı çekiyorum, dizini omzumdan indiriyorum, düşün yavaşça soğuyan suyuna geri yaslanıyorum. Onu parmaklarımdan teker teker yalarken beni izlediğinden emin oluyorum çünkü tadını ve beni izlerken gözlerindeki bakışı seviyorum.

Ayağa kalktım. Onun üzerinde yükseliyorum. Sırtımdaki su en iyi ihtimalle ılık ve hızla dönüyor, ama bir kolumu başının üzerine koyup dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. Her biri daha uzun olan hafif, hızlı öpücüklerle kendini tattırıyor. Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, aletime kadar ateşten izler bırakıyor.

Bana uzun, sert vuruşlar yapıyor, dili ağzımda. İnliyorum ve ona doğru eğiliyorum, vücudunun sıcaklığını ilk kez ve milyonuncu kez hissediyorum. Su sırtıma serin geliyor ama beni tekrar okşuyor ve dudağımı ısırarak beni kendine doğru çekiyor.

Diğer eli sırtımda. Duraklıyor.

"Bütün sıcak suyu , değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Biz mi? Yirmi dakikadır burada olan sensin," diyorum ona.

Bana yavaşça vuruyor, uçtan köke, kökten . Göğsümden istemediğim bir ses geliyor.

"Uyanmaya çalışıyordum," diyor ve eli sırtımdan ayrılıyor. Öne doğru eğilip musluğu çeviriyor ve su kesiliyor.

Onu bir kez daha öpüyorum. Onu burada, duvara karşı becermek istiyorum ama istediğim bu değil. Dengede durmak ya da kaymak konusunda endişelenmek istemiyorum.

Onu sert, hızlı ve derin istiyorum. Bedenimi onun bir parçası yapmak ve asla bırakmamak istiyorum.

Onu kollarıma aldım, dikkatlice duştan çıktım ve yatak odasına taşıdım. Violet gülüyor. Onu yatağına atıyorum, hala ıslak, bir kez zıplıyor, kenarına oturuyor ve beni içine çekiyor.

"Bacaklarım var," diye dalga geçiyor.

"Biliyorum. Yayılmak için harikalar," diyorum dizlerini birbirinden ayırarak. Tekrar sikimi tutuyor ve öpüşüyoruz.

Yatağa geçiyoruz. Daha sert, daha kaba. sırtüstü yatıyor ve ben onun üzerindeyim, sikim ellerinde, ucu her vuruşta kaygan ıslaklığına çarpıyor.

O mükemmel dar kanalın içine batmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor ama yapmıyorum.

"Bekle," diye mırıldanıyorum ve komodinine uzanıyorum. "Yapma," diyor.

Ona bakıyorum.

"Birkaç hafta önce doğum kontrol hapi kullanmaya başladım," diyor.

"Sana sürpriz yapacaktım, yani... sürpriz mi?"

"Şaşırdım," diyorum.

Bir elimi vücudunda gezdiriyorum: omuz, göğüs ucu, göbek. Klitorisini parmaklıyorum ve gözlerinin yarıya inmesini izliyorum.

"Beni çıplak becer," diye fısıldıyor. "Lütfen mi?"

Kelimeler nefesimi . Sikim ağrıyor, zonkluyor. Klitorisini bir kez daha parmaklıyorum.

"Tekrar söyle," diye .

"Neden?"

"Bunu senden duymak hoşuma gidiyor," diyorum ona.

"Beni çıplak becer, Eli," diye mırıldanıyor Violet. "Aramızda hiçbir şey olmadan içimde olmanı istiyorum - oh, kahretsin."

Bir hamlede içine giriyorum, sıkı kanalı beni iliklerime kadar sarıyor, bacakları etrafımda kilitleniyor. Çok güzel, mükemmel, ezici. Kendimi utandırmaktan korktuğum için bir an durmak zorunda kalıyorum.

"Böyle mi?" Fısıldıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Tanrım, Eli, çok iyi hissediyorsun."

Bunu milyonlarca kez söyleyebilirdi ve ben bunu duymaktan asla bıkmazdım. Onu tekrar beceriyorum, yavaşça, nazıkçe. İçindeki her hassas noktaya vurduğumda eridiğini hissediyorum, bacakları kasılıyor, kalçaları hareket ediyor ve yuvarlanıyor.

"Bana senin olduğumu söyle," diyorum onabatarak. "Sen benimsin," diyor bir iniltiyi bastırarak.

Nefesi kesiliyor. Dizini bulup omzuma doğru itiyorum. Beni daha derine çekiyor.

"Bana senin olduğumu söyle," diyor, gözleri yarı açık. "Sen benimsin," diye cevap veriyorum.

Daha sert, daha hızlı hareket ediyoruz. O beni çekiyor, ben de onu itiyorum, vücutlarımız bir motordaki pistonlar gibi birbirine çarpıyor, pürüzsüz, mükemmel bir makine.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Asla yetmeyeceğini biliyorum ama havaya ihtiyacım olduğu gibi daha fazlasına ihtiyacım var. Onu öpüyorum ve beni ısıtıyor, nefes nefese, fısıldayarak *sık beni, Eli diyor* ağızma ve bunun bir işaret olduğunu biliyorum.

Çekiliyorum ve ona bir yastık uzattığımda yuvarlanıyor. Yastığı kalçalarının altına itiyor ve tekrar içine kayıyorum, ritim zar zor kesintiye uğruyor. Violet ön kollarının üzerinde, ayak bilekleri bacaklarıma sarılı bir şekilde sırtını dönüyor.

Kendimi o kadar derine gömüyorum ki yıldızları görüyorum, başım omzunda, kanalı beni bir yumruk gibi kavırıyor.

"Eli," diye fısıldıyor.

Elimi onunkinin üzerine kaydırıyorum, parmaklar birbirine dolanıyor. Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar onu sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor, bedenlerimiz bir birlikteliğe kilitleniyor.

Bu aşk. Bunu bir süredir biliyordum ama onun içinde hareket ederken, vücudunu altımda hissederken ve kendi vücudumla ona tapınırken, anlayışım yeniden parlıyor.

Bu aşk. Kirli ve kaba, fiziksel ve somut, ama aşk bu. Ona bu şekilde ihtiyaç duymam aşk. Onu ruhumda hissetme şeklim aşk. Adımı söylemesi, hareket etmesi, titreyip inlemesi ve *içime gel* demesi aşk.

Çok zor. Derin. Acımasız, çiğ, ilkel ve muhtaç, ama bu bizim aşk. Violet yatağına doğru adımı haykırıyor, yüzümü boynuna dayıyorum ve *beni* tekrar tekrar *sikmeni seviyorum* diye fısıldıyorum.

Geliyor. Bu kozmik bir şey, vücudu titriyor, eğiliyor ve beni içine çekiyor, eli saçlarımda, yüzümü omzuna çekiyor. Vücudu içimde kasılıyor, sıkıyor, ben içinde patlayana kadar beni pompalıyor ve duramıyor, spazm üstüne spazm geçirerek kendimi boşaltıyorum.

Boynunun arkasını öpüyorum, yükseliyorum. Elini bırakıyorum ve onu da öpüyorum, yuvarlanıyorum ve yanına iniyorum. Yastığı çıkarıyor ve elini benimkinin içine koyuyor.

"Bunu sevdim," diyor
usulca. "Ben de bunu
sevdim," diyorum.

"Bizden hoşlanıyorum," diye devam ediyor. "Her zaman sevdim, bir *biz* olduğunu kabul etmek istemediğim zamanlarda bile."

"geldin," diyorum.

"Son üç gece Adeline'larda uyudum çünkü yatağımda sen yokken kendimi berbat hissediyordum," diyor, kelimeler bir çırpıda dökülüyor. "Seni çok özledim ve seni bu kadar özlemekten nefret ettim ama-"

Bekliyorum, parmaklarımız
birbirine kenetlenmiş. "Seni
özledim," diyor.

Parmaklarını öperim. Elini açıyorum ve avucunu öpüyorum.

Hâlâ başka bir şey var. Aptalca ve pervasızca bir şey, asla yapmamam gereken ama yine de yaptığım bir şey.

"Orada kal," dedim ona.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, ben pantolon ve gömlek giyerken dirseklerinin üzerinde yükseliyor.

"Ne çok soru var," diye takılıyorum ve yatak odasından çıkıp oturma odasından geçerek evden çıkıp Bronco'ya doğru yürüyorum.

Arka koltukta, içinde bir sürü evrak olan bir dosya var. Evinin önünde yalınayak dururken son bir kez göz gezdiriyorum.

Emin misin? Kendime soruyorum. Onu tekrar korkutabilirsin. Belki de beklemelisin.

Karavana dönüp bakıyorum, içerideki Violet'i düşünüyorum, beni özlediğini itiraf ediyor.

Ona karşı sıradan hissediyormuşum gibi davranmaktan bıktım. Siktir .

Eminim.

Döndüğümde yatağında doğruluyordu, ben de ona uzattım.

"Bana evrak getirmişsin" dedi. "Evrak işlerine bayılırım."

"Aç şunu ukala," diyorum , yatağa geçip etrafına kıvrılıyorum, çenem omzunda.

Açıyor. Nefesimi tutuyorum.

Violet donakalıyor. Konuşmuyor, parmakları ilk sayfanın üzerinde geziniyor, omuzları aniden kaskatı kesiliyor.

Biliyordum.

"Hayır," diyor.

Ona cevap vermedim. Bunun ilk şey olacağını biliyordum, bu yüzden bekledim. İlk sayfayı çeviriyor, dosya şimdi kucağında duruyor.

"Sen...?"

"Evet."

"Bu delilik," diyor. "Ne? Hayır. Eli."

Sayfaları çeviriyor, sonra dönüp bana bakıyor. Ben de ona baktım.

"Göl kenarındaki evi mi aldın?" diye soruyor, sesi sessiz ve durgun.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Çok fazla olduğunu biliyordum. *Kız arkadaşım*la kendimize bir ev almamız arasında büyük bir fark olduğunu biliyordum, ama bu düşüncesiz ve fevri bir karardı, bir teklif mektubu yazıp göndermek için gece geç saatlerde verilmiş bir karardı.

"Teknik olarak, ev için kabul edilmiş bir teklifim var," diyorum, bir kolumu omzuna atarak. "Sanırım benim olması için on adım daha var."

"Neden?" diye sorar.

"Annemin evinden taşınmam gerekiyor," diyorum. Teknik olarak doğru, ama Violet'in bunu yutmadığını söyleyebilirim. "Ve yirmi bin dolar harcamak için bize bir ev almaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Gözleri daha da büyür, dudakları ayrılır.

"Ve çünkü seni seviyorum ve seninle yaşamak istiyorum," diyorum. "Aslında hepsi bu kadar."

Bana hemen cevap vermiyor, sadece evrakları tekrar, bu sefer yavaşça çeviriyor ve son sayfada duruyor, parmakları imzamanın üzerinde geziniyor.

Elijah H. Loveless'ı göstererek aniden "H ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Hiram," dedim.

"Göbek adının Hiram olduğunu hiç bilmiyordum." "Aslında pek reklamını yapmıyorum," diyorum.

"İyi bir isim," diyor, parmakları hâlâ sayfanın üzerinde.

"Öyle mi?"

"Hoşuma gitti," diyor.

Sonra aniden başını çevirip gözlerimin içine bakıyor.

"Evet diyeceğim," diyor, sesi ciddi. "Ama bu evi sırf beğendiğim için almak dışında parayla yapmak istediğin başka bir şey varsa-"

"Hayır," dedim. "Benim istediğim bu. Buranın bizim olmasını istiyorum, burada seninle yaşamak istiyorum ve her sabah birinin seni sevdiğini bilerek uyanmanı istiyorum."

Dudaklarını ısıırıyor.

"Ve herhangi bir şeyde en iyi olduğun için değil. Seni sen olduğun için seviyorum. Azimlisin, zekisin, komiksin. Asla sıkıcı değilsin. Senin gibi birini aramak için dünyayı dolaştım ve sen hep buradaydın."

"Michelle."

Sadece göz

kırptım.

"Benim göbek adım Michelle. Eğer birlikte yaşayacaksak bilmen gereken bir şey gibi geldi" diyor.

"Violet Michelle," diye düşünüyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Daha önce hiç bir odanın ışıklarını açmak gibi garip bir his. Bunca zaman onu tanıdığımı sandığım halde bu temel şeyi bile bilmiyor olmam garip geliyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor usulca.

Onu daha yakın tutuyorum, burnumu boynuna sokuyorum ve kulağının altından usulca öpüyorum.

"Zaten senin olmak hoşuma gidiyor," diyorum.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

MENEKŞE

BİR AY SONRA

Karen, "VE SON OLARAK, şurayı ve şurayı paraflarsanız ve şurayı imzalarsanız, işimiz biter," diyor.

Eli parafladı, imzaladı ve evrakları bana doğru kaydıldı. Ben de aynısını yapıyorum.

"Harika!" diyor, fazla parlak gülümsemesini bir kez daha göstererek. "Ev sahibi olduğunuz için hepinizi tebrik ederim! Unutmayın, piyasada tanıdığınız biri olursa bana yönlendirin. Sizinle çalışmak çok güzel!"

Kocaman çantasını kapıyor, sonra da mükemmel bakımlı elini uzatıyor. İkimiz de kendi teşekkürlerimizi ve vedalarımızı ederek elini sıkıyoruz ve sonra Karen ön kapıdan çıkıp Mercedes'ine binerek uzaklaşıyor.

Evde yalnızız.

Düzelتيyorum: evimizde yalnızız. İpotek belgelerinde ikimiz de varız ve tapuda da ikimiz olacağız, çünkü büyük jestleri sona erdiğinde Eli mantıklı düşünmeyi başardı. Bir şeyler ters giderse buranın sorumluluğunun tamamen ona yüklenmesine izin veremezdim.

Ayrıca, birine ev vermek deliliktir. Bunun arkasındayım. Sadece birkaç aydır erkek arkadaşınız olan biriyle ev almak da delilik olabilir ama ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Eli elini benimkinin içine kaydırıyor ve evin etrafına bakıyoruz.

Bizim evimiz.

Küçük bir yer. Yatak, teknik olarak ikinci kat sayılmayan bir çatı katında. Bir banyo var. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi mutfakta. Mutfak ve yemek odası / oturma odası açık plan.

Ancak ana katta göle bakan büyük pencereler var. Çatı katı hem ayakta durulabilecek kadar yüksek hem de rahat. Mutfak benim karavanımdakinden çok daha güzel ve banyoda sadece duş değil gerçek bir küvet de var. Önceki sahibi geçen yıl HVAC sistemini değiştirmiş.

Ve bu *bizim*. Onun ve benim.

"Kanepeyi nereye koyalım?" diye soruyor, etrafına bakınıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor.

"Kanepemiz var mı?" Başımı omzuna yaslayarak soruyorum.

"Bir tane var."

"O kanepeden nefret ediyorum," diyorum. "Yıllardır değiştirmek istiyordum ama sonra düşündüm ki, bütün ev bu kadar berbatken yeni bir kanepe almanın ne anlamı var ki?"

", kanepeyi hiçbir yere koymayacağız," diyor. "Hangi mobilyaları var mı?"

"Bir yatak," diyorum. "Evimdeki o korkunç mutfak masası. Birkaç şifonyer." "En azından taşınmak çok zor olmayacak," diyor. "Evimde sahip olduğum tek şey

Annemin yeri şu kitaplık. Geri kalan her şey onun."

"Sanırım şu kitaplık da artık onun" diyorum. "Orada en son ne zaman uyudun?"

"Sahiplik, bir şeyle aynı odada ne sıklıkta uyuduğunuza göre belirlenmez," diyor Eli. "Arabanızla aynı odada hiç uyumadınız ama o yine de sizin."

"Zilyetlik kanunun onda dokuzudur," diyorum. "Annenin o kitaplığa sahip olduğu çok açık. Hem ne zaman orada olmamız gerekiyor?"

Eli telefonunu çıkarır ve saati kontrol eder.

"Kırk beş dakika," diyor.

"Yakında gitmeliyiz," diyorum.

"Birkaç dakika daha," diyor Eli.

Geriye doğru yürüyorum ve kendimi mutfak adasının üzerine atıyorum. Eli gelip bacaklarımın arasında duruyor, dirsekleri dizlerime dayanmış, yüzü bana dönük. Kollarımı omuzlarından geçirip çenemi başının üstüne koyuyorum.

Yine de güzel. Eli'ye böyle gelişigüzel dokunmanın, birbirimizden hoşlandığımızı sürekli hatırlatan küçük şefkatli dokunuşların verdiği basit zevki bir gün unutabilecek miyim bilmiyorum.

"Gölün karşısında bir fırtına var," diyor arkasına yaslanarak. Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve ikimiz de kilometrelerce ötedeki kızgın, çelik mavisi bulutların kabarcıklarını ve çalkantılarını izliyoruz.

"Biliyor musun?" Söylüyorum.

"Çok şey biliyorum," diyor Eli ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Sanırım MVP ödülünü kaybettiğime memnunum. Resimle ilgili değil ama genel olarak kaybettiğim için mutluyum."

Uzun bir duraklama olur. Sonra Eli ısıklık çalıyor. "Biliyorum, ," diyorum.

"Biri New York Times'ı ," diyor. "Evet, komik."

"CNN'i ara."

"Çok komik."

"Ya da belki Washington Post bu özel haberi ister," diye devam ediyor.

Sadece iç çektim.

"Sana iyi davranmak üzereyim, biliyorsun," diyorum. Sadece gülüyor.

"O zaman, elbette," diyor.

"Tam bir pislik," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendime.

"Güzel olan bu değildi, değil mi?" diye takılıyor. Sesinin avuçlarımda altında gürlediğini hissedebiliyorum, alçak ve yatıştırıcı.

"Kazanmış olsaydım, sadece bir evim olurdu," diyorum. "Benim olurdu, bizim değil." "Yine de muhtemelen çok fazla işim olurdu," diye . "Benim daha çok eşyam var

karavanda, teorik olarak benim evim olan annemin evinde olduğundan daha iyi." "Yine de sadece fuckbuddy olurduk," diyorum.

"Bitirecek miydik?" diye soruyor, parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirerek. "Bitirmeyecektim," diyorum.

"Ben zaten sana aşkıttım," diyor, sesi birden yumuşuyor. "Herkes bizi zaten biliyordu. İtiraf etmem ve kendimi senin merhametine bırakmam an meselesiydi."

Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sana o fotoğrafı neden çektiğimi söylemiş miydin?" "Neyi?"

"Şu resim."

Montgomery'nin aldığından bahsediyor tabii ki. Parmaklarımı esnetiyorum, sonra ellerini sıkıyorum.

"Sarhoş olduğun ve şaplak bankası malzemesi istediğin için mi?" Hafifçe söyledim.

Eli bir an duraklar.

"Şey, o da var," diye itiraf ediyor ve ben de saçlarına gülümseyerek başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Ama daha çok, sana aşık olduğumu fark ettiğim anı hatırlamak istedim."

"Sarhoş olup ahırda seks yaptığımız zaman mı?"

"İnsanların önünde beni öpmediğin zaman, onlar zaten bildikleri halde," diyor. "O zamana kadar bunun benim için önemli olduğunu bilmiyordum ama önemliymiş. Benim olmanı ve insanların bunu bilmesini istedim."

Duraklıyor. Fırtına çalkalanıyor, parlıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Acaba Eli hakkında yeni şeyler öğrenmeyi bırakacak mıyım?

Umarım yapmam.

"İşte o zaman er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı anladım. Ahırdarken ve ben sarhoşken, sadece... o anı istedim. O anı. Aşık olduğumuz ve bunu henüz bilmediğimiz anı."

Bir duraklama daha.

"Bu çok *fena* geri tepti," diyor ve ben gülüyorum.

"Kötü birkaç gün geçirdim ama sonunda her şeyi çözdüm," diyorum. "Ve bir evimiz oldu."

"Ve bir evimiz var," diye yankılanıyor Eli. "Bence bu iyi olacak, Violet."

Başının üstünü tekrar öpüyorum, dudaklarım bu sefer biraz oyalanıyor, sanki bu anı duraklatıyormuşum gibi. O ellerimi sıkıyor, ben de karşılık veriyorum.

"Zaten iyi," diyorum.

OceanofPDF.com

EPILOG

ELI

BEŞ AY SONRA

Fırının önüne çöküp içindeki yemeğe kaşlarımı çatarak bakıyorum. Sanırım annemin fırınının iç termometresi bozuk, çünkü bu kuzu rosto kırk beş dakikadır içeride ve pişmeye yakın bile değil, patateslerden bahsetmiyorum bile-

"Geliyor musun, musun? Violet kapı aralığından sorar.

"Bir dakika," diyorum, hâlâ kaşlarımı çatarak. "Sanırım bu fırının sıcaklığı yanlış."

Bana doğru yürüyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "İyi görünüyor," diyor.

"Uzman görüşünüz için teşekkürler."

"Benim uzman görüşüm fırına bakmayı bırak ve gel takıl," diyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Sen hangi *konuda* uzmansın ki?" Ayağa kalkarak alay ediyorum.

Violet bana cevap vermiyor ama omzumdaki mutfak havlusunu alıp tezgâhın üzerine fırlatıyor, sonra da beni kolumdan tutuyor.

"Bütün öğleden sonra buradaydın ve Caleb'a teorik matematik ya da uzun mesafe yürüyüşü hakkında sorabileceğim bir şey kalmadı," diyor. "Gel hadi. Sana ihtiyacım var."

Ona tek kaşımı kaldırıyorum.

"Madem diyorsun," diyorum ve göz kırpıyorum.

Violet omzunun üzerinden oturma odasının kapısına hızlı bir bakış atıyor, sonra bana doğru adım atıyor.

Ellerimi sırtından aşağı kaydurdım ve kışını tuttum.

"Bu yüzden mi burada kalıyordun?" diye soruyor. "Gelip seni bulayım diye mi?"

"Kesinlikle acıtmıyor," diyorum.

Öpüşüyoruz. Kolu boynuma dolanıyor. Kışını iyice sıkıyorum, ellerimi giydiği kalın kazağın altında gezdiriyorum ve ağzıma doğru nefes nefese kalıyor.

"Bana ellerimin soğuk olduğunu söyleme,"
diyorum. "Ama sıcak değiller," diye
gülüyor.

Onu daha çok öperim. Oturma odasından bir kahkaha patlaması geliyor. Uzun bir süre sonra Violet kollarını boynuma dolayarak geri çekiliyor.

"Yemek yapmayı bırak ve sosyalleşmeye gel" diyor.

"Lütfen?" Burnuna hafif bir öpücük konduruyorum.

"Tamam," diyorum.

"KAMULAŞTIRMA BUNUN İÇİN BİLE DEĞİL" diyor Seth, elindeki birayla işaret ederek, diğer kolunu başının arkasına koyarak. "Otoyollar, parklar ya da... bilirsiniz, topluma gerçekten fayda sağlayan şeyler içindir. Walter Eighton'un daha zengin olmak için kullanacağı şeyler için değil."

"Bunu koz olarak kullanmakla tehdit ediyor," diyor Silas. "Elinde pek bir şey yok ama Osborne'ları ona satarak büyük bir yasal mücadeleden kaçınabileceklerini düşündürmeye çalışıyor."

Bazen Silas'ın avukat olduğunu unutuyorum. Unutmak o kadar da zor değil.

"Sence işe yarayacak mı?" Daniel sorar.

Silas sadece omuz silkiyor.

"Umarım olmaz," diyor. "Benden tavsiye istediler, ben de öyle dedim ama kim bilir. Kolay çıkış yolu birkaç yüz bin dolarla birlikte geldiğinde..."

"Hayır," diyor annem. "Tüm teklif ettiği bu mu? Nehir boyunca üç yüz dönüm için mi?"

"Ben de öyle duydum," diyor Silas.

Hepimiz oturma odasının etrafında oturuyoruz; iki uzun kanepede, birkaç sallanan sandalyede ve yerde on kişi. Ben bir kanepenin ucundayım, kolum Violet'in etrafında. Seth diğer uçta, Daniel, Charlie ve Silas diğer kanepede. Levi ve annem sallanan sandalyelerde, Caleb ve Rusty ise yerde oturmuş, alçak bir masanın üzerinde yapboz yapıyorlar.

"Araziyi ne için istiyor?" Caleb bir parçaya gözlerini kısarak bakarak soruyor. "Bir outlet alışveriş merkezi," diyor Seth ekşiyerek.

"Kayak merkezi olduğunu sanıyordum," diyor Daniel. "Eskiden Stony Dağı'nın olduğu yere yakın değil mi?"

"Su parkı diye duydum," diyor Levi.

"Yani hiçbiriniz bilmiyorsunuz," diyor Caleb, hâlâ yapboz parçasına bakarak. Onu bırakıp başka bir tane alıyor.

Levi, "Birimiz haklı olmak zorunda," diyor.

"Öyle misin?" Charlie soruyor. Kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, buklelerini başının üstüne yığmış, bir dizi Daniel'ın bacağına değiyor. İkisi de fark etmemiş gibi davranıyor.

Daniel, "Hamlet'i maymunların yazdığına dair bir söz vardır," diyor.

Kimse yanıt vermez. Hepsi Daniel'a bakar.

"Demek istiyor ki, sonsuz maymunu sonsuz daktilonun olduğu bir odaya sonsuz koyarsanız, içlerinden biri Hamlet'i yazacaktır," sonunda, çünkü ne demek istediğini biliyorum.

"Doğru," diye onaylıyor Daniel. "Ve tahmin etmeye devam edersen, sonunda doğru tahmin edersin. Bu bilimdir."

"Hayır," diyor Levi.

"Bilim değil," diyor annem aynı anda.

"Sonsuz maymun teoremi," diyor Caleb. "Bu matematik. Sen iyisin."

"Gördün mü?" Daniel diyor ki.

"Araziyi ne için istediğini kimseye söylemiyor mu?" Violet soruyor. Sesi şüpheli geliyor.

"Ya da herkese farklı şeyler söylüyor," diyor Charlie. "Nedense bu daha kötü görünüyor. Kimseye söylememek sadece zor olmaktır. Farklı insanlara farklı şeyler anlatmak ise..."

Kaşlarını çatarak ediyor.

"Aldatıcı mı?" diyor Daniel , düşüncesini tamamlıyor. "El altından mı? Sinsi mi?"

"Doğru," diye kabul etti."

Silas, "Ne isterse söyleyebilir ve arazi satın alındıktan sonra kullanımı onunla imar kurulu arasındadır," diyor. "Bir çocuk parkı inşa etmek istediğini söyleyip sonra da oraya bir kömür madeni kurmak istemesi çok kurnazca, ama araziyi imara açtırıp onaylatabilirse bunu yapabilir."

Seth iç çekiyor.

"Ondan nefret ediyorum," diyor. "Eyalet Alkollü İçecekler Kontrol Kurulu'nu sürekli arıyor ve bu tam bir baş belası."

"Teşekkür ederim," der Daniel. Rusty kıkırdar.

"Yemek hazır mı?" Seth soruyor. "Güzel kokuyor."

"Gidip kontrol edeceğim," diyorum ve kolumu Violet'in etrafından çekip ona bakıyorum. "Eğer iznim varsa."

Bana gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

YEMEK BİTTİĞİNDE, Levi ve Silas herkesi mutfağı temizlemeye yönlendirir, annem ve Rusty bulmaca üzerinde çalışmaya geri döner ve Daniel arka kapıdan sıvışır.

Ahşap güvertede bir ileri bir geri yürürken sürgülü camdan onu izliyorum. Karanlıkta onu görmek zor ama telefonla konuşuyor gibi görünüyor.

Ona beş dakika veriyorum ve sonra ceketimi alıp onu takip ediyorum.

Arka bahçeye hafif bir kar serpintisi düşerken, üzerinde pazen gömleğinden başka bir şey olmadan, verandanın ışığıyla zayıf bir şekilde aydınlatılmış bir şekilde orada duruyor, telefonuna bakarken nefesi ciğerlerini parlak nefesler halinde terk ediyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bana bakıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, bu evrensel Loveless tehlike sinyali de olabilir.

"İyi," diyor.

"Yani onu senden çıkarmamı istiyorsun," diyorum, bir kalçamı ahşap korkuluklara .

"Önemli bir şey değil," diyor, telefonunu cebine geri koyarken. "İçeri geri dönmeliyiz."

"Yemek sırasında telefonunu dört kez kontrol ettin," diyorum. "*Yemekte telefon yasak* kuralının yaratıcısı ve en ateşli savunucusu sensin."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. Ayaklarını dikiyor, iç çekiyor, hava ciğerlerini uzun beyaz bir akış halinde terk ediyor.

"Crystal aradı," diyor. "Kırk beş dakika içinde dört kez. Bana sadece 'beni ara' yazan bir sesli mesaj bıraktı ve şimdi cevap vermiyor."

Crystal, Rusty'nin annesidir ve Daniel ile iyi bir ilişkisi yoktur.

"Muhtemelen sadece sarhoştur,"

diyorum. "Sesi sarhoş gibi gelmiyordu."

"Şimdiye kadar saklamakta iyi olduğuna eminim."

"Son iki yılda beni kaç kez aradığını biliyor musun?" diye sorar. "İki kez. Beni iki kez aradı. Onu kaç kez aradığımı ben bile bilmiyorum, çünkü Rusty onunla görüşecekse, bunu ayarlamak benim işim olacak. Hâlâ müsait olup olmadığını iki kez kontrol etmek benim işim. Ziyaretten bir gün önce onu arayıp ziyaretin gerçekleşeceğini hatırlatmak benim işim."

"Başı belada mı?" diye sordum. "Başı dertte olsa seni arar mıydı?"

"Umarım aramaz," diyor Daniel.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diyorum ona. "Eminim sadece Rusty'nin ayakkabı numarasını ya da onun gibi bir şeyi öğrenmek istemiştir. Belki de ayakkabılarını alıyordur."

Daniel homurdanıyor.

"Rusty'ye ayakkabı almalı..." Bir an düşünür.

"Hiç. Rusty'ye hiç ayakkabı almadı."

"Bunu düşünmeyi bırak ve içeri gel," diyorum omzundan tutarak. "Burası buz gibi ve muhtemelen sadece sarhoştur."

Daniel iç geçiriyor ve onu tekrar içeri götürmeme izin veriyor. "Umarım haklısındır," diyor.

VIOLET yüzümün önünde kağıt bir tabak tutuyor. Üzerinde plastik ambalajla kaplanmış bir dilim böğürtlenli turta var.

"Bu turtayı görüyor musun?" diye soruyor bana, yüzü ve sesi tamamen ciddi.

İçimi çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Eli."

"Evet, turtayı görüyorum."

"Bu benim turtam," diyor. "Bunu almak için neredeyse kardeşin Levi'yi çatalla bıçaklamak zorunda kalıyordum. Ve seni seviyorum, ama yemeye kalkarsan seni çatalla bıçaklarım."

"Anlıyorum," diyorum. "Sen uyurken yememi istiyorsun."

Violet hiç eğlenmiş görünmüyor. Mutfağımızda durmuş, annemin eve götürmemizi istediği yemek artıklarını kaldırıyorlardı.

Annemin turtası evrenin ebedi gizemlerinden biridir, çünkü inanılmazdır. Kadın tanıdığım en kötü aşçılardan biri ama inanılmaz bir fırıncı. Mantiğa meydan okuyor.

"Zaten bir parça yedin," diyor. "Yerken seni izledim. Bu benim ve onu saklıyorum."

"Ne zaman için?"

"Ne zaman istersem."

Bir adım daha yaklaşıyorum. Violet gözlerini kısıyor ama . "Çatal mı dedin?"

"Eli."

Violet'in köpekbalığı rengindeki gözlerine bakarak bunu düşünüyorum. Gülmemeye çalışıyorum. Sanırım o da gülüyor, çünkü bir elini pastanın üzerine koyuyor.

"Ona bakma," diyor. "Hangi çatal?"

"Hepsi" diyor. "Tamam," diyorum sonunda.

Turtayı alıp başımın üzerinde tutuyorum.

"Buna değer," diyorum ona sırtarak.

"Kahretsin!" diye bağırıyor, bir pazısını tutup çekiyor.

Turtayı diğer elime geçiriyorum. Ondan 15 santim öndeyim, yani fazla şansı yok.

"bana," diyorum. "O zaman kimse turtayı alamaz."

Violet dönüyor ve çatal bıçak çekmecesini açıyor. Geri döndüğünde iki elinde de birer çatal vardı. Onları sallıyor.

"Ben yaparım," diyor. "Beni zorlama."

"Devam et," diye cesaretlendiriyorum onu.

Gönülsüz bir bıçaklama hareketi yapıyor. Boştaki elimle onu engelliyorum, diğer çataldan kaçıyorum. Birincisini serbest bırakıyor, elimi geçip kaburgalarımına saplıyor.

Biraz gıdıklıyor.

"Bu mıydı?" Alay ediyorum.

"*Hadi* ama," diyor. "Sen zaten turtayı yedin. Benim alma."

Ona tekrar sırtıyorum, sonra turtayı tezgâhın üzerine atıyorum. Violet rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," diyor.

Tezgâha yaslanıp onu tuttum ve içeri çektim. Violet mükemmel bir şekilde yerine oturuyor.

"Levi'yi gerçekten çatalla mı bıçakladın?" diye soruyorum. "*Neredeyse*" dedi. "Sadece neredeyse bıçaklıyordum." Gülmeye başlıyorum.

"Özür dilerim," diyor, başını yana çevirerek. "anın sıcaklığıyla oldu, muhtemelen yapmamalıydım."

"Eminim hak etmiştir," diyorum ona. "Ayrıca, hiçbiriniz bir yere gitmediğinize göre onlara karşı kendinizi koruyabilmenize sevindim."

Parmak uçlarında duruyor, yüzünü yukarı kaldırıyor ve beni öpüyor, sıcak ve tanıdık olmasına rağmen vücudumdan aşağı kıvılcımlar saçıyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Ve seni çatalla bıçakladığım için özür dilerim." "Sanırım yaşayacağım," diye mırıldanıyorum, onu tekrar öperek. "Ben de seni seviyorum."

Orada uzun süre kalıyoruz, mutfağımızda, satın aldığımız evde, birlikte kurduğumuz hayatta . Hâlâ kurmakta olduğumuz hayatımızda.

Beni şaşırtmayı bırakmadı. Hiç şaşıracağını sanmıyorum.

Violet geri çekiliyor, bir başparmağı giydiğim katların altında yolunu buluyor, tenimde tatlı bir sürtünme yaratıyor.

"Yatak mı?" diye soruyor, gülümseyerek, tek kaşını kaldırarak.

"Önce bayanlar," diyorum hayatımın aşkını yatak odamıza kadar takip ederken.

SON

Umarım Eli ve Violet'i sevmişsinizdir! Onlardan daha fazlasını okumak - ve bunu yaparken diğer Loveless kardeşlerin tadına bakmak ister misiniz?

[Bülten abonelerim için ücretsiz bir bonus sahnem var!](#)

Bir yargıca en iyi arkadaşım ile nişanlandığımı söyledim.

Şimdi numara

yapıyoruz.

Ne kadar zor olabilir

ki?

[**Daniel ve Charlie'nin kitabı burada!**](#)

[**Best Fake Fiancé'\(Loveless Brothers #2\) hemen**](#) yi edinin ya da özel bir ön bakış için okumaya devam edin.

Bir ay boyunca, Silas Flynn benim erkek arkadaşım olacak.

Pislik eski nişanlıma hayatıma devam ettiğimi kanıtlamak için biraz kol şekerine ihtiyacım var.

Eski kafalı patronunun onun yuva kurmaya hazır olduğunu

düşünmesine ihtiyacı var. Mükemmel, değil mi? Küçük bir ayrıntı

dışında: katlanamıyoruz.

[**The One Month Boyfriend için şimdi ön sipariş verin - 24 Mayıs'ta geliyor!**](#)

EN İYİ SAHTE NİŞANLI

AŞKSIZ KARDEŞLER, İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

DANIEL

GÖREVLİ, bir eli kemerinde, beni ileriye doğru yönlendiriyor ve ben tekrar metal kemerden geçiyorum.

Ayağım diğer taraftaki zemine çarpmadan önce bip sesi geliyor. Ceplerimi tekrar karıştırıyorum, sinirlerim zaten gergin, arkamda oluşan insan kuyruğunu kararlılıkla görmezden geliyorum.

"Anahtarlar, cep telefonu, cüzdan, çağrı cihazları, saat, mücevher, kemer, adliye binasında silah yok," dedi güvenlik görevlisi. "Yapay vücut parçalarınız var mı?"

"Hayır," diyorum o sabah ikinci kez.

Ceplerimin dibini kazıyorum. Hiçbir şey yok. Arka ceplerimi yokluyorum ama orada da bir şey yok; takım elbise ceketimin ceplerinde de bir şey yok.

Sırada arkamdaki biri yüksek sesle iç çekiyor. Onları görmezden geliyorum.

"Ayakkabılarınız olabilir," diye öneriyor gardiyan, hâlâ monoton bir ses tonuyla konuşarak. "Çelik burunlu olanlar mı?"

Dün gece bir saat boyunca parlattığım kanat uçlarıma bakıyorum.

"Hayır," diyorum ona. "Yapmıyorlar bile - bekle."

Takım elbisemin göğüs cebini yokluyorum ve sorunun ne olduğunu anlıyorum. "Buldum," dedim ve metal dedektöründen geçerek geri döndüm. Bu

Tekrar bip sesi geliyor ve cebimden bir bilezik çıkarıyorum. Başka bir gardiyan küçük bir plastik kase uzatıyor, bileziği içine atıyorum ve o da makineden geçiriyor.

Sonunda sorunsuzca geçip diğerk taraftaki eşyalarımı topluyorum: cüzdan, telefon, kemer, anahtarlar, evrak antası. Sonunda tılsımlı bileklik küçük plastik kasesinde tek başına geliyor. Vücut ısımdan dolayı hala sıcak ve onu alıp güvenli bir şekilde göğüs cebime geri sokuyorum.

Asansörlere doğru ilerlerken küçük, ağırlığını hissediyorum. Kısa boyundaki her tılsımı ezbere biliyorum: bir kitap, bir bale ayakkabısı, bir müzik notası, bir ağaç, bir kalp, küçük bir Eyfel Kulesi, parlak bir güneş. Annesi ona Eyfel Kulesi'ni vermişti. Ben de ona güneşini verdim.

Rusty bu sabah neredeyse okul servisini kaçırıyordu çünkü mahkemeye götürmem için bana vermeyi neredeyse unutuyordu. Koşarak içeri girdiğinde çoktan kapıdan çıkılmış ve araba yolunun yarısına gelmişti, sırt çantası merdivenlerden yukarı zıplıyordu, nefes nefese onu göğüs cebime sokarken *baba neredeyse unutuyordum* diyordu! otobüs tam yanaşırken araba yoluna geri koşmadan önce.

Asansörle ikinci kata çıkıyorum, cilalı mermer zemin boyunca Mahkeme Salonu 220'ye yürüyorum. Yirmi dakika erken geldim, bu yüzden dışarıdaki ahşap banklardan birine oturup bekliyorum.

Bir dakika sonra telefonum çaldı.

Bacağı kır.

: Mahkemeye gidiyorum, oyunda değilim.

O zaman bacağı kırma.

Yargıcın sempatisini kazanacağını düşünmüyorsan tabii. O zaman belki denemeye değerk?

Ben: Ya da kırık bir bacağına sahip olmamın beni uygun olmayan bir ebeveyn yaptığına karar verir ve velayeti elimden alır.

Charlie: Bunun bir ziyaret duruşması olduğunu sanıyordum, velayet değerk, bunu bile yapabilir mi?

Ben: Eğer havasındaysa, muhtemelen.

Sadece iyi şanslar dememe ne dersin?

Ben: Teşekkürler :)

Çok seçici.

Kendi kendime gülümseyerek telefonu cebime geri koydum. Charlie - Charlotte'un kısaltılmışı - tarihlerle arası çok kötüdür ama her duruşmamı hatırlar. Kendisine milyonlarca hatırlatıcı yazıyor olmalı. Bu düşünce beni her zaman biraz daha iyi hissettirir.

İnsanlar yürüyor, salonun her yerinde küçük düğümler halinde toplanıyor. Çoğu takım elbise giyiyor. Bazıları sahip oldukları en güzel kıyafetleri giyiyor - hakiler ve polo gömlekler, bazen de düğmeli bir gömlek. Bir de zahmet edip kot pantolon ve tişört, eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt giyen küçük bir grup insan var.

Adım atıyorum. Kıpırdamadan oturmamın imkânı yok. Burada, bu adliyede, aynı nedenle en az yirmi kez bulunmuş olmam önemli değil. Hâlâ tedirginim. Hâlâ ileri geri hareket etmem, oturmaktan başka *bir şey* yapmam gerekiyor.

Bu sadece ziyaret, kendime hatırlatıyorum. Crystal bir şeylerden yakınacak, hepiniz yeni bir program üzerinde anlaşıacaksınız ve gelecek ay yine çocuğunu neden göremediği konusunda bahaneler uyduracak.

Tam o sırada kot şort ve parmak arası terlik giyen bir adam yanımdan geçip gidiyor ve ben de arkasından bakakalıyorum.

Dikkatimi çeken şey kıyafeti değil. Baldırındaki dev dövme.

Başımı çeviriyorum, pervasızca arkasından bakıyorum, gördüğümü sandığım şeyi görüp görmediğimi iki üç kez kontrol ediyorum.

Sonra telefonumu aldım, çünkü bunu Charlie'ye anlatmalıyım.

Ben: Bu adliyede birinin, dinazor Barney'nin tek boynuzlu bir atı götten siktiği kocaman bir dövmesi var.

Lütfen bana avukat olduğunu söyle.

Ben: O cutoffs giyiyor. Olası değil.

Ben: Ayrıca, sevilen bir çocuk karakterinin tek boynuzlu at ile anal seks yaptığı bir dövmesi var, bu yüzden hukuk fakültesinden mezun olmayabilir.

Sanki avukatlar sapık olamazmış gibi konuşuyorsun. **Charlie:**

Ayrıca, anal olduğunu nasıl anlıyorsun? Bu kadar detaylı mı?

Ben: Bilmiyorum. Şimdi gitti.

Barney'nin yüzünde gerçekten pis bir ifade vardı.

Charlie: Bu konuda çok fazla sorum var.

Ben: Cevabım yok.

Charlie: İyi bir dövme miydi?

Ben: Neyle ilgilendiğine bağlı.

"Zamanında geldiğiniz için teşekkürler," diyor arkamdan bir ses ve dönüyorum.

Avukatım Lucinda, "Her zaman vaktinde geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama son zamanlarda müvekkillerimi iyi alışkanlıklar edinmeye teşvik etmeye çalışıyorum. İyi görünüyorsun. Half-Windsor?"

Kravatımdaki düğüme dokunuyorum.

Lucinda'yı severim. Altı yıl önce ofisine ilk girdiğim andan beri ondan hoşlanıyorum ve o zamandan beri bir ekibiz. Biraz tuhaf bir çiftiz - orta yaşlı siyah bir kadın ve yirmili yaşlarının sonlarında beyaz bir adam - ama Lucinda bana göre bir nimet.

"Öyle," diyorum.

"Bu iyi bir seçim," diyor ve sonunda gülümsüyor. "Nasılsın, Daniel?"

"İyiyim Lucinda," diyorum bir elimle ceketimin önünü düzelterek. "Kendinde misin?"

"O da iyi," diyor, sonra iç geçiriyor ve duvar kenarındaki bir bankı işaret ediyor. "Oturmalıyız."

Avuçlarım aniden terlemeye başlıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Lucinda iyi haberler için oturmamı hiç söylemiyor ama ben yine de oturuyorum, tahta bank serin.

"Holden Hughes bu davanın yargıcı olacak," diyor açıkça, ses tonu bunun kötü bir haber olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Eminim karşı tarafın avukatı bunu bir şekilde halletmiştir ve bu hoşuma gitmiyor ama bunu değiştiremeyiz."

Sadece başımı sallıyorum, omurgam tamamen dik, ellerimi önümde kavuşturuyorum ve daha fazlasını bekliyorum.

"Yargıç Hughes'un belli bir şöhreti var," diyor kesin bir ifadeyle. "Eski kafalı, muhafazakâr ve açıkçası hâlâ Eisenhower yönetimi olmasını diliyor, bu yüzden benden pek hoşlanmıyor," diye devam ediyor Lucinda.

Sanki derinlerde bir yerde, bu durumdan gurur duyuyormuş gibi, kaşlarında ufak tefek oynamalar seziyorum.

"Şu anki konumuzla ilgili olarak, babalar yerine annelerin tarafını tutma konusunda uzun bir geçmişi var" diye devam ediyor ve bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor.

Sertçe başımı sallıyorum. Lucinda hiçbir şeyi şekerle kaplamaz ve ben onu bu yüzden seviyorum. "Geleneksel aile yapısına inandığı herkes tarafından biliniyor."

diyor elini sallayarak. "Her zamanki gibi, evli ebeveynler, baba ofiste çalışmaya gider, anne evde çocuklarla kalır, baba golf oynarken anne temizlik yapar, vesaire. Ve duyduğum kadarıyla görüşlerini güncellemeye de pek hevesli değil."

Ağzının köşesi seğiriyor. Gözlerinde keskin bir bakış var.

Kahretsin, Lucinda Yargıç Holden'dan *nefret ediyor*.

Göğsümde uğuldayan endişe takırdamaya başlıyor, sanki biri kalbimi almış ve onu sallıyormuş gibi. Sanki içimde bir delik açacakmış gibi hissediyorum ve bu hissi yatıştırmak için ellerimi tekrar tekrar birbirine sürttüğümü fark ediyorum.

"Ne yapacağız?" Sesimin ne kadar sakin çıktığına şaşırarak soruyorum.

"Tam olarak yapacağımız şeyi yapıyoruz," diyor sert bir sesle. "Ziyaret kayıtlarını, son anda ne kadar sık iptal ettiğini, onunla yarı yoldan daha fazla buluşmaya ne kadar istekli olduğunuzu gösteriyoruz."

Başımı salladım, kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Mahkemeye kızınızın , okul kayıtlarını, öğretmenlerinin ve dans eğitimcinin ifadelerini gösteriyoruz. Şu anki durumunda başarılı olduğunu kanıtlayacağız. Ve Daniel," diyor hafifçe koluna dokunarak. "Bu duruşmanın sadece mevcut ziyaret düzenlemesini değiştirmek için bir dilekçe olduğunu unutmayalım."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. ellerimi ovuşturuyorum. Duramıyorum.

"Elbette," diyorum. Hiç de öyle olmadığım halde sesim hâlâ son derece soğukkanlı, sakin ve akli başında çıkıyor.

Mahkemeye gitmek beni başka hiçbir şey gibi sarsmaz. Her zaman da öyle olmuştur. Ne zaman takım elbisemi giyip bu kapıdan içeri girsem, anında ve kaçınılmaz olarak iki şeyin farkına varıyorum:

Birincisi, takım elbise giyip kravat takarak, borsacı gibi görünerek buraya ait değilim. Bu sahip olduğum tek takım elbise. Bu kravatı düzeltmek en az yirmi dakikamı aldı. Öyle görünüyor olabilirim ama aslında sahtekârın tekiyim. Kravat bağlamayı çok iyi bilmiyorum ve şimdiye kadar yapacağımı düşünmememe rağmen nasıl daha iyi ebeveyn olunacağını da bilmiyorum. Ama bilmiyorum. Okul aile birliği toplantılarında herkesin bir planı varmış gibi görünse de ben her gün bir şeyler uyduruyorum.

İki, onu .

İşte bu kadar. Bu başıma gelebilecek en kötü şey ve on dakika sonra burada gerçekleşebilir ve bunu yapacak olan da Lucinda'nın nefret ettiği yargıç olabilir. Kendime bunun olası olmadığına dair milyonlarca neden sayabilirim ama bu, bunun bir olasılık olduğu gerçeğini değiştirmez.

O mahkeme salonuna Rusty'nin tam fiziksel ve yasal velayetiyle girebilirdim ve hiçbir şey almadan çıkabilirdim.

Pek olası değil. Bunu biliyorum. Ama bu mümkün olduğu sürece, buraya gelmekten nefret edeceğim.

"Merak etmeyin," diyor hafifçe. "Bu tamamen rutin bir şey."

ON BEŞTE, saat on birdeki duruşmamız için bizi mahkeme salonuna aldılar. *İçeri girmeden* önce Charlie'ye son bir kez mesaj atıyorum: *içeri giriyorum*. O da bir dizi emoji, kalpler, gülen yüzler ve çarpı işaretleri içeren bir mesaj atıyor ve ben de telefonumu kapatıyorum.

Karşı tarafın avukatı henüz gelmedi, bu yüzden duruşma öncesi ritüelimle kendimi rahatlatıyorum, tüm notlarımı, ifadelerimi, belgelerimi, lehime topladığım her şeyi alıyorum ve önümdeki geniş ahşap masanın üzerine düzgünce diziyorum. Kanıtların ağırlığının orada, kolayca ulaşılabilecek bir yerde olması beni her zaman rahatlatır.

Son olarak, çizimi çıkarıyorum.

Her seferinde farklı bir çizim, çünkü Rusty sürekli yenilerini yapıyor, ama ben her zaman bir tane getiriyorum. Bu seferkinde ikimiz çubuk figürler halindeyiz - o küçük, uzun saçlı, parlak yeşil bir etek giyiyor, ben onun iki katı boyundayım ve nedense sadece ayakkabı giyiyorum - birkaç ağaç ve dün gece bana vombat olduğunu söylediği ayakları olan küçük bir leke ile birlikte.

Rusty şu sıralar vombatlara bayılıyor. Geçen hafta ona evcil hayvan olarak bir tane alamayacağını söyledim ve o zamandan beri, onları *mükemmel* evcil hayvanlar yapan çeşitli vombat özelliklerinden bahsediyor. Örneğin, kakaları kare şeklindedir, bu yüzden istiflenebilir.

Bu haber beni etkilemediğinde buna inanamadı.

"Köpek mi aldın?" Lucinda çizime bir göz atarak soruyor. Yıllar boyunca Rusty'nin pek çok resmini görmüştü ama Crystal'la araları son zamanlarda nispeten daha sakin olduğu için yaklaşık on sekiz aydır ilk kez görüşüyorlardı.

"Bu bir vombat," diye açıklıyorum.

"Bir vombat aldın mı?" diye soruyor sertçe.

"Henüz değil," diyorum. "Gerçi Rusty'nin olursa..."

Kıkırdıyor. Bir kapı açılıyor.

İcra memuru Pete Bresley içeri girdi. Beni görüyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra her zamanki yerine geçiyor ve ellerini önünde kavuşturuyor.

"Saygıdeğer Yargıç Hughes için herkes ayağa kalsın," dedi.

Ayağa kalkıyoruz. Stenograf ayağa kalkar. Bir kenarda oturan görevliler ayağa kalkar.

Davacı henüz burada değil ve bu konuda azımsanmayacak bir memnuniyet hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Ben daha sevinemedim Yargıç Hughes odaya girdi. Ziyaret duruşması için her yargıç cübbe giymez, ama bu giyiyor.

Yargıç Hughes kısa boylu, tıknaz biri ama eski bir asker olduğuna bahse girerim. Gümüş saçlı, beyaz tenli, yüzü çizgilerle kaplı ama yine de sert.

Otururken, "Oturun," diye emrediyor ve sonra nihayet odadaki herkese bakıyor. Lucinda ve beni süzerken yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor ama bakışları solumuzdaki boş masaya takılıyor.

Parmaklarını birleştiriyor.

"Davacı henüz gelmedi mi?" diye soruyor, dikkatle arka duvardaki saate bakarak.

Mübaşir Pete, "Hayır, Sayın Yargıç," diye cevap verir. Yargıç hâlâ gözlerini saate dikmiş bakıyor.

"Bugün zamanında gelmeyi başaran herkese teşekkür ederim" dedi, sesinde sinirlilikten daha fazlası vardı. "Eğer davacı beşe kadar gelmezse, o zaman bu konuyu masaya yatırmak ve yeniden toplanmak zorunda kalacağız."
."

Kapı açıldı ve hepimiz döndük.

Tanımadığım bir adam. Koyu gri bir takım elbise giymiş ve lacivert kravat takmış. Evrak çantası siyah ve parlak. Ayakkabıları siyah ve parlak. Beyaz, uzun boylu, muhtemelen ellili yaşlarında ve Yargıç Hughes'a kolayca gülümsüyor.

Yargıcın yüzü yumuşar.

"Özür dilerim, sayın yargıç," diyor adam. "Bugünlerde yollardaki tüm inşaatların nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Bir an için Crystal'ın avukatını gönderdiğini ve kendisinin gelmediğini düşündüm. Aslında iyimserleşmeme izin verdim.

Sonra kapı tekrar açılır ve o içeri girer. Önce göbekten.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Onu başka bir adamın takip ettiğini fark etmiyorum bile, bu daha genç ama avukat kadar iyi giyimli.

Crystal hamile.

Crystal'ın hamile olduğu o kadar belli ki, iki elini de şiş karnının üzerine koymuş olması dikkat çekiyor.

Bu ne zaman oldu? Düşünüyorum. Kalbim yine göğsümün içinde, öncekinden daha hızlı ve çaresiz bir şekilde çarpıyor.

Onu sadece altı hafta önce, Rusty'i birkaç saatliğine bıraktığımda gördüm. O zaman hamileydi de ben mi fark etmedim?

Öyle olmalı.

Tek şey göbek değil.

Beni en çok endişelendiren şey bu bile değil.

Crystal takım elbise giyiyor. Tam bir ince çizgili pantolon takımı, topuklu ayakkabılar, hoş görünümlü bir çanta ve bir dizi inciyle tamamlanmış.

Bir zamanlar altı aylık Rusty'yi beşiğinde yalnız bırakıp dışarı çıkan ve arkadaşlarıyla kafayı bulan kadının şimdi yepyeni bir avukatı var ve Stepford karısı gibi görünüyor. En son bir buçuk yıl önce mahkemeye geldiğimizde avukatı çok daha pejmürdeydi ve yırtık kot pantolon giyiyordu.

Avuçlarım terlemeye başladı. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekiyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilmiyorum.

"Duruşma saat on birde başladı, Bay Winchester," diyor Yargıç Hughes, ama sesinde az önceki sertlik yok. "Herkes hazır mı?"

Crystal, avukatı ve diğer adam oturur. Yargıç bazı kağıtların yerini değiştiriyor.

"Evet, Sayın ," dedi avukatı sonunda.

"Pekâlâ," diyor yargıç ve bir kâğıt parçası alıp okuma gözlüğüyle bakıyor. "Partlow vs. Loveless, Virginia dava numarasını oturuma çağırıyorum..."

Bir süre daha formalitelere devam etti ve Lucinda sonunda gözüme takıldı, her iki kaşını da küçük bir kaldırarak, *biliyor* muydunuz anlamına geldiğinden emin olduğum bir ifade takındı.

Başımı hafifçe sallıyorum. Dikkatini tekrar öne çeviriyor. "...Bayan Partlow'un avukatı lütfen başlayabilir mi?"

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," diyor diğer avukat. Ayağa kalkar. Ceketinin düğmelerini yumuşak ve pratik bir hareketle ilikledikten sonra kürsünün arkasında, iki masanın arasında durur. "Öncelikle, Bayan Partlow artık Bayan Thornhill olarak bilindiğine göre, bunu kayda geçirmemizi öneriyorum."

Dimdik oturuyorum, başım odanın öbür ucundaki Crystal'a doğru dönüyor. Bana bakıyor, yüzünde kendini beğenmiş, memnun bir ifade var.

Aşağıya baktım. Parmağında kocaman bir elmas yüzük var, yanında oturan adam elini rahatlatıcı bir şekilde okşuyor.

Mahkeme salonu eğiliyor gibi hissediyorum. Şimdi her yerim terliyor, sadece avuçlarım değil. Crystal'ın hamile kalması başka bir şey. Eğer kazara tekrar hamile kalırsa, onu kazara hamile bırakan ilk kişi olan ben buna pek şaşırmam.

Ama evlenmek farklı bir şey. Bu en azından bir miktar niyet ve öngörü gerektirir ki Crystal'ın bunu yapabileceğinden emin değildim.

Crystal'ın evli olması umurumda değil. Onun adına sevindim. Ama ben bilmiyorsam, o da Rusty'ye söylememiş demektir.

Kendi kızına yeni bir üvey babası olduğunu söylemedi.

Kızına yeni bir kardeşi olacağını söylemedi. Omurgamda soğuk dikenler dolaşıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor avukatı. "Dilekçede bir değişiklik yapmak istiyorum."

"Değişiklik nedir?" diye sorar yargıç.

Avukat, "Bunu bir ziyaret duruşmasından velayet duruşmasına çevirmek istiyorum," diyor.

Sanki yer kayıyormuş gibi hissediyorum. Lucinda çoktan ayağa kalkmıştı.

"Sayın Yargıç," diyor ama yargıç bir elini kaldırıyor.

"Bu son derece olağandışı, hangi gerekçeyle?" Hughes, sanki mahkeme salonunda bir bomba patlamamış gibi devam ediyor.

Avukat şöyle devam ediyor: "Bay Thornhill Denver'dan gelen bir iş teklifini kabul etti ve 'ler velayeti bu durum ışığında değiştirmek istiyorlar."

Ne olduğunu anlamadan

sandalyemden kalktım. "Hayır!"

Diyorum.

Lucinda kolumu çelik gibi kavıyor ama .

"Onu *Denver*'a götüremezsin," diyorum, sesim çoktan yükselmişti. "O burada yaşıyor. Hayatı burada, ailesi, arkadaşları, okulu.

."

"Bayan Washington, *lütfe*n müvekkilinizi kontrol edin," diye gürlüyor yargıç . "Daniel," diyor Lucinda, eli kolumda daha da sıkı.

Sözlerimin ortasında ağzımı kapatıyorum ama Crystal'ın avukatıyla göz temasını kesmiyorum, kalbim kontrolden çıkmışçasına çarpıyor.

Denver. İki saat dilimi uzakta. Bin mil. Bin beş yüz mü? "*Daniel*," diyor Lucinda tekrar ve ben zor yutkunuyorum. "Hadi ama."

Yavaşça oturuyorum. Ellerimin titrememesine .

"Devam edebilir miyim?" diye soruyor avukat, içimde şiddet uygulama isteği uyandıran bir ses tonuyla. "Tam velayet talep ediyoruz, Bay Loveless yılda doksan gece standart ziyaret hakkına sahip olacak."

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Bir elimi ağzıma götürüyorum çünkü kusabileceğimi düşünüyorum, mahkeme salonu etrafımı sarıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Şimdiden patlamamla kendimi mahvettiğimden korkuyorum.

"Sayın Yargıç," diyor Lucinda, hâlâ ayakta. "Bu son derece sıra dışı bir durum. Bay Loveless, oğlunun tek yasal ve fiziksel vasisi olmuştur.

Yaklaşık altı yıl oldu ve bu büyüklükte bir değişiklik inanılmaz olurdu-"

"Teşekkür ederim, Bayan Washington," dedi yargıç ve Lucinda Dudakları birbirine yapışmış, gözleri parlıyor. Dikkatini podyumun arkasındaki sümsüğe yönlendirir.

"Bu konuda karşı tarafın avukatıyla aynı fikirdeyim, Bay Winchester," diyor. "Bu hiçbir uyarı yapılmadan yapılmış sıra dışı bir talep. Eminim mahkemenin bu duruşmada bir karar vermeye hiçbir şekilde hazır olmadığına farkındasınızdır?"

"Elbette Sayın Yargıç," diyor her zamanki gibi yumuşak bir sesle.

Denver. Doksan gece. Bu üç ay demek; bu da okul yılı boyunca onu yanlarında tutacakları ve belki tatillerde ve yaz aylarında onu uçuracağım anlamına geliyor.

Bunu hayal bile edemiyorum. Onu her sabah yataktan kaldırıp okul servisine bindirmediğim bir hayatı, mutfak masasında ödevlerine yardım etmediğim bir hayatı, banyodan sonra saçlarını çözmeye çalışırken şikayet etmediği bir hayatı hayal edemiyorum.

Avukat, "Koşullardaki değişikliği kısaca gözden geçirebilir miyim?" diye sorar.

Crystal'a gizlice bir kez daha bakıyorum. Sanki kristal bir küreymiş gibi karnını ovuşturuyor, sanki dikkat çekmeye çalışıyor.

"Devam edin" dedi yargıç.

Avukat boğazını temizliyor. Atletim nemli, terden üzerime yapışıyor.

Avukat, "Hayatımda birkaç önemli değişiklik var," diye söze başlıyor. "İlk olarak, müvekkilim bir ay önce Prometheus Madencilik'te yönetici olan Bay Thornhill ile evlendi. Şu anda Holmes Creek'te ikamet ediyorlar ve burada bir evleri var."

Lucinda'ya bakıyorum. Not alıyor ve *Holmes Creek*'in etrafında dönüyor. Midem bulanıyor. Oradaki evler altı yüz binden başlıyor ve ne kadar yükseğe çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ayrıca Bayan Thornhill Şu anda ikinci çocuğuna birkaç aylık hamile ve her iki çocuğuna da evde anne olmayı planlıyor."

Diğer masada, Crystal dindarca başını sallıyor. Hâlâ karnını ovuşturuyor.

Sanki bir el kalbimi tutuyor ve kıskançlıktan iki büküm oluyor. Benim için değil, Rusty için. Crystal'ın ilk kez hamileyken karnını böyle ovuŐturduęunu hayal bile edemiyorum. Crystal'ın ilk kızı için tek bir düzenleme yaptığını hayal bile edemiyorum.

Rusty'ye hamileliği boyunca içki ve esrar içtiğini *itiraf etti*. Neyi itiraf etmediğini sadece Tanrı bilir.

"Denver'da Bay Thornhill Prometheus'un Başkan Yardımcısı olacak ve Şimdiden seçkin bir semtte bir ev seçtiler. Rustilina, eyaletin en iyileri tarafından eğitileceği en iyi özel okulların bekleme listesinde yer alıyor."

Yargıç bir elini kaldırır.

"Bana okulların reklamını yapmanıza gerek yok," diyor. "Hayatında başka değişiklikler var mı?"

"Bay Thornhill'in Denver'da bir erkek kardeşi var, yani iki kız da kuzenleriyle birlikte büyüyecek," diye bitiriyor. "Tekrar söylüyorum, aile çok-

"

"Önemli, evet," diyor yargıç. "Teşekkür , Bay Winchester."

Diğer avukat belgelerini toplar ve ayrılır.

"Bayan Washington, müvekkiliniz adına birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

Akıllı adımlarla kürsüye doğru ilerliyor. Parmaklarımı önümdeki masanın üzerinde birbirine geçiriyorum, biri içime bir yıkım topu almış gibi hissetsem de soğukkanlı, sakın ve kendinden emin görünmeyi umuyorum.

Yargıç elindeki kâğıtlara bakarak, "İzin verirseniz birkaç bilgiyi gözden geçireyim," dedi. "Bay Loveless hâlâ kızıyla birlikte annesine ait evde mi yaşıyor?"

Lucinda boğazını temizler.

"Evet, Sayın Yargıç," diyor. "Bayan Loveless'ın güçlü bir varlığı var-"
"Teşekkür ," diye sözünü kesti. "Ve Burnley County'de
Devlet Okulları
mı?" "Evet."

"Bay Loveless hala içki işinde mi?"
"Kardeşiyle birlikte bir bira fabrikası işletiyor, Sayın Yargıç. Aslında, Mr.
Loveless dört-"

"Teşekkür ederim," diye tekrar sözünü keser. Lucinda'nın dudakları inceler, ama sabırla ve saygıyla orada durur. "Peki Bay Loveless bu belgelerde belirtilmeyen herhangi bir hayat değişikliği yaşadı mı? O da evli ve çocuk bekliyor değil, değil mi?"

Yarı gülümsüyor, sanki bu bir şakaymış gibi. Sanki kızımı benden alma ihtimali *komik* bir şeymiş gibi.

"Hayır, sen-"

"Ben nişanlıyım," diyorum aniden ayağa kalkarak.

Düşünmeden söylüyorum, yalan ağzımdan çıkıyor ve geri alamadan mahkeme salonuna giriyor.

Bunu tam bir sessizlik izliyor. Kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

"Tebrikler," dedi yargıç, yüzüme bile bakmadan. "Görünüşe göre Bayan Washington'a haber vermemişsiniz?"

Lucinda tek kaşını kaldırmış bana bakarken, zihnim saniyede on bin mil hızla ilerlerken ellerime bir iş vermek için spor ceketimin düğmelerini ilikliyorum.

Anında, çuvalladığımı anladım. Berbat ettim ve bunu geri alamam, çünkü kızımı benden almayı düşünen bir yargıca yalan söyledim.

Derin bir nefes alıyorum ve çukurumu daha derine kazıyorum.

"Ben bunun bir ziyaret duruşması olduğunu anlamıştım," diyorum. "Sayın Yargıç." "Müvekkilim bunun bu konuyla bir ilgisi olduğunu fark etmemişti."

Lucinda yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Hanımefendinin adını öğrenebilir miyim?" diye soruyor yargıç, kalemi hazır. Tereddüt ediyorum, ama sadece yarım saniye.

Söyleyebileceğim tek bir isim var. "Charlotte McManus," diyorum.

Ben.Göz ucuyla Crystal'ın başını çevirip bana baktığını gördüm.

Panik yapmayın.

Bir yargıca en iyi arkadaşınızla nişanlı olduğunuzu söylemiş olsanız bile Arkadaş.

"Peki Bayan McManus'un mesleği nedir?"

"Marangozluk," diye cevap verdim.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Değiliz," diyorum, ayağa kalktığımdan beri ağzımdan çıkan ilk doğru söz. "Birlikte yaşamak için evlenene kadar beklemeye inanıyoruz."

Bu kısım sadece kendimi daha iyi göstermek için. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hiç kimseyle ve kesinlikle Charlie ile birlikte yaşayacak bir konumda olmadım.

Charlie, beni öldürecek olan.

"Düğün tarihiniz belli mi?" diye soruyor.

"Önümüzdeki yaz düşünüyoruz."

Yargıç sadece başını sallayıp yazıyor.

"Hepsi *bu kadar* mı, Bay Loveless? Bayan

Washington?" "Evet," dedim.

"Evet, Sayın Yargıç," diye ekliyor Lucinda hemen.

Yargıç Hughes, "Pekala o zaman," dedi. "Bu durumda, davacının yeni bir dilekçe yazmasını ve geç..."

Masaya, Rusty'nin bir vombatla birlikte çizdiği resme bakıyorum.

Sadece sıcıp batırdım.

Panikledim. Asla paniklemem, ancak şu anda Rusty'yi seçkin mahallelere ve özel okullara, aniden olmadığını bildiğim biri olduğunu iddia eden bir anneye, eğer isterse muhtemelen bir vombat satın alıp barındırabilecek bir üvey babaya kaybetmekle karşı karşıya kaldım.

Annemle yaşayan ve alkole dayalı bir işi olan ben, bir hakime yalan söyledim.

Çocuğumu devlet okullarına gönderen ve sadece devlet okullarına parası yetecek olan ben, bir hakime yalan söyledim.

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim, sikeyim.

Midem bulanıyor. Atletim terden sıırılsıklam, çünkü kızımın burada mı kalacağına yoksa ülkenin öbür ucuna mı taşınacağına karar verecek olan adama az önce düpedüz yalan söyledim.

İnanılmaz derecede aptalca.

Yargıcın şu anda ne söylediğini, bundan sonraki adımların neler olduğunu dinlemeye çalışıyorum ama kulaklarımdaki kan sesini zar zor duyabiliyorum. Elime bir kalem alıp şuraya buraya bir kelime, bir cümle yazıyorum ama zar zor dinleyebiliyorum.

Belki iyi olur.

Büyük bir olmasına gerek yok. Bu mahkeme salonu dışında kimse bilmiyor ve Crystal artık şehirde yaşamıyor bile.

Charlie'ye sahte bir yüzük al, bir sonraki duruşmaya seninle gelmesi için onu ikna et ve her şey yoluna girsin.

Hiç sorun

değil.

Önemli bir

şey değil.

Yargıç "Dağılabilirsiniz" dedi ve herkes ayağa kalktı. Bir dakika sonra ben ayağa kalkıyorum ve yargıç arka kapıdan odayı terk ediyor.

Lucinda hemen bana dönüyor, dudakları hâlâ ince bir çizgi

halinde. "Tebrikler," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum otomatik olarak.

Diğer masada Crystal, yeni kocası ve avukatı ayağa kalktı. Teker teker dışarı çıkıyorlar, Crystal bana bakıyor, yargıç gittiğine göre elleri artık karnında değil.

Göz göze geldik. Onunkiler soğuk, boş, okunmaz. "Daniel," diyor Lucinda, sesi ciddi.

Midemdeki düğümler o kadar geriliyor ki, kırılacaklarını düşünüyorum. Kendimi okulda azarlanmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyorum ama bunu hak ettiğimi de biliyorum.

Boğazımı
temizliyorum.

"Evet?"

"Velayet duruşması sırasında bir hakime yalan söylemenin sizi bekar bir baba olmaktan çok daha kötü biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum, sinirlerim yeniden geriliyor.

Sikeyim. Siktir!

"Panikledim," diye itiraf ediyorum, gözlerimi kapatarak. "Öyle demek istemedim. Ama kız kardeşiyle bağ kurmasına izin vermekten, gerçek bir aileye sahip olmaktan, onu özel okullara göndermekten, buz pateni dersleri vermekten, ona midilli almaktan ve-"

"-tüm bunlar sadece davacının söylemleri, bu iddiaları destekleyecek hiçbir şeyleri yok-"

"-ve panikledim," diye bitiriyorum. "Hepsi bu kadar. Panikledim ve aptalca bir şey söyledim ve - oh, koştuğuma lanet olsun, bunu söylediğime inanamıyorum."

Lucinda iç çekiyor.

Sonra bir elini koluma koydu.

"Charlotte en azından gerçek bir insan mı?" Sessizce başımı sallıyorum.

"Sence yüzük takıp duruşmaya gelmeye razı olur mu?" Derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım onu ikna edebilirim," diyorum.

Best Fake Fiancé'yi şimdi alın!

OceanofPDF.com

ROXIE HAKKINDA

Roxie, kocası, oğlu ve iki huysuz kedisiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor.

www.roxienoir.com

roxie@roxienoir.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.